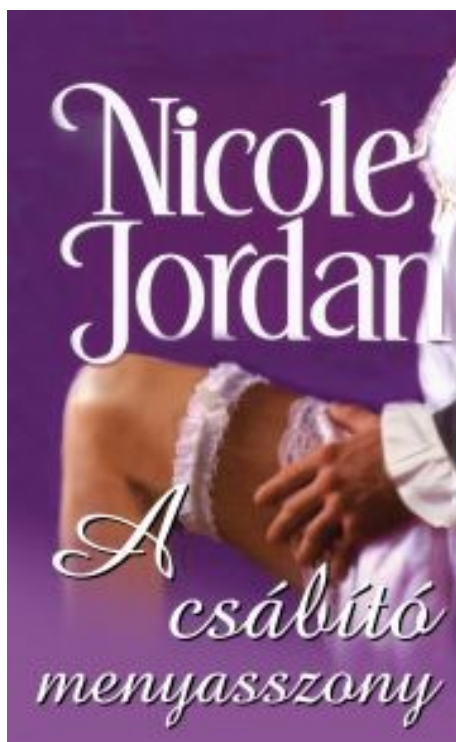

NICOLE JORDAN

***A CSÁBÍTÓ
MENYASSZONY***

*Lady Freemantle bosszantó házasságszerző praktikáitól
még egy szent is kitérne a hitéből, én pedig, mint tudod,
nem vagyok szent.*

Lily Loring kisasszony levele Fanny Irwinnek

Danvers–ház, Chiswick, Anglia, 1817. júniusa

– Képtelen vagyok megérteni, hogy miért feszélyez ennyire – mondta Lilian Loring a szürke macskának. – Még soha egyetlen férfi sem hozott ennyire zavarba. Lily panaszkodására halk dorombolás volt a válasz.

– És nem is pusztán arról van szó, hogy jóvágású. Általában nem vonzanak a jóvágású nemesemberek. – Sőt, inkább gyanakvással tekintett rájuk. – A rangja és a vagyona pedig teljesen hidegen hagy.

Lily gondterhelten felsóhajtott, és elnyúlt a szénában, miközben tovább cirógatta a macska selymes bundáját. Heath Griffinről, Claybourne márkijáról beszélt, és zaklatottan próbált magyarázatot találni a szánalmas hatásra, amelyet a férfi gyakorolt rá, pláne hogy aznap reggel, a nővére esküvőjén látta életében először.

– Az a baj, hogy túlságosan fon... vonzó. – És férfias. És élő. És erős.

De akármilyen tulajdonságokkal is rendelkezett Lord Claybourne, a jelenlétében Lilynek nevetségesen elakadt a lélegzete és izgatottá vált.

– Pokolba vele....

Lily az ajkába harapott és hirtelen elhallgatott, amikor ráébredt, hogy mennyire elmosódottak a szavai. Minden

bizonynal azért, mert három pohár pezsgőt megivott a lagziban – ami legalább két pohárral több volt a kelletténél. De az este eseményei kellőképpen rémisztőek voltak ahhoz, hogy a pohárhoz fordulón.

Pillanatnyilag nem volt teljesen részeg, de valószínűleg hiba volt a kivételes szabású, halvány rózsaszín selyem báli ruhájában és cipellőjében felmásznia a szénapadlásra. Valóságos kihívásnak bizonyult az egyébként sportos lánynak, hogy a szűk ruhában megmássza a létrát, miközben fél kézzel a vacsora szalvétába csomagolt maradékát egyensúlyozta. De még meg akarta etetni Bootsot, mielőtt távozott.

Boots a Danvers-ház pajtájában lakott, és nemrég született egy alomnyi kiscicája. Jelenleg a macskacsalád békésen összegömbölyödve aludt a dobozban, amelyet Lily berendezett nekik a szénapadláson, hogy megvédje az anyamacskát és kicsinyeit a birtokon élő kutyáktól. Lily odalent hagyta a lámpását egy szögre akasztva, hogy ne ijessze meg a porontyokat, és a halvány, arany fény még békésebb hangulatot kölcsönzött a padlásnak, akárcsak a meleg júniusi levegő, hiszen csaknem nyár volt már.

A három kiscica, három szőrgombolyag, a szemük nemrég nyílt ki, de már megmutatkozott saját egyéniségük – akárcsak a három Loring lány, gondolta Lily. Ha őszinte akart lenni, el kellett ismernie, hogy nem csupán Lord Claybourne elől menekült, amikor felmászott a padlásra, hanem a macskát is meg akarta etetni, miközben mély önsajnálatra merült.

Míg Boots a sült fácánmellből falatozott, Lily óvatosan benyúlt a dobozba, és kiemelte az egyik imádnivaló csöppseget.

– Tudod milyen csodálatos vagy? – mormolta a nő, orrát a cica puha, fekete bundájába fúrva. A fekete volt köztük az izgága – akárcsak Lily a nővérei között – és apró mancsával

játékosan meglegyintette a nő orrát.

Lily halkan felkacagott, és a nevetés némiképp feloldotta a torkát összeszorító fájdalmat, amelyet a szívbemarkoló emlékek okoztak, és amelyeket megpróbált féken tartani.

Az esküvő csodálatos volt a kis falusi templomban, ahol a nővére, Arabella örök hűséget fogadott Marcus Pierce-nek, Danvers újdonsült grófjának. A ceremóniát hatalmas dínomdánom és vidám mulatozás követte a Danvers-házban, ahová csaknem hatszáz vendég volt hivatalos. Az ünnepség kifogástalanul zajlott, főként másik nővérének, Roslynnak köszönhetően, aki körültekintően és fáradhatatlanul játszott a házigazda szerepét. A lagzi eltart még egy órát vagy tán kettőt is, függetlenül attól, hogy már elmúlt éjfél, de Lily és Roslyn nem sokkal ezelőtt, az öröm és a fájdalom könnyeit hullatva már elbúcsúztak Arabellától.

Lily számára szörnyű megpróbáltatást jelentett Arabella házassága, akit így elveszített, de az este elviselését még tovább nehezítette nagylelkű mecénásuk és kotnyeles barátnőjük, Lady Freemantle házasságszerző mesterkedése. Négy évvel azelőtt, amikor a Loring lányoknak egy fillérjük sem volt, és maguknak kellett megkeresniük a betevő falatot, Winifred szolgáltatta az anyagiakat, hogy megalapíthassák az iskolájukat a gazdag iparmágnások lányai számára. A lagzi folyamán Winifred azonban mást sem csinált, minthogy megpróbálta Lilyt összeboronálni Marcus egyik jó barátjával, Claybourne márkijával.

Végül a nő nagy bánatára és bosszúságára Winifred sarokba szorította és gyakorlatilag kényszerítette a férfit, hogy táncoljon Lilyvel.

– Higgye el, uram, Örülni fog, hogy ilyen elbűvölő táncpartnert szerzek önnek, mint Lilian kisasszony –

biztosította a férfit a ravaszdi matróna.

–Örömmel tölt el és megtiszteltetés is egyben – felelte Claybourne, és lustán Lilyre mosolygott.

A nő érezte, hogy elpirul. Lily bosszúsan és némán bámult Claybourne-re, miközben áruló barátnője álnokul mosolyogva hátat fordított neki.

A márki magas volt és izmos. Csak úgy áradt belőle az életerő, amit képtelenség volt figyelmen kívül hagyni. A haja homokszínű volt, a szeme arannyal pettyezett mogyoróbarna, az arca pedig minden vonásában férfias, amelynek láttán számtalan női szív hevesebben kezdett dobogni.

Lily rájött, hogy ő sem különbözik tőlük. Szánalmasnak érezte, ahogy a pulzusa szaporábban lüktetett és az érzékei kiélesedtek, miközben tétován toporgott és Winifred mesterkedésén bosszankodott. Megalázó volt, ahogy úgy mutogatta a hihetetlenül gazdag és jóképű márkinak, mint valami ünőt a vásárban.

Némán tűrte, hogy a férfi megfogja a kezét és a táncparketre kísérje: Majd, amikor felcsendültek a keringő nyitó akkordjai, vonakodva hagyta, hogy a férfi a karjába vonja. Határozottan nem esett jól neki a férfi közelsége, zavarta a márki testéből áradó életerő. Attól pedig csak még kényelmetlenebbül érezte magát, hogy tudta, milyen hatással van rá a férfi teste, természetes kecsessége és érzéki vonzereje, miközben a zene könnyed ritmusára irányította lépteit. Még sosem figyelte meg ezeket a dolgokat más férfin. Általában csak azt mérte fel, hogy mennyire brutálisak, az öklük méretét...

- Talán nem szeret táncolni, Loring kisasszony? – szólalt meg végül Claybourne, megtörve a kettejük között beállt csendet. – Vagy csupán velem nem akar táncolni?

Lilyt meglepte a férfi kiváló megfigyelőképessége.

–Miből gondola, hogy nem akarok önnel táncolni? – kérdezte.

- Talán mert olyan vészjóslóan méreget.

Lily érezte, ahogy újfent elpirul, és udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

- Kérem, bocsásson meg. A tánc nem tartozik a kedvenc elfoglaltságaim közé.

A férfi szeme ékszerként ragyogott a nőre dús szemöldöke alól. – Pedig egész ügyes. Be kell vallanom, ez meglep.

- Miért? – vonta fel a szemöldökét a nő.

- Mert Marcus azt mondta, hogy ön egy valóságos méregzsák, és inkább fiús. Hajói tudom, szívesebben vágtaázik a környező földeken, minthogy bálókba járjon. – A férfi őszinte megjegyzésére Lily vonakodva bár, de felkacagott.

- Az biztos, hogy szívesebben lovagolok, mint keringőzők, uram, noha a „méregzsák” egy kicsit túlzás. Marcus azért hiszi, hogy az vagyok, mert gyakran vitába szálltam vele, amikor még csak udvarolt Arabellának. De biztosíthatom, hogy nagyon is higgadt természetű vagyok. Ugyanakkor készséggel elismerem, hogy fiús vagyok – kivéve persze, amikor az iskolában tanítok, és jó példával kell elől járnom. Vagy ehhez hasonló alkalmakkor, amikor a nővéreim kedvéért kénytelen vagyok engedelmeskedni a társasági élet szabályainak. Az igazat megvallva, élvezem, ha ellenszegülhetek az arisztokrácia elvárásainak.

- Csodálom a lázadásáért – jegyezte meg vidáman a férfi. – Egy cseppet sem hasonlít a nővéreire. Jól mondom?

Lily éles pillantással viszonzta a megjegyzést. Gyanakodva méregette Claybourne-t, és képtelen volt eldönteni, hogy jó vagy rossz értelemben említette a férfi a nővérei és a közte lévő különbséget.

Nem mintha érdekelte volna, ha a férfi kedvezőtlenül ítéli meg. És az sem különösebben izgatta, hogy többnyire a nyomába sem érhetett a nővéreinek. Mind Arabella, mind Roslyn kivételes szépségeknek számítottak szőke hajukkal, hófehér bőrükkel és magas, elegáns alakjukkal.

Lily nem versenyezhetett magasságukkal vagy előkelő vonásaikkal – arról már nem is beszélve, hogy sötét haja és szeme, valamint pirosposzgás arca volt, amivel azt a benyomást keltette, mintha váltott gyerek lett volna szőke, kék szemű családjában. Sőt mi több, nővérei a kecsesség és a női báj megtestesítői voltak, míg saját heves vérmérséklete és meg nem alkuvó makacssága, amellyel folyamatosan megbotránkoztatta az uralkodó elitet, gyakran bajba sodorta.

De Lilynek esze ágában sem volt mentegetőznie bajkeverő hajlamai miatt. Sőt úgy vélte, minél kevesebbet társalognak, annál jobb.

Úgy tűnt azonban, hogy a férfinak nem áll szándékában megérteni a célzást és bölcsen hallgatni.

- Élvezte az esküvői szertartást ma reggel, Loring kisasszony?

A férfi az esküvő emlegetésével fájó pontra tapintott, noha Lilynek sikerült lepleznie berzenkedését.

- Arabella gyönyörű menyasszony volt – jegyezte meg óvatosan.

- De nem helyesli, hogy a nővére hozzáment a barátomhoz?

Lily a homlokát ráncolva körbepillantott a bálteremben, tekintetével az ifjú párt keresve. Amikor megtalálta őket, látta, hogy Arabella és Marcus vidáman nevetnek tánc közben.

- Félek, hogy hibát követett el azzal, hogy ilyen hirtelen férjhez ment. Még csak alig két hónapja ismerik egymást.

- Mégis azt állítják, hogy örülten szerelmesek egymásba.

- Tudom – mondta Lily mogorván. Elnézve Belle-t és

Marcust, amint gyöngéd pillantást váltanak, miközben tovasiklottak. El kellett ismernie, hogy nagyon is szerelmesnek tűntek.

- De attól félek, hogy nem tart majd sokáig.

- Teljesen úgy beszél, mint a barátom, Arden – felelte mosolyogva Claybourne.

Lily tudta, hogy Arden, vagyis Drew Moncrief, Arden hercege Marcus másik jó barátja. A három ifjú nemes – Danvers, Arden és Claybourne – jóban–rosszban kitartottak egymás mellett.

- Ófelsége talán szintén ellenezte a házasságukat?

- Igen, és ugyanarra hivatkozott, mint ön is.

- És ön, uram? Ön hogyan vélekedik a házasságukról?

–Én egyelőre nem nyilatkozom – válaszolta Claybourne vidáman csillogó szemmel. – De hajlok rá, hogy áldásomat adjam a frigyre. Igazán boldognak tűnnek, nem gondolja?

- Valóban, és csak remélni tudom, hogy ez így is marad. Nem akarom, hogy Arabellának bántódása essen.

- És úgy véli, Marcus bántani fogja a nővérét? – kapta fel a férfi a fejét Lily megjegyzésére.

- A legtöbb úriember hajlamos rá – mormolta Lily alig hallhatóan, de a férfi nyilvánvalóan meghallotta. Kíváncsian fürkészte a nőt.

- Nem minden nemes gazember, Loring kisasszony.

- Nem... Az igazat megvallva nem.

A gazember szó hallatán Lily tetőtől talpig végigmérte a márkít. Erős férfi volt; széles vállú és izmos. Lily alig ért a válláig.

Általában körültekintően viszonyult az erős férfiakhoz. Hajlamos volt az alapján megítélni őket, ahogy a nőkkel bántak. Erre még akkor szokott rá, amikor kislány volt. Meglepő

módon azonban nem érezte úgy, hogy Lord Claybourne-tól tartania kéne. Legalábbis azért nem, mert nagyobb és erősebb volt nála.

A férfi nagyon erősnek tűnt, mégsem látszott olyan típusnak, aki egy gyengébb ember ellen fordította volna az erejét. Talán, mert olyan sokat mosolygott. Vagy csak a férfiről keringő történetek miatt gondolta így. Claybourne márkit legendás imádattal halmozták el a nők.

És állítólag ő maga is imádta a nőket, csak éppen nem eléggé ahhoz, hogy le is horgonyozzon valamelyik rajongója mellett. És ettől még furcsábbnak tetszett, hogy nem ellenezte a barátja, Marcus váratlan nősülési szándékát.

- Bízom benne, hogy nem utasít vissza kapásból – jegyezte meg Claybourne, félbeszakítva a nő élénk szemlélődését. – Vagy legalábbis addig nem, amíg jobban meg nem ismerjük egymást.

–Semmi szükség rá, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljünk, uram – szólalt meg könnyedén Lily, miután megzabolázta elkalandozó gondolatait. – Nem ugyanazokban a körökben forgunk, és amint véget ér a lagzi, én visszavedlek fiús önmagammá, és csak akkor lépek ismét egy bálterembe, ha az életem múlik rajta.

A férfi fojtott nevetése elbűvölően csengett, és le is vette vele Lilyt a lábáról.

- Marcus figyelmeztetett, hogy ön igazán egyedülálló személyiség.

Lily mindent elkövetett, hogy ellenálljon a férfi könnyed bajának. Erőszakkal elfordította a tekintetét a férfi vidáman csillogó szeméről, és egy távoli pontot kezdett bámulni a márki válla felett.

Nem akarta bevallani, hogy valójában vonzódik Lord Claybourne-hoz. A férfi társaságában törékenynek és nőiesnek

érezte magát – és fittyet hányt ezekre az érzésekre. Sőt, a férfiből áradó életerő és energia teljesen elbűvölte.

Ennek ellenére, meglepő módon nem csupán vonzó vonásai és férfias termete tették ilyen ellenállhatatlanná. Volt egyfajta kisugárzása, amely ki nem mondott izgalmakat sejtetett. Úgy nézett ki, mint egy vakmerő kalandor. Mint egy utazó vagy felfedező. Mintha hajóskapitányként a tengereket kellene inkább járnia vagy félelmetes expedíciókat kellene vezetnie, ismeretlen tájak titkait kutatva.

Lilynek fogalma sem volt róla, hogy vajon a férfinak van-e hajója, de azt tudta, hogy kiváló sportember. A Claybourne sportteljesítményéről szóló történetek szájról szájra jártak az előkelő szalonokban. Winifred pedig egész nap ódákat zengett a férfiről, így próbálva felkelteni Lily érdeklődését, és cseppet sem finoman célozgatva, hogy a márkiból remek férj lenne.

Lilynek azonban esze ágában sem volt hozzámenni a márkához, vagy bárki máshoz, ami azt illeti. Noha azt kénytelen volt elismerni, hogy Claybourne volt a legelbűvölőbb férfi, akivel valaha is találkozott – éppen ezért jobbnak látta távol tartani magát tőle.

Amint véget ért a keringő, Lily kiszabadította magát a férfi zavarba ejtő társaságából.

Mindenképpen korán akart távozni, hogy az estét régi jó barátnőjével, az előkelő Tess Blanchard kisasszonnyal tölthesse, aki maga is a Freemantle Iskolában tanított.

Miután elbúcsúzott Arabellától, majd gyors egymásutánban felhajtott még két pohár pezsgőt – Lilynek szüksége volt a szíverősítőre, hogy ne sírja el magát bánatában elindult az istállók felé, ahol annak idején telivéreket tartottak, hogy megetesse Bootsot, és megnézzze, hogy a kiscicák jól vannak-e. Itt áldott csend uralkodott, távol az udvar többi részétől. A feje

még mindig kóválygott a túl sok italtól, akárcsak Lord Claybourne élénk emlékétől. Csodálatos volt megérinteni a férfit, miközben keringőztek – izmos volt és erős, csupa hajlékony kecsesség mindez szokatlanul zavarba hozta.

- De valószínűleg soha többet nem látom – sóhajtotta Lily, miközben visszatette a fekete kiscicát a dobozba. – Vagy legalábbis sosem leszek többé Winifred megalázó házasságszerző fortélyainak áldozata.

Abban a pillanatban Lily halk neszt hallott odalentől, mintha valaki megköszörülte volna a torkát.

Kíváncsian, hogy vajon ki léphetett a pajtába, Lily felült és lekukucskált a padlásról. A szíve hevesen megdobbant, amikor megpillantotta a széles vállú Claybourne márkít, amint karját a mellén összefonva, fejét félrebíllentve egy oszlopnak támaszkodik.

Amikor hirtelen forogni kezdett vele a világ, Lily sietősen visszahúzódott. Oh, édes Istenem. Vajon hallotta, amint arról filozofál, hogy mennyire vonzó? Még mi mindent mondott róla?

Lily, egyik kezét lüktető halántékára szorítva ismét lekukucskált.

- U–uram, mit keres itt?

- Láttam távozni, és kíváncsi voltam, vajon miért megy a pajtába.

- Követett? – kérdezte a nő közönyösen.

Claybourne udvariasan bólintott.

- Bűnös vagyok, elismerem.

- Tehát szégyentelenül hallgatózott? – kérdezte a nő összehúzott szemmel.

- Csak kíváncsi voltam. Mindig magában beszél, Loring kisasszony?

- Néha. De ezúttal a macskával beszéltem.... Vagyis a macskákkal. Bootsnek nemrégén születtek kiscicái.

- Volna szíves megmagyarázni, hogy mit keres ott fent?

- Ha mint... mindenáron tudni akarja... éppen megetetem.

- Azért jött, hogy megetesse a macskát? – kérdezte a férfi, és a hangjába meglepetés és hitetlenkedés vegyült.

–Talán hagynom kéne, hogy éhezzen? – tette fel Lily a költői kérdést. – Boots kiváló egerész, de jelenleg sokkal fontosabb dolga van, gondoskodnia kell a kicsinyeiről.

- Itt marad a macskákkal? – kérdezte a férfi mosolyogva

–Nem, lemegyek, amint kitisztult a fejem. Úgy tűnik... túl sok pezsgőt ittam. – A legnagyobb bánatára, jelenleg túlságosan szédült ahhoz, hogy biztonsággal le tudjon mászni és megszabaduljon Lord Claybourne nemkívánatos társaságától.

–Akkor bizonyára nem bánja, ha csatlakozom önhöz – mondta a férfi, és fellépett a létra legalsó fokára.

De igen, nagyon is bár\ja! Lily hirtelen felült és azon kezdett töprengeni, hogy vajon hogyan akadályozhatná meg, hogy a férfi ráerőszakolja a társaságát.

- Nem mászhat fel ide, uram! – kiáltotta, de minden bizonynyal hiába tiltakozott, mivel a férfi feje hamarosan felbukkant.

- Dehogynem! Majd társasága leszek magának, hogy ne legyen egyedül.

Amikor már derékig látszott, a férfi megtorpant, és érdeklődéssel szemlélte a nőt.

- Poros lesz a kabátja – mondta Lily erőtlenül, miközben szemügyre vette a férfi elegáns szabású burgundi frakkját – minden bizonnyal Weston készítette – amely tökéletesen illett a férfi csodálatos vállaihoz.

- A kabátom túléli – felelte a férfi, és végignézett a saját

öltözékén. – Maga meg báliruhában van.

- Az nem ugyanaz. Engem nem érdekelnek a ruhák.

Amikor a férfi meglepetten felvonta a szemöldökét, Lily ráébredt, hogy a visszavágása kétértelmű volt.

–N–nem úgy értettem, hogy szeretek meztelenül járni.... – mondta, miközben a füle tövéig elpirult. – Csupán azt akartam jelezni, hogy nem érdekelnek a csinos ruhák... mint például a báli ruhák meg ilyenek.

–Mily üdítő változatosság – mondta a férfi csúfolódva, miközben megmászta a maradék létrafokokat, és elhelyezkedett a padlás szegélyén. – Valósággal lángra lobbantja a fantáziámat. Maga az egyetlen nő, akit nem érdekelnek a csinos ruhák.

- De amint látja, én nem egy normális nő vagyok, uram. Én meglehetősen abnormális vagyok.

- Valóban? – kérdezte a férfi, és közelebb húzódott a nőhöz.

Még a halvány fényben is jól látta, hogy a férfi szemében nevetés bujkál. És rajta nevet!

Lily kihúzta magát és tiltakozásra nyitotta a száját, de a férfi megelőzte.

- És mitől olyan abnormális, angyalom? Nekem úgy tűnik, ennél normálisabb már nem is lehetne.

Amikor a férfi tekintetével ismét végigmérte a nőt, Lily égő arcára szorította a kezét és utasította magát, hogy őrizze meg a higgadságát. Ami jelen pillanatban borzasztóan nehéznek bizonyult, tekintve a remegő izgatottságot, amely végigcikázott rajta a férfi közelségének hatására

Lily kihúzta magát és megpróbált királynői jelenségnek tünni, miközben fojtott hangon így szólt:

- Úgy értettem, hogy nem vagyok tipikus nő.

- Ebben biztos vagyok.

–Az a helyzet, hogy férfinak kellett volna születnem –

mondta bosszús pillantást vetve a férfira, – Akkor sokkal boldogabb lennék.

- Oh, mert most olyan boldogtalan?

Jelenlegi spicces állapotában a gondolatai sokkal lassabbak voltak, mint általában, és beletelt egy percbe, míg eltűnődött a férfi kérdésén.

- Nos... nem. Nagyon is elégedett vagyok az életemmel. De a nők nem sokat élvezhetnek a férfiak szabadságából.

- Milyen szabadságra vágyik, kisasszony?

Lily az ajkába harapott, szégyellte, hogy így megeredt a nyelve. Ugyanakkor nem tehetett róla; a pezsgő szájalmasan megoldotta a nyelvét.

- Ne törődjön vele. Ne hallgasson rám, uram. Nem bírom valami jól az italt.

- Nekem is úgy tűnik. De akkor miért ivott olyan sokat?

- Ha mindenáron tudni akarja, italba fojtom a bánatom.

- Miféle bánatot?

- Hogy a házasság elvette tőlem a nővéremet. És szörnyen sajnáltam magam. De egyedül akartam sajnálni magam. – Amikor a férfi nem válaszolt, Lily nyomatékosan hozzátette. – Ez egy burkolt célzás volt arra, hogy távozzon, uram.

De a férfi, ahelyett, hogy távozott volna, mosolyogva hátradőlt, és lezseren a kezére támaszkodott, hosszú, selyembe burkolt lábát pedig keresztbe vetette maga előtt, mintha felkészült volna rá, hogy sokáig marad.

Lily hangosan kifújta a levegőt.

- Ugy látom, nem fogja fel, hogy mekkora veszélyben van, Lord Claybourne. Súlyos hibát követ el, ha kettesben marad velem. Ha Winifred tudná, szárnyalna a boldogságtól.

–Winifred?

- Lady Freemantle. Főként miatta hagytam ott a lagzit – hogy

megszabaduljak a mesterkedéseitől. Megpróbál összeboronálni magával. Biztosan észrevette.

Nem úgy tűnt, mintha a nő állítása megrémítette volna a férfit.

- Lehet, hogy a mesterkedései semmivel sem rosszabbak a szokásosnál. Már hozzászoktam, hogy túlbuzgó mamák rám akarják tukmálni a lányait.

Lily zsémbesen fintorgott.

- Lehet, hogy ön le tudja magáról rázni a mesterkedéseit, de én nem. Szörnyen megalázó. Nem én vagyok a főnyeremény üsző, hogy a házasulandó úriemberek kényükre-kedvükre végigmustrálják a hibáimat és az erényeimet.

–Nem is gondoltam – válaszolta a férfi, és a szemében ismét nevetés bujkált.

A féifi vidám válaszát hallva Lilyt elfutotta a pulykaméreg.

–Hát egyáltalán nem érti? Winifred azt akarja, hogy behálózzam.

~ De magának eszében sincs behálózni engem.

- Persze hogy nincs! Engem nem érdekel a házasság.

- Ez meglehetősen egyéni álláspont egy fiatal nőtől. A legtöbb nőnek az életcélja, hogy férjet találjon magának.

- Ez így igaz. De ne aggódjon, Lord Claybourne, eszemben nincs levadászni magát. Oh, nagyon is jól tudom, hogy remek parti. Undorítóan gazdag, a rangja hivalkodó, nem is túl ronda, és állítólag ellenállhatatlanul elbűvölő.

- De magát nem lehet megszedíteni kivételes adottságaim páratlan lajstromával?

- Nem bizony – felelte Lily, és halványan elmosolyodott, hogy némileg enyhítse a mondandója élet. – Biztos vagyok benne, hogy egy sereg szerelmes csodálója akad, de én sosem fogok közéjük tartozni. Továbbá, nem áll szándékomban úgy

viselkedni, mint azok a felháborító, férjfogó nőszemélyek, akiket ismer. Én nem fogom a szerelmemmel üldözni.

–Micsoda megkönnyebbülés, Loring kisasszony. Utálom, ha üldöznek. – A férfi hangjában bujkáló provokatív nevetés azt sugallta, hogy túlságosan jól szórakozik.

- De őszintén érdekel, hogy miért ellenzi ilyen hevesen a házasságot.

Lily nagy levegőt vett. Lehet, hogy zabolátlan volt, de normális körülmények között sosem vitatná meg a magánügyeit egy vadidegennel. Ez esetben azonban szeretett volna minél előbb megszabadulni a márkítól, ezért úgy gondolta, talán hasznát veheti egy jó adag őszinteségnek.

- Szerény tapasztalataim szerint a házasság egy nő számára általában boldogtalanságba torkollik – mondta őszintén.

- A személyes tapasztalatáról beszél?

- Sajnos igen – fintorodott el Lily. – A szüleim házassága egy életre meggyűlöltette velem a házasság intézményét.

Claybourne tekintetéből eltűnt a vidám fény, ahogy a nőt fürkészte.– Ugyanakkor Lilyt sokkal jobban felzaklatta a férfi kutató tekintete, mint a vidámsága.

- Nincs szükségem férjre – tette hozzá gyorsan –, függetlenül az előkelő ifjú hölgyekkel szemben támasztott társadalmi szokásoktól. Most már, hála a Marcus által biztosított nagylelkű járandóságnak, anyagilag is független vagyok. így aztán teljes életet élhetek anélkül, hogy férjhez kellene mennem.

–Ennek ellenére azt állítja, hogy még több szabadságra vágyik.

- Így van – mosolygott Lily bizonytalanul. Mindig is végtelen szabadságról és kalandos életről álmodott.

- Szeretném beutazni a világot és érdekes, új helyeket felfedezni.

–Egyedül?

- Lady Hester Stanhope is azt tette – mutatott rá Lily a kalandvágyó gróf lányának, aki egyben az ifjabb William Pitt unokahúga is volt, példáját említve, aki elhajózott a Közel-Keletre, majd végül csatlakozott egy férfiakból álló arab törzshöz,

- Valóban, de ő jóval idősebb volt önnél.

- Huszonegy éves vagyok, tudok magamról gondoskodni.

–Tehát... azért nem akar férjhez menni, mert a férfiak gyakran boldogtalanná teszik a feleségüket – mondta lassan Claybourne, mintha gondolatban megpróbálná elemezni az elméletet.

- így van. Először a férfiak úgy magukba bolondítják a nőket, hogy azok képtelenek ésszerűen gondolkodni, és teljes mértékben átadják az irányítást a férfiaknak, majd pedig a férfiak teljesen nyomorulttá teszik a nőket. – Lily önkéntelenül is a fogát csikorgatta. – Felháborítónak tartom, hogy a férfiaknak joguk van kegyetlenkedni a feleségükkel. Eszem ágában sincs ekkora hatalmat adni egyetlen férfinak sem.

Legnagyobb meglepetésére Claybourne előrehajolt, és megérintette az arcát.

- Ki bántotta, angyalom? – kérdezte csendesen.

Lily zavartan elhúzódott.

- Senki sem bántott engem. Az anyámat bántották. És az idősebbik nővéremet, ha már itt tartunk.

A férfi egy pillanatig hallgatott.

- Ha jól tudom, az apja elsőrangú házasságszédelő volt.

Lily elfordította a tekintetét. Nem akarta felidézni a fájdalmas emlékeket.

–Valóban. Minden lehetséges alkalmat megragadott, hogy az anyám előtt kérkedjen a szeretőivel. Szörnyű fájdalmat okozott

neki ezzel. És Arabella első jegyese csaknem ugyanilyen csúnyán cserbenhagyta. Belle szerette azt a férfit, de amikor kitört a botrány, a férfi azonnal felbontotta a jegységüket.

Lily biztos volt benne, hogy Lord Claybourne hallott a négy évvel azelőtti, családját sújtó, szörnyű botrányokról. Először az anyja szeretőt kezdett tartani, mert képtelen volt elviselni boldogtalan házasságát, majd arra kényszerült, hogy felbőszült férje bosszúja elől Európába meneküljön. Két héttel később házasságszédelgő apjuk eljátszotta minden vagyonát, majd megölték, amikor szeretője becsületéért párbajozott. A Loring nővérek ott maradtak árván egyetlen krajcár és otthon nélkül, kiszolgáltatva zsugori mostoha nagybátyjuknak, Danvers grófjának, aki csak ímmel–ámmal fogadta be őket.

- Ezért nem akarta, hogy Marcus feleségül vegye Arabellát?

- Főként.

- Úgy tűnik, nem kevés ellenszenvvel és előítélettel viseltet a nemesemberek iránt.

- Nem tagadom. A nemesemberekből lesznek a legrosszabb férjek.

- Akkor tehát megnyugodhatok, hogy nem személy szerint ellenein van kifogása?

A nő a homlokát ráncolta.

–Nem uram, személy szerint semmi kifogásom sincs ön ellen. Még csak nem is ismerem. – Szerencsére, tette hozzá gondolatban.

Claybourne ismét hallgatott egy sort, majd előrehajolt, és belenézett a dobozba.

- Gondolom, ez itt Boots – mormolta, miközben megvakarta az anyamacska füle tövét. Meglepő módon Boots nem tiltakozott, hanem azonnal dorombolni kezdett, miközben a fejével a férfi kezéhez dörgölözött.

Lily tekintete a férfi kezére szegeződött, ahogy az a selymes, szürke bundát cirógatta. A férfinak erős, kecses keze volt, ami igazán meglepő volt ettől a vakmerő és férfias embertől.

- Úgy vélem, megfelelkezik egy igen fontos tényezőről – szólalt meg végül. Lily nem fogta fel azonnal, hogy Lord Claybourne hozzá beszél.

- Miféle tényezőről?

- Igaz, hogy vannak férfiak, akik fájdalmat okoznak, de vannak férfiak, akik viszont hihetetlen gyönyörben részesítik a nőket.

- Lehet, hogy így van, de ez lényegtelen – válaszolta Lily elpirulva.

Abban a pillanatban a fekete kismacska megpofozta a férfi csipke kezelőjét, és rágcsálni kezdte a márki behajlított ujját.

- Éhesek vagyunk, igaz-e? – mormolta a férfi mosolyogva. – És te is – tette hozzá, ahogy a szürke kiscica is megtámadta az ujját.

A férfi felemelte az apróságokat és az ölébe helyezte őket. A fekete kismacska szinte azonnal felmászott a mellkasára, körmeit a férfi aranyszínű brokát mellényébe mélyesztve.

- Sajnálom, uram – mondta Lily sajnálkozva.

- Nem számít. – Amikor a fekete cica még feljebb kúszott, Claybourne halkán felnevetett. A fojtott hang tagadhatatlan intenzitással megbizsergette Lily idegszárait.

- Hadd segítsek.... – tette hozzá a nő sietve.

Lily előrehajolt, hogy levegye a kismacskát a férfi mellkasáról, de az apró karmok makacsul kapaszkodtak a férfi felbecsülhetetlen értékű csipke nyakkendőjébe. Lily megpróbálta kiszabadítani a cica körmeit anélkül, hogy elszakította volna a finom anyagot, de valahogy sikerült hanyatt döntenie a márkit a szénába.

A férfi úgy maradt, és közben visszanézett rá. Ahogy a férfi fölé hajolt, Lily mozdulatlanra dermedt a férfi arc kifejezése láttán. A férfi meglehetősen hanyag testtartásban feküdt, de a szemében valami halvány tűz lobogott, amitől Lily szíve hevesebben kezdett verni.

- Sajnálom – ismételte elakadó lélegzettel.
- Én viszont nem.

A férfi ujjai gyöngéden összezárultak a parányi fekete mancsok körül, és így sikeresen kiszabadította a nyakkendőjét, miközben a cicát a szénára helyezte maga mellé. Abban a pillanatban a kis szőrgombolyag megindult a doboz felé, és szürke testvére utána tántorgott. De Lily még mindig nem tudta levenni a tekintetét Lord Claybourne-ról. Amikor a férfi kinyújtotta a kezét és a nő tarkója mögé csúsztatta, Lilynek elakadt a lélegzete. Majd megdöbbenő módon a férfi az ajkával könnyedén megérintette az ajkát.

A nő nem volt felkészülve a testen keresztül cikázó érzékek áradatára, amelyet a férfi váratlan érintése zúdított rá. A férfi ajka meleg és feszes volt, ugyanakkor csábítóan puha – túlságosan is csábító.

Lily megpróbálta elfojtani döbbenetét, és a tenyerét a férfi mellkasának támasztotta, miközben felemelte zúgó fejét.

- Ezt m–miért tette? – kérdezte rekedten.
- Kíváncsi voltam, hogy az ajka vajon valóban olyan hívogató–e, mint amilyennek látszik.

A nő nem erre a válaszra számított.

- És az?
- Sokkal hívogatóbb.

Lily a férfira bámult, és képtelen volt megmozdulni. A tekintete egyszerűen a férfi arcára szegeződött. A márkának erős arca volt, amely hihetetlenül vonzónak és szépnek tűnt a

halovány fényben. Az ajka finom metszésű és telt volt, ahogy mosolyra húzódott, miközben viszonzta a tekintetét.

- Állítom, fogalma sincs róla, hogy mit veszít, édesem. Egy férfi és egy nő szenvedélye igazán remek dolog.

Lily megköszönte a torkát és megpróbálta lerázni magáról ezt a bénító kábulatot.

- Még ha így is van, nem áll szándékomban közelebbi kapcsolatba bonyolódni a szenvedéllyel.

–Mégis, mit tud maga a szenvedélyről? Egyáltalán, csókolták már meg valaha úgy istenigazából?

A nő bizalmatlanul ráncolta a homlokát.

- Mit ért az alatt, hogy „istenigazából”?

A férfi halkan kuncogni kezdett, és ismét közelebb húzta az arcát. – Ha meg kell kérdeznie, akkor a válasz minden bizonnyal nem. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most azonnal orvosoljuk a problémát....

Miközben a férfi forró lehelete az ajkát cirógatta, Lily felkészült az újabb áramütésszerű érzésre, de amikor a férfi ajka hihetetlen gyönyörrel játszadozni kezdett az ő ajkával, érezte, hogy az ellenállása semmivé foszlik.

A férfi csókja varázslatos volt. A bódító érzésektől, amelyeket a férfi ébresztett benne, kábultnak és könnyűnek érezte magát, akárcsak a pezsgőtől.

Amikor a férfi elhúzódott, az ujjával gyöngéden megérintette az arcát.

- Élvezetesnek találta a csókomat, kedvesem?

Lily képtelen volt hazudni. A férfi csókjától elakadt a lélegzete és megszédült, a combjai között pedig különös remegést érzett, egyfajta nyughatatlan sóvárgást mélyen lenye középpontjában.

- I–igen.

- Nem hangzik valami magabiztosnak.
- Meglehetősen... kellemes volt.
- Csupán kellemes? – mosolygott a férfi gúnyosan. – Ez sértő.

- Tudja, hogy nincs miért megsértődnie. Azt beszélnek, hogy ördögien tud bánni a nőkkel és számos sikeres hódítás van a háta mögött. – Ekkor elhallgatott és megrázta a fejét, de hasztalan próbálta kitisztítani.

- Most már legalább értem, miért mondják, hogy a nők rajonganak magáért.

- Kik mondják?

- Fanny.

- Fanny Irwin? Ah, most már emlékszem, a nővére, Arabella említette, hogy Irwin kisasszony gyerekkori jó barátjuk.

Fanny London egyik legkeresettebb kurtizánja volt. De mivel egyben legkedvesebb barátnőjük is, meghívták Arabella esküvőjére, mélységesen megbotráncoztatva az arisztokráciát.

Lily kétségbeesetten kívánta, bárcsak ott lenne most vele Fanny, hogy tanácsot adjon. Hogy keveredhetett ekkora kalamajkába? Mégis mit keresett itt egy félreeső szénapadláson ezzel a mérhetetlenül ellenállhatatlan idegennel? Valamiért ott hevert Lord Claybourne kemény, izmos testén. A férfi mellkasából kellemes meleg áradt, amely édes gyönyörrel nehezítette el a nő mellét.

És mindez még azelőtt történt, hogy a férfi az ujjával könnyedén megérintette volna a torka tövében megbújó gödörösckét.

- Azt hiszem, meg is kellene mutatnom.

- Mit? – kérdezte bizonytalanul a nő.

- A gyönyört, amelyet egy férfi nyújthat egy nőnek – felelte a férfi, és a szemében mosoly bujkált, ahogy Lilyre nézett.

A nő szíve hevesen kezdett kalapálni, amikor a férfi közelebb hajolt, hogy beváltsa az ígérletét. Kezét Lily tarkójára csúsztatta és magához húzta... de ezúttal a csókja még szenvedélyesebb volt. Lassan, izgatón csókolta a férfi, nyelvét a szájába fúrva, heves sóvárgást szítva ezzel a nő testében, amely még jobban megszédítette.

Lily megpróbálta leküzdeni az erőteljes, sürgető vágyat. A feje még mindig kóválygott a pezsgőtől, de ez még nem magyarázta a mindent elsöprő vágyat, vagy a csábító márkírást érzett szájalmas vonzalmat.

Azonban képtelen volt megálljt parancsolni a férfinak. Különösen, hogy az torokszorító sóvárgást keltve ostromolta a száját, folyamatosan izgatva–ízlelgetve a nőt. Claybourne egyszerre indított támadást minden érzéke ellen, ahogy nyelve érzéki táncban fonódott össze a nő nyelvével.

Lily végül halk sóhajtással megadta magát.

A férfi erre még szenvedélyesebben csókolta

A nő önkéntelenül felemelte a kezét és a férfi napszíttá barna fájába fűzte az ujjait, amely bámulatosan sűrűnek és selymesnek érződött. A férfi pedig a torkán nyugtatta a maga kezét, majd lejjebb csúsztatta oda, ahol a nő estélyi ruhájának szögletes nyakkivágása jókora felületen szabadon hagyta a bőrét. Amikor a férfi behajlított ujjai külső felével végig simította a nő mellének domborulatát, Lily reszketegen próbált lélegzethez jutni. De a férfi tovább csókolta, nyelve selymes érintésével izgatva a nőt, lustán kergetőzve, élvezettel portyázva. Lily azonnal megérezte, amikor a férfi megmozdult alatta és térdét a térdjei közé csúsztatta. A ruháján keresztül is érezte, amint Claybourne izmos combja nőiessége kelyhéhez simul. Ugyanakkor a kezét is lejjebb csúsztatta, hogy könnyedén a markába rejtse a nő mellét.

Lily felnyögött ahogy a férfi érzéki érintése nyomán a gyönyör lázas folyamban végigsöpört a testén. Valósággal körülölelte ez az érzés, és amikor a férfi ujjai rábukkantak a melltartójára az ingválla alatt, a teste szinte lánggra lobbant, mintha csak folyékony tüz folyt volna az ereiben.

Még sosem érzett ehhez foghatót, amit ennek a magával ragadó férfinak az erotikus ostroma ébresztett benne. A cirógatásával az örületbe kergette, bátorítva, előcsalogatva belőle a válaszreakciót, életre keltve a vérében szunnyadó vadságot, amely csak arra várt, hogy végre szabadjára engedjék.

Ennek ellenére a férfi gyöngédsége lepte meg leginkább. Tisztában volt a saját erejével, és tudta, hogyan használja. Tudta, hogyan legyen gyengéd, ez nyilvánvaló volt. Néhány perccel korábban két kiscica mászott fel az ölébe nyávogva és dorombolva, és ezzel feloldották Lilyben a görcsös óvatosságot, amire sok–sok évvel azelőtt szokott rá, amikor még tizenhat éves volt.

Ezt intő jelnek kellett volna tekintenie, tudta jól. Azok az apró teremtmények nem tartották veszélyesnek a férfit, ettől viszont a férfi végtelenül veszélyessé vált az ő számára...

Szentséges ég, mégis mit képzelsz? Azonnal véget kell vetnie ennek, tiltakozott egy kétségbeesett hang a fejében. Ez így nem mehet tovább. Lily hirtelen nekifeszült a férfi mellkasának és száját elszakítva a férfi varázslatos ajkától, felült. Zihálva kapkodta a levegőt, a pulzusa pedig az egekbe szökött.

- Ez igazán érdekes... bemutató volt, uram – kiáltotta élesen, és kényszerítette magát, hogy könnyed hangon beszéden. – De azt hiszem, ebben a pezsgőnek is volt némi szerepe.

- Nem kellett volna olyan sokat innom – mondta, kezével megérintve a halántékát. – Nem tudtam, hogy meg kell majd védenem magam öntől.

A férfi nem válaszolt azonnal. Ehelyett a nőt méregette tekintetével, majd lassan felült, és a könyökére támaszkodott.

Lily kénytelen volt elfordítani a tekintetét a férfi mélyreható pillantása elől. Még mindig szédült, szenvedélyes csókjuk azonban sóvárgással töltötte el – az ördögbe is a márkival. Muszáj mennie. Nem hitte, hogy képes lenne még egy percet eltölteni Lord Claybourne társaságában anélkül, hogy még nagyobb bajba ne keveredne.

Abban a pillanatban távoli tülekedés zaját hallotta az istálló felől – aztán ráébredt, hogy a távozó vendégek kocsijait készítik fel a hazaútra. Néhányan korán távoztak, hogy visszatérjenek a hat mérföldre lévő Londonba.

- Mennem kell – szólalt meg gyorsan Lily, és megkönnyebbült, hogy alkalmat nyílik elmenekülni.

A férfi egy pillanatig hallgatott.

- Le tud mászni biztonsággal a létrán?

- A... azt hiszem. Már csaknem kijózanodtam.

A férfi felkarolta a két kiscicát és gyöngéden az anyjuk, meg a testvéreik mellé helyezte őket. Miközben a kicsik odasiettek anyjukhoz, és éhesen a vacsorájuk után kutattak, Lily a létrához kúszott.

De úgy tűnt, Lord Claybourne még nem végzett vele.

- Várjon egy percet. A haja tele van szénával. Nem mehet vissza a lagziba úgy, mintha randevúja lett volna az istállóban.

Lily megrázta a fejét, miközben a férfi közelebb hajolt hozzá.

- Nem számít. Nem megyek vissza a lagziba. Hamarosan hazamegyek a barátnőmmel, Tess Blanchard kisasszonnyal. A nővérem, Roslyn és én nála töltjük az éjszakát, hogy az ifjú házaspár kettesben maradhassanak.

- De nem akarja, hogy Blanchard kisasszony rájöjjön, hogy velem csókolózott, nem igaz?

- Nos... nem.

- Akkor maradjon veszteg, míg a komornáját játszom.

Vonakodva bár, de Lily engedelmeskedett, és hagyta, hogy a férfi kiszedegesse a szénát feltűzött hajából. Erezte, amint a férfi ujjai gyöngéden cirógtatják a haját, és a tekintete elidőzik az arcán.

–Jobb lesz sietnem – mondta, amint a férfi végzett. – Tess már biztosan vár rám.

A férfi a karjára tette a kezét.

- Hadd menjek én előre, hogy elkaphassam, ha leesik. Nem akarom, hogy megüsse magát.

Lily nem tudott vitába szállni a férfival, hogy a fene enne meg.

- Köszönöm, uram – biccentett, és hagyta, hogy az megkerülje.

A férfi előrement, majd félúton megállt és megvárta. Lily szorosan kapaszkodott, miközben megfordult, és a létra legfelső fokára lépett, hogy háttal ereszkedjen le.

Már számos lépcsőfokot megtett, amikor valahogy elvétette a lépést. Még szerencse, hogy Claybourne előrement, mert amikor Lily megcsúszott, a férfi kinyújtotta a kezét és könnyedén elkapta, hogy a csípőjénél fogva megtartsa. Amikor azonban a nő elakadó lélegzettel felkiáltott, az sokkal inkább szólt a férfi érintésének, mint a félelemnek, hogy esetleg leesik.

–Nyugalom – mormolta a férfi a nő lábát a létra fokára, helyezve.

De a bokájára kulcsolódó meleg ujjak érintésétől csak még jobban zavarba jött. Lily zavarában az ajkába harapott, és igyekezett minél gyorsabban megtenni a hátralévő fokokat.

- K–köszönöm – ismételte, amint ismét szilárd talsy volt a talpa alatt.

Egy pillanatig mozdulatlanul állt, még mindig szédült egy kicsit, de igyekezett minél előbb összeszedni magát. Még mindig nem tért magához teljesen a férfi csábító csókjai okozta kábulatból, és minden erejével azon volt, hogy úgy tegyen, mintha mi sem történt volna. Arra számított, hogy Lord Claybourne majd odébb lép, de a férfi szorosan mögötte állt, kezét a derekán nyugtatva. A férfi teste forrónak és izmosnak érződött, ahogy a hátához simult, és érintése felidézte Lily emlékezetében bódító cirógatásait.

A nőnek elakadt a lélegzete, amikor a férfi még közelebb lépett, és ágyéka a fenekéhez simult.

Lily megborzongott. Tudta, mit jelent a férfi testének keménysége. Felizgatta pimasz közelségük.

El kellett ismernie, hogy ő maga is fel volt még ajzva. Bizsergett a teste, miközben nőiessége központja még mindig forrón lüktetett a sóvárgástól.

–Most már nyugodtan elengedhet, uram – suttogta rekedten.
– Most már biztonságban vagyok.

- Valóban azt gondolja, hogy biztonságban van? – kuncogott a férfi halkán.

–Kérem, Lord Claybourne... – könyörgött, s a torka kiszáradt.

- Mire kér, Lily? – A férfi fojtottan mormolva ejtette a nevét, miközben a füléhez hggolt és ajkával megcsiklandozta.

Lily riadtan kapta fel a fejét.

- Nem csókolhat meg újra! – kiáltotta zihálva, miközben a hangja az ijedtségtől magasra szökött.

- Tudom – sóhajtotta a férfi. – Mit sem szeretnék jobban, mint visszamászni magával a szénapadlásra, és az éjszaka hátralévő részét azzal tölteni, hogy olyan érzéki örömekben részesítem, amelyről még csak nem is álmodott. De nem lenne

tisztességes tőlem, ha visszaélnék kiszolgáltatott helyzetével... arról nem is beszélve, hogy Marcus tálcán követelné a fejem, ha megtenném.

Lily nem volt benne biztos, hogy Marcus ilyen szigorúan venné védelmezői szerepkörét.

Sosem vágyott rá, hogy a nyakába varrják a három, nincstelen Loring lány gyámságának felelősségét, amelynek terhét csupán néhány hónapja viselte, amikor megörökölte Danvers grófiának címét. Sőt mi több, Marcus valójában már nem volt a gyámjuk, hiszen mindhármójuknak biztosította jogi és anyagi függetlenségüket, amikor Arabella megnyerte a fogadásukat. Ennek ellenére Lily úgy vélte, jobb, ha nem osztja meg kételyeit Lord Claybourne-nal.

- Valóban – válaszolta bizonytalanul.

Végül Claybourne ellépett mögüle, szabaddá téve az utat az istálló bejáratához.

Lily megkönnyebbülten fellelegzett és gyorsan hátat fordított a férfinak, majd anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna rá, az ajtóhoz sietett. De aztán hirtelen megállt, amikor eszébe jutott, hogy miért is jött ide eredetileg.

Lily vonakodva hátrapillantott a válla felett, és a tekintete találkozott a férfi sötéten csillogó tekintetével.

- Meg kell ígérnie, hogy nem mondja el Lady Freemantle-nek, hogy megcsóoltam. Ha megtudja, már az esküvőnket fogja tervezni.

A férfi arckifejezése kifürkészhetetlen maradt még a fényesen világító lámpa fényénél is. És jóval tovább habozott a válasszal, mint Lily várta.

- Rendben, nem mondom el neki.

Lily halványan elmosolyodott, megemelte a szoknyáját és kimenekült az istállóból. Egész úton ostromozta magát, míg

visszaért a házba. Nem kellett volna engednie, hogy Lord Claybourne megcsókolja, most már tudta. Különösen, hogy ennyire veszélyes volt az akaraterejére.

De mostantól, fogadkozott elszántan Lily, műiden erejével azon lesz, hogy elkerülje a férfit.

Nem volt más választása. Életében először egy olyan férfival találkozott, aki ellenállhatatlannak bizonyulhat. A legbölcsebb dolog, amit tehet, hogy jó messzire elkerüli a jóképű, elbűvölő, vonzó Claybourne márkít.

***Örökké hálás leszek , ha megengeded,hogy elrejtőzzek
a panziódban Fanny. Nem akarom hogy Lord Claybourne
rám találjon.***

Lily Loring levele Fanny Irwinnek

A nő távozása után Heath még jó darabig az istállóban maradt, és arra várt, hogy forró vére lecsendesedjen, mielőtt visszatérne a házba. Minden bizonnyal elszörnyednének a kifinomult ízlésű vendégek, ha felázott állapotban érkezne vissza közjük, miközben szatén nadrágját majd szétfeszíti ágaskodó erekcója.

Heath gúnyosan elmosolyodott, ahogy elképzelte a jelenetet, de hamarosan lehervadt a mosoly az arcáról.

Nem akarta, hogy a dolgok idáig fajuljanak közte és Lilian Loring között. Mielőtt a nő megfékezte volna, már-már azt kockáztatta, hogy kompromittálja. Ám teljesen megszédítette a nő csábítóan tüzes természete. így aztán csak magát okolhatta, amiért a tiltott kóstoló ilyen fájdalmasan felforralta a vérét.

Cseppet sem meglepő, hogy vonzódik hozzá, melázott Heath, noha csak aznap reggel ismerte meg Lilyt. Hosszú hónapok óta tüzelték a fantáziáját a legkisebb Loring lányról szóló híresztelések. Egyáltalán nem tántorították el Marcus beszámolóit, amelyekben méregzsákként és ördögfiókaként emlegette a nőt. Éppen ellenkezőleg. Legutóbbi hódításai halálosan unalmasnak tűntek a tűzről pattant, lázadó Lily mellett, így nem csoda, hogy a lány azonnal felkeltette az érdeklődését.

Marcusnak igaza volt; Lily életteli szépség. És határozottan egyedülálló. Heath-t pedig, a férfi legnagyobb meglepetésére,

teljesen elbűvölte. Végül, amikor úgy ítélte, hogy kellőképpen lehiggadt, távozott az istállóból, de a gondolatai továbbra is Lilian Loring körül forogtak, miközben átvágott az udvaron és elindult a Danvers-ház felé.

Lily ugyanolyan magával ragadó volt, mint a nővérei, de teljesen másmilyen. Merész, sötét szeme és dús, gesztenyeszín haja kislányos kecsességével párosulva vibrálóan élettélivé tették Lilyt.

Mesés szeme van, gondolta Heath, miközben a hátsó terasz felé ballagott. Buján kifejező; az egyik percben szívélyes és nevetős, a másikban dühös és dacos, amikor pedig fel van ajzva, elnehezül és álomittas.

A szája úgyszintén pokoli. És a férfi tudta, hogy a divatos báli ruha alatt a teste érzéki...

Ahogy hirtelen elöntötték az agyát az emlékképek, amint ujjaival felfedezi a nő puha, forró testét, Heath ágyéka újból lángolni kezdett a vágytól.

– Az ördögbe is, ember – szitkozódott, miközben felsietett a lépcsőkön. – Jobb, ha megzabolázod a kéjvágyadat, mielőtt még valami ennél is illetlenebb dolgot teszel.

De el kellett ismernie, hogy a nő legfőbb vonzereje a nevetése volt. Először aznap reggel hallotta, amikor Marcusszal és Drew-val a templom előtt várták, hogy megérkezzen a násznép.

Amikor befordult a homokfutón a nővéreivel, a nevetése szívélyes volt és gyöngéd. Később a reggelinél dallamos volt, miközben élénk társalgást folytatott a barátnőivel, Fanny Irwinnel és Tess Blanchard kisasszonnyal. Aztán nem is olyan régen, fojtott és boldog, amikor a kiscicákhoz beszélt.

Fontos volt számára a nevetés. Óriási szerepet játszott a gyerekkorában – létfontosságú út, ez volt akkoriban a legjobb

tulajdonképpen – mielőtt az anyja meghalt az ő tízéves korában. A barátai, Marcus és Drew szolgáltatták azóta a nevetést, iljú korában, amikor együtt jártak Etonba, majd Oxfordba, és az elmúlt tíz év során is, felnőttként. De most, hogy Marcus megnősült, mindez jelentősen meg fog változni...

Elhessegetve a sötét képeket, Heath gondolatai visszatértek Lily Loringhoz, miközben átvágott a teraszon. Természetes volt, hogy élvezte a nő nevetését. De Lily nyíltsága is tetszett neki.

Úgy tapasztalta, hogy az ilyen mértékű őszinteség ritkaságszámba megy a nők között. Lily őszintesége különösen üdítő volt a számára azok után, hogy évekig üldözték a kapzsi első bálozok, akik szemérmes flörtöléssel akarták levenni a lábáról.

Lily ellenállása azonban teljesen váratlanul érte. Egyáltalán nem volt hozzászokva, hogy egy nő közömbös legyen iránta. Merész csábítások, végtelen üldözések, általában ez volt a módi. London egyik legnagyobb partijaként Heath-re számos cselszövő férjvadász kivetette a hálóját az elmúlt tíz évben.

Meglepő módon az, hogy nem állt szándékában megházasodni, egyáltalán nem akadályozta meg a nőket abban, hogy beleszeressenek. Sőt mi több, valósággal rajzoltak körülötte, főként, mert tudta, hogyan elégítse ki őket.

Heath gondolatai félbeszakadtak, amikor belépett a bálterembe, pontosan ugyanazon az ajtón, amelyen fél órával azelőtt távozott. Abban a pillanatban egy női hang szólította a nevén. Legnagyobb meglepetésére Fanny Irwin közeledett felé, mintha már várta volna.

Egyáltalán nem tűnt boldognak.

- Lord Claybourne – mondta Fanny halkán, sürgetően. – Ha lenne olyan kedves szólni rám egy keveset becses idejéből.

- Természetesen, Irwin kisasszony – szólalt meg, de a nő félbeszakította.

- Négyszemközt, uram, ha nem bánja.

Noha meglepte a nő kérése, Heath-nek nem volt kifogása az ellen, hogy kövesse a nőt a cserepes pálmák mögé. Marcustól tudta, hogy Fanny a Loring lányok szomszédja és jó barátnője volt Hampshire-ben, gyerekkorukban. Azt is tudta, hogy egykor tiszteletre méltó ifjú hölgy volt, aki tizenhat évesen megszökött otthonról, hogy London ünnepelt kurtizánja legyen. Sikerei már-már a legismertebb kurtizánéval, Harriet Wilsonéval vetekedtek. Heath sosem volt Fanny kuncsaftja, noha számos rendezvényen összefutottak már.

A hollószín hajú, telt idomú Fanny szellemes, gyönyörű, ösztönző és éles szemű volt, és azt beszélték, hogy kitűnően ért szeretői kielégítéséhez. Röviden szólva, megtestesítette az ideális szeretőt.

Most azonban nyoma sem volt szokásos érzéki énjének. Ehelyett mélységes aggodalommal fürkészte a férfit.

- Láttam, hogy követte Lilyt, uram. Ne is próbálja tagadni.

A férfi összevonta a szemöldökét, miközben azon morfondírozott, hogy mit feleljen.

- Rendben, nem tagadom, Irwin kisasszony. És az bűn?

- Ha elcsábította, igen.

Heath védekezésésképpen szúrós tekintettel nézett vissza a nőre.

- Loring kisasszonnyal való találkozásomhoz önnek semmi köze, de megnyugodhat, nem csábítottam el.

- Valóban? – kérdezte Fanny gúnyosan. – Eléggé nyilvánvaló, hogy elcsábított valakit. A haja kócos és tele van szénával, mintha csak az imént hentergett volna egy jót egy tanyasi fejólánnyal a szénában.

Azzal kinyújtotta a kezét, hogy kihúzzon egy szál szénát a férfi hajából.

- Normális körülmények között eszembe sem jutna beleütni az orromat abba, hogy kit csábít el, Lord Claybourne, de Lily barátnője vagyok, és nem tűrhetem ölbe tett kézzel, hogy szórakozásból a kedvét lelje benne.

Heath nagy levegőt vett, hogy uralkodni tudjon a türelmetlenségén.

- Igazán csodálatra méltó, hogy így aggódik a barátnőjéért, Irwin kisasszony, de miattam igazán nem kell aggódnia.

- Mégis, hogyan bízhatnék meg önben?

Bántotta, hogy a nő megkérdőjelezi a szavait, de látva, hogy Fanny komolyan aggódik, Heath hajlandó volt nagyvonalú lenni.

- Mit szólna, ha azt mondanám, hogy éppen most tettem ígéretet Danversnek, hogy vigyázok Loring kisasszonyra, míg ő nászúton van?

Ez legalább igaz, gondolta Heath. Röviddel ezelőtt, amikor Drew-val elbúcsúztak Marcustól és vonakodva ittak agglegény napjai alkonyára, Marcus a lelkükre kötötte, hogy tartsák szemmel a két fiatalabb Loring lányt, míg ő távol van.

De ez nem nyugtatta meg Fanryt.

- így tartja rajta a szemét? – kérdezte epésen. – Hogy az istállóban flörtöl vele?

- Senki sem látott minket, ha ez megnyugtatja.

- De valaki rajtakaphatta volna magukat. Az ön hírneve már önmagában is elég ahhoz, hogy ha együtt mutatkoznak, szárnyra kapjon a pletyka. Lily a családi háttérének köszönhetően sokkal sebezhetőbb, mint más előkelő hölgyek. Ő és a nővérei végre felülemelkedhetnek a múltbéli botrányokon most, hogy Lord Danvers kivételes erőfeszítései révén elérte, hogy a társasági elit

visszafogadja őket. De maga könnyedén romba döntheti mindezt.

- Természetesen nem áll szándékomban romba dönteni.

-Akkor egészen pontosan mit szándékozik tenni Lilyvel, uram?

Ez már enyhén szólva is arcátlan kérdés volt. Heath pedig nem tudott azonnal válaszolni, hiszen maga sem volt benne biztos, hogy milyen szándékkal is közelít Lilyhez. Tegnap még azt felelte volna, hogy nem áll szándékában megkönyékezni a nőt, de azok után, hogy megcsókolta és a karjában tartotta.

Ismerd el, öregem, hogy meg akarod szerezni. A gondolat kéretlenül tolakodott az agyába, Heath pedig homlokráncolva fogadta.

Amikor a férfi távolba révedő tekintettel, zavartan fürkészte a pálmákat és nem felelt, Fanny halkán, könnyörögve folytatta:

- Nem csábíthatja el, uram. Azzal teljesen kilátástalan helyzetbe hozná. Ha kompromittálja, akkor csak a házasság mentheti meg a becstelenségtől. Én pedig nagyon jól ismerem Lilyt. Sosem menne feleségül önhöz – vagy bárki máshoz, ami azt illeti.

A férfi Fannyra pillantott.

-És ha azt mondom, hogy a szándékaim teljes mértékben tisztességesek?

Ez megriasztotta Fannyt.

-Tisztességes? Maga? Maga a legelvetemültebb szívragló Angliában, Lord Claybourne. Esze ágában sincs megnősülni. Vagy igen?

A nő nyilvánvaló döbbenetét látva Heath gúnyosan elmosolyodott. Való igaz, hogy nagy szívtipró hírében állt, de nem tehetett róla, hogy annyi nő beleszeretett, miközben az ő szívének húrjai meg sem rezdültek. Mert bár rajongott a

gyengébbik nemért úgy általánosságban, és élvezte a rá irányuló figyelmet, még sosem találkozott olyan nővel, aki képes lett volna megszelídíteni vagy rávenni, hogy önként és dalolva feladja imádott szabadságát, és megállapodjon a házasság szent kötelékében.

Ugyanakkor még sosem találkozott olyan nővel, mint Lily.

- Természetesen ez nem azt jelenti, hogy még ma este megkérem a kezét – szólalt meg Heath lassan, miközben jól megforgatta a gondolatot a fejében de ha hivatalosan udvarolnék neki, akkor senki sem pletykálna és a botrány is elkerülhető lenne.

–Természetesen. De nem gondolhatja komolyan, hogy feleségül veszi Lilyt.

- Lehet, hogy kiváló márkinő válna belőle.

Fanny bizonytalanul felkacagott.

- Nemesi származású és előkelő neveltetésben részesült, ez igaz, de megfedkezett egy aprócska részletről. Lily soha nem engedné annyira közel magához, hogy udvarolhasson neki. Tekintve, hogy milyen rossz véleménnyel van a férfiakról és a házasságról. – Heath önkéntelenül is elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, Lily milyen megátalkodottan bizonygatta az imént, hogy gyűlöli a férfiakat.

- Valóban meglehetősen negatívan ítéli meg a dolgot. Ezt magam is megtapasztaltam rövid ismeretségünk során.

- Vagy úgy. – Fanny határozottan megrázta a fejét. – Nem, uram. Jobb, ha kiveri a fejéből ezt az elképesztő ötletet.

A nő még egyszer végigmérte a férfit, majd így szólt:

- Azt mindenesetre kétkem, hogy sokáig bánkódna a veszteség miatt. Számos nő közül választhat, akik mind fülig szerelmesek önbe. Jobban teszi, ha inkább közülük választ egyet.

- Sajnálatos módon azonban egyikőjük sem érdekel – felelte a férfi somolyogva.

Fanny összehúzott szemmel nézett rá.

- Remélem, nem azt tervezi, hogy kikezdd Lilyvel, csak mert élvezi a kihívásokat.

A kihívás tagadhatatlanul vonzotta. Gyerekkori barátai közül Heath volt a leginkább kalandvágyó és a legmerészebb, ő volt az, aki gyakorta kísértette a sorsot. Egyszerűen szüksége volt az izgalmakra, a kockázatra, és ez számtalan kalandhoz vezetett. De Lily esetében nem a meghódításában rejlő kihívás vonzotta a leginkább.

- Az csak egy kis része a dolognak – felelt őszintén Fanny kérdésére. – Sokkal inkább érdekel azért, mert olyan egyedülálló. Üdítően hat.

–Megértem, hogy egy Lilyhez hasonló, a konvenciókra fittyet hányó nő felkelti az érdeklődését – szólalt meg Fanny egy perccel később. – Aki lelkiismeret-furdalás nélkül elveti az előkelő hölgyekkel szemben támasztott társadalmi elvárásokat. Sőt, Lily gyakran sokkal inkább úgy viselkedik, mint egy férfi – kitűnő a testgyakorlás bármely formájában, mint például a lovaglásban, a kocsihajtásban vagy az íjászatban. A három Loring kisasszony közül ő a legszenvedélyesebb és a legnyíltabb. Azonban... – Fanny lehalkította a hangját és egészen őszintén folytatta –ő a legérzékenyebb is. Hármójuk közül ő a leginkább mély érzésű. Szörnyen fájt neki, amikor az anyjuk a szívére hallgatva elhagyta őket, nem törődve a botrányral, amely romba döntötte a lányai jövőjét. És Lily férfiak iránt érzett keserősége szintén a mélyben gyökeredzik, és annak a következménye, ahogy az apja az anyjukkal bánt.

Megérezte a nő sebezhetőségét, ébredt rá Heath, és a saját szívében is furcsán megmozdult valami. A hirtelen támadt érzés

nem olyan volt, amelyet általában az ifjú hölgyek iránt táplált. Nem egészen szánakozás volt. Inkább egyfajta gyöngédség. És persze a tagadhatatlan vágy, amelyet már jó ideje nem érzett.

Fanny ismét félbeszakította a gondolatait.

- El tudom képzelni, hogy Lilyt sokkal inkább kedvére valónak találja, mint egy közönséges első bálózót – sőt eléggé a kedvére valónak találja ahhoz, hogy esetleg udvaroljon neki. De valóban komolyan gondola a házasságot, uram?

- Egy ilyen nő arra készíthet, hogy megházasodjam – felelte lassan a férfi.

Fanny aggodalmasan nézett a férfit.

–Meglehet, de könyörgöm, még csak eszébe se jusson biztatni, ha aztán nem gondolja komolyan, hogy feleségül veszi.

- Erről biztosíthatom – jelentette ki Heath.

Fanny továbbra sem volt meggyőzve, így egy csöppet még habozott.

- Köszönöm, uram – mondta végül. – És remélem, megbocsát, amiért bátorkodtam közbeavatkozni, de a szívemen viselem Lily sorsát, és nem szeretném sebzettnek látni.

–Az aggodalma érthető, Irwin kisasszony – válaszolta Heath, és megpróbált könnyednek hangzani. – De nem szokásom fájdalmat okozni a nőknek.

Fanny halványan elmosolyodott.

- Legalábbis szándékosan nem, tudom jól. Sőt, legendás arról, hogy kényezteti a nőket. De véletlenül? Kérem... csak vigyázzon rá, uram.

- Úgy lesz, erről biztosíthatom.

Azzal Fanny udvariasan pukedlizett, majd magára hagyta a férfit.

Amikor előbújt a pálmák mögül, Heath a táncparkett szélén helyezkedett el, és szórakozottan szemlélte a táncolókat. A

Danvers–lakodalom minden szempontból óriási siker volt. Az illatfelhőbe burkolt testekből és a milliónyi gyertyából áradó hő fullasztóvá tette a levegőt a bálteremben. De a vendégek szemmel láthatóan remekül érezték magukat.

Heath azonban nem figyelt az őt körülvevő zajos vidámságra. A gondolatait túlságosan lekötötte a nősülési szándékáról folytatott társalgás.

Valóban komolyan gondolta, hogy megköörnyékezi Lily Loringot?

Fanny végzetes jóslata nem különösebben izgatta, hiszen korábban bármely nőt meg tudta szerezni, akit csak akart. Lilyt pedig határozottan akarta. Ha komolyan elhatározza magát, bizonyosan megszerzi, ebben egészen biztos volt. De valóban meg akarja szerezni?

Ha igen, akkor nincs más választása, el kell vennie. Az, hogy pusztán elcsábítja, szóba sem jöhet. Nem engedné a becsülete, arról nem is beszélve, hogy Marcus valószínűleg nemcsak a máját tépné ki, de egyéb érzékeny testrészeitől is megszabadítaná.

Marcus eljegyzése előtt sosem gondolt komolyan a házasságra. Sőt, igyekezett minél inkább halogatni, kikerülve a csapdákat, amelyeket házasságszerző mamák és kapzsi, ifjú aranyoskaik állítottak, akik trófeaként tekintettek rá.

Végtelenül szerette a nőket; egyszerűen csak nem akarta elkötelezni magát egyvalaki mellett, aki örökké ott lesz vele, míg a halál el nem választja őket.

De Heath–nek rá kellett döbbennie, hogy talán eljött az ideje, hogy belekóstoljon a házasságba. Végül mindenképpen meg kell állapodnia, hogy örökösöket nemzzen, akik tovább viszik előkelő rangját. Mint ahogy azt Marcus is tette.

Felettébb meglepő módon Marcus volt az első, aki fejest

ugrott a házasságba. Mielőtt megörökölte volna a grófi címet és vele a három, elszegényedett Loring lány gyámságát, Marcusnak esze ágában sem volt feladni értékes aggregényéletét. Sőt, úgy akart megszabadulni gyámjaitól, hogy tiszteletre méltó férjeket talál nekik, annak ellenére, hogy a nők hevesen tiltakoztak. De kezdeti vonzalma a legidősebb Loring lány, Arabella iránt olyan erős volt, hogy fogadott a nővel, meg tudja győzni, hogy hozzámenjen feleségül – Arabella pedig éppen olyan biztos volt benne, a férfi végül elveszti a fogadást. Hetekig tartó elszánt csatározás után végül mindketten egymásba szerettek.

Heath őszintén örült barátja boldogságának. Nem gyakran fordult elő, hogy egy nemesemberre szerelem és boldogság várjon a házasságban. A dolgok szokásos rendje szerint az arisztokraták érdekházasságokat kötöttek, hogy biztosítsák a vagyon és a vérvonal legkívánatosabb szövetségét.

Az ő szülei is ezt tették, akárcsak az elődeik.

Heath azonban nem ezt akarta. A szülei egyáltalán nem illettek egymáshoz; eltérő volt a személyiségük és az érdeklődési körük is, így ő megfogadta, hogy sosem követi a példájukat.

Ha már kénytelen megnősülni, olyan nőt akart elvenni, aki a leglényegesebb dolgokban hasonlított hozzá... aki ugyanolyan lelkes és szenvedélyes, mint ő, és aki pontosan annyira szomjazik a kalandra.

Lily Loring pedig könnyedén megfelelt ezeknek az elvárásoknak.

Még makacs függetlenségvágyát is vonzónak találta, mélázott Heath. Megértette a nő ezzel kapcsolatos érzéseit, hiszen maga is ugyanúgy érzett.

Es el kellett ismernie, hogy az utóbbi időben egyre inkább irigyelte Marcus boldogságát. A saját, nőkhöz fűződő

kapcsolatai egytől egyig a testiségen alapultak, és pusztán a kölcsönös kielégülésről szóltak, de lehet, hogy ő is élvezné azt a szerelmet és azt a meghittségét, amelyet Marcus élvezett újdonsült felesége oldalán. Egy olyan nővel kötött házasságot, akit tisztelhet, aki kedvére való és akiért rajonghat.

Lily Loring számos más szempontból is megtestesítette a neki való, ideális feleségjelöltet Ott volt például az előkelő családi háttere, vagy a kifogástalan neveltetése. De ami ennél is fontosabb, hogy egy percig sem unatkozna mellette, és minden bizonnyal élvezetes hálótársnak bizonyulna.

Semmi kétség, hogy nagyon kíváncsnak találta, sötét szemével, buja ajkával, hetyke keblével, selymes hajával, amely az arany és a vörös megannyi árnyalatában pompázott.

Volt benne valami, ami teljesen rabul ejtette. Talán az, ahogy majd kicsattant az életerőtől. Volt benne valami belső tűz, amely lángra lobbantotta a benne lévő máglyát is.

És tele volt együttérzéssel, emlékezett vissza Heath. Nem sok előkelő hölgynek jutna eszébe gondoskodni az istállóban élő macskáról és kicsinyeiről.

Aztán ott volt az a tagadhatatlan gyöngédség, amely minden egyes alkalommal megpendített valamit a szívében, valahányszor valami újat tudott meg a nőről.

Igen, Lily megfelelő volt – és eléggé izgatta a fantáziáját ahhoz, hogy fontolóra vegye az udvarlást. Bár minden bizonnyal szüksége lesz minden csepp vonzerejére és ügyességére, hogy legyőzze a nő ellenállását. Félt elkötelezni magát egy férfi mellett, mert attól tartott, hogy a férje fájdalmat okozna neki.

Ugyanakkor cseppet sem volt frigid. Csupán valakinek fel kellett ébresztenie, mint Csipkerózsikát. Heath ezt a zsigereiben érezte és a nő ártatlanul érzéki csókjaiban. Lily úgy viszonzotta

az ölelését, mint aki korábban még sosem vágyakozott, sosem epekedett.

A nőt valósággal sokkolták az erotikus szikrák, amelyek ott cikáztak közöttük. Heath kiolvasta abból, ahogy elpirult és ahogy a tekintete elhomályosult. Őt magát is megrázta az élmény.

Nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen erőte\jesen, ilyen vadul vonzódott volna valakihez. A nő teljesen felborította a lelki egyensúlyát.

Ahogy mindezt felidézte magában, Heath elmormolt egy szitokszót. Lilyvel a szénapadláson történt szenvedélyes találkozásának már az emléke is elég volt ahhoz, hogy ismét felajzott állapotba kerüljön, így aztán hátat fordított a táncoló vendégeknek, hogy elrejtse előlük a nyilvánvaló következményeket.

Ennek ellenére cseppet sem bánta, hogy Lily ilyen hatást gyakorolt rá. Már nagyon rég nem érezte a várakozás örömét, amely most ott lüktetett az ereiben és felforralt a vérében. Jól emlékezett azokra az időkre, amikor már attól hevesebben kezdett verni a szíve, hogy belegondolt, hamarosan még közelebbi ismeretségbe kerül egy nővel.

Ahogy kilépett a teraszra, hogy a hűvös éjszaka segítségét kérje vágya elcsitításában, Heath tudta, hogy meghozta a döntést. Megkörménykezi az elbűvölő Lilyt, és majd meglátják, hogy hová vezet az udvarlása.

Ha házasság lesz belőle? Nos, már nem találta olyan zavarba ejtőnek vagy félelmetesnek a lehetőséget.

Sőt – hihetetlen módon – cseppet sem találta félelmetesnek.

- Talán jobb, ha mégis bekukkantok egy percre – mondta Tess Blanchard másnap reggel, ahogy lefékezte fogatát a Danvers-ház bejárata előtt.

- Nem – felelte Lily. – Már így is szörnyű késésben vagy. Biztos vagyok benne, hogy a nővérem jól van.

Azzal Lily halványan elmosolyodott és óvatosan leszállt a kocsiról. Kimondhatatlanul boldog volt, amiért végre otthon lehet. Több okból is. Először is, majd széthasadt a feje, amiért előző este jóval több pezsgőt ivott a kelleténél. De a lelkiismeret-furdalástól is legalább annyira szenvedett. Az elmúlt éjjel nem sokat aludt Tessnél; ehelyett álmatlanul forgolódott és borzasztóan szenvedett Claybourne márkí csókjának emlékétől. Arról már nem is beszélve, hogy ő pedig úgy vetette magát a férfi karjaiba, mint valami könnyűvérű nőcske. És ez még kínosabb volt.

Aztán reggel megtudta, hogy a nővérét Roslynt, és a barátnőjüket, Winifredet megtámadta egy útonálló nem sokkal azután, hogy elindultak hazafelé.

Roslyn nem érkezett meg előző éjjel Tesshez, ahogy megbeszélték, hanem reggel küldött egy lehangoló üzenetet, megmagyarázva távolmaradását. Lily és Tess azonnal felkerekedtek, és riadtan hajtottak a Freemantle-kastélyhoz, de ott az a hír várta őket, hogy Roslyn már hazatért a Danvers-házba. Winifred részletesen beszámolt a döbbenetes eseményekről, de azt állította, Roslyn nem szenvedett maradandó sérüléseket.

Ennek ellenére Lily minél előbb látni akarta a nővérét. Hátrasétált a kocsi mögé és lecsatolta a bőrröndjét, nem nagyon zavartatva magát, hogy egyetlen lovászfíú vagy inas sem sietett a segítségére. A személyzet minden bizonnyal a világraszóló lakodalom romjainak eltakarításával van elfoglalva.

Az ifjú pár már valószínűleg útnak indult, gondolta Lily. Senki sem akarta értesíteni Arabellát és Marcust a rablótámadásról, mert akkor minden bizonnyal elhalasztották

volna a nászútjukat. Roslyn pedig eltökélte, hogy nem hagyja, hogy a problémái megzavarják a friss házások nehezen elnyert boldogságát.

Lily Tessre pillantott, és még utoljára halványan elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy befogadtál éjszakára és aztán hazahoztál.

- Tudod, hogy nincs mit – mondta Tess szívélyesen, és megmarkolta a gyeplőt. – Hamarosan meglátogatom Roslynt. Annak ellenére, hogy Winifred próbált megnyugtatni minket, nem lehetett egy kellemes élmény.

~ Megmondom, hogy számítson rád ebédnél.

Tess már éppen indult volna, amikor a távolból kocsizörgést hallottak. Lily a kocsi mögé pillantva egy hintót látott közeledni a kavicsos kocsifelhajtón, a bakon pedig egy divatos kabátba és hódprém kucsmába öltözött úriember ült.

Lily szíve nagyot dobbant, amikor felismerte a széles vállakat, és halkán szitkozódni kezdett.

- Mégis mi az ördögöt keres itt?

- Ez Lord Claybourne, nem? – kérdezte Tess.

- Attól tartok, igen.

Őkelme az utolsó, akit látni akar, gondolta Lily, miközben ott állt és a rossz szerencsáját átkozta.

Ha csak öt perccel korábban ér haza, az inassal letagadtathatta volna magát. Így viszont kénytelen volt találkozni Lord Claybourne-nal, pedig még mindig zavarba jött, ha eszébe jutott a férfi pajzán csókja. Nem volt kedve egyedül vállalni a megmérettetést.

- Kérlek, Tess, maradj még egy percet! Ne hagyj kettesben vele!

- Nem akarsz vele találkozni? – kérdezte a barátnője megütközve.

De Lilynek már nem maradt ideje válaszolni, mert a márki, magabiztosan irányítva fogatát, pontosan Lily mellett állt meg a hintójával.

Lily nagy levegőt vett, miközben a pillantásuk találkozott. Aznap reggel sokkal inkább önmaga volt; most már képes volt racionálisan gondolkodni. Vagy legalábbis józan volt. Így, hogy nem kóválygott már a feje, sokkal könnyebben ellenállt a férfi vonzerejének.

Azt leszámítva, hogy az éles nappali fényben Lord Claybourne még mindig olyan észveszejtően jóképű volt, mint előző este. Mosolya pedig éppoly elbűvölő volt, ahogy mindkettejük előtt meghajolt üdvözlésképpen.

- Jó reggelt, hölgyek.

Lily elátkozva az idegességtől összeszűkülő gyomrát, hűvösen elmosolyodott, noha, amikor megszólalt, hangja úgy hangzott, mintha nem kapna levegőt.

- Mi szél hozta erre, uram?

- Gondoltam, meglátogatom.

- Eljött Londonból, csak hogy meglátogasson? – vont a szemöldökét Lily.

A férfi vállat vont.

- Egy gyors fogattal csupán fél óra az út. Ezek a szépségek pedig – mutatott a két szürkére – villámgyorsak.

- Valóban elbűvölők a lovai – jegyezte meg Lily csodálattal. Nyilvánvalóan heves természetűek, de elég jól vannak idomítva ahhoz, hogy türelmesen várakozzanak gazdájuk következő utasításáig.

De ez még nem magyarázta meg, miért gondolta Claybourne, hogy meg kéne látogatnia.

- Igazán nem kellett volna fáradnia, uram.

- Nem volt fáradtság. Hoztam önnek egy kosárra való

finomságot a szakácsomtól.

- A szakácsától? – kérdezte Lily értetlenül.

- Csak pár ínycsok falat Bootsnak és gyógyír a fejfájására. El tudom képzelni, hogy a tegnap este után majd szétrobban a feje.

Lily önkéntelenül is elámult a férfi figyelmeségén, de eszé ágában sem volt ezt a tudomására hozni.

–Gondolom, személyes tapasztalatból tudja? – kérdezte szárazon.

- Természetesen.

Lilynek megrezgött a térd a férfi elbűvölő mosolyától, ahogy az felemelte a kosarat. Ahhoz, hogy elvehesse, Lilynek le kellett tennie a bőröndjét, amit csak vonakodva tett meg.

- Ön túl jóságos – mondta erőltetett udvariassággal, miközben elfogadta a férfi ajándékát. – Boots minden bizonnyal értékelt a nagylelkűségét. De nem kellett volna eljönnie, uram. És még kevésbé kell nekem ajándékokat hoznia.

- Miért, Loring kisasszony?

Lily érezte, hogy egyre inkább fogytán a türelme. Lord Claybourne szándékosan értetlenkedett, noha ő maga figyelmeztette Winifred házasságszerző fortélyaira.

- Nagyon jól tudja, hogy miért. Egy szót sem hallott abból, amit tegnap este mondtam?

- De igen, minden egyes szavát hallottam.

Amikor Tess egyikről a másikra pillantott, megérezte a feszültséget a levegőben. Lily némileg moderálta a hangját, és úgy döntött, jobb, ha közönyösséget színlel.

- Akkor jobban tette volna, ha megfogadja a tanácsomat – mondta jóval higgadtabban. – Nem hozhat nekem ajándékokat, mert megindulnak a találgatások. Azt pedig Lady Freemantle imádná.

~ Engem nem érdekel Lady Freemantle.

- Azt fogja gondolni, hogy udvarol nekem.

- És akkor?

A könnyed kérdés hallatán Lily a férfit bámult.

- É-és akkor... – dadogta, majd hirtelen el is hallgatott, ahogyan megértette a férfi célzását, mert egyszerűen nem talált szavakat. – Nem gondolhatja komolyan, hogy udvarolni kezd nekem.

–Miért?

A férfi arckifejezését látva Lily arra a következtetésre jutott, hogy Claybourne nem csupán a bolondját járatta vele, de képtelen volt elhinni, hogy a férfi komolyan gondolná, amit mond.

–Lord Claybourne... ez teljességgel nevetséges. Ön nem akar feleségül venni engem, én pedig egészen biztosan nem akarok feleségül menni magához.

A férfi meg se rezzent.

- Honnan tudhatnánk ezt bizonyosan, ha nem járunk a végére a dolognak? Ehhez pedig közelebbről is meg kell ismerkednünk.

A férfi nemcsak összezavarta, de alaposan fel is bosszantotta. Lily összehúzott szemmel bámult a márkira.

- Nem tudom, miféle játékot űz velem, uram, de cseppet sem érdekel.

- Ez nem játék, angyalom.

Lily egyre bosszúsabb lett.

–Az illem azt követeli, hogy megköszönjem, Lord Claybourne, de...

- De ön nem az az illedelmes típus – szakította félbe a férfit, és a tekintetében nevetés bujkált, miközben ugratta a nőt.

- Nem, valóban nem.

A szeme sarkából látta, hogy Tess összevonja a szemöldökét

kurta választ hallva. Lilynek nem volt türelme a társadalmi elvárásokkal vesződni, de sosem volt nyíltan goromba. Abban sem volt biztos, hogyan kéne viselkednie a csábító nemesemberrel, aki ilyen nyíltan kitüntette a figyelmével.

A férfi lustán elmosolyodott.

- Hajlandó vagyok elnézni a mogorvaságát, Loring kisasszony, mivel tudom, mi áll a háttérében.

Maga áll a mogorvaságom háttérében, gondolta Lily dühösen. Nem pedig a pezsgő.

Szeretett volna megszabadulni az őt provokáló márkítól.

Szerencsére megvolt a tökéletes kifogása. Lily vett egy nagy levegőt, hogy lehiggadjon, majd hűvös mosolyt erőltetett az arcára.

- Behívnám egy italra, uram, de ma reggel nincs időm önt szórakoztatni. Meg kell találnom a nővéremet, Roslynt, hogy megbizonyosodjak róla, jól van. A tegnapi rablótámadás után nem valószínű, hogy társaságra vágyik.

–Miféle rablótámadásról beszél? – ráncolta a homlokát Lord Claybourne.

–Oh, hát nem hallotta? – Lily most valamivel magasztosabbnak érezte magát, hogy már nem kellett védekeznie. – Tegnap éjjel Roslyn sokáig maradt, hogy kiadja a személyzetnek a takarítással kapcsolatos utasításokat a lagzi után. Ezután Lady Freemantle elvitte a kocsiján Blanchard kisasszony házához, de a hintójukat feltartóztatta egy fegyveres útonálló, alig egy mérföldre innen.

- Megsérültek? – kérdezte a férfi összevont szemöldökkel.

- Szerencsére nem. De a bandita valószínűleg igen. Arden hercege éppen időben érkezett, hogy megghiúsítsa a rablást, és rálőtt a menekülő gazfickóra, akit most nagy erővel keresnek.

- Hol van most Arden?

–A Freemantle–kastélyban. Ott maradt éjszakára, hogy megnyugtassa Lady Freemantle–t és a nővéremet. Gondolom, szeretne szót váltani vele.

A homlokát ráncoló Claybourne nem felelt, Lily pedig azon kapta magát, hogy a tekintete valahogy a férfi ajkára siklott. Érezte, hogy lángba borul az arca, ahogy felidézte, milyen varázslatos dolgokat művelt a férfi ajka az ő ajkával...

Megzabolázva elkalandozó gondolatait, élesen így szólt:

- Biztos vagyok benne, hogy nem akarja tovább várakoztatni a lovait, Lord Claybourne.

- Ezt értelmezzem úgy, hogy elbocsát, Loring kisasszony? – kérdezte a férfi, felvonva a szemöldökét.

Lily önkéntelenül is elmosolyodott a férfi pajkos hangját hallva. Minden bizonnyal nem gyakran fordult elő, hogy egy ilyen magas rangú férfit csak úgy elbocsássanak.

- Értelmezze, ahogy akarja, de nem hiszem, hogy félreértett volna.

A férfi elmosolyodott.

- Talán igaza van. Jobb, ha beszélek Ardennel és kiderítem, miként lehetnék a segítségére. De nem szabadul meg tőlem ilyen könnyen, édesem. Vissza fogok térni egy alkalmasabb időpontban, hogy jobban elmélyíthessük ismeretségünket.

- Sosem lesz alkalmas az időpont – felelte Lily elkeseredetten bámulva a férfit.

- Akkor másként kell majd meggyőznöm.

Észveszejtő a mosolya, gondolta a nő, és felettébb bosszantotta, hogy a férfi ilyen hatással van rá. A márkí kétségtelenül tisztában van saját vonzerejével és azzal, hogy a nők mennyire ellenállhatatlannak találják.

Amikor a lord megragadta a gyeplőt és indulásra ösztökélte a szürkéit, Lily visszafojtotta a lélegzetét és csak akkor fújta ki,

amikor a férfi elhajtott. Végtelenül megkönnyebbült, amikor a márki végre távozott, de aggasztotta az ígérete, hogy visszatér.

Még mindig bámult utána, amikor Tess hangja félbeszakította kusza gondolatmenetét.

- Volnál szíves elmondani, mégis mi volt ez az előbb, Lily? Gondolom, jó okod volt gorombának lenned.

Lily bocsánatkérően pillantott a barátnőjére, mivel teljesen megfélekezett róla, hogy Tess is ott van.

- Tényleg jó okom volt rá. Figyelmeztettem, hogy Winifred mindent elkövet, hogy összeboronáljon minket, de ő teljességgel semmibe vette a figyelmeztetésemet.

- Mi történt köztetek tegnap éjjel?

–Nos... – Lily habozott egy percre. Nem szívesen vallotta be, hogy milyen buján viselkedett a szénapadláson a márkival, ugyanakkor nem szívesen titkolózott az egyik legkedvesebb barátnője előtt.

- Találkoztam a márkival nem sokkal azelőtt, hogy hazaindultam volna veled. Három pohár pezsgőt ittam, mert elszomorodtam, hogy elveszítem Arabellát, így attól tartok, meglehetősen spicces voltam, amikor rám talált.

Tess éles pillantást vetett rá.

- Ugye nem próbált visszaélni a helyzeteddel?

–Nem... nem kifejezetten. Én viszont lehet, hogy igen – felelte, és gúnyosan elmosolyodott. – Nem voltam képes józanul gondolkodni. Attól tartok, egy kissé ledéren viselkedtem, és ezzel azt a téves benyomást keltettem Lord Claybourne-ban, hogy laza erkölcsű vagyok. Most pedig láthattad ennek az eredményét. Nem akarom, hogy azt higgye, engem is felírhat a sikeres hódításait tartalmazó listára

- Azt hiszem, annál azért tisztességesebbek a szándékai – felelte Tess szárazon, de közben jót mulatott. – Egészen idáig

eljött, hogy tiszteletét tegye nálad. Egy úriember nem tesz ilyet, ha gyalázatos gondolatokat forgat a fejében.

- Biztos vagyok benne, hogy gyalázatos gondolatokat forgat a fejében – vágott vissza Lily. – Hiszen magad is hallottad. Éppen most közölte, hogy udvarolni akar nekem!

Tess úgy csücsörített, mintha próbálna nem mosolyogni.

- Lily, az még nem főbenjáró bűn, hogy jobban meg akar ismerni.

- De igen, ha azt képzeled, hogy végül hozzámegegyek.

Tess erre már hangosan felnevetett, mire Lily a fogát kezdte csikorgatni.

- Ez egyáltalán nem vicces, Tess!

- Ami azt illeti, nagyon is vicces, drágám. Nem az, hogy Claybourne esetleg feleséget keres, hanem az, hogy éppen téged szemelt ki. Ha tudná, mi a véleményed a házasságról...

- Tudja. Tegnap este világosan értésére adtam.

Tess elkomolyodott.

–Olyan szörnyű lenne, ha hagynád, hogy egy ideig udvaroljon neked? Jelentősen korlátozod a jövőbeni lehetőségeidet, ha még csak fontolóra sem veszed a házasság lehetőségét.

- Ezt csak azért gondolod így, mert reménytelenül romantikus vagy. Én viszont nem vagyok az – grimaszolt Lily.

- Elképesztően elbűvölőnek tűnik.

- Az is. – És túlságosan csábító, tette hozzá Lily gondolatban. Ugyanakkor teljesen máshogy képzelte a jövőjét, esze ágában se volt férjhez menni. A tervei között határozottan nem szerepelt, hogy a férje tulajdonává váljon, annak jogi fennhatósága alá helyezve magát. Arról nem is beszélve, hogy nem számít, mennyire elbűvölőnek vagy csábítónak tűnik egy úriember, mert a látszat sokszor csal – mint ahogy azt a saját apja egy életre bebizonyította.

- Nem Lord Claybourne vonzerejéről van szó – jelentette ki határozottan Lily. – Semmivel sem tudna rávenni, hogy hozzámenjek, így aztán semmi értelme udvarolnia nekem.

–Akkor mit szándékozol tenni? Kétlem, hogy egy olyan férfi, mint Claybourne, könnyedén feladná.

Ezzel a kérdéssel Tess végképp sarokba szorította Lilyt.

- Halvány gőzöm sincs. – Még sosem kellett azon gondolkodnia, hogy mit tenne, ha egy nemesember tényleg feleségül akarná venni.

- Nos – jegyezte meg Tess nekem most mennem kell, Lily. Ahogy mondtad, már így is szörnyű késésben vagyok. De ígérem, hogy később visszajövök és segítek megoldást találni a problémádra.

- Persze, menj csak. Az a találkozó sokkal fontosabb.

Tess ideje nagy részét jótékonykodással töltötte. Különösen az elesett katonák családjainak megsegítését viselte a szíven, hiszen két évvel azelőtt a jegyese tragikus körülmények között hunyt el a Waterlooi csatában. Jelenleg éppen a helyi nemeseket próbálta meggyőzni arról, hogy támogassák az ügyet.

Amikor Tess elment, Lily megragadta a bőröndjét és Lord Claybourne ajándékkosarának fülét, majd elindult a házhoz vezető lépcső felé.

Ahogy felidézte, Tess kinevette, amiért Lord Claybourne éppen neki akar udvarolni, szörnyülködve ingatta a fejét. Ő is viccesnek találta volna a helyzetet, ha az nem lenne olyan ijesztő.

Tudta, hogy sebezhetővé válna a férfival szemben, ha itt maradna a Danvers-házban, míg Arabella és Marcus nászúton vannak. Túlságosan tapasztalatlan volt, hogy tudja, miként

kéne viselkednie Claybourne-nal szemben. Sokkal veszélyesebb volt azoknál a férfiaknál, akiket ismert. Könnyed

mosolya, a szívét megdobogtató vonzereje, lélegzetelállító érzé-
kisége.

Ugyanakkor nem fog itt ülni és tétlenül tűrni, hogy egy olyan férfi udvaroljon neki, akivel nem akar közelebbi ismeretségbe kerülni. Cselekednie kell. Ha másért nem, hát azért, hogy bebizonyítsa, független nő, aki maga irányítja a sorsát.

Gyerünk, légy őszinte magadhoz, erősködött egy hang a fejében. Attól férsz, hogy a felelőtlenséged bajba sodor. Hogy behódolsz nyilvánvaló csáberejének.

Keserűen elmosolyodott. Ez volt a baj, ismerte el kelletlenül Lily. Az volt a szánalmas igazság, hogy nem hitte, hogy képes lenne ellenállni Lord Claybourne-nak, ha az komolyan udvarolni kezdene neki. Túlságosan csábító lenne.

Talán el kellene utaznia egy időre. De hová mehetne? Most, hogy ilyen jól áll anyagilag, meglátogathatná a régi barátokat Hampshire-ben, de nem volt kedve olyan messzi útra vállalkozni és menekültként élni távol az otthonától.

Mi lenne, ha Londonba menne és Fannynál keresne menedéket? Nem a főhadiszállásán persze, ahol a mesterségét űzi, de van neki egy kis panziója Londonban.... Előző este véletlenül a lagziban is szóba került.

Lily a homlokát ráncolva belépett a házba. Fanny nem volt a tőle megszokott életvidám hangulatban előző este, és amikor megpróbálta kisedni belőle, hogy mi bántja, bevallotta, hogy aggódik két közeli jó barátjáéit, akik anyagi gondokkal küzdenek.

Lily az ő problémájukon morfondírozott, miközben éjszaka álmatlanul hánykolódott, de semmi nem jutott az eszébe azzal kapcsolatban, hogyan szerezhetnének csaknem harmincezer fontot.

Talán, ha Londonba utazna, segíthetne Fannynak kitalálni,

miként támogathatná a barátnőit, és egyben azt a problémát is megoldaná, hogyan kerülje el Lord Claybourne-t.

Mindenképpen érdemes volt komolyan megfontolnia ezt a lehetőséget, döntötte el Lily, miközben bőrröndjét és a kosarat átadta az inasnak, majd a nővére, Roslyn keresésére indult.

Roslynt a reggelizőszobában találta, amint éppen Arabella és Marcus nászajándékait vette jegyzékbe. Szerencsére úgy tűnt, Roslyn tökéletesen jól van az előző este megpróbáltatásai után.

Megnyugtató szavai ellenére Lily azt kívánta, bárcsak a nővére mellett lehetett volna akkor, főként mivel ő valószínűleg higgadtabban tudott volna szembenézni a fegyveres banditával. Ő legalább tudta, hogyan süsse el a pisztolyát úgy, hogy ne tévesszen célt... noha azzal is tisztában volt, hogy Roslyn törékeny, porcelánbabára emlékeztető megjelenése megtévesztő volt. Az előkelő külső szilárd jellemet takart. Winifred szerint pedig Roslyn figyelemre méltó bátorságot tanúsított, amikor megakadályozta, hogy a rabló elvigye őladysége különös jelentőséggel bíró ékszerét.

- Úgy tűnik, nagyon bátor voltál – mondta Lily, miután meghallgatta Roslyn rövid beszámolóját az eseményekről.

- Majd szörnyet haltam a félelemtől – felelte Roslyn szárazon.
– De legalább senki sem sérült meg.

- Kivéve a gazfickót. Ha jól tudom, Winifred intézője nagy erőkkkel kerestet egy sebesült férfit.

- Igen – bólintott Roslyn. – De nem nagyon bízunk benne, hogy megtaláljuk.

Egy pillanatig Roslyn Lilyt fürkészte.

- Biztos vagy benne, hogy jól vagy, Lily? Úgy nézel ki, mintha valami nagyon felzaklatott volna.

Noha tudta, hogy az arca még mindig lángol, Lily úgy döntött, nem avatja be Roslynt ennek okába. A nővérének így is

volt elég baja, miután előző éjjel a rabló kis híján lelőtte. Azelőtt pedig körömszakadtáig dolgozott, hogy megszervezze Arabella esküvőjét.

És Lilynek el kellett ismernie, noha némi lelkiismeret furdalása támadt emiatt, hogy nem akarta bevallani Roslynnak, hogy milyen felelőtlenül viselkedett előző éjjel. Azok után, hogy égre–földre fogadkozott, hogy ő ugyan nem kezd nemesemberekkel, egy kicsit álszentnek hatott, hogy engedte, hogy Lord Claybourne észveszejtő csókjaival megbabonázza.

- Nem vagyok zaklatott – felelte Lily. – Csak egy kicsit fáj a fejem, amin nem sokat segített a ma reggeli kocsikázás Tess homokfutóján.

Elmesélte a nővérének, hogyan lett spicces a pezsgőtől, de azt már elhallgatta, hogy mi történt a szénapadláson később.

De mint mindig, Roslyn most is megsejtette, hogy valami hibádzik.

- Csak ez bánt, Lily?

Lily elfojtott egy sóhajtást, s tudta, hogy valami hihető magyarázattal kell előállnia.

- Nos, talán nem csak ez. Winifred még mindig az örületbe kerget a házasságszerző praktikáival.

- Tudom – helyeselt Roslyn tiszta szívből. – Tegnap éjjel és ma reggel is én voltam a soron következő áldozata Igazad volt, tényleg össze akar boronálni Ardennel. Szörnyen megalázó volt.

- Nos, nekem nem áll szándékomban itt maradni és tűrni, hogy Winifred tehetetlen áldozatává váljak – jegyezte meg Lily elhatározásra jutva. – Úgy döntöttem, Londonba megyek és Fanny panziójában fogok megszállni. Van szabad szobája, és a segítségemet kérte két barátnőjével kapcsolatban, akik a panziót is vezetik. Nem tudom, hogy tudok-e segíteni, de szeretném megpróbálni.

Roslyn meglepetten bámult rá.

- Londonban akarsz elrejtőzni, hogy megmenekülj Winifred házasságszerző praktikáitól? Biztos vagy benne, hogy szükséges ilyen drasztikus lépéseket tenni?

Lily gúnyosan fintorgott.

- Kezdem azt hinni. Ha nem találják meg, nem kell a kérértlen udvarlók miatt aggódnom, nem igaz? Chiswickben nyilvánvalóan nem maradhatok. Fanny panziójában pedig senkinek nem jut majd eszébe keresni, még Marcusnak sem. Tudod,

hogy nem tetszene neki, ha Fanny botrányos életű barátnőivel keverednék.

És ott Lord Claybourne sem találna rám soha.

Lily megkönnyebbülten lélegzett fel, majd eszébe jutott még egy lehetőség, hogyan rázhatná le a márkít, és ettől rögtön jobb kedvre derült.

- Megvan! Ha Winifred vagy bárki más kérdezné, mondd azt nekik, hogy Hampshire-be utaztam meglátogatni a régi barátainkat!

Roslyn meglepetten ráncolta a homlokát.

- Miért akarod félre...

Lily a szavába vágott, nem akarta elismerni, hogy milyen ellenállhatatlannak találja a márkít.

- Kérlek, Rose, csak most az egyszer tegyél a kedvemre.

Roslyn fürkésző pillantást vetett rá.

- Lily... titkolsz előttem valamit?

- Nem. Ne aggódj értem, drága. Mindent kézben tartok. – Lily megnyugtatóan a nővéreire mosolygott, majd alig hallhatóan hozzáfűzte: – Csak eszem ágában sincs hagyni, hogy egy férfi udvarodon nekem, nemhogy feleségül vegyen.

Tizenhat éves kora óta ragaszkodik makacsul az

álláspontjához, emlékezett Lily, amikor végül magára hagyta a nővérét és felment a szobájába, hogy összecsomagolja a holmiját a váratlan londoni kiruccanásra.

Megesküdött, hogy sosem hagyja, hogy ilyen kiszolgáltatott helyzetbe kerüljön – a házasság csapdájában vergődve, kiszolgáltatva a férje kényének–kedvének, ahonnan aztán nincs menekvés. Miután egy nő férjhez ment, jogilag a férje tulajdonát képezte; az pedig olyan kegyetlenül bánhatott vele, ahogyan csak akarta. Lily megfogadta, hogy sosem hagyja, hogy egy férfinak ekkora hatalma legyen felette.

Mint ahogy a szívét sem fogja soha odaadni, hogy aztán darabokra törjék, mint ahogy azt az anyja tette az első házassága idején, vagy Arabella, első, rövid életű jegyessége idején.

Szerencsére úgy tűnt, hogy Arabellának valóban megadatik a szerelem és a boldogság Marcus oldalán, ismerte el Lily, amint felidézte, milyen gyöngéd szeretettel érintették meg egymást vagy néztek egymásra minden alkalommal. És az anyja is azt állította, hogy Henri Vachellel, francia szeretőjével kötött második házasságában ő is megtalálta a boldogságot.

Ami azonban Lilyt illette, szerinte a házasság egy kifejezetten utálatos szó volt. Kéttelte, hogy valaha is úrrá tudna lenni a férfiakkal szembeni bizalmatlanságán.

Ráadásul senki másra nem volt szüksége a boldogsághoz, csak a nővéreire és a barátaira. Maga uralta a sorsát, és ezen nem is kívánt változtatni. Tisztában volt jövőbeni terveivel, és ezek között nem szerepelt, hogy a házasság szent kötelékében egy életre a férjéhez láncolja magát, aki aztán csak fájdalmat okozna neki, elárulná és felhasználná ellene a hatalmát, hogy olyan szerencsétlenné tegye, hogy aztán minden éjjel sírva aludjon el, mint ahogy azt az apja tette az anyjával.

És most, hogy van egy kis szerény vagyona, emlékeztette

magát Lily, végre megvalósíthatja régóta dédelgetett álmait. Amióta olvasni tudott, folyton a történelemkönyveket és a térképeket bújta, vagy útleírásokat olvasott, részben azért, hogy elmeneküljön a szülei csatározásai elől. Már alig várta a napot, amikor végre a kezébe veheti a sorsát; amikor végre körbeutazhatja a vüágot, ismeretlen tájakat fedezhet fel és új kalandokat élhet át.

Oh, egy nap talán szeretne gyerekeket is, akiket elhalmozhat a szeretetével, de ezt inkább meghagyja Arabellának és Roslynnak. Ami őt magát illeti, Lily tökéletesen beérte a Freemantle Iskolában való munkával, ahol megtanította a kereskedőcsaládokból származó fiatal lányoknak, hogyan álljanak ki magukért alacsonyabb származásuk ellenére úgy, hogy aztán feltalálják magukat a gőgös arisztokraták világában.

A nyáron azonban nem sok tennivalója akadt, mert a legtöbb diák hazatért a családjához. így aztán az idő több szempontból is tökéletesen megfelelt ahhoz, hogy Londonba utazzon. Határozottan élvezte, hogy megszabadulhat Lord Claybourne nemkívánatos udvarlásától. És örömeire szolgál majd, ha segíthet Fanny kurtizán barátnőinek megoldani anyagi gondjaikat.

És pontosan ilyen örömmel töltötte el az a tudat is, mélázott Lily boldogan, hogy új fejezetet nyit az életében. Most, hogy lezajlott az esküvő, elkezdheti tervezni a saját szabad és kalandokkal teli életét.

Mire Tess megérkezett és csatlakozott Lilyhez a hálósobájában, a fiatal nő már üzent Fannynek, és csaknem teljesen végzett a csomagolással.

- Szerencsére úgy tűnik, Roslynban nem hagyott mély nyomot a megrázkódtatás – mondta Tess, és helyet foglalt. – De azt mondja, te Londonba készülsz.

- Igen – felelte Lily, miközben a szekrényében kutatott néhány elengedhetetlen darab után, amelyekre még szüksége lesz egy hosszabb tartózkodás alatt. – Ma délután indulok.

- Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túlzás? Elmenekülsz itthonról, csakhogy elkerüld Lord Claybourne-t.

- Egyáltalán nem. De az igazat megvallva, van más okom is az utazásra. Fannynak anyagi nehézségei támadtak.

–Miféle nehézségekről beszélsz? – kérdezte Tess a homlokát ráncolva

- Szerencsejáték–tartozás, noha nem Fanny halmozta fel. Az elmúlt tavasszal két barátnője hatalmas összeget vesztett a kártyaasztalnál, és a játékbarlang tulajdonosa követeli, hogy most rögtön adják meg a tartozásukat. Fanny pedig igyekszik elkerülni, hogy a barátnői az adósok börtönébe kerüljenek vagy még rosszabb helyre.

- Fleurről és Chantelről van szó?

- Igen. A szárnyuk alá vették Fannyt, amikor nyolc éve Londonba érkezett, így aztán ő sem akarja cserbenhagyni őket.

– Lily Tessre pillantott. – Nem akartam említeni a dolgot Roslyn–nak, mert akkor kötelességének érezné, hogy segítsen, most pedig pihenésre van szüksége. De remélem, hogy én tudok segíteni Fannynak.

Tess homlokán elmélyültek a ráncok.

- És Fanny panziójában akarsz megszállni? Lily, az a hely utcalányok szállója, amit ráadásul két híres kurtizán vezet.

- Tudom.

Fleur Delee és Chantel Amour hajdan a legünnepeltebb kurtizánok voltak, de már rég elmúltak azok a napok, és most a hatvanas éveikben jártak. Amikor a csillaguk leáldozott és már nem tudták eltartani magukat, Fanny vett nekik egy hatalmas kúriát. Ők azonban nem akartak koloncok lenni Fanny nyakán,

ezért, hogy fedezzék a költségeket, albérlőket fogadtak, főként a félvilágiak közül.

- De éppen ezért – magyarázta Lily – lehet a panziójuk tökéletes rejtekhely a számomra. Claybourne aligha bukkan rám ott. Ha pedig mégis megtudná, hogy hová mentem – Lily itt halványan elmosolyodott bizonyára túlságosan is felháborítónak találja majd a tényt, hogy utcalányok között élek ahhoz, hogy feleségül akarjon venni.

Tess csak a fejét rázta.

- Bajba keveredhetsz.

Erre Lily hangosan felnevetett.

- Nem bánnék egy kis izgalmat, legalább felpezsdítené az életemet. Sőt, részben éppen ettől olyan vonzó a tervem. Kalandként fogom fel... az elsőnek egy remélhetőleg hosszú sorban.

- Más kalandot nem találtál?

Lily felvonta a szemöldökét.

- Ugye nem várod tőlem, hogy távol tartsam magam tőlük valamiféle homályos prűdségre hivatkozva?

- Azt hiszem – felelte Tess szárazon egy cseppnyi prűd–ség sem szorult beléd. De egyáltalán nem izgat a jó híred?

- Nem túlságosan. Kétlem, hogy felfedeznének, mivel alig ismerek valakit Londonban. És amennyire lehet, szeretnék is észrevétlen maradni.

- Reméltem is. Nem tenne jót a nővéreidnek – és a tanári pályafutásodnak, ha kitudódna a jelenléted.

- Valóban. így aztán titokban kell tartanom a holléteimet. Ott húzom meg magam, de mindenkinek azt fogom mondani,

hogy Hampshire-be utaztam. Csak te és Roslyn tudjátok majd, hol vagyok valójában. Azt pedig határozottan nem szeretném, ha Winifred megtudná.

- Félre akarod vezetni? – kérdezte Tess meglepetten.

–Attól tartok, nincs más választásom – mosolygott

gúnyosan Lily. – Máskülönben egészen biztosan kifecsegné a márkinak, hogy Londonban vagyok, ő pedig bizonyára meglátogatna. En viszont nem akarok találkozni vele. Szóval segítened kell Winifrednek félrevezetni Lord Claybourne-t, hogy elveszítse a nyomomat.

Tess végül nevetésben tört ki.

- Ám legyen, ha mindenképpen ragaszkodsz hozzá. De ne feledd, én figyelmeztetlek. Segíthetek még valamit?

- Köszönöm, nem. De te és Roslyn átvehetnétek az óráimat az iskolában, ha nem bánjátok.

- Persze hogy nem bánom. Számtalanszor megtetted te is.

Lily elmosolyodott. Megkönnyebbült, hogy a kötelezettségeiről is gondoskodott. Az idős komornyikra, Simpkinre pedig nyugodtan rábízhatja Bootsot és a kiscicákat. Majd elbúcsúzik tőlük, mielőtt útnak indul.

A gondolatra összeszorult a torka a várakozástól. Fanny kurtizán barátnői mellett az élet minden bizonnyal különös kaland lesz.

Időközben pedig nem háborgatja majd a jóképű, észveszejtően vonzó nemesember, és amiatt sem kell majd aggódnia, miként hárítsa el annak nemkívánatos, őrijítő udvarlási vágyát.

Nem hiszem el, hogy Lord Claybourne megtalált, vagy ami még rosszabb, hogy még mindig udvarolni akar nekem.

Lily levele Fannynak

London, két nappal később

– Bárcsak elküldhetnénk a pokolba azt a megátalkodott gonosztevőt – morogta Chantel Amour, miközben finomkodva kortyolgatta a teáját. – Nem éppen gonosztevő – felelte Fanny szárazon. – Csupán elkötelezett üzletember. És azt akarja, hogy kiegyenlítsük az adósságot, amelyet te és Fleur felhalmoztatok a játékbárlangjában.

Fleur Delee elegánsan szipogott.

- Te sem gondolhatod komolyan, hogy Mick O'Rourke nem egy aljas gazember, Fanny. Különösen, amikor azzal fenyegetőzik, hogy vagy kifizeted a tartozást, vagy feljelenet minket és az adósok börtönébe juttat.

- Sosem állítottam, hogy nem aljas. Csak azt mondom, hogy azért vagyunk ekkora slamasztikában, mert úgy játszottatok el egy vagyont, hogy sosem volt annyi pénzetek.

- De O'Rourke leitatott minket és folyamatosan biztatott, hogy folytassuk a játékot a kártyaasztalnál – panaszkodott Chantel. – Biztos vagyok benne, hogy az egészet jó előre kitervelte, mégpedig miattad, Fanny. Azt akarja, hogy a kedvese légy.

- Tudom, mit akar Mick – szorította össze a száját Fanny –, de nem kapja meg. Más módon kell visszafizetnünk a tartozást.

Lily némán figyelt, míg a három barátnő vitatkozott. Amikor váratlanul betoppant Fanny londoni otthonába, két nappal

azelőtt, a kurtizán fenntartás nélkül befogadta, mihelyst elmagyarázta, hogy muszáj elrejtőznie Lord Claybourne nemkívánatos udvarlása elől. Egy órával később már be is költözött a panzióba, amit Fleur és Chantel vezetett.

Lily meglepődött, milyen tágas és mennyire elegáns a kúria. A harmadik emeleten sját hálósobát kapott, és a két idős kurtizán megengedte, hogy használja az alatta lévő szinten elhelyezkedő magánszalont, csakúgy, mint a közös társalgót és a földszinten a kisebb fogadószobákat.

Aznap délután a négy nő Fleur és Chantel magánszalonjában gyűlt össze, hogy megvitassák, miként szerezhetnének elegendő pénzt ahhoz, hogy visszafizessék a hatalmas tartozásukat.

Ahogy így elnézte a három másik nőt, Lily számára azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy Fanny mennyire szereti ezt a két idős kurtizánt. Állítólag mindent megtanítottak Fannynak, amikor az nyolc évvel azelőtt űzni kezdte a mesterséget, így most mindenképpen segíteni akart ő is idős pártfogóinak.

Lily azt is megértette, hogy az egykori kurtizánok miért voltak szakmájuk legünnepeltebb képviselői Londonban. Noha Fleur tincseit most már csak a henna festette gesztenyeszínűre, és Chantel szőke fürtjei mögött egyre több ősz lökni rejtőzött, még mindig elbűvölő nők voltak, hervadó szépségük ellenére is. Lily hihetetlenül szívélyesnek és bájosnak tartotta őket, noha egy kissé révetegek és szétszóltak voltak már. Úgy tűnt, az idős nők idejük nagy részét azzal töltik, hogy eltűnt bájaikat siratják és letűnt dicsőségüket emlegetik, amikor még ők voltak a londoni felvilág királynői.

Az elmúlt két nap során Lily számos történetet hallott régmúlt hódításaikról, és arról, hogyan kerültek ebbe a jelenlegi helyzetbe. A Mick O'Rourke játékbárlangjában töltött katasztrofális estén csaknem negyvenezer fontot veszítettek a

kártyaasztalnál.

Fanny természetesen azonnal a segítségükre sietett és kifizette a tartozás egynegyedét – tízezer fontot, ennyi volt nagyjából az összes megtakarított pénze –, de még mindig harmincezer fonttal tartoztak, ami rengeteg pénz volt. És most szörnyen aggódtak, mert O'Rourke azzal fenyegetőzött, hogy börtönbe vetteti őket.

Felajánlotta ugyan, hogy elengedi a tartozást, ha Fanny kizárólag az ő szeretője lesz, de a kurtizán undorodva utasította vissza. Fanny már egyszer volt O'Rourke kedvese: ő volt a kurtizán egyik első kuncsaftja, amikor elindult apályán. Annak ellenére azonban, hogy egykor szeretők voltak, és a férfi azóta hatalmas vagyont halmozott fel, felküzdve magát az alacsony sorból népszerű játékbarlangjának köszönhetően, nem volt hajlandó megértést tanúsítani Fanny barátnői iránt.

Ami Chantal szerint megbocsáthatatlan bűn. Mindig is egy faragatlan bunkónak tartotta O'Rourke–ot, de most egyenesen elvetemültnek bélyegezte.

- Talán – mélázott fennhangon Chantel – megkérhetnéd az egyik jelenlegi pártfogódat, hogy segítsen ki minket.

Fanny megrázta a fejét.

- Még ha lenne is közöttük egy ennyire nagylelkű – amit őszintén kétlek –, azzal kényelmetlenül a lekötelezettjévé válnék.

Lily korábban már hallotta Fanny érvelését. Sosem engedte, hogy a kuncsaftjai különleges kiváltságokat szerezzenek, mert nem akarta, hogy a pártfogói hatalommal rendelkezzenek felette; mert ha a szeretője úgy döntött volna, hogy váratlanul véget vet a kapcsolatuknak, egyetlen fillér nélkül otthagyhatta volna és Fannynak keservesen meg kellett volna küzdenie a betevő falatért.

Lily tökéletesen megértette a barátnőjét, hiszen ő maga sem

akarta, hogy egy férfi irányítsa az életét.

- Van még egy lehetőség, Fanny – mondta Fleur, miközben beleharapott egy teasüteménybe. – Megírhatnád a visszaemlékezéseidet.

- Nem, az teljességgel lehetetlen.

- Miféle visszaemlékezéseket? – kérdezte Lily kíváncsian.

Fanny bosszúsan legyintett a kezével.

- Még beszélni sem akarok róla.

Fleur előrehajolt és bizalmasan sugdosni kezdett Lily fülébe:

- Az egyik kiadó nagy pénzt ígért Fanny visszaemlékezéseiért, arra az esetre, ha abban botrányos történeteket közölne előkelő származású kuncaftjairól.

- Még nem sülyedtünk arra a szintre – válaszolta Fanny.

–Igazán nem értem, hogy miért nem akarsz legalább fontolóra venni – kesergett Chantel.

- Mert az eladások csupán a töredékét fedeznék a tartozásnak. De ami még ennél is fontosabb, még ha ilyen visszataszító módon fedném is fel egykori pártfogóimat – amit nem vagyok halandó megtenni időbe telne megírni a visszaemlékezéseimet, Mick viszont csak egy hónap haladékot adott és azt is csak ímmel–ámmal, nagy könnyörgések árán.

–És arra nem gondoltál – szólt közbe Fleur –, hogy az milyen jövedelmező lenne, ha úgy döntenél, nem feded fel korábbi pártfogóidat? Bizonyára jó néhány úriember van, aki busás összegeket fizetne, csakhogy kihagyd az emlékirataidból.

Fanny összehúzott szemmel pillantott az idősebb kurtizánra.

- Zsarolásra célzói, Fleur? Arról szó sem lehet. Nem pusztán azért, mert az tisztességtelen, hanem azért is, mert nem akarom az ellenségemmé tenni London krémjét. Ha megtenném, csak nagy nehézségek árán maradhatnék a szakmában.

Fleur kecsesen megvonta a vállát.

- Nos, nem tudom, mi lesz velünk, ha ragaszkodsz hozzá, hogy erényesen járjunk el. A koldusok nem válogathatnak, Fanny.

- Egyelőre még nem vagyok koldus – vágott vissza amaz csípősen.

- Igazán kár, hogy a bérlőink nem segíthetnek rajtunk – sóhajtozott Chantel.

Fleur felcsattant.

–Valóban. De ők csak a töredékét keresik annak, amit mi valaha kerestünk.

- Mert ők már nem olyan ügyesek és gyönyörűek, mint mi voltunk – mondta Chantel.

- Vagy kifinomultak – tette hozzá Fleur bölcsen.

Chantel szomorúan bólintott.

Lily megértette, mit ért a két kurtizán kifinomultság alatt. Vagy egy tucat nő lakott a panzióban, mind az alacsonyabb néprétegekből származtak. Néhányan akkor kezdték félvilági pályájukat. A legtöbbjük kóristalány vagy színésznő volt, akik ily módon egészítették ki szerény jövedelmüket. De sokan árulták a testüket különféle klubokban és kuplerájokban is a közeli színházi negyedben.

Fleur és Chantel azonban – és Fanny is – az előkelő osztályból származott, és kifogástalan neveléssel büszkélkedhetett, ami lehetővé tette a számukra, hogy mesterségük ünnevelt tagjai legyenek, és így kuncsaftjaik is az előkelő néprétegekből származtak.

Az elkeseredett kurtizánok lemondóan hallgattak, míg Fleur ismét meg nem szólalt fennhangon morfondírozva:

–Néhány nagyon gazdag férfira lenne szükségünk, akik kihúznának minket a csávából.

- Ezt mondanod sem kell – helyeselt Chantel. – De hogyan

szerezhetnénk ilyen férfiakat? Te és én már nem szerezhetünk vagyonos kuncsaftokat.

–Az már igaz. De számos bérlőnk elég gyönyörű ahhoz, hogy átvegyék tőlünk a szerepet. A megfelelő neveléssel meg lehetne őket tanítani, hogyan léphetnének a nyomdokainkba.

- Ugyan mi értelme lenne? – kérdezte Chantel lemondóan.

- Ne légy már ilyen pesszimista, drágám – rótta meg Fleur. – Ha néhány bérlőnknek sikerülne gazdag pártfogót szereznie, segíthetnének visszafizetni a tartozásunkat O'Rourke-nak.

- De mégis hogyan találhatnának maguknak gazdag pártfogót? – pufogott Chantel. – Ilyen tróféák nem hevernek minden bokorban, arra várva, hogy valaki összegyűjtse őket.

- Persze hogy nem, de néhányat becserkészhetünk, ha elég alaposan keresünk. Gondolj csak bele, Chantel. Adhatnánk estélyt, mint a régi időkben. És mindenkit meghívhatnánk, akit csak Fanny ismer. Értékes kapcsolatai vannak az arisztokrácia körében, de nekünk is vannak még értékes kapcsolataink.

Több mint két évtizeden át Fleur és Chantel elegáns estélyeket adtak London művészeti és intellektuális társasági kréir\jének, noha mostanság már egyáltalán nem fogadtak vendégeket.

–Nos... talán valóban adhatnánk egy estélyt – válaszolta Chantel. – De így is csak hiábavaló erőfeszítés lenne, mert a bérlőink sosem lesznek igazán kifinomultak.

Fanny hirtelen kihúzta magát ültében, mintha valami felkeltette volna az érdeklődését.

- Talán van remény, ha találunk egy megfelelő tanárt – pillantott Lilyre. – Mit gondolsz, meg tudnád tanítani néhány bérlőnknek a társasági illemszabályokat, Lily? Ahogy azoknak az ifjú hölgyeknek is az iskolátokban?

- Miért kérded? – ráncolta a homlokát Lily.

Fleur arca is felderült, ahogy Lilyre pillantott.

–Azért édesem – magyarázta –, mert a bérlőinknek szükségük van oktatásra, ha sikerrel akarunk járni. Az alsóbb osztályokból származó utcalányok nem képesek maguknak előkelő kuncaftokat vagy úriember pártfogókat szerezni. Az arisztokraták kifinomultságra vágynak, nem bárdolatlan viselkedésre vagy durva beszédre. Az itt lakó lányok többségét azonnal kitiltottuk volna az estélyeinkről, amint kinyitják a szájukat.

- Igen – kapcsolódott be Chantel. – A szellemesség és a báj fontos, de a tiszta beszéd és a kifinomult kiejtés nélkülözhetetlen. Ez és a jó modor hiánya a legnagyobb hátrány, ami megakadályozza, hogy a bérlőink vagyonosabb pártfogókat kerítsenek maguknak.

Amikor elhallgatott, Chantel is Lilyre bámult.

- Meg tudnád tanítani ezekre a lányokat, drágám?

Lily a homlokát ráncolta, miközben eltöprengett a kérdésen. A gondolat, hogy ifjú hölgyeknek segítsen eladni a testüket, nem kis mértékben felzaklatta, ugyanakkor nem akart azonnal nemet mondani.

- Talán. Valószínűleg nem sokban különbözne a dolog attól, amit az iskolában csinálunk a nővéreimmal már három éve. Ott a gazdag kereskedők lányait tanítjuk kifinomultságra és úrinőhöz illő viselkedésre, hogy aztán megállják a helyüket az arisztokrácia köreibben.

- Ez minden problémánkat megoldaná – lelkendezett Fleur.

- Nincs semmi más módja annak, hogy segítsenek visszafizetni a tartozásokat? – erősködött Lily.

- Ekkora összeget képtelenség máshogy megszerezni.

Lily nem vitatta, hogy a kurtizánnak igaza van. Az olyan

tisztességes állások, mint például a cselédség, talán évi tíz

fontot ha fizettek. Még a nők számára elérhető legmagasabb pozíció – mint amilyen a nagybirtokok házvezetőnője vagy a gazdag családok nevelőnője – is alig fizetett többet ötven fontnál.

- Ott van a járandóságom – javasolta Lily. Amikor azonban mindhárom nő kifejezéstelen tekintettel bámult rá, elmagyarázta.

–Az összeg, amelyet Lord Danvers adományozott, midőn felszabadított a gyámsága alól. Az húszezer font, Fanny. Szívesen felajánlom.

Chantelnek egy percre elakadt a lélegzete, majd boldogan tapsikolni kezdett.

- Tudtam, hogy aranyból van a szíved, Lily drágám.

Fanny azonban a homlokát ráncolta.

- Sosem venném el a pénzed, Lily.

- Miért?

- Mert másra szántad azt az összeget. Akárhogy is, a vagyoned nem fedezi az adósságot. Még mindig rengeteg pénzzel tartoznánk Micknek, te pedig ismét földönfutó lennél.

- Biztos vagyok benne, hogy Roslyn is szívesen beszállna.

- Meglehet, de nem áll szándékomban megkérdezni. Három éve gyakorlatilag egy filléreték sem volt, most viszont végre megengedhetitek magatoknak, hogy független életet éljeteek. Ezt a lehetőséget sosem venném el tőletek.

Ezúttal Lily ráncolta a homlokát.

- Fanny, ha azt hiszed, hagyom, hogy kiszolgáltasd magad egy olyan férfinak, akit még csak nem is kedvelsz, csak azért, hogy én elpazarolhassak egy vagyont – amelyről még csak nem is álmodtam –, hogy keresztül-kasul bebarangoljam a földet, akkor neked teljesen elment az eszed. Miféle barátnő lennék akkor?

- Te is tudod, hogy mindig arról álmodtál, hogy utazhass.
- Valóban, de a körülmények megváltoztak. Neked sokkal nagyobb szükséged van arra az összegre, mint nekem.

- Köszönöm, drágám – mosolyodott el Fanny. – ígérem, megfontolom, ha odáig fajulnának a dolgok, de addig semmiképpen sem. Komolyan, Lily, meg vagyok róla győződve, hogy Fleur ötlete, hogy segítsünk a bérlőinknek gazdag pártfogókat szerezni, sokkal hasznosabb a számunkra. Ha magasabbra lépnek a ranglétrán, az óriási előnyökhöz juttatná azokat a lányokat, és biztos vagyok benne, hogy szívesen segítenek visszafizetni a tartozást, cserébe a kiváló oktatásért, amit tőlünk kapnak. Nos, mi a véleményed? Meg tudnád őket tanítani rá, hogyan beszéljenek és viselkedjenek előkelőbben?

Lily elgondolkodva csücsörített. Az illem és a jó modor határozottan nem tartoztak az erősségei közé. Sokkal otthonosabban mozgott a sport világában, amikor például lovagolni vagy íjászatra és táncolni tanította a diákokat. De úgy vélte, elboldogul, ha a lányok hajlandóak tanulni.

- Gondolod, hogy a bérlőitek hajlandók lesznek tanulni? – kérdezte.

- Egészen biztos vagyok benne.

Azonban még mindig látszott, Lilyn mennyire vonakodik, mert Fanny halkan így szólt:

- Tudom, hogy sokat kérek. Ha kényelmetlenül érint a dolog, nem kell segítened, Lily.

- Persze hogy segíték – vágta rá gyorsan, és megpróbált uralkodni a viszolygásán, amiért ilyen közvetlen módon részt vesz az ősi mesterség felvirágoztatásában. – Csak azon tűnődtem, hogy a bérlőitek vajon nem ellenzik-e majd a tervet.

Fleur együtt érző pillantást vetett Lilyre.

–Biztosíthatlak róla, drágám, hogy a lányok örömmel veszik

majd, ha gazdag kuncsaftot foghatnak maguknak. Te pedig jót teszel velük. Ha előkelőbb pártfogókat szereznek, azzal jelentősen jobb életet teremtenek maguknak is.

Lily bólintott. Tudta, nem lenne tisztességes, ha saját ellenérzései miatt megtagadná a segítséget ezektől a nőktől.

- Akkor jobb, ha máris hozzálátunk.

Az idős kurtizánok megkönnyebbültek, Fanny pedig hálásan mosolygott.

- Már csak az a kérdés, hogy vajon elegendő lesz-e az elkövetkező egy hónap? – kérdezte Lilytől.

- Úgy vélem, ha hajlandóak naponta több órát a felkészülésre fordítani, akkor igen.

–Helyes, ugyanis pont egy hónapunk van. Később talán megkérhetjük Micket, hogy legyen türelmesebb, ha meg tudjuk róla győzni, hogy hamarosan visszafizetjük az adósságot, de az is könnyen elképzelhető, hogy beváltja a fenyegetését és börtönbe vetteti Chantelt és Fleurt. Szóval, mi legyen?

Lily a homlokát ráncolva töprengett.

- Azt hiszem, tarthatnánk órákat ékesszólásból és nyelvtanból, hogy javítsunk a lányok beszédén, aztán kellemből és bájból, hogy csiszoljuk a modorukat. A szalon lehetne az osztályterem, az egyik társalgót pedig átalakíthatnánk táncteremmé... De ha minél előbb neki akarunk kezdeni, akkor jobb, ha máris összeállítom a tananyagot.

- Az lenne a legjobb, ha felosztanánk egymás közt a feladatokat – pillantott Lily Fannyra. – Jó néhány hasznos dologra meg tudom tanítani a bérlőiteket, ti hárman viszont megtaníthatnátok nekik azt, amiről én semmit sem tudok, mint például, hogy miképp társalogjanak a kiszemelt pártfogókkal.

- így van – helyeselt Fanny. – Ez jól hangzik. Sőt, a cselédeim egy részét is ide tudom rendelni, hogy segítsenek, az

öltöztetőnőm pedig majd segít a lányoknak beszerezni a megfelelő ruhákat, amelyeket az estélyen viselhetnek.

- És tudom, hogy Tess Blanchard is szívesen segít – mondta Lily. – Basilt pedig megkérhetnénk, hogy tanítson artikulációt

- Miért kérnénk erre? – kérdezte Fanny elfelhősödő homlokkal.

Lily meglepetten vonta fel a szemöldökét barátnője kurta válaszát hallva.

- Mert tanult latint, és azonkívül még négy nyelvet beszél. Ha valaki megtaníthatja szépen beszélni a lányokat, akkor az ő. Arról nem is beszélve, hogy ő is itt él.

Basil Eddowes egyike volt kevés férfi bérlőiknek – egy magas, langaléta fiatalember, nagyjából Fannyval egyidős, aki irodista volt egy jó nevű ügyvédi irodában a Cityben. Noha Lily már vagy négy éve nem látta Basilt, korábban a legjobb barátja volt. Fanny szintén jól ismerte, mert gyerekkorukban szomszédok voltak Hampshire-ben.

A baj az volt, hogy Basil és Fanny nem jöttek ki valami jól, mióta a nő botrányos életet élt. A férfi mélyen elítélte a nő választott hivatását, így aztán igencsak furcsa volt, hogy mégis itt vett ki szobát, ahol nap mint nap bukott nők vették körül, és ahol minduntalan Fannyba botlott, ha az a panzióban járt, ami sűrűn megesett.

- Basil annyira kiállhatatlan – morgolódott Fanny. – Valószínűleg azonnal nemet fog mondani.

- Majd én beszélek vele – felelte Lily.

- Rendben. Talán mégis hajlandó lesz segíteni, ha te kéred rá.

Fanny még be sem fejezte a mondókáját, amikor Fleur váratlanul felállt.

- Most, hogy megállapodtunk, jobb ha rögtön neki is látunk a

dolognak. Chantel, gyere velem. Megkeressük a lányokat és elmeséljük nekik, mire gondoltunk. Aztán pedig meg kell terveznünk az estélyt Milyen csodás lesz egy ilyen nagyszerű mókának elébe nézni. – Chantel felállt és engedelmesen követte barátnőjét, de a szalon ajtajából még visszafordult és Lilyre pillantott. – Nagyon örülünk, hogy itt vagy, drágám. Már most sokkal jobban áll a szénánk.

- Remélem, sikerül megvalósítanunk, amit elképzeltünk – mosolygott vissza Lily bátortalanul.

- Sikerülni fog, ebben biztos vagyok.

Amikor a két idős nő távozott, Fanny Lilyt fürkészte a teáscsészéje pereme fölött.

- Biztos vagy benne, hogy ilyen nagy mértékben bele akarsz mártani magad a mi ügyünkbe?

- Természetesen – felelte Lily habozás nélkül. – Boldogan segítek.

Szíves örömet segített Fannynak és a barátnőinek. De ami ennél is fontosabb volt, hogy azoknak a fiatal nőknek akart segíteni, akiket az elmúlt két napban ismert meg, hogy javíthassanak az életkörülményeiken. Még ha voltak is fenntartásai az estély célját illetően, nemes cselekedet volt a részéről, hogy megtanítsa őket helyesen beszélni és illedelmesen viselkedni, mert ezáltal akár tisztességes állást is szerezhetnek maguknak, amire máskülönben reményük sem lenne.

- Ne aggód miattam, Fanny – biztosította a barátnőjét Lily. – Nem vállaltam volna, ha nem akarnám.

- Tudom – mosolygott Fanny, mint akinek eszébe jutott valami vicces. – De amikor megérkeztél Londonba, hogy elsökj Lord Claybourne elől, kétlem, hogy hitted volna, hogy kurtizánokat fogsz tanítani arra, hogy miként viselkedjenek előkelő hölgyekhez méltóan.

–Hát igen – felelte Lily könnyedén, és megpróbált nem összerézni a márki nevének hallatán. – De ennél jobban nem is használhatnám ki az itt tartózkodásomat.

És ez majd remekül elvonja a figyelmemet is.

Túl gyakran gondolt a jóképű nemesemberre a szénapadláson megesett szenvedélyes találkájuk és a másnap reggeli bejelentését követően.

Kényelmetlenül fészkelődni kezdett az emlékek hatására, így inkább maga is a szájához emelte a csészéjét. Egyszerűen ki kell vernie a fejéből Lord Claybourne–t és ígész csókjait. Szánalmas volt, ahogy a gondolatai egy olyan férfi körül forogtak, akit alig ismert. Különösen, hogy a férfi nagy valószínűséggel másnap már nem is emlékezett rá. Biztos volt benne, hogy a márki azóta már egy olyan nőnek udvarol, aki szíves örömet behódol neki. Legnagyobb bosszúságára azonban érezte, hogy eltart még egy darabig, míg teljesen elfelejti a férfit.

Egy hónappal később...

Négy héttel később Lilynek még mindig nem sikerült kivernie a fejéből Lord Claybourne–t, de amint egyik délután a tanítványait figyelte, amint az ezüst és kristály asztalnemű helyes használatát gyakorolták az ebédlőben, elégedettséget érzett az „akadémiája” sikere felett. Nagyon népszerűek voltak az órái, amióta elteijedt a híre a londoni „félvilági” társadalom körében.

Jelenleg huszonkét fiatal nő tanult nála, és a tandíjat elengedték azoknak, akik aláírtak egy kötelezvényt, hogy az első éves jövedelmük egy részét a Fleur és Chantal adósságának enyhítésére létrehozott alapítványnak adományozzák.

A helyes beszéd, illetan és jó modor mellett a lányok azt is megtanulták, hogyan öltözzenek, étkezzenek, hogyan töltsék ki kecsesen a teát, társalogjanak az arisztokráciával, tanultak táncot, jártak színházba és az operába. Megtanították nekik azt a

milliónyi apróságot, amely szükséges ahhoz, hogy jó családból való, tehetséges támogatót szerezzenek maguknak.

Lily úgy vélte, szinte valamennyi tanítványa felkészült már a következő héten tartandó estélyre, és meglepte gyors fejlődésük. Ám, amint azt Fleur megjósolta, a lányok nagyon igyekeztek megragadni a lehetőséget, hogy jelentősen javíthassanak a helyzetükön.

– Gazdag támogatót találni maguknak – mondogatta Fleur – az egyetlen módja, hogy a nyomorból valaha is kiemelkedjenek. Ilyen az élet, Lily drágám.

A kurtizán pragmatikus gondolkodása a szükségből fakadt. És valóban, amióta köztük élt egy bérelt lakásban, Lily megismert egy számára addig nem létező világot, amelynek sok eleme a legkevésbé sem volt kalandos vagy kellemes. Korábban azt hitte, jól ismeri a vagyontalan nők helyzetét a társadalomban, mivel ő és a nővérei is megtapasztalták a szűk-

séget és a hontalanságot a szüleik botránya után. Azonban ezeknek a fiatal nőknek némelyike sokkal rosszabb helyzetben volt, mint ő valaha is.

Ennek ellenére, a tanítványai nagyon vidám kis társaságot alkottak. Fannynak és az idősebb kurtizánoknak hála, biztonságos, kellemes bérlakásokban lakhattak, ami több volt, mint amit a legtöbb színésznő és táncosnő elmondhatott. Ezenkívül a lányok közül sokan élvezték ezt a különleges foglalkozást. Maguk választották ezt az életet, akárcsak Fanny, Fleur vagy Chantal. Ám voltak olyanok is, akik akaratuk ellenére kényszerültek a testüket árulni.

Őrajtuk akart leginkább segíteni Lily. Azokon a szerencsétlen teremtéseken, akik nem tudtak szabadulni abból az életből, amelyet gyűöltek. Lily kettőnek már segített elmenekülni; hazaküldte őket Roslynhoz, Danvers Hallba, ahol

szobalányként alkalmazták őket az udvarházban. Igaz, ez fizikai munka volt, és alanyok kevesebbet kerestek, mint könnyű– vérű nőként, mégis sokkal jobb munkának tartották a szolgálatot egy nemesi házban, mintha egy bordélyban kellett volna megkeresi a kenyerüket.

Lilyt őszinte elégedettséggel töltötte el, hogy a két lányt új élethez segíthette. És most már megértette, Tess miért küzdött olyan nagyon az ő speciális jótékonyági szervezeteiért.

Lily kérésére Tess hetente két alkalommal tanította a lányokat, Basil Eddowes pedig beszédórákat tartott nekik minden nap kora reggel, mielőtt munkába ment volna Fleur és Chantal lelkesen segítették a lányokat, Fanny pedig, akiért rajongtak, megosztotta velük titkait, amelyek révén kíváncsiak tehetik magukat a férfiak számára

Úgy tűnt, a lányok hálásak Lily erőfeszítése miatt, ami szintén jóleső érzéssel töltötte el a lányt. Az első óra legelső pillanatától kezdve világossá vált a számára, hogy ezeknek a fiatal nőknek sokkal nagyobb szüksége van rá, mint a gazdag polgárlányoknak, akiket a Freemantle Akadémián tanított.

Lily alázatos hálát érzett saját viszonylagos szerencséje miatt. Ő és a nővérei tudták, milyen az, kiszolgáltatva lenni a sorsnak. Lily beleborzongott, amikor arra gondolt, ők maguk is prostitúcióra kényszerülhettek volna, ha a mostohanagybátyjuk nem érzi kötelességének, hogy gondoskodik róluk, bármilyen kényszeredetten is vállalta el őket.

Ami pedig Mick O'Rourke–ot illeti, úgy tűnt, várta, hogy eljőjön az ő ideje, hogy leteken a kegyelmi idő, amelyben megállapodtak.

Fanny pedig időközben egy másik vállalkozásba is belekezdett, amivel pénzhez juthatnak. Ahelyett, hogy papírra vetette volna az emlékiratait, inkább a Roslynnak küldött levelei

alapján írt egy könyvet, *Jó tanácsok fiatal hölgyeknek, hogyan fogjanak férjet* címmel. Amikor kora ősszel végre nyomdába került a kötet, a könyvkiadó azt jósolta, hatalmas sikere lesz az első bálozók körében.

Lily egyetlen bánata az volt, hogy az elmúlt hónap során Roslyn menthetetlenül szerelmes lett Arden hercegébe, és eljegyezték egymást. Ha ő otthon marad, hogy megvédje Roslynt, gondolta panaszosan Lily, talán megakadályozhatta volna, hogy a nővére ilyen óriási ballépést kövessen el.

Legalább Arabella és Marcus még mindig boldognak tűntek. Roslyn szerint nemrég tértek vissza Danvers Hallba egy hónapos nászútjukról.

Lily nagyon vágyott rá, hogy újra lássa a nővéreit, de ahhoz nem eléggé, hogy megkockáztassa a találkozást Claybourne márkijával.

A lány tekintete elborult, amint eszébe jutott az az ijesztő levél, amelyet Roslyn küldött neki az előző nap, arra figyelmeztetve Lilyt, elképzelhető, hogy a márki még nem vesztette el iránta az érdeklődését. Állítólag Claybourne váratlanul leutazott Hampshire-be, hogy megkeresse őt.

Winifred irányította oda, aki meglehetősen bosszús lett, amikor rájött, hogy Lily nem a barátaiknál van látogatóban, ahogyan azt mindenki el akarta hitetni.

Lilyt aggasztotta őlordsága kitartása. Biztosra vette, hogy sikerült elmenekülnie előle. De úgy tűnt, csalódnia kellett.

Ám ha van egy kis szerencséje, itt sosem talál rá a férfi, gondolta Lily, amint az egyik elegánsan terített asztaltól a másikhoz sétált.

Az étkező hölgyek épp olyan elegánsnak tűntek, mint a teríték. Valamennyien nagyestélyit viseltek, annak ellenére, hogy még csak délután két óra volt. Azt gyakorolták, hogyan lehet

szürcsölés nélkül elfogyasztani a levest, és Lilynek alig néhányukat kellett figyelmeztetnie.

Épp intett a két inasnak, hogy vigyék el a leveses tányérokat és hozzák be a következő fogást, amikor odalépett hozzá egy szobalány, és a fülébe súgta:

- Elnézést, hogy zavarom, Miss Loring, de egy úr akar önnel beszélni.

Lily úgy érezte, eláll a szívverése. Az ismerősei közül egyetlen úriember sem tudta, hogy ő itt van... hacsak... Az lehetetlen, hogy Lord Claybourne rátalált volna.

- Megmondta az úriember a nevét?

- Nem, kisasszony, de úgy néz ki, mint egy flancos úr – és úgy is viselkedik. Azt üzeni, hogy „a maga türelme előbb fogy el, mint az övé”, bármit is jelentsen ez.

Lily sajnos pontosan tudta, hogy ez mit jelent. Elakadt a lélegzete, amint arra gondolt, hogy újból kénytelen lesz szembenézni a márkival.

- Miss Delee nappalijában ültette le, Ellen?

- Nem, kisasszony. Azt mondta, vezessem a maga hálósobájába.

–A hálósobámba? – kérdezte Lily kissé emelt hangon, ám amikor észrevette, hogy számos kíváncsi tekintet fordul felé, halkabban folytatta.

–A hálósobám nem a megfelelő hely egy úriember számára, Ellen.

- Tudom, Miss Loring, de az úr nem tűrt semmiféle ellenkezést. – Ez tökéletesen jellemző Lord Claybournra, gondolta Lily, düh és aggodalom között tépelődve.

Ez utóbbi kerekedett felül, amikor Ellen hozzátette:

–Azt mondta, inkább négy szemközt beszélne a kisasszonnyal, mint hogy idejöjjön az ebédlőbe, a tanítványok közé.

A burkolt fenyegetés hallatán Lily bosszúsan összeszorította az ajkát. Nyilvánvaló, nincs más választása, mint fogadni a férfit a hálósobájában, mivel nem akarta, hogy a márkí közönség előtt rendezzen jelenetet.

- Idehívjam Miss Delee-t, hogy ő beszéljen vele? – kérdezte a szobalány aggódva, amikor Lily nem szólt egy szót sem.

- Nem, majd én elintézem. Köszönöm, Ellen.

Miután udvariasan kimentette magát a diálga előtt, Lily kiment az ebédlőből, és nem véve tudomást idegesen remegő gyomráról, a hátsó lépcsőn egy emelettel feljebb ment, aztán végigvonult a folyosón a hálósobájáig. Belökte a csukott ajtót – aztán megtorpant Lord Claybourne láttán.

A férfi az ágyán hevert, hátát a párnának támasztva, egyik csizmás lábát felhúzza megtámasztotta vele a könyvet, amelyet olvasott.

Az ő könyvét, vette észre a nő, és a szája tátva maradt ekkora szemtelenségtől. De valójában maga a férfi látványa volt az, amitől elállt a szava. Megdöbbentő volt, hogy ha csak egyszerűen egy szobában volt vele, már úgy érezte, mintha az összes levegő elszökött volna a tüdejéből.

Aztán a férfi felnézett; tekintetük összekapcsolódott, és Lily gyomra még erősebben kezdett remegni.

Fél kezét a gyomrára szorította, de ez nem segített a férfi perzselő közelsége ellen. Különösen, ha Claybourne ilyen zavarba ejtő módon nézett rá.

A férfi mogoróbarba tekintetében diadal, érzékiség, lusta elégedettség keveredett – és a számonkérés ígérete.

–Jöjjön be, angyalom – szólalt meg mély, telt hangján a márkí. – Azt hiszem, sok mindent kell megbeszelnünk. Nem gondolja?

Ha esetleg nem lett volna benne biztos, mit fog érezni,

amikor újra látja Lily Loringot, Heath most választ kapott rá. Érzéki villámok cikáztak a testében, amitől a gyomra görcsbe rándult, az ágyéka pedig megkeményedett.

Tudta, hogy a nő is érzi ugyanazt a szikrát közöttük, mivel látta, ahogy érzéki tekintete elfelhősödött és óvatossá vált. Ez hízelgett férfiúi hiúságának. Ámulva, hogy Lily ilyen letagadhatatlan fizikai hatással van rá, a férfi hagyta, hogy tüzes tekintete lassan lejjebb csússzon, a nő buja ajkára. Nem tudta elfelejteni azoknak a rózsás ajkaknak az ízét. Amint nem tudta elfelejteni ezeket a csodás szemeket, és a nő hajának gyönyörű gesztenyebarna színét.

Ráadásul az életben a nő sokkal vibrálóbb volt, mint a férfi emlékezetében. És a férfi érzékeinek reakciója is még erősebb volt. Ám nem csupán kéjvágyat érzett. Volt a nőben valami, ami megdobogtatta a férfi szívét. Most már biztos volt benne, hogy nem csak képzelte mindezt.

Heath mosolygott magán. Az utóbbi négy hét szinte végeérhetetlennek tűnt, amint azon töprengett, vajon még mindig érezhető lesz-e a szikra köztük. Az élete sivárnak tűnt, mióta találkozott Lilian Loringgal. Legalábbis egyetlen nő sem volt képes azóta felkelteni az érdeklődését.

Arra azonban nem számított, hogy a zsákmányát egy könnyűvérű nők számára fenntartott bérházban leli meg. Ahogyan arra sem, hogy Lily elmenekül előle. Arra kényszerítve őt, hogy üldözőbe vegye. Soha nem kellett még futnia egy nő után.

Tény, hogy bosszantotta a nő szökése, ugyanakkor felvillanyozta az üldözés izgalma. Ami csak fokozta a diadalát, amikor végül elkapta, minden fenntartása ellenére, amit amiatt érzett, hogy egy Fanny Irwing tulajdonában lévő lakásban lelt rá, néhány hírhedt kurtizán és egy sor örömlány között.

- Jöjjön már be, angyalom – sürgette Heath. – És csukja be az

ajtót, ha csak nem akarja világgá kürtölni a jelenlétemet a hálósobájában.

Ez, úgy tűnt, felrázta Lilyt a kábulatából; gyönyörű szeme elkeskenyedett.

- A jelenléte a hálósobámban egyáltalán nem kívánatos, uram. Nagyon jól tudja, hogy nem volna szabad itt lennie.

- Olyan helyet kerestem, ahol kettesben lehetek magával.

- Van két szalon és egy fogadószoba a házban. Ezek bármelyike sokkal inkább megfelelne egy férfilátogató számára.

- De nem felelne meg az én célomnak.

A nő tekintete ismét óvatossá vált.

- És mi lenne a célja, Lord Claybourne?

- Addig nem mondhatom meg, amíg ott álldogál a folyosón.

Lily engedelmesen belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. De láthatóan nem szívesen tette. Csípőre tette a kezét, és megkérdezte.

–Most végre hajlandó lesz elárulni, minek köszönhetem megtisztelő látogatását?

Heath elmosolyodott a maróan gúnyos hang hallatán.

- Igen, ha maga is elárulja, mi az ördögöt keres egy botrányos örömtanyán.

A nő megmerevedett.

~ Ez nem éppen örömtanya, A lakók itt nem fogadják a támogatóikat.

Heath kétkedve megemelte a szemöldökét.

- Úgy érti, itt nem találkoznak a szeretőikkel?

–Nos... legalábbis nem rendszeresen. A tulajdonosnők nem nézik jó szemmel.

- És ezt megnyugtatónak kéne találnom?

Lily összeszorította az ajkát.

- A maga megnyugtatója nem az én felelősségem, uram. De

ha mindenáron tudni akarja, segíték Fanny Irwingnek és a barátainak, hogy visszafizethessenek egy szerencsejáték-adósságot.

- Én is így értesültem. Sok mindent megtudtam magáról az elmúlt három napban, mióta a nyomára bukkantam. Láthatóan keményen dolgozik.

A nő szeme elkerekedett.

- Maga figyelt engem?

- Részben. Amikor tegnap felkerestem, el volt foglalva; éppen a keringőt gyakorolta egy sereg szépséggel az egyik szalonban. Legalábbis a barátja, Eddowes ezt a tájékoztatást adta, hogy kielégítse a kíváncsiságomat.

- Basil beszélt magának a vállalkozásunkról? – kérdezte a nő döbbsen. – Nem tudom elhinni, hogy így visszaélt a bizalmammal. Sem azt, hogy maga képes volt rávenni erre.

Heath mosolygott a nő felháborodásán.

- Maga olyan ügyesen bujkált, hogy kénytelen voltam minden eszközt felhasználni. Tutaja, Eddowes szíven viseli a maga érdekét

- Mit mondott neki?

- Hogy én is szívemen viselem az érdekeit. Valójában úgy hiszem, örült, hogy megoszthatja a kétségeit velem. Ő nem igazán helyesli, hogy maga itt van.

Összehúzott szemmel tette hozzá.

–Marcus sem örülne neki, ha tudna róla, abban biztos vagyok.

–Nincs szükségem Marcus beleegyezésére – válaszolt mereven Lily. – Már nem a gyámom.

- De most ő a családfő. És hamarosan Arden is a családjába tartozik majd. Tud róla, hogy ő és Roslyn nővére eljegyezték egymást?

- Igen – felelte gyászos hangon Lily.

- És nem gondolja, hogy árthatna a nővéreinek, ha kiderülne, hogy maga itt él?

- Nem szándékozom senkinek a tudomására hozni. És ha Basil Eddowes beszélt magának az akadémiánkról, akkor be kell látnia, hogy nemes ügyről van szó. Segítünk néhány szerencsétlen fiatal nőnek kiművelni a beszédüket és a társasági viselkedésüket, hogy jobb életük lehessen. Rendkívül örömteli látni, amint napról napra fejlődnek. Jövő héten pedig estélyt rendezünk, ahol esetleg találkozhatnak egy magasabb osztályba tartozó kliensi körrel. Remélhetőleg sikerül javítanunk azokon a nyomorúságos körülményeken, amelyek között jelenleg kell tengődniük.

Láthatóan szenvedélyesen hisz ebben az ügyben, gondolta Heath, Lily kifejező arcát figyelve. Habár ez nem lepte meg, mégis eltűnődött, hány előkelő hölgy lenne hajlandó prostituáltaknak segíteni, hogy jobb sorsot biztosíthassanak maguknak, és főleg heteken keresztül eltűnni ezeket a spártai körülményeket. Körbepillantott az aprócska hálókamrában, amelyben nem volt más, mint egy keskeny ágy éjjeliszekrénnel, egy mosdóállvány, egy íróasztal és egy szék. Nem is hasonlított a lány Danvers Hall–beli hálósobájához, valószínűleg.

- Rendkívül tiszteletreméltó az együttérzése – jegyezte meg Heath szelíden.

A nő gyanakvóan nézett rá.

- Gúnyolódik, Lord Claybourne?

- A legkevésbé sem. Őszintén csodálom érte. És értem, miért kezdett itt tanítani, de azt nem, hogy egyáltalán miért jött ide.

Erre elmosolyodott a lány.

- Természetesen hogy magát elkerüljem. Mivel világosan a tudtomra adta, nem hagy fel azzal az abszurd szándékával, hogy

udvaroljon nekem.

- Magam is ezt feltételeztem.

Lily meglepetten nézett rá.

- Megvallom, meglep, hogy ilyen kitartó az én nyilvánvaló vonakodásom ellenére, hogy az udvarlását fogadjam. Valóban elutazott Hampshire-be, hogy megkeressen?

A férfi ajka megrándult, amint eszébe jutott a két héttel korábban tett hiábavaló utazás.

- Igen. Képzelterhet a meglepetésemet, amikor megtudtam, hogy már négy éve a lábát sem tette be oda. Csak azért terjesztette ezt a mesét, hogy félrevezesse lady Freemantle-t, és rajta keresztül engem.

- Úgy tűnik, bölcsen tettem – jegyezte meg fanyarul Lily hiszen maga odáig üldözött. És aztán ide. Hogy talált rám, ha megkérdezhetem?

- A nővére, Arabella révén. Amikor ő meg Marcus hazatért a nászútjukról a minap, véletlenül elejtette, hogy maga Londonban van, Fannynál. Ezután már gyerekjáték volt Fannyt idáig követnem.

Heath kiült az ágy szélére.

- Az orromnál fogva vezetett, kedvesem – dorgálta a lányt szelíden – és én nem szoktam meg, hogy a nők fussanak előlem.

- Azt elhiszem – felelte Lily szárazon.

- Olyan nagyon megrémítettem?

A nő a homlokát ráncolta, mintha erősen törné a fejét a kérdésen.

- Inkább nyugtalanná tett. És egyáltalán nem tetszett nekem ez az érzés.

- Ez sajnálatos, mivel semmi esetre sem fogok visszavonulni.

Lily rámeredt, aztán elkeseredetten kitört:

–Ennek semmi értelme, Lord Claybourne. Miért akarna

udvarolni nekem?

- Kénytelen vagyok ellentmondani, kedvesem – nagyon is van értelme. Egy nap mjd meg kell nősülnöm, és úgy vélem, maga tökéletes pár lenne nekem. De meg kell győződnom róla, hogy van-e esélye a közös jövőnknek. Azt már tudom, hogy erősen vonzódok magához. És hogy maga ugyanúgy vonzódik hozzám. Ne is próbálja tagadni.

A lány tiltakozásra nyitotta az ajkát, de aztán rögtön be is csukta.

- Lehet, hogy így van, de ez nem jelenti azt, hogy feleségül akarok menni magához. Vagy hogy maga feleségül akarna venni engem. Hiszen alig ismerjük egymást.

- Ezt most azonnal orvosolni akarom.

- De uram! – kiáltott fel a lány, amint a férfi felemelkedett az ágyról.

- Ne rémüldezzön. Csak egy kísérletet akarok végrehajtani.

A nő tekintetét fogva tartva Heath Lily felé lépett, aki azonnal hátrálni próbált, de az apró szobában nem volt hová menekülni. Gyanakvóan nézett fel a férfira, kezét védekezően maga elé tartva.

Heath felemelte a kezét, és hüvelykujját finoman végighúzta a nő ajkán, mielőtt ráhajolt volna.

- Lord Claybourne... – mondta Lily zihálva.

- Csitt, hadd mutassam meg magának.

A nő lélegzete elakadt; dermedten tűrte, hogy a férfi megcsókolja. Az ajka puha volt és telt... és nagyon izgató. A férfi érezte, ahogy végigsistereg rajta a vágy.

Nem, nem tévedett Lilyt illetően, gondolta diadallal, amint gyönyörrel telve csókolta a lányt. Ismét érezte benne azt a tüzet, amely megperzselte őt. Érezte benne a vágyat, amely ösztönös volt, akaratlan, de mégis jelen volt, és ugyanolyan perzselő

vágyat keltett a férfiban, mint az első alkalommal a szénapadláson.

Ez a tűz, és saját teste válasza eldöntötte az ügyet Heath számára. Még sosem találkozott olyan nővel, aki olyan vágyat szított volna benne, mint Lily, különösen olyan íjú hölgyel nem, aki rendelkezett volna minden olyan tulajdonsággal, amely alkalmassá tette arra, hogy az ő márkínője lehessen. Tehát, nem mond le Lilyről. Addig legalábbis nem, amíg meg nem bizonyosodik róla, hogy nem ő a megfelelő menyasszony a számára.

- íme – szólalt meg halkán, mikor végül felemelte a fejét. – Csak látni akartam, vajon az ön iránt érzett vonzalmam nem pillanatnyi fellángolás volt-e, és most már tudom, hogy nem. Maga is ugyanezt érezte, ne tagadja.

A lány bódultan nézett vissza rá, és megnedvesítette az ajkát, mielőtt képes lett volna megszólalni.

–Valóban éreztem valamit, de az egyáltalán nem volt kellemes.

Heath felvonta kissé a szemöldökét.

- Sosem hittem volna magáról, kedves, hogy képes a hamisságra.

- Őszintén beszélek, uram. Nem élveztem a csókolózást magával. Túlságosan... felkavart. Összezavart.

- Úgy érezte, elveszíti az irányítást a dolgok felett, és ez nem tetszett magának.

- Igen, pontosan. Hálás vagyok, hogy megérti.

- De nem értem. Én olyan gyönyört kínálok önnek, amely túlságosan legvadabb álmain, maga pedig gondolkodás nélkül elutasít.

A lány a csipkelődésre haragosan megemelte az állát.

- A legkevésbé sem érdekel a gyönyör.

- Azt hiszem, meg tudom változtatni a véleményét.

Lily makacsul összeszorította az ajkát.

- Felháborít az arroganciája, uram.

Heath felhagyott a csipkelődéssel. Komolyén nézett a nőre.

- Ebben nincs semmi arrogancia, Lily. Ez egyszerű logika. Én akarom magát, de nem kaphatom meg házasság nélkül. Nem érdekel semmiféle botrányos viszony. Úgyhogy az a szándékom, hogy tiszteletre méltó módon udvaroljak magának.

- Az én beleegyezésem nélkül? – kérdezte a lány villámló tekintettel.

- Remélem, hogy elnyerem a beleegyezését. És azzal akarom kezdeni, hogy ismét megcsókolom.

Lily riadt arccal nekifeszítette a tenyerét a férfi mellének.

- Nem hagyom, hogy megerőszakoljon, Lord Claybourne!

A férfi pillantása a nő arcáról a mellére vándorolt. Más sem szeretett volna jobban, mint Lilyt magával vonni a szűzies ágyára, és örülni szerelmeskedni vele, de kötötte a becsület.

Heath elmosolyodott.

- Fényes nappal van, és magát egy sereg ember veszi körül. Azt hiszem, pillanatnyilag biztonságban van. De ez nem jelenti azt, hogy nem fogom a meggyőzés minden rendelkezésemre álló eszközét latba vetni magával szemben.

Tenyerét a lány vállára téve finoman masszírozni kezdte, miközben tekintete fogva tartotta Lily tekintetét. Aztán előrehajolt, és szájával befedte a lány ajkát. A lassú, varázslatos csók szinte lángra lobbantotta a levegőt közöttük.

Az érzéki támadás megbénította a lányt. Forgott vele a világ, és elakadt a lélegzete. A férfinak igaza volt, gondolta Lily szinte kétségbeesetten. A köztük lévő vonzalom nem csak szalmaláng volt. És most nem hibáztathatta a pezsgőt sem. Claybourne csókjai most is rabul ejtették az érzékeit, amikor nem volt

spicces. Fura érzések cikáztak végig a testén, arra indítva őt, hogy engedjen a férfinak. Amint Heath szája birtokába vette az ajkát, Lily még erősebben feszült neki a férfi mellkasának, és küszködve próbált ellenállni, de a féifi foga közé kapta az alsó ajkát, és finoman harapdálni kezdte.

A lányból apró sóhaj szakadt ki. A férfi nyelvével végigsimította az érzékeny ajkat, aztán nyelvével lassan, de határozottan beljebb hatolt a lány szájába.

A lány felnyögött a gyönyörtől. Nem volt képes küzdeni az érzékei vihara ellen, nem tudott ellenállni a férfi heves támadásának. Egy apró, reszkető sóhajjal beismerve a vereségét, s tehetetlenül viszonzta a férfi csókját.

Claybourne ajka varázslatos volt.. és az érintése is, gondolta Lily kábultan, amint a férfi keze simogatni kezdte a nyakát. Csókjával fogva tartotta a lány ajkát, hosszú ujjai pedig már a vállát simogatták, majd lejjebb siklottak, Lily selyem estélyi ruhájának mély kivágásához.

A lány ismét felnyögött, amint a férfi könnyed érintéssel végighúzta kézfejét a melle halmain. A mellbimbói azonnal megkeményedtek a finom selyem alatt, a melle pedig súlyosnak és duzzadtnak tűnt.

Claybourne pedig mindent elkövetett, hogy még jobban felizgassa. Ujjpercei lassan siklottak végig a lány mellének domborulatain, és Lilynek elakadt a lélegzete a beléhasító vágytól. Aztán a férfi mindkét kezét merészen a lány fűzőjéhez emelte, tenyerével befedve a mellét, amitől a nőnek elgyengült a térde, és döbbsen érezte, hogy a férfi kezéből sugárzó tűz lángra lobbantotta az ágyékát.

Lily behunyta a szemét, amint tagadhatatlanul eláradt benne a gyönyör. Örjítő volt, ahogy a férfi pimaszul újra és újra végigsimított rajta, de mégsem akarta, hogy abbahagyja.

Claybourne érintése olyan gyengéd volt, olyan... bűnös érzéseket keltett a teste mélyén...

Beletelt egy kis időbe, amíg észrevette, hogy a férfi már nem csókolja, habár még mindig tenyerében tartja melle duzzadt halmait.

– Hát nem látja? – kérdezte Heath halk, rekedtes hangon. – Bármilyen legyen is ez köztünk, megér annyit, hogy jobban megismerjük.

Lily kábultan nyitotta ki a szemét. Igen, ő is belátta. Valami ismeretlen vágyakozást érzett. Szinte fájt, úgy vágyott a férfira. Nem tudta titkolni, sem eltagadni.

De a vágyódásnál is erősebb volt benne az érzelmi zűrzavar. Nem akarta kívánni a férfit. Nem kockáztathatta, hogy alávesse magát egy férfi uralmának valamiféle futó szenvedély miatt, bármilyen édesnek ígérkezzen is.

Halkan felnyögött. Kisiklott Claybourne öleléséből, és elhúzódott tőle. Amikor a férfi feléje lépett, védekezően felemelte a kezét, és még hátrébb húzódott a parányi hálókamrában, olyan messzire a férfitől, amennyire csak lehetséges volt.

Claybourne megállt, és kutatóan nézett a lányra.

Lily remegő kézzel betűrt egy hajfürtöt a füle mögé, és nagyot nyelt. Rekedt volt a hangja, amikor megszólalt.

– Téved, ha azt képzeli, jámboran behódolok magának, csak mert olyan csodálatosan csókol.

- Semmi ilyesmit nem gondolok – válaszolt a férfi száraz hangon. – Nincs egyetlen jámbor porcikája sem abban a szépséges testében, azért kezeskedem.

- Úgy van, és soha nem is fogok igent mondani magának, ha megkéri a kezem – jelentette ki Lily határozottan.

A férfi vonzó arca dühítő mosolyra húzódott.

- Majd meglátjuk.

Lily válaszolni akart, de ekkor hangosan kopogtak a szobája ajtaján. Lily megdermedt, amint Fleur belökte az ajtót, és bemasírozott a szobába.

A kurtizán egyetlen pillantást vetett Lily kipirult arcára, és a szenvedélyes csókoktól duzzadt ajkára, aztán villámló tekintettel fordult a márki felé.

- Bizonyára tud magyarázattal szolgálni, uram. Miss Loring a mi védelmünk alatt áll, és nem fogjuk tűrni, hogy elcsábítsa őt.

***Bizonyára megőrültem amiért belegeztem, hogy
udvaroljon nekem, de a lakóink lehetséges haszna
ellensúlyozza a kockázatot amit vállalok... Vagy
legalábbis őszintén remélem.
Lily levele Fanny-nak***

Lily végtelenül megkönnyebbült, mikor Fleur megzavarta őket, de Lord Claybourne a legkevésbé sem látszott, hogy zokon venné Fleur dühös vádaskodását.

Sőt, kecsesen meghajolt a kurtizán előtt, és azt mondta:

- Mennyire örülök, hogy újra láthatom, Miss Delee. Kérem, fogadja bocsánatkérésemet, ha megrémítettem volna, de nem azért jöttem ide, hogy elcsábítsam Miss Loringot.

- Nem? – kérdezte Fleur egy kissé kevésbé hevesen. – Akkor mi szél hozta ide, uram? Fanny sosem bocsátaná meg nekem, ha hagynám, hogy bármi helytelen történjen Miss Loringgal, amíg a mi fedelünk alatt tartózkodik.

- Megnyugtathatom, a szándékaim Miss Loring irányában teljességgel tisztességesek. Udvarolni óhajtok neki.

Fleur szeme elkerekedett a meglepetéstől.

- Udvarolni akar neki? Hogy feleségül vegye?

Claybourne Lilyre pillantott, és vidáman megcsillant a tekintete.

- Nos... talán a házasságról beszélni még kissé korai lenne, mivel ő állítja, hogy elszántan ellenzi azt, de remélem, kapok rá lehetőséget, hogy eldöntsem, vajon összeillünk-e.

- Te jó ég! – kiáltott fel Fleur elragadtatással. – Ez teljesen megváltoztatja a dolgokat, uram.

Magam is erre számítottam – mormolta Heath olyan halkán,

hogy csak Lily hallhatta Aztán hangosan azt mondta Fleurnek.

- A segítségét kérem, ha megengedi, Miss Delee. Miss Loring elszántan igyekszik elkerülni, hogy egyáltalán beszélhessek vele, de ha ön volna olyan szíves, bizonyára rá tudná beszélni, vegye fontolóra, hogy fogadlja az udvarlásomat.

Lily elképedten meredt a márkira. Micsoda arcátlanlás, hogy a barátnőjét akarja felhasználni ellene.

Fleur ezzel szemben kedvesen mosolygott a férfira.

- Igen, hogyne, Lord Claybourne. Örömmel segíték. Átvonulnánk a nappali szobámba, hogy megbeszéljük az ügyet?

- Fleur – szólalt meg Lily bosszúsan, amint az idősebb nő megfordult, hogy elhagyja a hálósobát. – Nincs semmi megbeszélni való.

- Dehogynincs, drágám. Ha semmi másért, legalább a kíváncsiságom kielégítésére.

Lily további tiltakozása süket fülekre lelt. így, amikor a márkí elindult Fleur nyomában végig a folyosón, ő is követte őket, nehogy a háta mögött mondjon a férfi valamit.

Fleur bájosan csevegett a márkival, amint a lépcsőn lefelé kíserte az elegáns második emeleti nappali felé, amelyen ő meg Chantel osztoztak. Chantel egy kanapén elnyúlva egy verseskötete olvasott, de azonnal felélénkült, amint meglátta a vendégüket. Mostanában ritkán fogadtak látogatót, különösen olyan jóképű és elegáns úriembert, mint Lord Claybourne.

Chantel bajosan elpirult, amikor a férfi a keze fölé hajolva könnyedén megcsókolta az ujjait, de kék szeme elkerekedett, amint Fleur elismételte neki, amit a férfi mondott arról, hogy udvarolni szeretne Lilynek.

–Micsoda ravasz kis macska vagy – feddte meg Lilyt. – Sosem említetted, hogy egy nemesember udvarol neked.

- Mert nem igaz – jelentette ki a lány.

- De én szeretném, ha az volna – jegyezte meg Claybourne szelíden.

– Szóval valóban tisztességesek a szándékai, uram? – kérdezte Fleur.

~ Tökéletesen.

- Nos, akkor foglaljon helyet, és mondja el nekünk, miért óhajtaná feleségül venni Lilyt.

A férfi azonban nem fogadta el a felkínált helyet, mivel Lily továbbra is makacsul állva maradt. De említett néhányat az indokai közül.

- Először is, még sosem találkoztam olyan nővel, mint Miss Loring. Egy teljes hónap telt el azóta, hogy utoljára láttam, de nem tudtam elfelejtani.

Legnagyobb bosszúságára Lily érezte, hogy elpirul. Ő sem volt képes elfelejtani Lord Claybourne-t, de remélte, a férfi nem fogja tovább ecsetelni az indokait.

Szerencsére Fleur megszólalt.

- Még ha így van is, a házasság komoly lépés, uram.

- Valóban – felelte a férfi fanyarul –, reszket is bennem a meggyőződéses agglegény. De mivel jó barátom, Lord Danvers nemrégén vette feleségül Miss Loring nővérét, hajlamos vagyok kissé kedvezőbb színben látni a házasságot. És persze idővel örökösökre lesz szükségem. De a fő ok, amiért érdeklődöm iránta az, hogy szerintem összeillő párt alkotnánk.

Lily elfintorodott, mivel egyáltalán nem. volt kedvére, hogy úgy beszélnek róla, mintha ő nem is volna jelen. Ideje volt, hogy ennek az ostobaságnak véget vessen.

- Ön bizonyára híján van a józan ítélőképességnek, Lord Claybourne. Én tökéletesen alkalmatlan felesége lennék.

A férfi ráemelte a tekintetét

- Hogyhogy?

- Számos oka van. Először is, én nagyon független természet vagyok.

- De hiszen ez ön mellett szól, mivel én nem kedvelem a túlzottan ragaszkodó nőket. Nem vágyom olyan feleségre, aki állandóan a nyakamon lóg.

Lily erőltetetten kedves mosolyt vetett rá.

- Biztosíthatom, én épp az ellenkezője lennék. Nekem saját akaratom van és önállóak az elképzeléseim. És nem szándékozom egyetlen férfit sem úgy hívni: „uram és parancsolóm”.

- Nem is várnám el magától. A feleségemként azt tenne, amit csak akar.

Lily kétkedően felvonta a szemöldökét.

–Bármit?

A férfi elmosolyodott.

- Bármit, bizonyos ésszerű határok között.

- De gondolom, azt maga határozza meg, hogy hol van ez a határ.

- Én úgy vélem, kölcsönösen megállapodhatnánk bizonyos korlátokban.

- Kétlem – vágott vissza a lány. – Nem szívesen igazodom a társadalmi elvárásokhoz.

- Már említette.

Lily észrevette, hogy vidáman megcsillan a férfi tekintete, ami még jobban felbosszantotta.

–És azt is említettem már, hogy én afféle kékharisnya vagyok? A családukban Roslyn a legműveltebb, de én is szeretem tanulmányozni a történelmet és a geográfiát.

- Nagyra értékelem a kiművelt elmét – válaszolta zavartalanul a férfi.

Felismerve, hogy nem nyerhet ebben a vitában, mivel

Claybourne ilyen nagyvonalúságot színlel, Lily megrázta a fejét.

- Nem igazán számít, hogy mit értékel. Nem érek rá, hogy fogadjam az udvarlását. Nagyon elfoglal a tanítás.

- Nem fogom zavarni a munkáját.

- Nem? Ezt nehezen hiszem.

- Hiszen ön mondta, hogy ez nemes cél.

A lány fagyos mosollyal válaszolta:

- Akkor megérti, miért nincs rá időm, hogy a maga külön szeszélyeit kiszolgáljam.

A férfi komolyan nézett rá, de a szemében vidámság bujkált.

- Nem hinném, hogy különcség volna, ha egy úriember úgy dönt, megházasodik.

- A maga esetében az. Maga a legnagyobb nőcsábász Angliában.

A márki színlelt sebzettséggel válaszolt.

- Ez nagyon durva vád, kedvesem. Nem vagyok csapodár, habár rendkívül szeretem a nőket.

- Engem nem fog.

- Nagyon téved, ha azt hiszi.

- Én nem vagyok olyan, mint a szokásos hódításai.

- így igaz. Magán több a tövis, mint a rózsza.

- Pontosan. És biztos vagyok benne, hogy kellemetlennek találja majd a csípős nyelvemet. Én általában kimondom, amit gondolok.

- Akkor jó. Nem tudom elviselni a nyafogó, üresfejű nőket.

Claybourne egy pillanatig hallgatott, aztán a nő szemébe nézve kijelentette:

- Olyan készségesen sorolja a hátrányait, Miss Loring, hogy közben megfélekedzik az egyetlen hatalmas előnyéről, amely révén maga megelőz nálam minden más lehetséges menyaszonyt.

- Ó. És mi lenne az?

- Hogy vonzódok magához. Bájosnak és elbűvölőnek találom.

Lily a mennyezetre emelte a tekintetét, de azért a női hiúságának jólesett a bók.

Ám ennek ellenére nem ki bosszúsággal jelentette ki:

–Ez az egész beszélgetés értelmetlen, uram. Egyszerűen arról van szó, hogy nem óhajtok feleségül menni magához.

- Honnan tudja, ha nem hajlandó valódi próba alá vetni ezt az állítást?

Ezen a ponton Chantel is bekapcsolódott a beszélgetésükbe.

- Igen, Lily drágám, vedd csak fontolóra. Márkinő lehetnél.

Lily szelídebben válaszolt a melegszívű idősebb nőnek, mint amit magában gondolt.

- Tudom, Chantel, de nekem a nemesi cím nem fontos igazán. Egyáltalán nem érdekel a márki rangja és vagyona.

A márki felnevetett.

- Ami azt illeti, én ezt megnyugtatónak találom. Ha a feleségem lesz, azért teszi majd, mert engem akar, nem pedig a vagyonomat vagy a rangomat.

Ekkor Fleur is megszólalt.

- Lily, őlordsága ideális férj lehetne a számodra.

Lily bosszúsan fordult feléje.

- Vagyis az ő pártját fogod?

- Nem egészen. De valóban úgy vélem, hogy összeilletek. Lord Claybourne is szenvedélyes és merész ember, akárcsak te. És úgy gondolom, engedned kellene, hogy egy ideig udvaroljon neked.

- Igen – helyeselt Chantel is. – Rendkívüli előnyökkel járna, ha Lady Claybourne lenne belőled, Lily. Mi jól látjuk ezt, még ha te ebben a pillanatban nem is.

- De Chantel, én nem vágyom rangra.

- Nem a rangról beszélek. Egy nőnek szüksége van valakire, aki védelmezi és gondoskodik róla. Amikor majd annyi időś lesz, mint mi, hálás lesz érte, hogy van férjed és családod. Ugye nem akarsz időś korodban szegénységben, magányosan élni, mint mi?

Lily lenyelte az önkéntelenül az ajkára toluló választ. Azt tudta, hogy a két nő mélységesen aggódott az anyagi biztonság miatt, de arról fogalma sem volt, hogy magányosak lennének. De ha még úgy is van, az ő helyzetük nagyon különbözött az övétől. Neki ott voltak a nővérei meg a közeli barátai, akik mellett nem lenne magányos, és van szerény vagyona is, ami biztosította, hogy megéljen, akár egy házasság keretein belül, akár azon kívül.

- Lily – jegyezte meg Fleur rábeszélő hangon –, még ha nem is akarsz hozzámenni őlordságához, adj neki esélyt az udvarlásra. Az ember nem minden nap talál ilyen vonzó udvarlót.

Kacér pillantást vetett a márkira érzéki pillái alól.

- Aki ilyen jóképű. Ilyen elbűvölő. Ilyen kiváló szerető.

–Igen – tette hozzá Chantel elandalodva. – Meg tudnék halni egy ilyen férfiert.

- Én ölni tudnék érte – vágta rá Fleur. – Higgy nekem, Lily, számtalan nő van, aki arra vágyik, hogy a te helyedben legyen. Nézz csak őlordságára. Hogy tudsz ellenállni egy ilyen csodálatos udvarlónak?

Lilyt bosszantották a két nő tirádái, de azért engedelmesen ránézett Lord Claybourne-re. A lord tagadhatatlanul vonzó megjelenését tovább fokozta a belőle sugárzó életerő és energia. Ráadásul rendkívül jóképű volt és elbűvölő, vagyis halálos fegyver a női szívekkel szemben.

Lily könnyen megértette, miért volt a márki minden társadalmi réteg hölgyeinek a kedvence, és miért járt a nyomában epekedő rajongók hada. De éppen a hódításaival kapcsolatos legendás híre volt a fő oka annak, hogy Lily tökéletesen ki akart térni az útjából. Semmi esetre sem akart beállni az összetört szívű asszonyok hadába, akik testüket–lelküket adták a férfinak.

Valójában mostanra már lehetne annyi esze, hogy képes legyen ellenállni a férfi tagadhatatlan vonzerejének. De akkor miért kavarja fel a pusztá jelenléte? Miért ver szaporábban a pulzusa a férfi lusta mosolyától, miért rándul görcsbe a gyomra, tűnődött Lily, amint tekintete újra és újra akaratlanul is visszatért a férfira.

A márki sármos tekintetében felcsillanó vidámság azt jelezte, a férfi figyelmét nem kerülte el, hogy a nő vonzódik hozzá. Lily legsúlyosabb indoka, amiért elutasította Clayborne udvarlását, az volt, hogy félt, nem tud ellenállni a márki csábításának. Hiszen már tapasztalta, mennyire hatnak rá a férfi csodálatos csókjai.

Amikor a lány makacsul hallgatott, Fleur sajnálkozó sóhajjal fordult a márkihoz.

- Sajnálom, uram, de attól tartok, hogy a vállalkozása reménytelen. Lily tökéletesen immúnis a férfiúi vonzerőre, még az önére is.

- Még nem szándékozom feladni.

- Lehet rá mód, hogy feloldjuk ezt a patthelyzetet, Fleur – szólalt meg Chantel vontatott hangon. – A játék.

Fleur tekintete felragyogott.

- Gondolod, hogy Lily beleegyezne?

- Megpróbálhatnánk meggyőzni.

Lily bosszúsan kitört.

- Miről akartok meggyőzni?

Fleur latolgatva méricskélte a tekintetével.

- Gyakran játszottunk egy játékot a jövőendő támogatónkkal, még abban az időben, amikor számos úriember versenyzett a kegyeinkért.

- Remek multság volt – szólt közbe Chantel – Az úriemberek egy meghatározott ideig udvarolhattak nekünk, általában két hétig, miközben mi értékeltük a kreativitásukat és az udvarlói erényeiket. Aztán a két győztes elnyerte a kizárólagos kegyeinket a következő negyedévre.

Fleur elmosolyodott, amint felidézte a szép emlékeket.

- A vetélkedés nemcsak kellemes unaloműző volt, hanem arra is sarkallta az urakat, erősebben küzdjenek azért, hogy elnyerjenek minket.

Lily értetlenül nézett rájuk.

- Ugyan mi köze a ti játékotoknak hozzám?

- Ez megoldás lehetne a jelen helyzetben – válaszolt Fleur. – Te játszánád ezt a játékot Lord Claybourne-nel. Ez lényegében egy vetélkedő volna kettőtök között.

- De természetesen Lily nem fogadná a márkít végül szeretőjéül –jegyezte meg Chantel.

Fleur bólintott.

- Hát persze hogy nem. Másféle díjat kell találnunk. Megengedi Lord Claybourne-nak, hogy két hétig udvaroljon neki... de miért cserébe?

Lily nem szándékozott tovább hallgatni őket, ezért határozottan megrázta a fejét.

- Eszemben sincs bármiféle játékot játszani vele – szögezte le. – Nevetséges maga az ötlet is.

- Szerintem pedig nagyon érdekes gondolat – vágott vissza Claybourne. – Hogy működne a mi esetünkben?

–Nos – válaszolt Fleur elgondolkodva –, mi általában

pontoztuk az egyes udvarlókat, és két hét után összesítettük az eredményt. Ugyanezt a módszert alkalmazhatnánk most is. Például lordságod hozhatna valamilyen ajándékot Lilynek, hogy pontokat kapjon. Chantelnél jól beváltak a szonettek, mivel ő rajong a költészetért.

– Igen, a szonettek voltak a legkedveltebb ajándékaim – révedt el Chantel. – Még *æ* ékszereknél is kedvesebbek.

- Ezért tudsz olyan keveset felmutatni annyi év után – jegyezte meg Fleur szárazon. ~ Sosem volt érzéked az üzlethez.

Chantel lebiggyesztette rúzsos ajkát.

- Sajnos, ez így igaz. Jobban levett a lábamról egy szép arc vagy egy romantikus költemény.

- És mindig megvoltak a kedvenceid.

- Hm. Lord Poole, emlékszel, Fleur? Na, ő csodálatos udvarló volt. Ő nyerte a legtöbb pontot az összes udvarlóim közül.

- Ő volt a legjobb – helyeselt Fleur.

- Szóval pontokat kellene szereznem, hogy megnyerjem a játékukat? – kérdezte Claybourne.

- Igen, pontosan. Udvarolna Lilynek, és pontokat kapna a kreativitásáért és az eredményességéért.

Fleur összevont szemöldökkel tette hozzá:

- Azt javaslom, hogy a pártatlanság érdekében Chantel meg én állapítsuk meg a szabályokat, és mi leszünk a döntőbírók is, mivel nem valószínű, hogy Lily lordságod bármely próbálkozását is hajlandó volna pontokkal jutalmazni. Ami pedig a díjat illet, ha ön egy bizonyos számú pontot szerez a következő két hétben – monyuk, tízet – akkor Lilynek bele kell egyeznie, hogy hivatalosan is udvarodon neki egy egész negyedéven át. Ha viszont nem szerez elég pontot, akkor örökre felhagy nála az udvarlással, és olyan díjat ad Lilynek,

amelyet ő választ. Holnap kezdhethetnénk is. Lily nővérének, Roslynnak két hétre rá lesz az esküvője. Ennyi idő bőven elegendő, hogy lordságod eldöntse, akarja-e Lilyt menyasszonyául. Nem igaz?

A menyasszony szó hallatán Lily összerándult.

– Nem, szó sem lehet róla – tiltakozott. – Én ebben semennyi ideig nem veszek részt. Egyetlen napig sem tudnám elviselni őlordsága udvarlását, nemhogy két hétig.

- De hát nem látod az előnyöket, drágám? – kérdezte Chantel. – Bármit kérhetsz tőle, amit csak akarsz.

- De én nem akarok tőle semmit!

- Egyáltalán semmit? Gondolkodj csak egy kicsit. Csak van valami, amire vágysz, és Lord Claybourne megadhatja neked?

Lilyben hirtelen felötlött egy gondolat. Lehet, hogy valóban van valami értékes dolog, amit a márki megadhatna neki? Ha nem is az ő számára, de a barátainak?

Amikor Lily nem felelt, Lord Claybourne türelmetlenül megszólalt:

- Azt hittem, több spiritusz van magában, Miss Loring. Fél, hogy én győzök.

A könnyed hangon odavetett kihívás hallatán Lily mereven kihúzta magát. Valóban félt, hogy a férfi nyer, de a büszkesége nem engedte, hogy sarkon fordulva elmeneküljön előle. És nem is hagyhatta szó nélkül Claybourne gúnyolódását, noha tudta, a férfi csak rá akarja venni, hogy elfogadja a kihívást.

- Bőven van bennem spiritusz, uram – válaszolt hidegen. – Csak azt próbáltam eldönteni, mi érne meg nekem annyit, hogy cserébe hagyjam, hogy egy bosszantó fickó a nyakamba lihegjen ilyen hosszú ideig.

A férfi mosolygós tekintettel nézett rá.

- Nevezze meg a díjat – vetette oda könnyedén.

Most, hogy egy kicsit elgondolkodott rajta, valóban volt egyetlen dolog, amit Lily akart a férfitől. Természetesen lehetetlen volna arra kérni még a rendkívül gazdag márkít is, hogy ajon át neki harmincezer fontot, hogy kifizesse Fleur és Chantel adósságát. Az ilyen nagylelkűség nem csak kellemetlenül a lekötelezettjévé tenné Lilyt, de a férfi feltehetőleg nem is érné be cserébe kevesebbel, mint a házasság ígéretével a lánytól, mielőtt megválna ekkora summától. Viszont volt ezenkívül még egy másik szívesség is, amelyből a még inkább rászorult teremtések húzhatnának hasznot. De vajon meg meri-e kockáztatni, hogy engedje a férfit udvarolni, kérdezte magától Lily. Végül is, mi félnivalója van? Nem hitt benne, hogy őlord– sága lelkesedése kitart két teljes hétig. Ha ő is olyan, mint a legtöbb henyélő, gazdag nemes, akkor egyszerűen túl sok szabadideje van, és az iránta mutatott érdeklődés csak az unalom elűzésére szolgál. Ő csak egy kis szórakozás a számára, semmi más. De talán elveszíti az érdeklődését, ha ő hajlandó belemenni a játékba.

- Kérlek, Lily drágám – kérlelte Chantel, miközben a lány tépelődött. – Ezzel könnyíthetnél a mi lelkiismeretünkön Fleurrel. Nem tudnánk elviselni a gondolatot, hogy tönkretettük az esélyedet egy gazdag házassághoz, egyszerűen azért, mert olyan elszántan akarsz segíteni nekünk.

Lily még mindig hallgatott. Az ajkát harapdálva vívódott magában. Valóban lennének előnyei, ha beleegyezik a dologba. Claybourne–nek itt legalább szabályok szerint kellene játszania. Ő pedig kihasználhatná a lehetőséget, hogy megmutassa neki, pontosan miért is nem akar a felesége lenni; bebizonyíthatná, hogy ő túlságosan független, nem illik hozzá. És ami még fontosabb, egy nagyon jó ügyért hozná meg ezt az áldozatot.

Arról nem is beszélve, hogy nem hitte, másként meg tudna

szabadulni a férfitől.

Két hét nem túl hosszú, ha jobban meggondolja, Ő pedig az idő nagy részében úgyis el lesz foglalva a tanítással. Csak képes lesz ellenállni a márkinak két héten keresztül, tűnődött a lány. Ilyen rövid idő alatt biztosan nem fenyegeti az a veszély, hogy beleszeret a férfiből...

Mindenesetre életbevágó volt, hogy a márki ne nyerje meg a játékot, mivel nem valószínű, hogy a hivatalos udvarlás további három hónapja alatt is képes volna kivonni magát a férfi bűvköréből.

–Rendben van – jelentette ki Lily végül –, valóban van valami, amit akarok magától, uram. Estélyt rendezünk itt a jövő héten, hogy a lakóink bemutathassák mindazt a jártasságot, amelyért olyan keményen megdolgoztak, és így lehetséges új támogatókat szerezhessenek maguknak. Szeretném, ha beszervezné néhány gazdag agglégény barátját, hogy részt vegyen a hölgyek bemutatkozásán. És előzőleg ki kell gyomlálnia a nem megfelelő jelölteket – bárkit, aki kegyetlen volna vagy uralkodni akarna a mi fiatal hölgyeinken. Csak azok jöhetnek, akik figyelmesek és kedvesek. Ha meg tudja ígérni, hogy hoz vagy egy tucat ilyen elfogadható úriembert az estélyre, akkor beleegyezek, s részt veszek önnel a játékban.

Claybourne egy percig habozott, aztán mosolyogva válaszolt:

- Keményen alkuszik, angyalom.
- Akkor elfogadja a feltételemet?
- Igen, természetesen.

Hallotta, amint Fleur megkönnyebbülten felsóhajt, Chantel pedig összecsapja a kezét.

- Ez nagyon ügyes volt, Lily – mondta Chantel elismerően. – A lord támogatása biztosíthatja az estélyünk sikerét.

–Őszintén remélem – mormolta Lily. Hirtelen émelygés fogta

el, amint felfogta, mit tett. Beleegyezett, hogy a márki udvarolhasson neki. Hogy a pokolba tehettem?

Clayourne talán megérzett valamit a bosszúságából, mivel szelíden szólalt meg:

- Ha csak két hetem van, akkor azonnal hozzá kell látnom. Ráér holnap reggel, hogy kilovagoljon velem a parkba, Miss Loring?

Lily homlokráncolva összepréselte az ajkát. A lovaglás egy közparkban eléggé veszélytelennek tűnt. És amíg el tutaja kerülni, hogy kettesben maradjon a férfival, biztonságban van.

- Hány órákor? Még kilenc előtt kell mennünk, mielőtt az óráim elkezdődnek...

- Hét óra megfelel?

A nőt meglepte, hogy a márki hajlandó lemondani a kényelméről, csak hogy igazodjon az ő napirendjéhez.

-A hét óra jó lesz.

Chantel halkan felnyögött.

- Én sosem kelek tíznél előbb, de majd utólag beszámolhatnak a kirándulásukról.

Lord Claybourne beleegyezően bólintott, aztán Lilyhez fordult.

- Most távozom.

- Ha az ön bájos barátnői – hajolt meg a két kurtizán felé – osztályozni fogják a teljesítményemet, akkor jobb lesz, ha kitalálok valami olyasmit, amivel jó benyomást kelthetek.

- Ó, én biztosra veszem, hogy kiválóan fog teljesíteni, uram – jegyezte meg Fleur, kacér mosollyal nézve rá. – Sőt, úgy gondolom, mindjárt adnunk is kell önnek két pontot.

Lily összevonta a szemöldökét.

- Két pontot? Ez nem tűnik túl sportszerűnek.

- Pedig az, drágám. Megérdemel legalább egy pontot azért,

mert a nyomodra akadt itt, mivel ez rendkívüli találékonyságra utal. A második pont azért jár, mert a mi segítségünket kérte, hogy rábeszéljünk, fogadd el az udvarlását. Ez nagyon ügyes volt tőle.

~ De akkor már csak nyolc pontot kell gyűjtenie, és én így hátránnyal indulok.

- Lehetséges, de még hosszú utat kell megtennie. És ne felejtse el, veszíthet is pontokat, ha mi úgy ítéljük meg – válaszolt Fleur.

- Azonban mindennap alkalmat kell biztosítanod neki, hogy udvarolhasson neked – figyelmeztette a lányt.

- És őszintén szólva, Lily – tette hozzá Chantel komolyan –, biztos vagyok benne, hogy remekül szórakozol majd. A nász-tánc a legélvezetesebb játék a világon.

Lily grimasza világosan mutatta, hogy nem ért vele egyet.

- Máris feladná? – kérdezte Claybourne kihívó hangon, a lány habozása láttán.

Igen, válaszolt volna Lily szíve szerint.

–Nem, nem óhajtok meghátrálni – mondta hangosan., és makacsul megemelte az állát, amint a márki vidáman csillogó szemébe nézett.

- Nem kellene olyan magabiztosnak lennie, uram. Gyorsan belátja majd, hogy nem ilyen feleséget akar.

- Ezt őszintén kétkem. De nem fogom ismét alábecsülni.

A lány felé lépett, megfogta a kezét, s sietős csókott nyomott az ujjai hegyére. Lily lélegzete elakadt, amint a férfi ajkainak puszta érintésére végigcikázott benne a forróság. Lehet mégis hatalmas hibát követett el, gondolta riadtan. De a frontvonalak már ki voltak jelölve, s neki nem állt szándékában engedni, hogy a férfi győzzön.

Be akarom bizonyítani őlordságának, túlságosan független vagyok ahhoz, hogy feleségül akarjon venni.

Lilly Fanninak.

Még mindig bosszankodva barátja, Basil Eddowes árulása miatt, Lily másnap kora reggel megkereste a férfit, a beszédórája előtt. Gyanította, hogy Basil szándékosan kerüli őt, mivel előző este nem vacsorázott a többiekkel, és nem is teázott velük vacsora után a szalonban.

Amikor pedig Lily kopogására a férfi ajtót nyitott, büntudatos arckifejezése megerősítette a lány gyanúját.

- Ne haragudj rám, Lily – mondta Basil, védekezően emelve fel a kezét.

- Ugyan miért is haragudnék – válaszolt a lány tettetett nyájassággal – csupán amiatt, hogy elmondhatatlan károkat okoztál nekem, feldúlva az életemet azzal, hogy kiteregetted a személyes ügyeimet egy jóformán idegennek?

A férfi összerándult, és idegesen hátrasöpörte a szeméből sűrű haját. A magas és nyúlánk Basil, fekete császárkabátjában, szemüveggel az orrán igazi tudósnak nézett ki, habár megzabolázhatatlan szőke haja, amely a homlokába hullt, kissé meglágyította szigorú külsejét.

Basü éles eszű volt, de nem sok társasági jártassággal bírt, és Lily most éppen ezt vette célba

- Nem gondoltam volna, hogy képes vagy ilyen álnokságra, Basil,

- Én csak szívességet akartam tenni neked.

A lány összevonta a szemöldökét.

- Miféle szívességet?

–Megfelelő alternatívát kínálni azzal az étellel szemben, amelyet most élsz. Nem akarom, hogy kövesd Fanny botrányos példáját.

–Basil...

A lány nem tudta, sírjon vagy nevéssen mérgében. A férfi soha nem tette túl magán adáz dühén és csalódottságán amiatt, hogy Fanny úgy döntött, beáll a kurtizánok közé, de azért több esze lehetne, mint hogy azt képzelje, Lily is erre az életre vágyik.

- Tudod, hogy nem szándékozom örömlánnyá válni.

- De nem volna szabad itt élned, folyamatosan megtapasztalva az élet árnyoldalát.

- Te is úgy döntöttél, hogy ide költözel.

- De én férfi vagyok, nem pedig egy ifjú nemes hölgy.

A lány szigorúan nézett rá.

- Azt hittem, támogatod a szándékomat, hogy segítsek az itt lakókon, Basil.

- Úgy is van, de amikor Lord Claybourne azt mondta, udvarolni akar neked, az valóságos égi áldásnak tűnt. Nem szalaszthatod el a lehetőséget, hogy márkinő legyen belőled. Nekem fontos, hogy mi történik veled, Lily.

Az őszinte aggodás Basil hangjában arra készítette Lilyt, hogy lenyelje a gúnyos visszavágást. Nem tudott tovább haragudni a férfit, annak ellenére sem, hogy az kéretlenül beavatkozott az életébe. Hiszen kisgyerekkoruk óta jó barátok voltak.

Jellemét tekintve Basil inkább Lily nővérére, Roslynra hasonlított. Mindig egy könyvbe volt dugva az orra, de ugyanakkor részt vett Lily minden merész vállalkozásában is; fára másztak, vad tatárként vágattak lóháton a határban, és együtt gondozták az állatokat a Loring-birtok majorságában. És Basil akarata ellenére bűntárs is volt Lily számos fiatalkori csínytevésében.

- Nem kétlem, hogy törődsz velem, Basil – szólalt meg kedvesebben Lily –, és tudod, hogy ez kölcsönös. De bárcsak találtál volna valami más módot a szereteted kimutatására, ahelyett, hogy elárulsz Lord Claybourne–nek.

- Nos... – gyámoltalan mosoly jelent meg Basil arcán – őlordsága nagyon meggyőző volt.

- Látod, ebben sem kételkedem – jegyezte meg Lily szárazon.

- Szóval beleegyeztél, hogy udvarodon neked?

- Erőszak hatására, igen – mormolta a lány. – Mivel felajánlotta támogatását a lakóinknak. De csak a következő két hétben kell elviselnem. Pár perc múlva indulok lovagolni vele.

Basil elismerően nézett végig a lányon.

- Örülök, hogy gondoltál arra, hogy legalább egy fátylat feltegyél. A jóhíred elkerülhetetlenül csorbát szenved, ha kiderül rólad, hogy ilyen rossz hírű házban laksz.

Lily a lovaglóruhájához kölcsönvett egy fátylas kalapot, hogy titokban tarthassa a személyazonosságát. Nem akarta, hogy bárki is felismerje, akivel esetleg találkozna, miközben a márkival kilovagol.

–A tanítványaink esetleges haszna – válaszolta – bőven megéri, hogy kockáztassam érte a jóhíremet. De, Basil, kérlek, a jövőben ne tégy nekem úgy szívességet, hogy házasságszerzőt játszol.

A férfi elvigyorodott.

- Megígérem. Érezd jól magad.

- Köszönöm, úgy lesz. Meg akarom mutatni őlordságának, hogy egyáltalán nem lennék hozzá illő feleség.

Basil összevont szemöldökkel szólt utána.

- Lily, miféle ördögi tervet eszeltél ki?

A lány könnyedén felkacagott, és folytatta útját a folyosón.

–Egy cseppet sem gonoszabbat, mint máskor. Kilencre

visszaérek, még időben, hogy megtartsam az órám.

- Az olyan alakok, mint Claybourne, nem szeretik a túl férfias iQú hölgyeket, Lily. Ki fogod ábrándítani magadból, ha jobban lovagolsz, jobban lősz és csavarosabban gondolkodsz, mint ő.

- Pontosan ez a szándékom!

Nem véve tudomást Basil morgolódásáról, Lily átvágott a házon a bejárathoz. De amikor kilépett az ajtón és meglátta a rá várakozó Lord Claybourne-t, aki mellett egy lovász tartotta a két remek pej ló kantárját, a lány megtorpant.

- Ó, te jó ég! – mormolta magában. Vajon honnan tudta a férfi, hogy ő nem lesz képes ellenállni egy ilyen csodálatos lónak? Lily bármikor örömmel meglovagolt volna egy tüzes lovat, de most különösen, amikor már egy hónapja, amióta csak Londonban tartózkodott, nélkülözni volt kénytelen kedvenc időtöltését.

Lily kihúzta magát, és higgadtan folytatta útját lefelé a lépcsőn. A márki láthatóan nem szándékozott tisztességesen játszani. De pánikra semmi ok. Ezzel az abszurd játékkal segítheti az ügyét, még ha ez azzal is jár, hogy kénytelen valamennyi időt eltölteni a márki társaságában. Biztos volt benne, hogy ha Lord Claybourne jobban megismeri őt, hamarosan rájön, hogy egyáltalán nem örülne egy ilyen menyasszonynak.

Heath érezte, hogy megfeszül az ágyéka, amint meglátta Lilyt, aki olyan friss és üde volt, mint a nyári reggel. A lány azonban nem vett róla tudomást, csak a lovakon legéltette a tekintetét.

A lány egyenesen a kisebb állathoz lépett, amely női nyereggel volt felnyergelve, és halkán beszélni kezdett a kancához, a pofáját simogatva, mire a ló barátságosan felnyihogott.

Amikor Lily végül úgy döntött, hogy róla is hajlandó

tudomást venni, elismerő pillantással fordult a férfihoz.

– Azt meg kell hagynom, Lord Claybourne, hogy kitűnő szeme van a lovakhoz.

- Ez dicséret lenne, Miss Loring? – válaszolt Heath.

– Ami jár, az jár... habár meg vagyok győződve róla, hogy egyszerűen csak pontokat akar kapni a bíráinktól.

- És magától is. Arra gondoltam, bizonyára hiányzik magának a lovaglás, ezért azt reméltem, lefegyverzem azzal, ha rendelkezésére bocsátok egy kitűnő hátast.

- Nos, beismerem, sikerült – válaszolt sajnálkozó mosollyal a lány. – Ritkán volt alkalmam ilyen nagyszerű állaton lovagolni.

- Tekintse a kancát ajándéknak. Végül is miattam van itt Londonban, ló nélkül.

Lily megrázta a fejét.

- Nem fogadhatok el ilyen drága ajándékot.

- Akkor tekintse kölcsönnek.

Lily megint kedvesen megsimogatta a kanca pofáját.

- Köszönöm, uram. Nagy örömmel fogok lovagolni ezen a gyönyörűségen. Indulhatunk?

Heath arra számított, a lány vonakodni fog, hogy elfogadja a társaságát ma reggel, de úgy tűnt, örömmel készül a kirándulásra. De hát tudhatta volna, hogy nem afféle bátortalan kisasszonnyal van dolga. Lily bátran beveti magát minden kihívásba, beleértve az ő udvarlós játékokat is.

- Őszintén remélem, tud banni egy tüzes lóval – jegyezte meg Heath, amint közelebb lépett, hogy a lányt a nyeregbe segítse.

A lány ragyogó mosolya gödröcskéket formált az arcán.

- Efelől nem kell aggódnia. Inkább amiatt aggódjon, vajon maga képes-e kezelni engem.

Ragyogó sötét szeme elbűvölte a férfit, szépsége és vitalitása pedig arra készítette, hogy megérintse. Úgyhogy a legnagyobb örömmel helyezte kezét Lily derekára, és emelte a lányt a nyeregbe. A kanca megugrott kissé, de Lily könnyedén megfékezte, aztán elrendezte a szoknyáját, és lehúzta az arca elé az áttetsző csipkefátylat, amely a férfi nagy bánatára eltakarta szinte az egész arcát, csak az ajkát hagyva szabadon. Aztán anélkül, hogy a férfit várt volna, Lily elindult a lóval.

Heath gyorsan nyeregbe pattant, utasította a lovászt, hogy ott várja meg, majd megbízgatva heréitjét, a nő után ügetett.

- Arra gondoltam, a Green Parkba mehetnénk – mondta, amikor utolélte Lilyt. – Közelebb van, és nem lesz olyan zsúfolt, mint a Hyde Park.

- Az nagyon jó lesz – helyeselt a lány. – Legalább jót vágtázhatunk.

A Green Park csupán fél mérföldnyire volt Fanny bérházától a Gerrard Streeten, habár London egy forgalmas részében. Az oda vezető utat utcai árusok torlaszolták el, meg mindenféle jármű: stráfkocsik, szekerek, hintók és más lovalok. Heath eleinte éber tekintettel figyelte Lilyt, de az annyira Ügyesen bánt a kancával, hogy a férfi hamarosan megnyugodott, és képes volt egyszerűen csak élvezni a lány társaságát.

Bánatosan elmosolyodott, amint gondolatban felidézte, hogy is került ebbe a számára tökéletesen idegen szituációba – udvarol egy nőnek, akit feleségül akar venni, de aki láthatóan nem kér belőle.

Még soha nem udvarolt senkinek. És semmi esetre sem volt még szüksége ekkora erőfeszítésre, hogy magára vonja egy nő figyelmét. Gazdagsága és hatalma révén épp csak némi érdeklődést kellett mutatnia egy nő iránt, hogy megszerezze. És legvadabb álmaiban sem gondolta volna, hogy a Lilyt oltalmazó

kurtizánok éber tekintete előtt kell majd a lánynak udvarolnia.

Ennek ellenére örömmel várta ezt a kihívást, amelyhez hasonlóan már évek óta nem volt része.

Egészen bizonyos volt abban, meg tudja változtatni Lily elhatározását, mármint hogy nem akar a felesége lenni. Legendás volt a meggyőzőképessége, fő fegyvere pedig a kitartás mellett elbűvölő modora volt. Valójában eddig mindig könnyen aratott diadalt, tűnődött el a férfi, és eltökélt szándéka volt, hogy ezúttal is győzzön.

De mivel Lily nem olyan volt, mint a többi nő, Heath tudta, hogy a hagyományos módszerekkel nem sokra menne nála. Tehát kreativitásra és kezdeményezőkézségre lesz szüksége. Ezért vásárolta a lány számára előző nap a kitűnő telivér kancát. Heath'ösztönei azt súgták, hogy Lily szívéhez nem az ékszereken és más női csecsebecséken át vezet az út, és tapasztalva a lány örömteli reakcióját a kanca láttán, a férfi tudta, hogy az első ütközetet megnyerte.

Lily első szavai azonban nem arról tanúskodtak, hogy meg akarná nyerni Heath szívét.

– Bárcsak hinne nekem, Lord Claybourne, amikor azt mondom, nem megyek soha férjhez.

Heath felvonta a szemöldökét.

- Úgy érti, vénlány marad egész életében? Ezt nem tudom elképzelni.

- Én igen. Könnyűszerrel – vágott vissza Lily. – Különben is, két férjezett nő egy családban még több is a kelleténél.

A férfi nevetett.

- Még mindig nem bocsátott meg a két nővérének, amiért szerelmesek lettek.

- Úgy van.

Mivel Lily arcát szinte teljesen eltakarta a fátyol, a férfi nem

láthatta a tekintetét, de a lány buja ajka kis félmosolyra húzódott.

- De gondolom, joguk van dönteni a saját sorsuk felől. És annak nagyon örülök, hogy boldogok. Ami engem illet, tökéletesen elégedett voltam, mielőtt Marcus megörökölte a címet néhai mostohanagybátyánktól, és belépett az életünkbe.

- Annak ellenére, hogy a botrány árnyékában éltek?

A lány mosolya elhalványodott, Heath pedig sajnálta, hogy felhozta ezt a témát.

- Nagyon sajnálatos – jegyezte meg sietve hogy önnek meg a nővéreinek kellett szenvedniük a szüleik ballépése miatt.

Lily vállat vont.

- Felesleges sajnálnia minket, uram. Hamarosan rájöttünk, hogy van valami jó is a botrányban. Nem kellett többé tökéletes hölgyként viselkednünk.

–Amit ön különben sem gyakran tett.

A lány mosolya visszatért.

- Valóban. De a botrány bizonyos értelemben felszabadított minket.

Felsóhajtott.

–Magának fogalma sincs, mennyire szörnyű az ifjú nemes hölgyek számára illendőnek vélt viselkedésbe belekényszerítve élni. Komolyan mondom, irigylem Fannyt, amiért olyan szabadon élhet.

- De a társadalom nagyobb szabadságot engedélyez a férjezett hölgyeknek, mint az egyedülállóknak.

Lily nevetett.

- Lehetséges, de még ez sem fog engem arra indítani, hogy feleségül menjek magához,

Heath-nek tetszett a lány rekedtes kacagása.

- Milyen kifogása van az ellen, hogy a feleségem legyen,

azonkívül, hogy függetlenségre vágyik?

Lily hallgatott, amíg lovaikkal egy forgalmas útszakaszon vágtak át. Azután azt felelte.

- Az ön híre, például. Ön hírhedett a hódításairól, és én nem szándékozom ezek számát növelni.

–Mint a feleségem, aligha számítana hódításnak, kedvesem. Sőt, egyesek azt mondanák, maga hódított meg engem.

- Ó, igen, tudom – felelt a lány fanyarul –, maga nagy fogásnak számít. Máris számos rajongója igyekszik elejteni. De mivel én nem szívesen csatlakoznék a nyájhoz, feltett szándékom, hogy elvi alapon is ellenálljak magának. Én nagyon makacs tudok lenni.

- Azt látom – jegyezte meg mosolyogva Heath. – De valóban hagyná, hogy a makacssága határozza meg az egész jövőjét?

A lány nem válaszolt azonnal. Amikor megszólalt, elgondolkodó volt a hangja.

- Tart szeretőt, Lord Claybourne?

A férfit meglepte a kérdés merészsége, de őszintén válaszolt.

- Állandó szeretőt nem.

- De számtalan kedvese van.

A férfi elmosolyodott.

- Túlbecsül. Nem mondanám, hogy számtalan. Azt még én sem bírnám erővel.

–Ennek ellenére, az én szememben maga túlságosan is hasonlít az apámhoz.

A férfi átható pillantást vetett rá. – Szeretném, ha tudná, miután összeházasodtunk, én hű akarok maradni a házassági eskünkhöz. – A nő hallgatása többet mondott minden szónál. A fátyol miatt Heath nem láthatta felvont szemöldökét, de amikor megszólalt, válaszában hallotta a cinikus felhangot.

- Ezt nagyon nehezen tudom elhinni.

Heath tudta, hogy sosem volna képes a kétségeit vitatkozással eloszlatni, úgyhogy végül szelíden csak annyit mondott;

- Úgy látom, az lesz az első feladatom, hogy megtanítsam rá, higgyen nekem.

- Egész nyugodtan próbálkozzon – válaszolt a lány, nem túl sok meggyőződéssel a hangjában.

- Tudom, hogy nem lesz könnyű, mivel olyan rossz véleménnyel van a nemesemberekről.

Lily komolyan bólintott.

- Nem olyan régen ismét meggyőződhettem róla, hogy jó okkal van rossz véleményem a magafajtákról, uram. A lakóink közül ketten nemesi házaknál szolgáltak, ahol elcsábította őket a gazdájuk, aztán az utcára hajította őket, és emiatt arra kényszerültek, hogy a testüket árulják, hogy megéljenek.

Elkomorodott a hangja.

- Felháborító, amit el kellett szenvedniük. El tudja képzelni, milyen lehet ilyen szörnyűséget átélni?

Mivel költői kérdésnek tűnt, Heath nem is próbált meg válaszolni rá. Lily láthatóan nem is várt választ, mert hevesen folytatta:

~ És azután elítélték őket prostitúcióért. Ez igazságtalan! – jelentette ki dühösen.

- Igen, az.

Lily ránézett.

- Csak azért helyesel, hogy jó benyomást keltsen berniem?

- Nem – válaszolt komolyan Heath. – Tisztelen a szenvedélyességét. Nyilvánvaló, hogy maga nagyon együtt érző és segítőkész teremtés.

Lily egy kissé mintha fölengedett volna.

- Nem vagyok annyira együtt érző, mint a barátnőm, Miss

Blanchard. Ő igazán jó. Nem ismerek még egy ilyen jószívű embert. Én nem vagyok különösebben jó vagy kedves. Egyszerűen csak sajnálom a sebezhető, kiszolgáltatott embereket, különösen azokat a szerencsétlen nőket, akik kénytelenek áruként kezelni a testüket. Szerencsére annak a két lánynak tudtam állást szerezni a Danvers Hall személyzetében, habár Marcusnak nem volt szüksége több szolgálóra.

Heath felvonta az egyik szemöldökét.

- Maga elküldte Marcushoz két lakójukat?

Lily habozott.

- Ami azt illeti, Roslynhoz küldtem őket. Akkoriban nem tudtam megkérni Marcust, hogy fogadója be őket, mivel nem akartam, hogy megtudja, Londonban vagyok.

A hangszínéből ítélve valószínűleg lángolt a lány arca, de nem adott alkalmat a férfinak, hogy közbeszóljon, mielőtt folytatta:

- De nem hagyhattam egyszerűen figyelmen kívül az ügyüket. Szükségük volt valakire, aki melléjük áll. Aki segít nekik kiszabadulni abból a szörnyű életből.

A férfi figyelmesen tanulmányozta a lányt.

- És maga ugyanakkor arra készíti fel a tanítványait, hogy gazdag patrónusokat szerezzenek az estélyen.

Lily elfintorodott.

- Igen, tudom. De a barátaim meggyőztek róla, hogy ez volt a legjobb választás. Ha a lakóinknak nagyobb jövedelme van, jobban irányíthatják a saját életüket, jobban dönthetnek a jövőjük felől. Nem lesznek olyan kiszolgáltatottak a helyzetük fogságában, mint most. Ennek ellenére aggódom értük – ezért kértem meg magát, hogy megfelelő jelölteket keressen az agglegény barátai körében. A lakóink gyengéd és kedves támogatókat érdemelnek. Esetleg özvegyembereket, akik inkább társaságra, mint szenvedélyre vágnak. Vagy olyan

úriembereket, mint a barátom, Basil, aki barátságos és toleráns. Olyan férfiakat, akik nem viselkednek felsőbbrendűként, egyszerűen azért, mert pénzük van.

- A tanítványai szerencsések, amiért ilyen szenvedélyesen képviseli az ügyüket.

Pár másodpercig Lily figyelmesen nézte a férfit, mintha megpróbálná felmérni az őszinteségét.

–Azt hiszem, ezért részben öné a dicsőség, Lord Claybourne–Hogyhogy?

- Mivel először is maga miatt jöttem Londonba. Ha maga nem akar udvarolni nekem, sosem találkoztam volna a lakóinkkal.

- Nos, ez aztán valóban újdonság nekem – dünnyögte fanyarul a márk.

Lily megmerevedett.

- Én egészen komolyan beszélek, uram.

- Azt tudom, angyalom. És nagyra értékelem az őszinteségét. Épp csak azon az ironikus helyzeten mosolyogtam, hogy az udvarlásom miatt képes volt ilyen messzire menni.

–Ez valóban kissé ironikus – válaszolt megenyhülten a lány. Keserűen elmosolyodott. – Nem kétséges, amiatt tudom ezeknek a lányoknak a gondjait átérezni, amit nekem meg a nővéreimnek kellett elviselnünk, miután kitört a családunkat érintő botrány. Könnyűszerrel végezhattük volna mi magunk is úgy, mint a lakóink.

Heath a homlokát ráncolta. Nem szívesen gondolt rá, hogy Lily ennek a sorsnak lehetett volna kitéve. Fájt elképzelnie Lilyt nélkülöző fiatal nőként, aki prostitúcióra kényszerül a megélhetése érdekében.

- És valakinek segítenie kell nekik – tette hozzá a lány. – Nem sok segítségre számíthatnak a mi osztályunk tagjaitól.

Vegyük például magát. Maga kötöttségek nélküli, tehetős ember, aki számára az élet egy nagyjáték.

Lehet, hogy igaza van, ismerte el Heath. Élete nagy részében csupán az élvezetek hajszolása és a kihívások keresése volt a célja.

- Mielőtt ezekkel a lányokkal találkoztam volna, magam is ilyen voltam – folytatta Lily. – Nem sokat törődtem az alsóbb osztályokkal, és nem foglalkoztam azzal, hogyan tudnak megélni. Annyira védett életem volt, hogy még csak fogalmam sem volt róla, hogy egyáltalán léteznek olyan nők, mint a mi lakóink. Kivéve Fannyt, persze, viszont ő a legkevésbé sem tipikus képviselője a félvilági nőknek. Most viszont úgy érzem, mintha megtaláltam volna a hivatásomat.

Heath elgondolkodva bólintott. Sosem foglalkoztatta különösebben a bukott nők sorsa. Ő mindig tisztességesen bánt a szolgálóival, és gondoskodott a jólétükről. De egyébként ritkán avatkozott be az életükbe.

Tisztelte Lilyt a szenvedélyes elhivatottságáért. A lány képes volt lázadó szellemét egy nemes ügy szolgálatába állítani.

Ekkor azonban megérkeztek a park bejáratához.

Lily rápillantott a márkira, és szárazon megjegyezte.

–Bocsásson meg nekem, uram. Bizonyára halálra untattam.

–A legkevésbé sem untatott. Valójában maga a legkevésbé unalmas nő, akivel valaha is találkoztam – felelte a márkí mosolyogva.

A lány elfintorodott.

- Nos, a legkevésbé sem állt szándékomban szórakoztatni önt. Végül is lovagolni jöttünk, vagy nem?

A parkba beérve egy szüfákkal és tölgyekkel szegélyezett, széles, kavicsos lovaglóösvényre vezették a lovaikat. Ám alig tettek meg tíz métert, amikor megláttak két feléjük közeledő

lovast.

Felismerve a két urat, Heath udvariasan megállt, hogy köszöntse őket, ám Lily, megsarkallva a lovát, elléptetett mellettük, hátrahagyva Heath-t. Amikor a férfi utolérte, Lily könnyed ügetésbe váltott.

– Bizonyára megérti, miért nem szeretnék senkivel sem találkozni a maga illusztris társaságából – magyarázta a lány, mielőtt a férfi kérdőre vonhatta volna.

– Igen, de jobban szeretném, ha legközelebb megvárna engem – rótt meg Heath. – Londonban nem lovagolhat sehol kísérő nélkül.

- Kár, hogy ezt a kérést nem áll módomban teljesíteni – válaszolt színlelt kedvességgel a lány –, mivel feltett szándékom, hogy csak a porfelhőt lássa utánam.

Heath felnevetett a pimasz hangra.

- Ez kihívás egy versenyre, Miss Loring?

- De mennyire – szólt vissza a válla fölött a lány.

A kanca nyakára hajolva nagyobb sebességre ösztönözte a lovat, és Heath tudta, ha nem akarja szem elől téveszteni Lilyt, kénytelen felvenni a kesztyűt.

Lova oldalába vágta a sarkát, és hamarosan mindketten' nagy sebességgel vágattak az ösvényen, nem törődve azzal, hogy ez nem illendő egy közparkban.

Heath-nek sikerült némileg csökkentenie a távolságot kettejük között, noha a figyelmét nagyban lekötötte annak pusztá öröme, hogy lovagolni láthatja Lilyt. A lány valóságos ördöglovas volt, ez azonnal látszott. Hátravetette a fejét, és kacagott a száguldás örömétől.

A lány kacagását hallva Heath testébe belehasított a vág.

Aztán ráeszmélve, hogy nem fog nyerni a versenyben, ha nem összpontosít jobban, minden figyelmét a lovaglásra

fordította. Ennek ellenére a lány egyre messzebb került tőle. És amikor végül elérték az ösvény végét, Lily már majd két testhossznyival megelőzte.

Amikor a lány megállt, a tüzes kanca izgatottan prüszkölt és egy helyben táncolt. Lily maga is kissé kifulladt.

– Ez egyszerűen csodálatos volt! – kiáltotta a lány, megveregetve a kanca nyakát.

Heath bánatosan húzta szorosabbra a kantárt. Arra gondolt, hogy nem verték meg ilyen csúnyán azóta, hogy ő, Marcus és Drew gyerekkorukban versenyeztek. Elragadtatással nézte Lilyt. Ő a csodálatos, gondolta. Gyönyörű, sugárzó és részegítően tele életörömmel.

Nem láthatta a lány arcának nagy részét, de duzzadt ajkának látványa is elegendő volt hozzá, hogy érzéki fantáziálásra indítsa, elképzelve, ahogyan szerelmeskedik Lilyvel, felszabadítva ezt a csodálatos szenvedélyt.

Nem volt kétsége afelől, milyen volna az ágyban a lány. Forró, szenvedélyes, mohó és vad. A gondolatra azonnal erekcója támadt, amitől őzbőr lovaglónadrágja fájdalmasan szoros lett. Ezért Heath örült a lassúbb tempónak, amikor visszafelé léptettek a lovakkal.

Egy elágazáshoz értek, amikor újabb ismerősök köszöntötték a márkít. Ezúttal két hölgy, akik elegáns nyitott hintóban hajtottak el mellettük.

- Nagyon népszerű ma reggel, uram – dünnyögte Lily, huncut mosolyt vetve rá, mielőtt ráfordult volna az ösvényre.

Mire Heath elszabadulhatott a hölgyek lelkes üdvözlésétől, már sehol sem látta Lilyt. Türelmetlenül utánaindult, aggódva a biztonsága miatt. Habár úgy tűnt, a lány képes megvédeni magát, egy kísérő nélküli fiatal hölgy sok kellemetlenségnek van kitéve.

Heath követte az ösvényt, amelyen Lily elindult, itt–ott letérve róla, hogy megbizonyosodjon, a lány nem rejtőzik egy bozótos mögött vagy egy facsoport árnyékában. De híre–hamva sem volt sehol. Egyszerűen eltűnt. Heath kétszer is átfésülte az egész parkot, minden eredmény nélkül.

Húsz perccel később visszatért a park bejáratához, és ott találta a lányt, aki türelmesen várt rá.

A férfiben a megkönnyebbülés keveredett a bosszúsággal. Lily látványa majdnem feledtette vele az aggodalmat.

- Mi tartotta eddig vissza, uram? Már ezer éve várok önre.

A lány hangja kihívó volt, csipkelődő, amitől Heath legszívesebben lerántotta volna a lováról, és az ölébe fektette volna, hogy kicsókolja belőle az életet is. Ehelyett azonban beérte azzal, hogy szelíden azt válaszolja:

- Természetesen magát kerestem. Nem örülök neki, hogy olyan meggondolatlan volt, és egyedül vágott neki a parknak. Ez veszélyes is lehet.

- Lehet, de én úgy döntöttem, úgy fogom elkezdem, ahogy folytatni Szándékozom. Nem könnyítem meg magának, hogy pontokat szerezzen azzal, hogy passzívan alkalmazkodom a taktikájához, uram.

Pimasz mosollyal tette hozzá:

- Mit fognak a bíránk gondolni, ha bevallja nekik, hogy a elvesztette az üldözött vadat? Mulatságos lesz végighallgatni, amint elmondja, hogy sikerült leráznom magát.

- Nekem kevésbé lesz mulatságos – felelte a márki szárazon.

A lány nevetett a férfi bosszúságán. Rekedtes, diadalittas kacagását hallva a vágy nyilai villámlottak keresztül a márkin.

Akarlak, drága Lily, gondolta. Akarom, hogy velem legyél, mellettem, hogy megoszd velem ezt a vibráló szenvedélyt. Azt akarom, hogy mindig körülvegyn a kacagásod.

- Azt elhiszem, hogy nem találja majd mulatságosnak, uram
– bólintott Lily. – De figyelmeztettem, emlékszik rá? Erre számíthat, ha ragaszkodik hozzá, hogy folytassuk a játékot.

– Nem akarja inkább feladni? – kérdezte mézédeseen, amint lovát az utca felé fordította.

–Arra ne is számítson.

Eszébe sincs lemondani róla, tette hozzá Heath gondolatban. Akarta ezt az élettől vibráló méregzsákokat. És a házasság volt az egyetlen tisztességes módja, hogy megkaphassa.

Egyre vonzóbbnak tűnt ez a kilátás. Már most el tudta képzelni Lilyt a feleségének. Sőt azt is, hogy szívesen tölti vele az idejét, ha már házasság lesznek.

Hosszú, szenvedélyes, gyönyörteljes éjszakákat látott maga előtt, és nevetéssel, kalanddal teli nappalokat.

Ám tudta, taktikai hiba lenne erről beszélnie Lilynek.

- Rá fog jönni, hogy a kihívás csak még nagyobb erőfeszítésre sarkall – mondta.

- Engem is – válaszolt Lily.

- Látja, mióta mondom már, hogy mennyi közös van bennünk.

A lány elmosolyodott.

- Ezt nem tagadom, de a kihívások iránti vonzódásom miatt nagyon kellemetlen feleség lehetnék majd.

–Én azt hiszem, ez inkább üdítő lesz magában. És én tökéletesen elbűvölőnek tartom magát.

Ettől lehervadt a lány mosolya.

- Jobban örülnék, ha nem tenné ezt, Lord Claybourne. Ha nem záporozná rám az üres bókokat.

- Ezek nem üres bókok, higgye el.

- Nos, ti ncs szükségem a bókjaira.

- Rendben an. Ha kellemetlen magának, abbahagyom.

Ez is más volt Lilyben, mint a többi nőben. Egyáltalán nem volt tisztában a saját szépségével. És fogalma sem volt róla, a márki mennyire kíváncsi tartja.

Pedig így volt. A lány csupa tűz volt, és a férfi azt akarta, hogy megégesse ez a tűz.

Sosem gondolta volna, hogy ilyen nővel találkozik valaha, mint Lily, gondolta Heath. A lány szüntelen meglepetést okozott neki, még ha néha felbosszantotta is, amitől csak még jobban vágyott rá, hogy megnyerje a csatijukat. A lány csupa élet volt, okos, csípős nyelvű, nagylelkű és kalandvágyó.

Heath anyjában ugyanilyen életöröm volt, gondolta a férfi. Valójában részben az anyja élénkségét fedezte fel a lányban. Azzal a különbséggel, hogy az anyja meglehetősen könnyelmű volt és meggondolatlan, mindig a mának élt.

És Camilla állandóan nevetett. A férfinak még mindig hiányzott ez a kacagás, amely átszötte egész gyerekkorát. Az anyja meghalt, amikor Heath tízéves volt, ami súlyos csapásként érte a fiút.

Meglepő módon az apjára is ugyanúgy hatott. Camilla halála előtt Heath apja egy átlagos alak volt. Azután pedig szinte élőhalottá vált, mintha minden élet elszívárgóit volna belőle. Visszahúzódott a csigaházába, és elzárkózott mindennemű örömtől és szórakozástól.

Heath-nek eltökélt szándéka volt, hogy sosem lesz olyan, mint az apja. Ezért hajsztolta úgy az örömeiket azokban az években – hogy bebizonyítsa, tökéletes ellentéte nagyrabecsült nemzőjének.

Heath – kalandvágya és élvhajász életmódja volt a vitáik fő oka Heath zöldfülű korában. Az apja nagyra becsülte a kötelességtudatot és a megbízhatóságot, talán azért, mivel más nem is nagyon volt az életében, amiben örömet lelne volna.

Az a tény, hogy a szülei ilyen kevésbé illettek össze jellemüket és vérmérsékletüket illetően, az egyik fő oka volt annak, hogy Heath annyira idegenkedett a házasság gondolatától a múltban. Attól tartott, hogy végül elvesz egy sótlan, unalmas nemes hölgyet csak azért, hogy gondoskodjon a szükséges örökösről. De Lily esetében ettől nem kellett tartania. Ő volt az ismeretségi körében az első nő, aki miatt kész lett volna lemondani a szabadságáról. Ha még lett volna bármi kétsége afelől, hogy feleségül akarja-e venni a lányt, az mind eloszlott a lovaglásuk alatt.

Heath akarta a nőt. És szándékában állt meg is szerezni. A feleségének. Kevesebbel nem érte volna be.

Ez nem a szokásos meggondolatlan, hirtelen hozott döntés volt tőle. Számos praktikus érv szólt amellett, hogy Lilyt válassza arájának. Származását, neveltetését és hasonló természetét tekintve Lily tökéletes márkinő lett volna mellette.

De az elhatározását főleg az ösztöneire alapozta. Attól tartott, ha most nem cselekszik, valami értékes dolgot enged kicsúszni a kezéből.

Lilyt azonban még meg kellett győznie. A férfi tisztában volt vele, hogy ez hatalmas feladat lesz.

De hiába is próbál küzdeni ellene a lány...

– Hé, ti ott! Azonnal hagyjátok abba!

A lány hirtelen kiáltása kizökkentette a férfit a gondolataiból.

Lily azon a mellékúton kémlelt befelé, amely mellett éppen akkor haladtak el. Mire Heath feleszmélt volna, Lily megfordította a lovát, és vágatva elindult a keskeny úton, ismét csak porfelhőt hagyva maga után.

Talán mégis hiba volt beleegyeznem ebbe a játékba.

Ha így haladunk, nagyon is lehetséges, hogy ő fog győzni.

Lily Fannynek.

Heath elmormolt egy szitkot az orra alatt, de amikor ismét meghallotta a lány kiáltását, Lily dühe elárulta neki, ez most nem újabb próbálkozás, hogy elszökjön előle, megnehezítve ezzel, hogy pontokat szerezzen a játékban. A kanca patkója csattogott a kocka köveken, amint a lány a sikátor túlsó végén összegyűlt utcagyerekek csoportja felé száguldott. Egy újabb pillanatba telt, mire a férfi rájött, mi dühítette fel úgy a lányt. A gazfickók vastag botokkal ütöttek egy kutyát, felváltva püfölve az állat meg-megránduló testét.

Cifra káromkodást hallatva Heath megfordította a lovát, és Lily után eredt. Már majdnem utolérte, amikor a lány a kantár határozott rántásával megállította a lovát, és szinte szó szerint levetette magát a nyeregből.

A férfi torkában dobogó szívvel figyelte, amint Lily öklével hadonászva a durva társaságra ront, felháborodott kiabálásával meghökkentve a fiúkat.

– Ne kínozzátok azt a szerencsétlen jószágot, ti semmirekellők! Azonnal hagyjátok abba!

Első meglepetésében a féltucatnyi kemény fiú hátrahőkölt, láthatóan meghökkenve a dühös fúriától, aki egyszer csak ott termett közöttük. De amikor rájöttek, hogy a támadójuk csak egy nő – ráadásul nemes hölgy egyszerre fordultak Lily ellen, fenyegetően lóbálva a botokat.

A lány nekitámadt a legközelebbinek, és dühödten

sípcsonton rúgta, éppen amikor Heath levetette magát a nyeregből, és beszállt a küzdelembe. Félelemtől és dühtől hajtva elkapta az egyik izmos naplopó vállát, és akkorát húzott be neki az öklével, hogy egyből leterítette a kockakőre.

Megpillantva, amint egy másik keménykötésű legény magasba emeli a botját, hogy lesújtson Lilyre, Heath kicsavarta a botot a kezéből, és megsuhintva erős ütést mért vele a gyomrára. A fickó felkiáltott fájdalmában, és a gyomrát markolászva megfordult, és nagyokat nyögve elinalt.

Heath haragját látva a többiek megadták magukat, és szintén elszaladtak. Végül a földre került társuk is feltápáskodott, és utánuk sántikált.

- Fussatok csak, ti gyáva férgek! – kiáltott utánuk Lily.

Aztán letérdelt, és Heath látta, hogy átkarolja a reszkető kutyát, a testével védelmezve. A csetepatében a lány elveszítette a kalapját meg a fátylát, és hajadonfőtt, szikrázó tekintettel térdelt a kutya mellett.

Heath dühe csillapodásával csatlakozott a lányhoz, aki lágyan beszélt a reszkető állathoz.

- Ó, te szegény, rémült kis jószág. Ne félj, senki nem bánt többet.

A kutya egy keverék szuka volt, állapította meg Heath, loncsos, bolhás, és láthatóan sérült. Barna bundája összetapadt a vértől, és egy csúnya vágás húzódott az egyik szeme fölött.

Míg Lily a bozontos fejet simogatta, Heath óvatosan végigfuttatta a kezét a kutya testén. Amikor a bundája alatt kiálló bordákhoz ért, az állat felnyüszt az érintéstől, de úgy tűnt, másutt nem volt rajta komolyabb sérülés.

- A bordáin zúzódások vannak, de valószínűleg nincsenek eltörve – jelentette ki Heath, befejezve a vizsgálódást.

- Hála az égnek – sóhajtott fel Lily, gyilkos tekintetet vetve a

sikátor vége felé. – De ezek a nyomorult alakok visszajöhetnek, hogy tovább kínozzák ezt a szegény teremtet. Nem hagyhatjuk itt.

Gyengéd tekintetet vetett a kutyára.

- És a sebeit is el kell látni.

A „szegény teremtet” mintha megértette volna Lily szándékát, mivel erőtlenül, hálásan megnyalta a kezét, barna szemével imádatlalt tekintve föl rá.

- Hazaviszem magammal – jelentette ki Lily, gyengéden mosolyogva az állatra

- Az apartmanházba? – kérdezte kétkedve Heath.

- Igen. A szobámban lakhat.

A férfi nem igazán tudta elképzelni, hogy Chanel és Fleur örömmel fogadná be a koszos keveréket elegáns lakosztályukba.

- A barátnői nem igazán fogják megköszönni magának.

- Tudom, de ennek a szegény kis jószágnak egy biztonságos helyre van szüksége. Meg ételre. Úgy néz ki, mint aki éhezic.

- És egy fürdő is ráfér – tette hozzá Heath szárazon.

- Igen, hát persze.

A férfi látta, hogy nincs értelme vitatkoznia a lánnyal, mivel az már eldöntötte, hogy meg akarja menteni a kutyát. Úgyhogy felemelkedett, és amikor Lily óvatosan a karjába vette az állatot, Heath segített felállni neki, és elment a lovaikért, amelyek meglepő módon nyugodtan álldogáltak a közelben.

Odavezette a két lovat Lilyhez, aztán a kutyáért nyúlt.

- Majd én viszem.

De Lily megrázta a fejét.

- Nem, ő bennem bízik. Tudom tartani lovaglás közben.

Mivel látta, mennyire ügyes a lány lóháton, Heath nem vitatkozott, csak felemelte Lilyt a nyeregbe, aztán segített neki úgy elhelyezkednie, hogy a reszkető kutyát az ölében tartotta, fél

kezével fogva a kantárt. De azért rajtuk tartotta a tekintetét, miközben maga is nyeregbe szállt, és elindult előttük visszafelé a sikátorban. Utána pedig közel húzódott, hátha a lánynak segítségre lesz szüksége a tüzes kanca irányításához. Amint a forgalmas utcán léptettek, Lily csak a kutyával foglakozott, megnyugtatni igyekeztén az állatot, és egyáltalán nem vett tudomást Heath-ről. Amikor azonban úgy tűnt, a kutya végre megnyugodott, Lily halvány mosollyal fordult a férfi felé.

- Még nem is mondtam önnek köszönetet, uram. Egyedül nem lettem volna képes elbánni azokkal a gazemberekkel. Maga igazán csodálatosan viselkedett

Lily hálás tekintetétől meglódult Heath szíve. Ő volt csodálatos, amint belevetette magát a csetepatéba, a saját biztonságával cseppet sem törődve, gondolta. Ez volt az egyik legbátrabb dolog, amit valaha is látott

Ám ez nem jelentette azt, hogy helyeselhetné, ha a lány ilyen veszélyes helyzetbe hozza saját magát.

–Nem sok választást hagyott nekem, kénytelen voltam követni – válaszolt Heath. – Legalább egy évvel megrövidítette az életemet, amikor láttam, ahogy rátámad arra a szedett-vedett népségre. Nagyon bátor volt magától, de nagy ostobaság. Komolyan megsérülhetett volna.

Lily vállat vont.

- De nem sérültem meg, mert maga ott volt, és megmentett minket. Nem sok nemesember törődne egy kóbor kutyával.

- És nem sok nemes hölgy sem – jegyezte meg a férfi.

Most ismét meggyőződhetett Lily együtt érző természetéről... és makacs céltudatosságáról is. Még a hibáiban is szenvedélyes volt. Az a belső tűz megmutakozott mindenben, bármit is csinált, gondolta Heath, a nő még mindig kipirult orcáját, és ragyogó tekintetét szemlélve. És ettől csak még jobban akarta.

Ám azt nem hitte, hogy a lány kurtizán barátnői osztanak a lány vágyát, hogy megmentsen egy lompos, korcs kutyát,

–Valóban el tudja képzelni, hogy a barátnői hajlandóak lesznek befogadni a maga új eb társát? – kérdezte.

Lily bánatos mosollyal válaszolta:

- Kénytelen leszek meggyőzni őket. Szerencsére sokkal elfogadhatóbb lesz a külseje, ha már meg lesz fürdetve és a sebei ellátva.

- Nem hinném, hogy olyan látványos lesz majd a különbség.

- Nos, az tény, hogy ő láthatóan nem olyan arisztokrata, mint maga.

- Valóban.

A lány elmosolyodott a férfi száraz tónusát hallva

- De nagyon aranyos. Nézzen csak erre a bájos fejecskére.

- Nem kifejezetten nevezném bajosnak ~ jegyezte meg Heath, a kutya vérrel szennyezett pofáját tanulmányozva.

–Lehet, de nem vagyok hajlandó visszavinni az utcára. Habár...

- Habár mi? – kérdezte a férfi kis szünet után.

- London nem a megfelelő hely egy kutya számára – vonta össze a szemöldökét gondterhelten Lily. – Valószínűleg boldogabb lenne vidéken. Talán le kellene küldenem Danvers Hallba. .. de mégsem. Ő különleges ellátást igényel, Roslyn pedig nagyban tervezi az esküvőjét, Arabella meg lelkesen segít neki. Mindketten rendkívül elfoglaltak.

- Azt hiszem, levehetem a kutya gondját a válláról – jegyezte meg elgondolkodva Heath.

Lily kétkedő tekintettel fordult felé.

- Maga, uram? Mihez kezdene egy pedigré nélküli korccsal?

A férfi komikus nehezteléssel nézett rá.

–Nem azt mondtam, hogy háziállatnak venném magam

mellé. De ellakhatna a családi birtokon Kentben.

Lily még mindig habozott.

- Nem szívesen lennék ennyire a lekötelezettje.

- Tudom. Mindenáron meg akarja őrizni a függetlenségét. De gondoljon erre a szegény jószágra. Neki jobb lenne vidéken, mint a városban, éppen ön mondta az imént.

- Azt hiszem, igaza van. És gondolom, van egy sereg szolgálója, akik gondoskodni tudnak róla,

- Igen. Jól bánnak majd vele.

Lily kutató tekintettel nézett a férfira

- És maga ezt megtenné egy kutyáért?

- Én magáért tenném, mivel annyira aggódik miatta.

- Nagyra értékelem a kedvességét. Vagyis mindketten nagyra értékeljük, – jelentette ki végül Lily.

Szeretettel pillantott a kutyára.

- Egy megfelelő nevet kell keresnünk neked, igaz, drágaságom?

- Mit szólna a Fortune-hoz? – kérdezte Heath.

A lány a homlokát ráncolta.

- Miért ezt választotta? Nekem ő rettenetesen szerencsétlennek tűnik.

- Eddig az volt valóban, de most már nagyon is szerencsés, mivel ön megmentette.

- Önnel együtt. Jól van, legyen „Fortune”.

Kedves mosollyal nézett a férfira, aki immár cseppet sem bánta, hogy meggondolatlanul magára vette a kutya felelősségét, annak ellenére sem, hogy Lily figyelme újból az állat felé fordult.

Amikor visszaértek a bérházhoz, Heath lovásza kötelességtudóan a lovakhoz lépett.

- Átadhatja Fortune-t az emberemnek – mondta Heath Lilynek. – El fogja vinni az istállókhöz, ahol megfürdetik,

megetetik és bekötözik a sebeit.

Lily azonban ahelyett, hogy szót fogadott volna, még szorosabban magához vonta a kutyát, és kérlelően nézett Heath-re.

- Egy idegentől esetleg félhet. Nem gondoskodna róla inkább maga, uram? Boldogan beszámolnék a nagylelkűségéről a bíráinknak. Gondolja csak meg, szerezhetne egy vagy két pontot a játékunkban.

Heath jót mulatott, látva, mennyire ragaszkodik a nő új védencéhez, viszont az fontos fejlemény volt, hogy Lily most először kért tőle valamit.

Ezért, bár szívesebben átadta volna a lovászának az állatot, közelebb léptetett Lilyhez a lován, és a kutyáért nyúlt.

- Gyere, kutyus. Úgy tűnik, hazajössz velem.

A kutya megnyalta a férfi kezét, aztán átmászott az ölébe. Heath összerándult, amint a kutya körme az ágyékába vágott, és megkönnyebbült, mikor az állat végre elnyúlt az ölében.

Lily nevető szemmel mondta:

- Kedveli magát.

Az állatok általában kedvelnek. Akárcsak a nők. Láta, amint Lily nagy erőfeszítéssel lenyeli az ajkára toluló választ. Ehelyett komolyan annyit mondott:

- Köszönöm, uram. Őszintén hálás vagyok magának.

Halk, rekedtes hangja felkavarta a márkí érzékeit. Heath mozdulatlanul dermedt, és hosszú pillanatokig farkasszemet nézett a lánnyal, miközben testét elöntötte a forró vágy.

Meg akarta csókolni a nőt. Leengedni a haját, és megnézni, milyen volna kócosan, a szerelmeskedésük után. Maga elé képzelte Lilyt a szenvedélytől kifulladás, felhevülten, érzéki pillantással, a vágytól elnyúlt ajkakkal.

Vágyott rá, hogy ezt az édes ajkat újra érezze. Hogy buja

testét érinthesse.

Fájdalmasan vágyott rá, hogy Lilyt magával ragadja valahová, ahol napokig tanítgathatja a szenvedély gyönyörűségére, amelyről olyan hevesen állította a lány, hogy nem vágyik rá.

De ennek természetesen nem most volt az ideje, amikor a kutyáról kellett gondoskodnia.

Eljön majd a megfelelő pillanat, a férfi biztosan tudta. Feleségül veszi Lilyt, és hosszú, boldog évek várnak rájuk, amikor élvezhetik a hitvesi ágy gyönyörűségét.

Ennek ellenére nehezebb volt elfojtania a vágyát, mint gondolta volna, és a hangja a vártnál rekedtebbnek tűnt, amikor megszólalt.

- Találok rá módot, hogy megjutalmazzon, amikor ma délután visszatérek. És értékelnünk kell még a játékunknak ezt a fordulóját is, ugye nem felejtette el?

A lány kissé gyanakvó arccal ugyan, de bólintott.

- Ha ma délután háromkor eljön, gondoskodni fogok róla, hogy várják a bíránk.

- Akkor három órákor.

Lily hagyta, hogy a lovász lesegítse a nyeregből, aztán felnyúlt és még egyszer gyengéden megsimogatta Fortune fejét. Majd még egy vadító mosolyt villantva Heath-re, megfordult, és könnyedén felszaladt a lépcsőn.

Heath mozdulatlanul ült, és nézte, ahogy a lány eltűnik a házban. A szája kiszáradt, az ágyéka pedig megfeszült attól a lélegzetelállító mosolytól. Váratlanul egy nedves nyelv megnyalta a kezét, ami visszazökkentette a valóságá.

– Remélem, tudod, milyen szerencsés vagy, lányzó – jegyezte meg Heath, lepillantva a kutyára amiért az új úrnőd ennyire megtisztel a figyelmével. Bár csak én is elmondhatnám ezt magamról.

A kutya válaszként ismét megnyalta a kezét.

Elfojtva egy fanyar mosolyt, Heath megvárta, amíg a lovásza vezetőszárra veszi a kancát, majd felül a saját lovára, s csak akkor fordította meg ő is a heréitjét.

Teste még mindig sajgott a vágytól, hogy Lilyvel szerelmeskedhessen. Magában megfogadta, hogy már nem kell sokáig várnia, hogy sürgető vágyát betöltse.

Lilyt jobban felzaklatta a durva újakkal való összecsapás, mint azt mutatta, mivel egy még rútabb emléket idézett fel benne. Olyat, amely örökre a lelkébe vésődött.

De amint a dühe elpárolgott, úgy döntött, megpróbál megfélekezni a történetekről.

Ugyanakkor rendkívüli módon örült, hogy a márki vele volt, amikor gondolkodás nélkül benyargalt abba a sikátorba. A férfi hőiesen elbánt azokkal a semmirekellőkkel, és egyetlen pillanatra sem torpant meg, hogy megkérdezze, miért kockáztasson egy sérülést vagy valami még rosszabbat, csak hogy segítsen neki megmenteni egy korcs kutyát. És Lily abban is biztos volt, hogy a márki gondoskodni fog a sebesült állatról.

Abban már sokkal kevésbé bízott, ismerte el Lily, amint behúzódott a hálósobájába, egy nyugodt menedékre vágyva, hogy ő maga képes lesz ellenállni Heath férfiúi vonzerejének.

Rájött, hogy túlságosan is élvezte őlordsága társaságát. A férfi kiváló társalgó volt, érdekes, elbűvölő és szellemes. Képes volt megnevetetni és elgondolkodtatni.

Sőt mi több, egészen fesztelenül érezte magát vele. Ami tökéletesen képtelenség volt. Hogy érezhette magát tökéletes biztonságban egy olyan férfi mellett, aki ugyanakkor rendkívüli módon felkavarta?

Lord Claybourne-nek elég volt csak ránéznie, és máris hevesebben vert a szíve. Amikor pedig rámosolygott azzal a

lebilincselő mosolyával... Volt valami a férfi mosolyában, amitől a nő különlegesnek érezte magát.

Talán ez volt a titka a férfi sikereinek a szebbik nem körében. A nőt úgy kezelte, mint egy másik embert, nem egyszerűen a vágy tárgyaként.

Am Lily nem feledkezhetett meg arról, hogy a márki egyszerűen csak a jól bevált módszereit alkalmazza nála. Észben kell tartania, milyen veszélyes volna hagynia, hogy elvarázsolja a férfi vonzereje.

Jobban kell igyekeznie, hogy ellenálljon neki, hiszen egyelőre a férfi nyeresre áll, ismerte el a lány. És ha beszámol bíráiknak a reggeli eseményekről, a márki még közelebb kerül a győzelemhez.

Nagyjából így is történt minden.

Mire Lord Claybourn-t aznap délután bevezették a kurtizánok magánlakosztályába, ahol Lily várt rá Fleur és Chantel társaságában, a lány már az igazsághoz hűen beszámolt róla, mi történt a parkban és a sikátorban.

A barátnői pedig kitörő örömmel üdvözölték a férfit.

- Éljen a mi hősrünk – mondta Chantel, kihívóan rebegtetve a szempilláit, amikor a márki üdvözlésképpen a kezére hajolt.

- Úgy van – csatlakozott épp olyan lelkesen Fleur. – Minden elismerésünk, amiért ilyen bátran megvédte a mi Lilynket, uram.

- Túlbecsülik, amit tettem – jegyezte meg könnyedén a márki, Lilyre villantva a tekintetét. – Miss Loring volt igazán bátor.

- És meggondolatlan – tette hozzá csípősen Fleur. – Ki tudja, mi történhetett volna vele, ha ön nincs ott, hogy megvédje a vakmerősége következményeitől...

Elfojtva örömét, hogy újra látja a férfit, Lily ismét helyet foglalt a füles fotelben, és úgy helyezkedett, hogy a férfi neki ne tudjon kezet csókolni, mint a barátnőinek.

- Sikerült gondoskodnia Fortune-ről, Lord Claybourne? – kérdezte.

A férfi elmosolyodott.

–A kutyáját megfürdették, és ellátták a sérüléseit. És magam ettettem meg egy fél szelet báránysülttel, falatonként. Ma este odaadom neki a másik felét is. Úgy gondoltam, jobb, ha csak lassan tápláljuk fel, mivel nem hinném, hogy ilyen nehéz étkekhez szokott.

- Köszönöm, uram – válaszolt tiszta szívből Lily.

- Nos, hölgyeim – nézett aztán a férfi a két kurtizánra, akik a kanapén foglaltak helyet –, úgy gondolom, értékelni kívánják az első napi teljesítményemet.

Fleur vette át az irányítást.

- Mindnyájan egyetértünk, uram – még Lily is. Kapott egy pontot azért, mert ilyen szép lovat hozott neki. De egyet veszített is, amiért hagyta, hogy Lily megszökjön a társaságából a parkban. És két ponttal jutalmazzuk, amiért segített neki megmenteni a kutyát, és elzavarta azokat az erőszakos alakokat.

- És még egy pont jár, amiért olyan nagylelkű volt, hogy befogadta az állatot – szólt közbe Chantel.

- Igen – mondta színlelt borzongással Fleur. – Én egy pontot adtam volna még azért, amiért távol tartotta azt a koszos kutyát a mi otthonunktól, de az már kissé túlzás lett volna a játéknak ennyire az elején. Egyébként is, majd két hete van még, hogy megszerezze, amennyi a tíz pontból még hiányzik.

Chantel mosolyogva közölte:

- Szóval összesen öt pontja van, uram, ha hozzávesszük azt a kettőt is, amit tegnap szerzett

- És ön egyetértett ezzel? – kérdezte Lord Claybourne Lilyt.

- Igen – válaszolt a lány, tudván, hogy nem vitathatja el a férfitől, amit az igazságosan megérdemelt, még ha elég riasztó is

volt, hogy Claybourne már a felét megszerezte a győzelemhez szükséges pontoknak. – Ez így igazságos.

– Ha már az igazságosságnál tartunk... – szólt közbe Fleur emlékeztetjük Lilyt, beleegyezett, hogy ön udvaroljon neki, és tisztáztuk vele a szabályokat. Ellenállhat, de nem szabotálhatja szándékosan az ön udvarlását. Ha mégis megteszi, és rájövünk, esetleg plusz pontokat adunk azért, hogy kárpótoljuk önt.

Lily látta, hogy a férfi elmosolyodik, hallván ezt a számára kedvező megállapodást.

– Akkor jogomban áll a jutalmamat kérni?

- Milyen jutalmat? – kérdezte Chantel kíváncsian.

- Igen – csatlakozott Lily is. – Milyen jutalmat? A férfi feléje fordult.

- Amit azért ígért, hogy magammal viszem a kutyáját. A lány tekintete gyanakvóvá vált.

- És miféle jutalmat kíván, uram?

- Egy csókot csupán.

Lily elpirult, és kérdően a barátnőire pillantott, vajon ők mit szólnak ehhez a merész kéréshez, ők azonban hallgattak. A lány ismét Claybourne felé fordult.

- Meg akar csókolni?

- Nagyon is – felelte, huncut mosollyal a tekintetében. – Már a legelső találkozásunk óta.

- De itt? Mások szeme láttára?

- Máskülönben megengedné nekem?

- Nos, nem.

- Akkor beérem azzal, amit kapok.

Lily ismét aggódó pillantást vetett a barátnőire.

- Ti nem ellenzitek?

Fleur válaszolt mindkettejük helyett.

- Mi csak bírák vagyunk, Lily drágám. Nem avatkozhatunk be

a játékokba, kivéve, ha a biztonságodról van szó.

- Valóban megígérted őlordságának, hogy megjutalmazod? – kérdezte Chantel. – Ha igen, akkor tartanod kell a szavad. De ha szeretnéd, akkor kimegyünk a szobából.

- Nem! – tiltakozott Lily. – Nem akarom, hogy kimenjetelek. Nem ígért csókot Claybourne-nek, de úgy érezte, ez nem túl nagy ár a férfi korábbi nagylelkűségéért. Végül is mit tehet a férfi szemtanúk előtt?

- Rendben van, uram – mondta halkan Lily.

De abban a pillanatban megbánta, amin a férfi elindult felé.

- Álljon fel, édes – szólalt meg a márki, és megfogta a kezét.

Lily úgy érezte, mintha tűz futott volna végig az ereiben. Bizonytalanul talpra állt. Claybourne lassú, ördögi mosolyt vetett rá, mintha pontosan tudná, milyen hatással van a lányra.

Aztán felemelte Lily kezét majdnem az ajkáig. A lány érezte forró leheletét a bőréen, bár a férfi ajka nem ért a kezéhez. A márki ekkor kinyúlt felé, és ujjait Lily álla alá csúsztatva tenyerébe fogta az arcát.

A lány lélegzete felgyorsult, amint a férfi végigjáratta tekintetét az arcán, a szíve pedig összevissza vert.

Hosszú pillanatok múltak így el, míg végül Lily elveszítve a türelmét, megszólalt:

- Könyörgöm, siessen, és essünk túl rajta, uram.

A márki helytelenítően rázta a fejét.

- Micsoda türelmetlenség. Egy csókot nem szabad siettetni. Élvezni kell.

- Úgy van – szólt közbe Chantel ábrándos hangon.

Lily összeszorította a fogát, és nyugalmat erőltetett magára. Az idegei még így is táncoltak, mire Claybourne ajka végre rátalált az övére.

Csak egy könnyed érintés volt, a férfi ajka alig súrolta, de a

lány beleremegett. A férfi ajka forró volt, gyengéd, varázslatos... és éppen olyan ellenállhatatlan, mint Lily gondolta

A lány kifulladt, szédült, az arca lángolt, mire a férfi végül elengedte.

Miközben Lily hiába próbálta visszanyerni az önuralmát, Chantel elragadtatással megtapsolta a férfi produkcióját.

- Ez a csók egészen csodálatos volt, Lord Claybourne.

- És nagyon romantikus – sóhajtott fel Fleur. – Szerintem még egy pontot érdemelne.

- Fleur! – tiltakozott Lily. – Igazán nem volt olyan különleges.

- Megsértődhetnék – jegyezte meg mosolyogva Claybourne –, ha elhinném, hogy valóban így gondolja.

Lilynek elég volt belenéznie a férfi arannyal pöttyözött szemébe, hogy a csúfondáros tekintetből azonnal lássa, egy pillanatig sem tudta megtévesztetni a márkit. A férfi nagyon is jól tudta, hogy egy egyszerű csókja is rabul ejti a lányt.

- Nos, semmiképpen nem ért egy egész pontot – jelentette ki Lily.

A márki elgondolkodva nézett rá

- Mit szólna egy kompromisszumos megoldáshoz. Én elengedem a pontot ezért a csókért, ha cserébe pár pillanatig kettesben maradhatok magával.

Lily összevont tekintettel nézett rá.

- Miért akar velem kettesben maradni?

- Mert bármilyen elbűvölőek is a barátnői – hajolt meg kecsesen a kurtizánok felé –, a jelenlétük akadályozza az udvarlásomat.

- Az nem volt része a játéknak, hogy kettesben kell maradnom magával.

- Rendben, ha úgy akarja, akkor elfogadom ezt a pontot...

- Nem! – kiáltott fel Lily.

Fleur, mintegy döntésre jutván, felemelkedett a kanapéről, és bólintott.

- Azt hiszem, kiérdemelte, hogy egy kicsit kettesben maradjon Lilyvel, uram. Öt percet kap, nem többet.

- Ezt nem gondolhatod komolyan – tiltakozott Lily.

- Ó, dehogynem – válaszolt Fleur. – Egy kis meghittség sokat segít, hogy engedj a merevségedből, drágám. És a márki épp a megfelelő ember, aki ebben segíthet. Nem sok úriember ért úgy az udvarláshoz, mint ő. Ezenkívül, ha jobban megismered, jobban tudsz dönteni a házasság kérdésében.

Fleur ajka megremegett az elfojtott mosolytól, ahogy Lilyre nézett.

- Ami engem illet, szerintem bolond vagy, hogy ellenállsz az udvarlásának, drágám, de hát neked kell viselned a döntésed következményeit.

- Magam is így gondolom, Lily – jelentette ki Chantel, felemelkedve a kanapéről. – Ha én húsz évvel fiatalabb lennék, lehet, hogy megpróbálnám ellopni tőled.

– Szíves – örömet neked adnám – dünnyögte Lily az orra alatt.

Amikor a két nő kiment a nappali szobából és becsuktál maguk mögött az ajtót, Lily szorongva nézett a márkira.

- Tulajdonképpen mit akar csinálni?

- Szándékomban áll ismét megcsókolni. Az a rövidke kóistoló távolról sem volt elég. Nekem sem, de önnek sem, úgy sejtem.

- Nekem még több is volt a kelleténél.

A férfi elmosolyodott.

- Akkor fogja fel úgy, hogy még több tapasztalatot szerez, ami megalapozhatja a döntését.

Lily nem vágyott rá, hogy még több tapasztalatot szerezzen a márkiról. Főleg nem vágyott olyan érzéki leckére, amore a férfi gondolt. Lily elhúzódott a férfitől, igyekeztén minél messzebb kerülni tőle, de a márki utána nyúlt, és könnyedén megfogta a csuklóját.

- Nem játszik túl sportszerűen – jegyezte meg a lány, hiába igyekeztén kiszabadítani a kezét.

- Lehetséges, de hát ismeri a mondást: a szerelemben mindent szabad...

- Ennek semmi köze a szerelemhez! Maga csak meg akar nyerni egy ostoba játékot... és esetleg egy tenyészkanca, aki sorra szüli magának az örökösöket.

A férfi megrázta a fejét.

- Én feleséget akarok, Lily, méghozzá magát.

A lány bosszúsan kitört.

–Nem rendelkezhet velem, mintha valami rabszolga lennék.

–Én egyszerűen csak megteszek mindent, hogy udvarolhassak magának.

- Nos, jobban örülnék, ha nem zaklatna ezzel.

Claybourne elengedte Lily kezét, de tekintetével továbbra is fogva tartotta a lány tekintetét.

- Egyetlen csók, és aztán megyek.

A lány gyanakvóan kérdezte.

- Csak egy?

- Igen. És bármikor véget vethet neki, amikor csak akarja. Lily tudta, hogy hihetetlenül veszélyes ismét megcsókolnia

B férfit. A márki csókjai lángra lobbantották az érzékeit és megsédítették, összezavarták a gondolatait. Ám tudta, nincs más mód, hogy megszabaduljon a férfitől.

Mély lélegzetet vett.

- Rendben van – jelentette ki konokul ha már nem hagy

nekem választást.

Nem véve tudomást a vonakodásáról, Heath gyengéden megragadta a vállát és közelebb vonta magához a nőt.

Am nem csókolta meg azonnal, hanem az egyik kezével cirógatni kezdte. Ujjai finoman végigsimították a szaporán lüktető eret a lány nyakán, majd felfedezőútra indultak a füle hajlatában.

Lily menekülni akart, el akart rohanni, de a férfi borostyánszín tekintete fogva tartotta Valami forró érzés áradt el benne attól a tekintettől. Képtelen volt megszólalni vagy megmozdulni. Csak érezni tudott.

A férfi másik keze a háta mögé siklott, és könnyedén felszaladt a gerincén, majd megsimította a nyakszirtjét, aztán rásimult a lány tarkójára. Egy szívdobbanásnyival később a férfi végre ráhajolt, és az ajkára tapasztotta az ajkát.

Ez most igazi csók volt, nem csak könnyed érintés. A férfi forró, ügyes nyelve lassan besiklott a lány szájába, felfedezve annak legmélyebb zugait. Lily lélegzete elakadt; úgy érezte, elolvad a márki karjaiban. Sürgető vágy áradt szét benne, még mielőtt a férfi keze rásiklott volna a mellére, szinte birtoklóan ráborítva a tenyerét.

A merész érintés lángra gyújtotta a lány testét, és Lily önkéntelenül is felnyögött a gyönyörűségtől.

Aztán újra felnyögött, amikor a férfi erősebben megragadta a derekát, és még közelebb húzta magához. A lány tudta, hogy meg kellene botránkoznia, amint megérezte a hasán a férfi erekcióját, ám csak fura izgalmat érzett. A márki térdét a lány szoknyájához érintve, szétválasztotta Lily combjait. Forró gyönyör villámlott végig a nőn, amint a férfi teste nőisége dombjához ért. A nyögés nyöszörgésbe hajlott, amint a lüktetés egyre erősödött ott középen... A férfi ekkor lenyúlt, és tenyere

Lily fenekére simította, miközben tovább csókolta a nőt.

Lily ekkor már nem akarta abbahagyni, gondolni sem aki rá, hogy a férfi érzéki ajka elhagyja az övét. A férfi széles vállába kapaszkodva átadta magát ennek a csodálatos örületnek.

Az örület azonban hirtelen véget ért. A férfi kemény ágyéka még mindig az övének préselődött, amikor a férfi végül elszán elszakította ajkáról az ajkát, és becézi kezdte vele a lány fülét.

- Akarlak, Lily – mormolta rekedten a férfi. – Az ágyamban akarlak látni. Azt akarom, hogy gyönyörű hajad szétterüljön a párnámon, a bőrömmön akarom érezni lágy leheleted, dús testedet pedig az én testem alatt.

Lily tudta, hogy nem lenne szabad örülnie a férfi vallomásának, mégis remegni kezdett a fájó vágyakozástól. Amikor a férfi hátrébb húzódott és ránézett, a lány tágra nyílt, páras tekintettel nézett vissza rá.

–Gondold csak meg, csillagszemű, milyen forró és édes volna együtt az ágyban.

Lily szíve a torkában lüktetett. Nagyot nyelt. Nem is nagyon lett volna képes bármi másra gondolni.

A márki gyengéd tekintettel felnyúlt, és megcirógatta a lány arcát.

- Legalább lesz min tűnődnie, míg újra látjuk egymást. Kilovagolunk holnap reggel?

A lányból reszketeg nevetés szakadt fel. Hogy maradhat a férfi ilyen nyugodt, amikor ő maga olyan zaklatott?

- Holnap reggel nem érek rá. Korán van egy óram. Mát csak nem egészen egy hét van az estélyig, úgyhogy ki kell használnunk minden percet a társasági jártasságuk tökéletesítésére.

- És holnap délután?

- Eljöhet uzsonnára.

így társaság venné körül, amely megvédené attól, hogy kettesben legyen a férfival.

- Ahogy óhajtja.

Egy utolsó gyengéd mosollyal Claybourne ajkához emelte a lény kezét, és búcsúzóul megcsókolta, aztán meghajolt és kisietett, Lily pedig kábultan bámult utána, sóvárgó testtel, elgyengült térdekkel.

Aztán beleomlott egy karosszékekbe, és lüktető ajkához szorította a kezét. Azt szerette volna, ha Claybourne ölése egy örökkévalóságig tart. Utólag azonban jobban megrázta érzelmileg, mint fizikailag, hogy végre megérezte, milyen lehet a szenvedély egy férfi mellett, sőt, életében most először valósággal sóvárgott utána.

Erre a gondolatra Lily félig nevetve, félig döbbenten a kezébe temette az arcát. Az biztos, hogy nem fogja elmondani Chantelnek és Fleurnek, hogyan hatott rá őlordsága csókja. Még képesek lennének ifjabb pontokat megítélni a férfinak érte. És bár a márki kezdeti sikerei miatt ismét kétkedve eltűnődött, bölcs dolog-e tovább játszania a játékot, végül eldöntötte, hogy most már nem adja fel. A tanítványainak szükségük van Lord Claybourne segítségére, aki esetleges támogatókat hozhat az estélyre.

Éppen csak erősebbnek kell lennie, határozta el Lily, miközben fejcsóválva gondolt tulajdon gyengeségére. Máris küzdenie kellett a késztetés ellen, hogy a férfi karjába vesse magát, és megengedje neki, hogy megismertesse azokkal a különleges gyönyörökkel, amelyek hiányoznak az életéből. De nem fogja hagyni, hogy ez az ellenállhatatlan férfi felelőtlen viselkedésre készítse. Nem fogja elveszíteni a fejét.

Ennek ellenére, minél előbb sikerül meggyőznie a férfit, hogy nem ő számára a megfelelő ara, annál előbb megszabadulhat

ettől a hatalmas kísértéstől.

***A mai nap eseményei ismét eszembe juttatták, miért is
nem szándékozom sohja férjhez menni.***

Lily Fannynak

Lily mosolyogva nézte, amint három legkedvesebb tanítványa a finom flörtölés művészetét gyakorolja Farmyval. Lily a lányok legtöbbjét igen–igen kedvelte, de ezt a hármat különösen. Ada Shaw, Peg Wallace és Sally Nead olyan szorgalmasan dolgoztak az órákon, hogy megér

demelték a különleges segítséget.

Ada színésznő volt, némi hajlammal a harsányságra, amit Fanny megpróbált visszafogni. Peg, a baletttáncos ugyanakkor szinte fájdalmasan félénk volt, és alig lehetett rávenni, hogy megpróbálkozzon akár a legszelídebb szócsatával is egy úriemberrel szemben. Sally, a másik színésznő bájosan kacér volt; kissé csúnyácska, de élénkségével és eszével magára vonta a figyelmet.

Fanny véleménye szerint Sallynek volt rá a legtöbb esélye, hogy a hétfői estélyen egy tehetős támogatóra tegyen szert.

Lily őszintén remélte, hogy mindnyájan képesek lesznek jelentősen javítani a körülményeiken. Az ő érdekükben azt szerette volna, ha az elkövetkező estély sikeres lesz. És az a tudat, hogy ezeknek a nőknek milyen nehéz életük volt, más perspektívába helyezte a saját gondjait. Lily emlékeztette magát, hogy miattuk el kell viselnie a kitartó Lord Claybourne-t és nyugtalanító udvarlását.

Az óra ekkor véget ért. Ada és Sally izgatottan csevegve felemelkedett, hogy elhagyják a szalont.

Peg azonban odalépett Lilyhez, és félénken mondta:

–Még egyszer köszönöm, hogy megvette az estélyi ruháinkat, Miss Loring. Még sosem volt ilyen gyönyörű holmim.

Lily szívét melegséggel töltötték el a nő köszönő szavai. Őt magát kevésbé érdekelte, hogy mit viselt, de az a kék csipkeruha, amelyet Fanny varrónője készített Peg részére, tökéletesen kihangsúlyozta a lány törekeny szőkeségét.

- Maga mindig szép, Miss Wallace, de az új ruhájában egyszerűen gyönyörű.

Peg elpirult a bóktól, és pukedlizett, mielőtt a társai után sietett volna.

Lily sóhajtva nézett utána. Vezetéknevükön szólították egymást, hogy növeék a lányok önbecsülését, amire nagyon nagy szükségük volt. Peg szobalány volt, mielőtt táncosnő lett volna a Királyi Operában, és nehezen tudott szakítani a szolgálatban felvett szokásaival. És bár valódi szépség volt, egy szép estélyi ruha sokat segít, hogy igazi csábító kurtizánnak tűnjön.

Lily a saját járadékát költötte arra, hogy megfelelő estélyi öltözkéssel lássa el az akadémia huszonzét hallgatóját. Fanny varrónője pedig megállás nélkül dolgozott, hogy a ruhák elkészüljenek hétfőre. Mivel azonban a lányok ma reggel vettek részt az utolsó ruhapróbán, ez csökkentette a társalgás gyakorlására szánt időt, amelyre pedig nagyon nagy szükségük volt. Ezért tartottak különórákat Fannyval és Lilyvel.

Mintha csak olvasna Lily gondolataiban, Fanny megszólalt.

–Biztos vagyok benne, hogy Sally kész lesz hétfőre, de a többiek közül egyikre sem mernék fogadni.

- Tudom – helyeselt Lily. – De már most is egy világ választja el őket attól, ahol pár héttel ezelőtt tartottunk.

- Ez igaz. Kiváló munkát végeztél, Lily.

- Az érdem jó része a tiéd és Tessé. Basil pedig rengeteget

javított a beszédükön. – Fanny grimaszt vágott Basil Endowes neve hallatán.

- Lehetséges, de nagyon kényszeredetten dolgozott.

Lily önkéntelenül is elmosolyodott a barátnője megjegyzésén.

- Csak azért gondolod, mert ti ketten mindig civakodtok.

- Ez igazán nem *az* én hibám – felelte mogorván Fanny. – Basil minden törekvésemet megkritizálja, amiért „bűnös” életet élek. Ez kibírhatatlanul bosszantó.

Türelmetlenül csettintett.

–Azért kellene feladnom a megélhetésemet, mert ő nem helyesli? Hát mit tud ő? Hiszen csak egy alacsony beosztású tisztviselő, az ég szerelmére! Az én kegyeimért nemesemberek vetélkednek. Nincs szükségem az ő beleegyezésére.

Lily csitítani próbálta Fannyt.

- Basil rajong érted, mindig is csodált.

- Nos, hát furá módon mutatja ki. Épp ma reggel közölte velem, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítok a szépségnek. Mondja ő, aki úgy néz ki, mint egy mérges lajtorja. Ha én csak fele olyan igénytelenül néznék ki, mint ő, éhen halnék.

- Szerintem talán féltékeny a támogatóidra – jegyezte meg elgondolkodva Lily.

Fanny rámeredt.

- Nem hinném – jelentette ki határozottan. Aztán kevésbé hevesen hozzátette:

- Sosem fogadnám Basilt kliensként, még akkor sem, ha megengedhetné magának, hogy eltartson, amire most nem lenne képes. Én azokat a férfiakat kedvelem, akik megneveltetnek, és Basil nem tud. Ha csak egy csipetnyi volna benne Lord Claybourne sármjából, jobban kijönnék vele.

Lily összevonta a szemöldökét a célzatos megjegyzés hallatán. – Mit akarsz mondani, Fanny?

–Csak azt, hogy szerintem legalábbis fontolóra kellene vennem Lord Claybourne házassági ajánlatát.

Most Lily húzta el a száját.

- Fleur és Chantel beszéltek rá, hogy megkörményékezz?

–Nem, egyáltalán nem. De meg kell mondanom, hogy egyetértek velük. Határozott előnyei volnának, ha Claybourne márkinő lenne belőled.

Lily bosszúsan összevont tekintettel nézett áruló barátnőjére.

–Ámulok, hogy az ő oldalukra állsz. Te sosem akartál férjhez menni.

- Nem... – válaszolt vontatott hangon Fanny. – A gyerekkorunk Hampshire-ben annyira unalmas volt, hogy kizárólag csak a szökésre tudtam gondolni. Vad és vidám életre vágytam, amelyet izgalommal és gyönyörrel tölthetek meg. Nem akartam te– nyéskancaként megállapodni egy kövér vidéki földesúr mellett. De néha eltöprengek rajta, vajon jól döntöttem–e. Néha magányos vagyok, Lily, a sok mulatság ellenére is. És ha volna férjem meg családom, az talán segítene a sötét gondolatok ellen. Amint egyre idősebb leszek, a házasság kezd mind vonzóbbnak tűnni.

Komolyan beszél, állapította meg döbbenten Lily. Ennek ellenére, ha Fanny véleménye megváltozott is a házassággal kapcsolatban, az őt nem érinti.

Lily megrázta a fejét.

- A magányosság jobb annál a fájdalomnál, amit anyámnak kellett elviselnie a házasságuk sok éve alatt.

- Az ember boldog is lehet a megfelelő férj mellett.

- Nem akarok kockáztatni. És most nem válthatnánk témát, kérlek?

Fanny sajnálkozó mosollyal engedett.

- Rendben van. Részt veszel Lady Freemantle kerti partiján

szombaton?

–Igen... annak ellenére, hogy valószínűleg Lord Claybourne is ott lesz, és Winifred biztosan egymás mellé ültet minket. Egyszerűen találkozni akarok a nővéreimmel. Már több mint egy hónapja nem láttam őket. És most, hogy őlordsága tudja, hol találhat, nincs értelme továbbra is távol maradnom az otthonomtól.

- Lady Freemantle volt olyan kedves, és meghívott engem is – árulta el Fanny. – Volna kedved velem utazni a hintómban?

- De mennyire – vágta rá Lily mivel nekem nincs semmiféle szállítóeszközöm itt Londonban...

Ebben a pillanatban Ellen, a szobalány sietett be a szalonba, láthatóan feldúltan tördelve a kezét.

–Bocsánatot kérek, Miss Irwin... Miss Loring... de azt hiszem, azonnal jönniük kell. Van egy úr Miss Delee szobájában, aki nem hajlandó távozni. Mr O'Rourke a neve.

Fanny elsápadva pattant fel, és indult az ajtó elé, Lily pedig követte. Mick O'Rourke volt az a játékbarlang–tulajdonos, akinek Fleur és Chantel harmincezer fonttal tartoztak. Valószínűleg azért jött, hogy a pénzét követelje, és hogy ismét megfenyegeesse őket az adósok börtönével.

- Mit mondasz neki? – kérdezte Lily, amint gyorsan felszaladtak az előcsarnokból a lépcsőn.

–Nem tudom – válaszolt aggódva Fanny. – Kénytelen leszek könyörögni, hogy adjon nekünk még egy kis időt, mivel még nem tudjuk kifizetni a tartozásunkat. És ha megemlítem neki a tervezett estélyt, talán beleegyeznek. Micknek mindig is jó üzleti érzéke volt.

Amikor felértek a lépcső tetejére, végigsiettek a folyosón. Lily szorosan Fanny sarkában volt, amikor a nappalihoz értek. De az eleje táruló látványtól megdermedt.

Chantel a kanapé egyik sarkába húzódva reszketett, miközben egy durva külsejű, ébenfekete hajú férfi fenyegetően állt Fleur előtt, és a nő karját megragadva ráfordult:

- Eddig elnéző voltam, nőszemély! Adtam maguknak még időt, egy egész hónapot. De vége a türelmemnek. A pénzemet akarom, méghozzá most, különben Fanny fog ezért felelni.

Fleur azonban dacosan magasba emelte az állát, és megvetően nézett O'Rourke-ra. – Maga neveletlen fajankó! Egyetlen fillért se lát tőlünk, amíg ilyen gorombán viselkedik. Követelem, hogy azonnal távozzon!

A férfi arca elsötétedett a haragtól.

- Maga merészel neveletlennek nevezni engem?

- Igen, maga vadállat!

Fleur becsmérő szavai felbőszítették a férfit. Még szorosabban megragadta a nő karját, és olyan erővel csavarta hátra, hogy Fleur felkiáltott a fájdalomtól.

- Mick, kérem, eressze el! – kiáltott a férfitől riadtan Fanny.

Lily azonban nem könyörgött, és nem tétozott egy percig sem. Barátnője fájdalmát látva úgy elöntötte a düh, hogy három hatalmas lépéssel átszelte a szobát, és csépelni kezdte O'Rourke hátát az öklével. Amikor pedig a férfi meghökkenve elengedte Fleur karját és Lily felé fordult, a lány olyan erővel vágta állon, hogy O'Rourke hátra tántorodott.

- Mi a kénköves pokol... – kiáltott fel, védekezően arca elé emelve a karját.

- Ne merje bántani! – kiáltotta Lily, még mindig dühösen hadonászva az öklével.

Ám amikor O'Rourke felmérte a támadója személyét, nem hátrált tovább, hanem könnyűszerrel kivédte a lány ütéseit.

Felismervén, hogy hátrányban van természet és erejét tekintve, Lily sietősen körülnézett valami fegyvert keresve. Pillantása

megállapodott a mezítelen Aphrodité bronzszobrán, amely egy közeli asztalkán állt.

Felkapta, és meglóbálta O'Rourke felé.

- Kifelé! Azonnal hagyja el ezt a házat!

Amikor O'Rourke fenyegetően feléje lépett, gonosz tekintet vetve rá, Lily meglódította a szobrot, és pontosan a vállizületén találta el a férfit. Az felkiáltott fájdalomában, és ismét hátrahőkölt, a vállát szorongatva.

- Azt mondtam, kifelé – sziszegte dühösen Lily.

A férfi védekezően felemelte mindkét kezét, de a hangja továbbra is ellenséges volt:

- Mick O'Rourke–nak senki nem parancsol, kisasszony.

- Most azonnal kifelé! Nem tréfálok! – ismételte meg Lily, fenyegetően megemelve a szobrot.

O'Rourke a fogát csikorgatva elcsörtetett mellette, és kiviharzott a szobából.

Fanny azonnal Fleur–höz lépett, hogy megvigasztalja, Lily pedig követte O'Rourke–öt, hogy megbizonyosodjon róla, valóban elhagyja a házat.

A férfi látható dühvel végigcsörtetett a folyosón, de amikor elindult lefelé a lépcsőn, a válla fölött hátraszólt.

- Nem most hallottak rólam utoljára. A börtön lesz a legkisebb gondjuk, azt megígérhetem.

Lily ugyanolyan dühvel vágott vissza, miközben még mindi a szoborral hadonászva áthajolt a korláton:

- Valahogyan előteremtjük a pénzét. De a maga személye nemkívánatos ebben a házban!

- Megyek már, maga tébolyodott nőszemély – dühöngött a férfi –, de még megbánja ezt, abban biztos lehet.

Lily a szeme sarkából látta, hogy Lord Claybourne ebben a pillanatban elindult fölfelé a lépcsőn, de félúton megállt, mivel

megragadta a figyelmét a felfordulás. Lily azonban csak O'Rourke-ra figyelt.

A férfi leért a lépcsőn, kitárta a bejárati ajtót és kimenekült a házból, a várakozó kocsija biztonságába.

Amikor végre eltűnt, Lily a tekintetét Claybourne felé fordította, akit láthatóan megdöbbsentett, amint a lány kizavarta O'Rourke-öt a házból. Lily még ekkor is remegett a dühtől. Aztán éppen olyan hirtelen, ahogy jött, elszállt belőle a harag, és a térde úgy elgyengült, hogy meg kellett kapaszkodnia a korlátban.

A márki három nagy lépéssel mellette termett, és megragadta a derekát, nehogy elessen.

- Üljön le – parancsolt rá, és leültette a legfelső lépcsőfokra.

Mivel semmi erő nem maradt benne, a lány engedelmeskedett. Tiltakozni akart, amikor a márki maga is szorosan melléült, de cserbenhagyta a hangja. Zihálva lélegzett, és még mindig reszketett.

A férfi várt, amíg visszanyerte a lélekjelenlétét, bár a szobrot közben elvette a kezéből, és letette a szőnyegre.

Akkorra mái sokan összegyűltek odalent, lakók és szolgák egyaránt. Claybourne valamennyiüket elküldte, tömören csak annyit mondva:

- Menjen mindenki a dolgára.

Az utasítása nyomán azonnal kiürült az előcsarnok, és Lily kettesben maradt vele.

- Mi történt? – kérdezte gyengéden a férfi.

- Bántotta Fleurt – válaszolt Lily elfúló hangon.

Halkan szitkozódva a márki lepillantott a bejárati ajtóra, mintha legszívesebben maga is O'Rourke után vetné magát. De hangosan csak annyit mondott:

- És maga meg akarta védeni.

–Igen.

Lily az imént ugyanúgy sietett gondolkodás nélkül Fleur védelmére, ahogyan az anyját védte oly sok évvel azelőtt. Csakhogy akkor az apja viselkedett olyan vadállati módon, kegyetlenül visszaélve az erejével, egy gyenge nővel szemben.

Lily reszketve kulcsolta át karjával a testét, amint végigsöpört rajta az emlék. Minden bizonnyal azért reagált ilyen hevesen ezúttal, mert már volt dolga hasonló fizikai erőszakkal korábban.

Mivel a lány hallgatott, ismét a márki szólalt meg:

- Felteszem, ez volt O'Rourke, és azért jött, hogy megkapja a pénzt, amivel tartoznak neki.

A lány keserűen felnevetett.

- Gondolom, igen. Nem volt időm kérdezősködni. Amikor láttam, hogyan fenyegeti Fleurt, csak arra tudtam gondolni, hogy megállítsam.

Claybourne kutatóan nézett rá, miközben az álla megfeszült.

- A legnagyobb örömmel eljárók O'Rourke-nál a maga nevében – mondta haragosan.

A lányt meghatotta, hogy a márki hajlandó volna közbelépni, hogy megvédje őt. Azt is észrevette, hogy a férfi mogyorósín szemében a harag mellett aggódás is csillan.

Az ő haragja már nagyrészt elpárolgott, de egy fájdalmasabb érzés szorította el a szívét, szinte elakadt tőle a lélegzete. Nem tudta elhessenteni a szomorú emlékét annak a nyári napnak, amikor tizenhat éves korában beavatkozott a szülei legádázabb csatájába

Gyermekkora túlnyomó részében Lily az istállóba menekült, amikor a szülei veszekedtek, de azon a bizonyos napon váratlanul tért vissza a házba. Amikor meghallotta a sikolyokat, berohant a szalonba, ahol az apja ádáz dühvel ütötte az anyját,

vadul csépelve a testét... a mellét, a bordáit, a hasát Egy szörnyű pillanatig Lily a félelemtől bénultan állt, és lélegezni sem mert. Aztán amint meghallotta az anyja újabb tehetetlen sikolyát, vakon előrebotorkált, és megragadta keze ügyében levő egyetlen fegyvert, egy kést, amellyel az írotollakat faragták. Görcsbe rándult gyomorral felemelte a kést, és fenyegetően hadonászott vele az apja felé, esküdözve, hogy beledöfi, ha nem hagyja békén a mamát.

Hála az égnek, az apja hitt neki. Döbbenete és dühe ellenére Sir Charles komolyan vette a fenyegetést. Sarkon fordult, és kisietett a szobából, Lily pedig ott maradt, és megpróbálta megvigasztalni keserűen zokogó anyját.

Tudomása szerint az apja soha többé nem emelt kezét az anyjára, de Lily akkor és ott megfogadta, sosem fogja hagyni, hogy őt valaha így bántsa egy férfi. Behunyta a szemét, és beleremegett, amint ismét átélte a fájó emléket, amely még mindig égette mélyen belül. Még mindig fel tudta idézni a rémületet, amelyet akkor érzett. A gyomrát görcsbe rántó tehetetlenséget. Az undort. A rettegést. Gyűlölte az apját azokban a pillanatokban. És soha nem bocsátotta meg neki a brutalitását.

Lily megérezte magán Claybourne átható pillantását. Aztán a férfi megszólalt.

– Mi az, kedvesem? Valami feldúlta magát, és nem hinném, hogy csupán az, hogy el kellett kergetnie egy erőszakos fickót a házból.

Talán el kellene mondania neki... De nem. Nem óhajtotta legszemélyesebb félelmeit megosztani a márkival. Már így is túl sebezhetőnek érezte magát vele szemben.

Hiszen még a saját nővéreinek sem mesélte el ezt a rettenetes esetet, amikor megfenyegette a saját apját, hogy megöli; az anyja

nem akarta, hogy megtudják. Basil volt az egyetlen, aki ismerte a csúf igazságot, mert nem sokkal az eset után találkozott Lilyvel, és mivel a lány még túlságosan feldúlt volt, nem tudta megállni, hogy ki ne teregesse a borzalmas részleteket. Valójában évek óta megpróbálta az agya egy elzárt zugába száműzni az emléket. De sosem tudott megszabadulni

a fizikai erőszak iránti természetes félelemtől, amelyet egy nő érez egy nála nagyobb, erősebb férfival szemben.

Ez volt az oka, hogy amikor Claybourne felemelte a kezét, hogy megérintse Lily arcát, a lány összerándult és hátrakarta a fejét.

A félelem ösztönös reakcióját látva a férfi megállt, és leengedte a kezét.

- Engedje meg, hogy segítsek – mondta csendesen.

Lily a férfi gyengédségétől még rosszabbul érezte magát, hiszen tudta, hogy túlreagálta a dolgot.

Az ajkába harapott.

–Köszönöm, de azt hiszem, magunk is elboldogulunk O'Rourke–kel.

- Legalább azt elintézhetem, hogy többé ne jöjjön ide.

Lehetséges, gondolta Lily, de nem akarok olyan nagy mértékben a lekötelezettje lenni.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha Fanny foglalkozik O'Rourke–kal. Valaha szeretők voltak, úgyhogy bizonyára rá tudja venni, hogy adjon több időt nekünk. Az a gyanúm, nem nézné jó szemmel a maga beavatkozását, különösen miután végignézte, hogy mit műveltem vele.

Claybourne habozott.

–Akkor is, tudnia kell, hogy a barátnőinek van egy védelmezője.

Lily gyka mosolyra húzódott.

–Attól tartok, az nem sokat segít. Még mindig hatalmas összeggel tartoznak O'Rourke–nak.

- Ó, igen, a harmincezer font.

A férfi ezúttal hosszabban hallgatott. Aztán elgondolkodva mondta:

- Van egy javaslatom. Kifizetem az adósságukat, ha maga megígéri, hogy hozzám jön feleségül.

Lily összehúzott szemmel nézett rá.

- Nem mondhatja komolyan.

A férfi tekintetében kesernyés mosoly villant.

–Miért nem akar hinni nekem, szerelmem? Én tudom, hogy mit akarok. Harmincezer fontot ajánlok, ha hajlandó hozzám feleségül jönni. Egyesek ezt nagyon tisztességes alkunak gondolnák.

Lily bosszúsan összeszorította a száját, amiért a márki azt képzelte, hogy egyszerűen megvásárolhatja őt feleségnek. Nagyon szeretett volna segíteni a barátainak, de akkora áldozatot nem akart hozni, hogy beleegyezzen egy érdekházasságba, így váltva meg őket a hatalmas adósságtól. És remélhetőleg erre nem is lesz szükség.

- Nem kívánunk ilyen nagyvonalúságot öntől, uram – válaszolt végül. – Ha elég szerencsések leszünk, pár héten belül meglesz a pénz. Ismeri a terveinket az estéllyel kapcsolatban. A lakóink remélhetőleg hamarosan segíthetnek majd visszafizetni az adósságot O'Rourke–nak.

- És mi van, ha ragaszkodik hozzá, hogy most fizessenek? – kérdezte Claybourne – Nem akarhatja, hogy a barátai a börtönben kössenek ki.

Lily összeszorította az ajkát.

- Nem hagyom, hogy az megtörténjen. Marcus húszezer fontot íratott rám. Ha szükséges, azt odaadom nekik.

A márki láthatóan meglepődött.

- Nekik adná a teljes vagyonát, csak hogy megmentse őket?
- Ez még mindig jobb, mint feleségül menni önhöz.
- És mi lesz a maradék tízezerrel?

- Megkérem Marcust vagy Lady Freemate-t, hogy kölcsönözzenek nekem. Mindketten olyan gazdagok, mint Krózus. És Fanny írt egy könyvet, amely megjelenik a jövő hónapban. A kiadó bízik benne, hogy a téma iránt – tanácsok i:jú hölgyeknek, akik férjet szeretnének találni – nagy lesz a kereslet, és akkor ez a bevétel is az adósság törlesztésére megy.

- De én most oda tudnám adni a teljes összeget.

A férfi kitartását látva Lily kurtán elmosolyodott.

- Ön rendkívül nagylelkű, uram, de el kell utasítanom az ajánlatát. Eljöhet még az idő, amikor eléggé kétségbeesett leszek, hogy fontolóra vegyem, de egyelőre még nem.

Nem hitte, hogy valaha is annyira kétségbeesett lehetne, tette hozzá gondolatban. Az összecsapása O'Rourke–kal erőteljesen felidézte benne, miért is nem akarta átengedni egy férjnek, hogy rendelkezék felette. Nem volna képes annyira bízni egy férfiban, hogy ekkora hatalmat adjon neki Önmaga felett.

Lord Claybourne talán nem az a fajta, aki valaha is megütne egy nőt, de ez nem jelenti azt, hogy ne lenne képes legalább Ilyen súlyosan megbántani, ha jogilag hozzá lenne kötve, képtelenül a menekülésre. Ha egy olyan házasság foglya volna, amelyben őt a férje tulajdonának tekintik, kényére–kedvére kiszolgáltatva, ahogyan az anyja is a tulajdona volt az apjának.

Hogy kitérjen Claybourne kutató tekintete elől, Lily témát váltott.

–Ha már az estélyről beszélünk... meghívta néhány ismerőst, ahogyan megígérte?

- Már elküldtem néhány meghívót, igen.

- És talált olyan úriembereket, amilyeneket reméltem? Agglegényeket, akik kedvesek és gyengédek, és elég jómódúak ahhoz, hogy jó életet biztosítsanak a lakóinknak?

- Nem könnyű megfelelni az ön igényeinek, de azért haladok. Úgy vélem, közel egy tucat megfelelő jelöltet tudok idehozni.

-Jól van.

Lily felsóhajtott. Habár már nem reszketett, még mindig nehéz volt a szíve, és még mindig meg kellett oldaniuk azt a nehéz kérdést, hogy mit tegyenek O'Rourke-kal.

-Mennem kell – mondta –, hogy megnézzem, hogy van Fleur ezután a megpróbáltatás után, és Fannyval el kell döntenünk, mi legyen O'Rourke-kal.

Felállt, de amikor Claybourne is felemelkedett, habozva megszólalt.

- Bocsásson meg, elfelejtettem, hogy teázni hívtam. Maradhat, ha kedve tartja, vagy esetleg visszatérhet holnap, amikor már nyugodtabb lesz a helyzet.

A férfi fanyar mosollyal válaszolt:

- Köszönöm, maradok. Nem engedhetem meg magamnak, hogy visszautasítsam, ha magával lehetek. Csak két hetem van rá, hogy megnyerjem a játékunkat. Már elfelejtette?

Könnyed tónusától Lily is megnyugodott kissé. Lényegese jobban érezte magát, ha visszatértek a játékuk keretei közé,mintha a férfi gyengeségével kellett volna megbirkóznia

- Mindenképpen megemlítem Chantelnek és Fleumek nagylelkű ajánlatát az adósság törlesztéséről. Ezért valószínűleg megítélnék majd egy ifjabb pontot.

-A pontok kevésbé aggasztanak, mint az, hogy O'Rourke vajon nem akar-e bosszút állni. Nem fogja megköszönni magának, hogy megszégyenítette, még ha tökéletesen igaza volt is.

Lily grimaszt vágott.

- Tudom. Azt hiszem, küldenem kellene neki egy bocsánatkérő levelet, amiben biztosítom róla, hogy szándékunkban áll kifizetni neki a tartozásunkat... Bár lehet, hogy az első ötletem a legjobb. Fannyra kellene hagynunk, hogy beszéljen vele. Ő sokkal jobban tudja nálam, hogyan hozza helyre egy férfi sebzett büszkeségét.

Amint elindult a folyosón, Claybourne mellészegődött.

–Ez igaz. De ha továbbra is szándékában áll rátámadni magánál nagyobb férfiakra, meg kellene tanulnia verekedni.

A lány felpillantott rá, azon tűnődve, vajon tréfál-e a férfi.

- Meg akar tanítani bokszozni, uram?

A férfi felnevetett.

- Még a gondolatától is kiver a víz. Inkább azt szeretném, ha felhagyna ezzel a szélmalomharccal, és nem sodorná állandóan veszélyes helyzetekbe magát... De talán ez túl nagy kérdés...

- Valóban – válaszolt mézédesen Löy. – Viszont mindig meg akartam tanulni vívni. Mama hallani sem akart róla. Az is épp elég volt neki, hogy gyakorlatilag az istállóban laktam. Úgy értesültem, hogy Marcus, maga és a barátjuk, Arden kiváló vívók.

- Elég jók vagyunk – ismerte el Claybourne. – Rendszeresen edzünk... vagy legalábbis így volt, mielőtt Marcus és Arden szívét elrabolták a nővérei.

Lily komolyan nézett rá

- Ha vívóleckét adna nekem, jobban meg tudnám védeni magam. Lőni tudok, de kardozni nem.

Clayourne felnevetett.

- Kapok érte pontokat, ha tanítom magát?

A lány nem válaszolt azonnal. Azon tusakodott magában, vajon megéri-e ilyen könnyű lehetőséget biztosítani a férfinak,

hogy növelje a pontjait. Viszont nagyon szeretett volna megtanulni vívni, amikor tizenhat éves volt. Most pedig nagyon szerette volna, ha képes elbánni az olyan brutális alakokkal, mint Mick O'Rourke, vagy azok az erőszakos fickók ott a sikátorban, akik azt a tehetetlen kutyát kínozták.

- Ha ragaszkodik hozzá – mondta végül.

- Akkor rendben van. Holnap kezdhetjük, ha tud rá időt szakítani rengeteg elfoglaltsága mellett.

- Biztos vagyok benne, hogy egy órára szabaddá tudom magam tenni kettő körül, uram.

- Nem tudna még egy órát áldozni rá? Otthon van egy vívótermem, amit kifejezetten erre alakítottunk ki.

Lily a fejét rázta. Nem akart kettesben maradni Lod Claybourne-nel olyan hosszasan, és különösen nem az ő felségterületén.

- Nem tarthatnák itt az vívóleckét? Az a szalon, ahol a táncórák voltak, elég nagy.

A márki bólintott.

- Az valóban jobb lesz, mint az én vívótermem, azt hiszem. Árthatna a jó hírének, ha egy agglegény otthonában látják, amint egy férfias sportot űz.

Ekkorra éppen odaértek a nappali szoba ajtajához. Lily megállt, és szembefordult a márkival.

- Tutaja, hogy nem sokat törődök a jó híremmel.

- De én igen, édes. Elhozom magammal a gyakorló törököt, amikor holnap meglátogatom. De... van egy feltételem, ha már tanítani fogom magát.

- Mi az a feltétel?

- Hogy a keresztnevemen hív ahelyett, hogy uramnak szólítana. Heath a nevem.

A férfi figyelte, amint Lily azon tusakodott magában, vajon

megér-e ennyit, hogy végre megtanulhatja a vívás művészetét.

– Rendben van – mondta a lány végül. – Heath-nek fogom szólítani. De ajánlom, hogy kiváló órákat tartson nekem, különben újra uram lesz.

A férfi elmosolyodott, amint a lány hátat fordított neki, hogy belépjen az ajtón, és gratulált magának, amiért megnyert egy kisebb ütközetet. Ám Lily is megnyerte a magáét, mivel rávette őt, hogy jobb belátása ellenére vállalja, hogy megtaníttja vívni.

Mégis, Heath úgy érezte, ő nyert többet az üzleten. Nem csak több időt tölthet a lánnyal, de alkalma lesz még erőtelesebben udvarolni neki. Sokkal érdekesebb lecke járt a fejében, mint a vívás fogásainak a megtanítása.

Beletúrt a hajába, és felnevetett magában, amint arra gondolt, milyen számító és manipulatív lett Lilyvel szemben. Semmivel sem volt jobb, mint az a sok első bálozó, akik őt üldözték kitartóan az évek során.

De Lily nem hagyott neki más lehetőséget, gondolta, amint követte a lányt a nappali szobába.

Amikor azonban a lány a barátnőihez sietett és megölelte őket, a férfi kissé félreállt, hogy diszkréten időt hagyjon nekik. Úgy tűnt, Fleur erősen tartja magát az O'Rourke-kal való összezsapás után, Chantel azonban reszketett, és erőtllenül legyezte magát egy selyem legyezővel. Fanny pedig, úgy tűnt, nehezen tudja féken tartani az indulatait.

Amikor a négy nő egyszerre kezdett el beszélni, Heath rezzenetlenül Lilyn tartotta a tekintetét. A nő természete elbűvölően ellentmondásos volt: dühítően akaratos és makacs, ugyanakkor ámulatba ejtően nagylelkű, együttérző és lojális. Egy jottányit sem engedett az udvarlós játékokban, ám kész lett volna odaadni a vagyonát a barátainak, ha szükségük van rá.

Lily ezenkívül izgatóan kiismerhetetlen és érdekes is volt. És

bátor, sőt szinte az ostobaságig vakmerő. Heath visszagondolt rá, milyen elszántan üldözte a lány O'Rourke-öt azzal a bronzszoborral. Még akár mulatságos is lehetett volna, ha nem kellett volna attól félni, hogy egy ilyen ember, mint O'Rourke, miféle bosszúra lehet képes.

Ennek ellenére Heath nem tudta teljesen megróni Lilyt azért, mert védelmezi a gyengéket. Ez volt az egyik vonása a lánynak, amelyet leginkább csodált benne.

Neki magának is megvoltak azonban a maga gyengeségei, ébredt rá Heath. Már nem először érzett meg valami sebezhetőséget a lány látszólagos keménysége mögött. A férfi észrevette az elkínzott pillantást a nő tekintetében, amikor megnyerte az összecsapást a játékbarlang tulajdonosával szemben. Valami olyan sebzettség csillant meg egy pillanatra, hogy Heath legszívesebben a karjába zárta volna, hogy megvigasztalja

Ez az érzés azóta sem hagyta el. Lily nem csak az érzékeit ébresztette fel, hanem védelmező ösztöneit is, habár jól tudta, Lily inkább meghalna, semmint elfogadja egy férfi védelmét

Ám Heath biztos volt benne, hogy valaki már megsebezte korábban a lányt. Talán ezért volt most olyan megközelíthetetlen.

Nem engedi, hogy bárki is újra bántsa, fogadta meg magában Heath. Megvédi, ami az övé, és Lily most az övé volt. Még ha nem is fogadta ezt el egyenlőre.

A férfit gyengédség fogta el, amint figyelte, hogy Lily a barátnőit vigasztalja. Feltett szándéka volt kideríteni, miért védelmezi a lány olyan elszántan a szívét, miért nem engedi őt közelebb. És most még elszántabban törekedett arra, hogy megnyerje magának.

Lily azt képzelte, nincs szüksége férfiakra, nincs szüksége őrá,

de meg fogja mutatni neki, hogy mennyire téved.

Lord Claybourne egyáltalán nem játszik sportszerűen!
Lily Fannynak

Heath csak bámult, amikor másnap délután Lily könnyedén szökellve közeledett felé a főlépcsőn. Ismét sikerült meglepnie, ezúttal azzal, hogy formás alakján férfi lovaglónadrág feszült, amelyhez csizmát viselt és vászoninget, kibontott haját pedig szalaggal fogta össze. Igazi vadmacskának nézett ki, és pajkos arckifejezéséből ítélve, ezzel tisztában is volt.

- Jó napot, Heath – köszöntötte a férfit könnyed hangon, amikor melléje ért.

Mivel kihívó mosolyával szinte elvárta Heath-től, hogy tiltakozzon az öltözeke ellen, a férfi szándékosan kedvesen kérdezte:

- Mi az oka ennek a szokatlan öltözeknek, édesem?
- Csak nem tanulhatok vívni szoknyában, nem igaz? A lovaglónadrág kényelmesebb, és szabadabban mozgok benne. Ezenkívül így könnyebben azt képzelheti majd, hogy férfi vagyok.

A férfi meglepetten felvonta a szemöldökét.

- Mi az ördögért akarnám azt képzelni, hogy maga férfi?
- Hogy ne úgy kezeljen, mint egy gyenge nőt.

A lány mélységesen tévedett, ha egy pillanatig is azt képzelte, hogy Heath képes volna valaha is férfiként gondolni rá. Az a lovaglónadrág csak még jobban ráirányította a figyelmet csípője és combja karcsú, nőies ívére, míg az ing kiemelte keble dús halmait.

- Nem pusztán azért öltözött fel ilyen botrányosan, hogy engem felbosszantson és kiábrándítson?—elégedetten felkacagott

–Bevallom, megfordult a fejemben ez a gondolat. Nem akarhat olyan feleséget, aki ilyen botrányos öltözéket visel.

Heath a fejét csóválta. Lily botrányos öltözéke a legkevésbé sem rettentette el. Sőt örült, hogy olyan nőre lelt, aki még merészebb és lázadóbb természetű volt, mint ő maga.

- Majd rtyön, hogy meglehetősen széles látókörű vagyok. Nem szándékozom meghatározni az öltözködését, amikor házasság leszünk.

- De a társaság nem nézné el, és kikiáltanának valóságos Jezabelnek.

- Nem szükségszerűen. A gazdag nemességre más szabályok vonatkoznak, mint a többi emberre. Ha ön, mint a feleségem, lovaglónadrágot visel, nagy valószínűséggel inkább különcknek fogják tartani.

Ezen a megjegyzésen láthatóan elgondolkodott a lány, Heath pedig folytatta

- Sőt, mint a felségem, nagyobb szabadságot élvez majd, mint amit most engedélyeznek önnek, mint férjezetlen ifjú hölgynek. És biztosíthatom, mellettem sosem volna unalmas az élete. Ha óhajíja, akár naponta vívhatunk.

A lány felhúzta az orrát.

- Még ez a csodás kilátás sem hoz kísértésbe, uram.

- Heath–nek kell szólítania, már elfelejtette?

–Ó, igen, akkor... Heath. Ezek a vívótőrök? – kérdezte a lány, a férfi kezében tartott hosszú bőrtok felé intve.

- Igen, a gyakorló tőrök. Nincs megélezve, és a hegyén börgömbök van.

–Akkor jó – villantott rá mosolyt a lány. – Nem szeretném véletlenül felnyársalni.

Még mindig levette a lábáról ez a mosoly, gondolta Heath, szinte beleszédülve a látványba. Lily szikrázó egyéniségével úgy

hatott rá, mint még egyetlen nő sem.

Ám Lily mintha nem is lett volna tudatában ennek.

- Jöjjön – mondta –, erre van az ideiglenes vívóterem.

A férfi követte, megcsodálva közben a lány finoman ringó fenekét. Lily egy viszonylag nagy szalonba vezette. A szőnyege már korábban felszedték a fényes fapadlóról, hogy a tánclépéseket gyakorolják, az asztalokat és a székeket pedig a fal mellé tolták.

- Megfelel ez a hely a leckémhez? – kérdezte a lány.

- Nagyon is – felelte Heath.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, halkan ráfordította a kulcsot. Ritkán maradhatott kettesben Lilyvel, és nem akarta, hogy megzavarják őket.

Nem csak egyszerű vívóleckét akart adni a lánynak. Szenvedélyes természete ellenére, a szexualitást illetően Lily teljesen ártatlan volt, és nagy szüksége volt rá, hogy felébredszék az érzékeit. Heath arra számított, ha megismerteti a fizikai gyönyörrel, azzal gyengítheti az ellenállását, és növelheti benne a hajlandóságot, hogy feleségül menjen hozzá.

Már előre mosolyogva, Heath letette a törököt egy asztalkára, aztán levette a felöltőjét, a mellényét és a nyaksálját.

- Nos, hol kezdjük? – tűnődött hangosan Lily, amint a férfi kinyitotta a bőrtokot.

- Az alapoknál. Először a testtartás és a kézmozgás. Aztán az előrenyomulás és a döfés. Végül egyszerű támadások és védekezések. A következő néhány lecke során megbeszéljük a taktikát és a stratégiát, hogyan verhetjük meg az ellenfelünket. Ma azonban csak az alapoknál maradunk.

Előhúzott egy hosszú, karcsú gyakorlótőrt, és hagyta, hogy a lány megcsodálja a penge végén a gombot, amely biztonságossá tette a fegyvert. Aztán megmutatta neki a helyes testtartást – a

jobb kar kinyújtva, a tör felemelve, a bal kar felfelé hajlítva. Aztán bemutatta az elemi vívómozdulatokat, és hagyta, hogy a lány gyakorolja őket.

Heath élvezte, hogy többször is hozzáérhetett a lányhoz, és csodálta, hogy Lily milyen gyorsan halad, természetes érzékének köszönhetően.

Végül felállt a lánnyal szemben, és megtanította neki, hogyan jöjjön előre és vonuljon vissza.

- A vívás eléggé hasonlít a mi játékunkra – jegyezte meg Heath, amint lassan előre–hátra mozogtak a teremben.

- Összecsapunk és visszavonulunk, megpróbálunk bevinni egy találatot, és közben védeni magunkat.

- Igaz van – válaszolta kissé kifulladásra Lily.

- Bámulatosan ért hozzá – jelentette ki később, amikor Heath pihenőt engedélyezett neki.

- Még egy kis gyakorlás, és meg tud szorítani.

Erre felnevetett a lány.

- Életfogytig gyakorolhatnék, hogy valaha is egyenlő partnere legyek magának.

Heath nem értett vele egyet. Lily máris egyenrangú partner volt. Persze nem a vívásban. De az életöröme, a spontaneitása, elbűvölő merészsége egészen elvarázsolta a férfit.

Hihetetlen volt, milyen erős kötődést érzett iránta már ilyen rövid idő elteltével. Marcus húga, Eleanor volt rajta kívül az egyetlen nő, aki valaha is ilyen érzéseket keltett benne. És valójában Lily nagyon hasonlóan viselkedett vele, mint Eleanor, mintha a bátyja volna, olyan baráti és plátói volt a kapcsolatuk.

Heath ezen rövidesen változtatni szándékozott, de addig élvezte az érzést, nagyrészt azért, mert annyira emlékeztette a legközelebbi barátaira. Éltek még távoli rokonai, de nem volt közvetlen családja, viszont Marcusra és Drew–a úgy gondolt,

mint fivéreire. Nagyra értékelte azt a köteléket, amely kialakult közöttük az évek során. A közösen átélt örömöket és bánatokat, a bajtársiasságot, a barátságukat.

Nagyon fog hiányozni neki ez a szoros kötelék most, hogy ők mindketten megtalálták az arájukat. De a boldogságukat látva Héath eltűnődött, milyen élete lenne Lilyvel.

Ha Lily a felesége lenne, naponta feleselhetne, nevezhetne vele, ugrathatná, provokálhatná, mint most. És az ágyában láthatná. Gyönyörűség volt elképzelni, hogy mellette ébred minden reggel, aztán ráérősen, hosszasan szerelmeskedik vele...

Legszívesebben most rögtön a magáévá tenné, gondolta Heath, a lány nevető szemébe bámulva. Annyira kíváncsi volt, hogy legszívesebben buja hajkoronájába temette volna a kezét, és a falhoz szorítva kedvét töltötte volna vele. De nem engeheti meg magának. Nem akart egy elsietett viszonyt; Lilyt feleségének kívánta. És ami még fontosabb, ha felelőtlenül el sábitja, azzal bizonyosan megsebezne a lányt, hiába elégítené ki a férfi sürgető vágyát. Ezenkívül Lily jó hírnevét is figyelembe kell vennie. Lily a szülei botrányának árnyékában élt éveket és Heath nem akarta tovább rontani a helyzetét.

De ez nem jelentette azt, hogy ne próbálná a szenvedélyt felhasználni a lány meggyőzésére, hogy beleegyezzen a házasságba. Ám nem csak egyszerű megadást akart a nő részéről. Azt akarta, hogy megismerje azt a csodálatos gyönyört, ami egy férfi és egy nő között létezhet...

Heath nem vette észre, hogy elcsendesedett, amíg Lils kérdően rá nem nézett.

- Valami baj van?
 - Nem, dehogy. De eljött a következő lecke ideje.
 - Miféle lecke? – kérdezte a lány kissé gyanakvó arccal.
- A férfi nem felelt mindjárt. A lányhoz lépett, elvette tőle

a tört, aztán mindkét fegyvert letette egy asztalkára. Amiko visszatért és Lily elé állt, alig tudott ellenállni a váagnak, ho: a karjába temesse a lányt.

- A vágy felkeltésére akarom megtanítani – válaszolta, magához húzva a nőt.

Lily lélegzete hallhatóan elakadt. Felemelte a kezét, hogy eltolja magától a férfit, de Heath nem engedte el.

- Említettem már, hogy amint ebben a lovaglónadrágban látom, elszabadul a képzeletem? Attól tartok, éppen ellenkező hatással volt rám, mint amit el akart érni vele.

- Hogyan hat önre? – kérdezte akadozó hangon, nyugtalanul a lány.

- Meglehetősen fájdalmasan felkorbácsolja az érzéseimet – . válaszolt Heath, rezzenetlenül a lány szemébe nézve.

- Ez a legkevésbé sem állt szándékomban.

- De nem tagadhatja, hogy én is felajzottam magát.

Lily tiltakozásra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát.

- Hát persze, hogy felajzott engem. Hiszen maga hírhedt nŐcsábász, aki képes elcsábítani bármit, amin szoknya van. De AZ én válaszom semmit sem jelent. Egyszerű fizikai reakció.

- Elég könnyen lemond a fizikai gyönyörről, amikor pedig Oly keveset tud róla.

Heath Lily derekára tette a kezét, és magához szorította a felhevült lányt, élvezve teste finom remegését.

–Maga nagyon szenvedélyes nő, Lily. Túl szenvedélyes, hogy vénlányként élje le az életét. Maga ahhoz túl heves és forróvérű. És én ezt be is fogom bizonyítani magának.

A lány dacosan megemelte az állát.

- Szerintem a szenvedélyt túlértékelik.

- Tudom, hogy most így gondolja. De a mai nap után már nem fogja.

Kezét Lily csípőjére csúsztatta, és egyik térdét a lány térdei közé nyomva széttárta a lábait. Lily elakadó lélegzettel megpróbált elhúzódni, de a férfi még erősebben szorította, és a hasához préselte az ágyékát.

Az érintéstől vad vágy villámlott végig a férfi testén, ám ő uralkodott a szenvedélyén. Most Lily vágya volt a fontos.

Ágyékát szándékosan a nő vénuszdombjához dörzsölve kissé megemelte a nőt, hogy aztán végigcsúsztassa az ágyékán. A lány felnyögött, mielőtt a férfi ráhajolva rabul ejtette volna az ajkát. Lily megmerevedett a merész támadástól, ám Heath tovább évődött, játszott az ajkával, becézve, felfedezve minden apró zugát, éreztetve a lánnyal, milyen összehasonlíthatatlanul különlegesnek találja.

Meg is kapta a jutalmát, amikor a lány egy örökkévalóságnak tűnő habozás után hevesen viszonzta a csókát, mintegy akarata ellenére. Az édes csókáradat váratlanul érte a férfit, és felkorbácsolta a szenvedélyét. A lány olyan mohón és szenvedélyesen csókolt, hogy a férfinak felforrt tőle a vére.

Heath hagyta, hogy a lány szenvedélye magával ragadja, úgy élvezve a csókot, mintha élete első csókja volna. Mire erővel elhúzódtott a nőtől, már neki is elfúlt a lélegzete.

Lily kábultan nézett rá. Gyönyörű volt összekócolt hajával kipirult arcával, fényesen ragyogó tekintetével. A látványt a férfinban valami olyan ősi vágy lobbant, amelyet még soha ne tapasztalt. Ám kényszerítette magát, hogy lassan haladjon.

A lányt maga után vonva hátrálni kezdett a falhoz tol székek felé, és leült az egyikre. Aztán Lilyt lovaglólülésbe könnyedén a térdére ültette.

A nő szeme elkerekedett, de nem tiltakozott, amikor a fé szétnyitotta az ingét, és lemeztelenítette a mellkasát, aztá. megragadta Lily kezét, és a tenyerét meleg bőrére helyezte.

Ám amint a márki keze lusta, egyre táguló körökben simogatni kezdte a nő vállát és a karját, Lily végül a férfi nevét mormolta:

–Heath...

- Igen, szerelmem?

- Ezt abba kell hagynia,

- Ugye csak tréfál? Hiszen még alig kezdtük el.

Tekintetét a nő mellére ejtve szétnyitotta Lilyn a vászoninget. A lány egy vékony ingvállat viselt alatta, és a mellbimbói jól láthatóan kirajzolódtak a finom kelme alatt.

Lejebb húzva az alsónemű szélét, a márki kiszabadította a bájos domborulatokat. Aztán ujjai hegyével éppenhogy csak érintve a halmokat, finoman végighúzta kezét a lány bőrére. A rózsaszín bimbók megfeszültek, a férfi figyelméért könyörögve, de Heath egyelőre nem foglalkozott velük, inkább a selymes elefántcsontszínű bőrt cirógatta végig körülöttük.

Lily megremegett, az izmai megfeszültek, és amikor a férfi keze összezárult telt keble fölött, gyengéden ringatva a buja domborulatokat, a lányból hirtelen reszketeg sóhaj szakadt ki.

A férfit gyönyörűséggel töltötte el a puha kebel meleg érintése. Gyengéden simogatni kezdte. Elbűvölte a nőies lágyág és a keménység kontrasztja: a nő telt keble, valamint az ő keményebb combján nyugvó puha comb ellentéte.

A nő lélegzete zihálóbbá vált, amint a férfi hüvelykujjával körözni kezdett a keble csúcsa körül. Mellbimbói már nagyon érzékenyek lehetnek, gondolta a férfi, amint felemelte a kezét, hogy az ujjai hegyével könnyedén végigsimítson rajtuk. Elidőzött a puha halmokon, aztán ujjai közé csippentette a bimbókat, cirógatva, izgatva őket.

Lily lélegzete hallhatóan elakadt, és lángba borult az arca, ami elárulta a márkinak, hogy sikerült kellőképpen felajzania. Ekkor

előrehajolt, és nyelvével megnyalta az egyik mellbimbót, amely kemény volt és feszes, és még jobban felágaskodott, amint a férfi lassan, érzékien körbesimogatta a nyelvével.

- Már hetek óta erről álmodom – mormolta a férfi, szkjával a másik mellbimbóhoz hajolva hogy így megízleljem magát...

Ajkát a puha bőrhöz szorította, és finoman harapdálta, izgatta, mély sóhajt váltva ki a lányból. Amikor pedig egészen szájába vette a rózsaszín mellbimbót, Lily felnyögött, és megragadta a férfi vállát.

Heath hosszú pillanatokig ízlelte a lányt, míg csak Lily rekedten kérlelni nem kezdte:

- Heath... ezt abba kell hagynia.

- Addig nem, amíg nem könyörög nekem.

Egészen biztos volt benne, hogy a lány nem fog könyörögni, mivel valójában nem akar véget vetni a dolognak. Ő pedig nem akarta elengedni. A nő karcsú teste felajzottan várta az érintését, szinte követelően. Lily meleg teste puhán simult a karjába, szinte megőrijtve a férfit. Heath férfiassága máris keményen ágaskodva lüktetett a vágytól.

És legnagyobb gyönyörűségére Lily egyre forróbb és merészebb lett erotikus érintése alatt. Láthatóan még többet akarva belefonta ujjait a férfi hajába, és maga felé húzta, megpróbálván még közelebb vonni magához az ajkát.

Am a férfi ekkor véget vetett a gyönyörűséges becézgetésnek. Egy utolsó csókot lehelve a lány mellbimbójára, hátrahúzódott, és Lily szemébe nézett.

A lány lovaglólülésben a férfi kemény combján, csalódottan meredt rá elsötétült, tágra nyílt tekintetével. Az ütőere lüktetett a nyakán.

- Ezzel vége van a leckének? – kérdezte zihálva, hallható csalódottsággal.

Heath mosolyogva válaszolt:

- Nem, még a java hátra van.

Felnyúlt, és kihúzta a szalagot a lány hajából, amitől a gyönyörű gesztenyebarna hajkorona Lily vállára omlott.

- De óvatosnak kell lennünk. Ennivalóan néz ki a lovagi ' nadrágban, és alig tudok ellenállni a vágynak, hogy kihámoz zam belőle, de sajnos be kell érünk azzal, hogy teljesen fel öltözve szerelmeskedünk.

- Az lehetséges? – kérdezte kétkedő arccal a lány.

A márki Lily csípőjére téve a kezét kissé megemelte a lányt, majd felhúzta a térdét, hogy a nő teste feléje csússzon.

A nő mélyen, reszketegen felsóhajtott, és a csípője ösztö nös ringó mozgásba kezdett.

- Úgy, drágám... lovagoljon meg.

A lány ajka elnyílt a csodálkozástól, amikor rájött, mit akar tőle a férfi, ám nem tiltakozott, amikor Heath még közelebb vonta magához, hogy forró, meztelen keble hozzáúrlódjon az ő fedetlen melléhez.

A férfi lassú ritmusban ringatni kezdte a nőt. Lily gyorsan felfogta, mit akar, és magától kezdett ringatózni, mintha csak a nyeregben ülne. Amint egyre felajzottabbá vált, lecsukódott a szeme.

–Nem, nézzen rám, angyalom. Látni akarom a gyönyört a csodás szemében.

És valóban láthatta a lány tekintete mélyén, amikor Lily engedelmesen ránézett. Gyönyör tükröződött a szemében és valami kábult csodálkozás, mintha nem tudná, mi történik vele.

Hozzádörgölődött a férfi kemény combjához, hátrafeszlülve Heath karjaiban, mire a férfi még erősebben megragadta a csípőjét.

A vágy keresztülvillámlott a férfi testén, amint meghallotta a

nő kihagyó lélegzetét. Szeretett volna beléhatolni, mélyen és keményen. Elképzelte, milyen síkos, duzzadt és forró lehet a nő öle...

Heath melle megfeszült a gondolatra, ágaskodó férfiassága pedig fájdalmasan lüktetett.

Lily köré zárta a karját, ismét megkereste az ajkát, és szájába hatoló nyelve összecsapott a lány nyelvével. A lány mohón és hevesen reagált, megnyílt, teljesen átengedve száját a férfinak, miközben a férfi egyre hevesebben ringatta, testéhez dörgölve a nő szeméremdombját.

Lily úgy érezte, mintha lángba borult volna a teste. Amint a férfi ágyéka erőteljesen ostromolta sajgó nőiségét, a lány előrenyomta a csípőjét, valamiféle ismeretlen megkönnyebbülést keresve. Kapkodva lélegzett, és kipirult a belsejét elöntő forróságtól. Aztán teljesen elborította a hirtelen rátörő erőteljes érzés.

Hátrafesztette a testét, amint a világ szédült forgásba kezdett, és a körmét Heath vállába mélyesztette. Az érzés újabb és lyabb, egyre erősödő hullámokban átcsapott felette, vad sikolyt csalva elő a torka mélyéről.

Amikor az utolsó hullámok is elcsitulnak, Lily erőtlenül dőlt a férfinak, arcát Heath vállgödrébe temetve. Keble zihálva emelkedett és süllyedt a férfi meztelen mellkasán, miközben megpróbálta elemezni az élményt, amelyet átélt.

Elámította a gyönyör Megdöbbsentette. Átjárta egész lényét. És biztos volt benne, Heath tutaja, mit érez. A férfi a karjában tartotta, fél kézzel gyengéden simogatva a haját. Amikor a lány végre megtalálta a hangját, rekedten suttozta:

- Én nem ilyen leckét kértem, uram.

Érezte, ahogy a férfi szája mosolyra húzódik.

–Az igaz, de erre a leckére volt szüksége. Most már látja, mit

mulaszt, ha elutasítja a férfiakat és a házasságot.

- Én Csak azt látom – válaszolt erőtlenül Lily –, hogy hiba volt lovaglónadrágot vennem ma délután. Nem lett volna ilyen merész, ha úgy vagyok öltözve, mint egy hölgy.

Hallotta, hogy a férfi elfojt egy nevetést.

- Bár nem szívesen mondok ellent magának, drágám, a legkevesbé sem érdekel, hogy mi van magán. Akkor is kívánnám magát, ha darócot viselne és hamut szórna a fejére.

Csókot nyomott a nő halántékára.

Hirtelen megérezve Heath duzzadó férfiasságát a ruháján keresztül, Lily megpróbált elhúzódni, de a férfi még szorosabbra fonta körülötte a karját, és nem volt hajlandó elengedni.

- Nos, mit gondol az első kóstólóról, amit a szenvedélyből kapott? – mormolta a fülébe a férfi.

Lily elpirult zavarában.

- Én... érdekesnek találtam.

- Csak érdekesnek? – kérdezte hitetlenkedve Heath.

- Hát jó... mondjuk, hogy hihetetlen volt.

A férfi ezúttal elégedetten felnevetett.

- El vagyok ragadtatva. Egy férfit büszkeséggel tölt el, tudja, képes volt gyönyörhöz juttatni a szeretőjét.

Lily összevonta a szemöldökét.

- Mi nem vagyunk szeretők.

- Ezt orvosolni kívánom minél előbb.

Lily felegyenesedett, és szigorú tekintettel nézett a férfirra.

- Gondolom, ebbe nekem is van némi beleszólásom.

- Természetesen. De azt gyanítom, ezután nem fogja olyan makacsul elutasítani a házassági ajánlatomat.

- A makacsságom egy szemernyit sem enyhült, uram.

- Szólítson Heath-nek.

Nem volt könnyű üyen előkelő úriembert ennyire bizalmasan

kezelni, de valóban beleegyezett, hogy a keresztnévén szólítja, a vívóleckék fejében.

- Rendben van, de figyelmeztetnem kell, Heath. Az elcsábításommal egyáltalán nem könnyíti meg magának, hogy megnyerje a játékunkat.

A férfi lustán elmosolyodott.

- Ha könnyű volna nyernem, fele ennyire sem élvezném – és maga sem.

Ez sajnálatos módon igaz volt, gondolta Lily. Rendkívüli módon élvezte a szellemi párbajt a márkival. Még ha rendszeresen veszített is vele szemben, amint éppen az imént is.

Hogyan fordíthatta a vívóleckét ilyen hirtelen a saját javára a férfi, tűnődött Lily önváddal telve. Kétségkívül azért, mert ő túlságosan gyenge, ha a férfiről van szó. El volt rá szánva, hogy ellenáll minden érzéki közeledésének, de az ellenállása azonnal elolvadt a márki forró csókjaitól.

Heath most előrehajolt, és váratlanul megcsókolta a lányt, hosszasan elidőzve az ajkán. Ez a bűnös ajak mindig lángra lobbantotta, gondolta szórakozottan Lily, ismét felforrósodó érzékekkel. Amint rádöbbsent, milyen könnyedén megadta magát, erővel elszakította magát a férfi ajkától, bár amikor megpróbált leszállni az öléből, a férfi ezúttal is megakadályozta.

–Nem tudom elhinni, hogy engedtem idáig fajulni a dolgokat – suttogta a lány.

–Ez volt a következő logikus lépés az udvarlásunkban. Mindketten tudtuk, hogy ez fog történni. Sőt, odáig mennék, hogy megkockáztassam, maga is akarta, hogy megtörténjen.

Lily sem tagadhatta, hogy van egy szemernyi igazság ebben a vádban. Ő akarta tudni, milyen a testi vágy és a gyönyör; és amit tapasztalt, az túltett legvadabb elképzelésein is.

A lány hallgatott, Heath pedig átható tekintettel nézett rá.

- Mi úgyis szeretők leszünk, Lily, efelől semmi kétségem. De amikor szerelmeskedünk majd, azért lesz, mert maga a férjének akar engem.

A lány Heath izmos mellkasának feszítette széttárt tenyerét, tiltakozva a férfi kijelentése ellen.

- Álmokat kerget.

- Ha így van, ezek csodás álmok. És még csodásabb elképzelni magát az ágyamban. Amikor már házások leszünk, a legnagyobb örömmel tanítok meg magának mindent a gyönyörről és a szenvedélyről.

A férfi fogadalma vad, merész képeket idézett fel Lilyben, ám ő erősen küzdött a csábításuk ellen.

- Amikor már házások leszünk? – ismételte meg kérdőn. – Megdöbbentő az arroganciája.

A férfi mogorószínű szemében dévaj fény vülant, a lány berzenkedő hangjától. – Biztosan ígérhetem, hogy élvezni fogja a hitvesi ágyunkat. Nem túlzás azt állítanom, hogy meglehetősen tehetséges szerető vagyok.

Mintha csak bizonyítani akarná, izgató csókot lehelt a lá. bal mellbimbójára.

A vágy tüze szétáradt Lily testében. Megborzongott, és ívb feszült a teste. Megriadva most még erősebben feszítette a kezét Heath mellkasának.

A férfi végre elengedte, ő pedig lemászott az öléből. Bizony talan lábakon állva elfordult, hogy megigazítsa az ingvállát é az ingét, eltakarva pimaszul lemeztelenített keblét. Semmi ké' sége sem volt afelől, hogy Heath nagyszerű szerető lehet.

–Gondolom, mindenről beszámol majd Fleurnek, am köztünk történt – jegyezte meg a lány bosszúsan. – Hogy újab pontokat kapjon.

A férfi nyugodtan elrendezte a saját ruháját, és higgadt' felelt.

- Szó sincs róla. Egy úriember sosem beszél a szerelembe elért sikereiről. Ez szigorúan a kettőnk titka marad.

A lány szó nélkül az ajtóhoz ment, és elfordította a kulcsot'

- Ez azt jelenti, hogy mára véget ért a Vívóleckénk? – Szólalt meg mögötte vontatottan Heath.

Lily egy pillantást vetett rá a válla fölött.

- Igen, úgy van. Nem óhajtok többet semmiféle leckét kapni öntől. Nem bízom önben.

A férfi felvont szemöldökkel nézett rá.

–Nem bízik bennem? Vagy nem bízik saját magában, amikor kettesben vagyunk?

Lily nem felelt erre a kiváló megfigyelőkészségről tanús-, kodó kérdésre. De amint kinyitotta az ajtót, és nagy léptekkei elhagyta a szobát, nem tudott szabadulni attól a kínzó gondolattól, hogy végül is vágyik a szenvedélyre ezzel a dühítő gazemberrel.

*Most már értem, hogy a nők miért rajonganak a
márkiért.
De hogy a felesége legyenek –vagy bárki másé– az
elképzelhetetlen nekem.
Lily a nővereinek*

Ha Lily abban reménykedett, hogy a közeljövőben elkerülheti az újabb veszélyes találkozást Heath–szel, csalatkoznia kellett, mivel aznap este Fleur kijelentette, a tanítványaiknak egy valódi úriemberre van szükségük, akin gyakorolhatják frissen elsajátított társasági Jártasságukat. Ha már úgyis ostromolja őt a márki, határozott Lily, akár hasznát is veheti kéretlen udvarlójának. így aztán elnyomta magában a nyugtalanító érzéseket, és küldött egy üzenetet Heath londoni házába, a segítségét kérve a másnap délelőtti órájához.

Lily meggyőzte magát, hogy ha körülveszi magát a diákjaival, és elkerüli, hogy kettesben maradjanak, jobb esélye van rá, hogy ellenálljon a márkinak.

Tudhatta volna, hogy mindez csak hiú ábránd. Mikor meglátta Heath–t ilyen rövid idő elteltével az átélt testi gyönyörök után, érzéki emlékek áradata öntötte el testét–lelkét. És noha érdektelenséget színlelt, amikor üdvözölte a férfit, egyetlen pillanatát sem tudta elfelejteni az előző napi erotikus közbjátéknak. Újra érezte az izmok játékát, amint tenyerét a férfi mellének feszítette, a lord kemény, erős testét maga alatt. A márki forró leheletét, amikor szájával izgatta a mellbimbóját, és a döbbenetes tűzvihart, amelyet a féifi felidézett benne...

Most már tapasztalatból tudta, miért ugranak a nők olyan boldogan a férfi ágyába, és miért küzdenek a kegyeiért.

Szerencsére ott volt Fleur és Chantel is, akik átvették az irányítást. Bemutatták Lord Claybourn-t a lányoknak, és e² magyarázták, hogyan zajlik majd az estély.

Lily nem számított rá, hogy ilyen erőteljes hatással les a márki mindenkire. Ámulva figyelte, amint Heath mindé erőlködés nélkül elvarázsolta az egybegyűlt nőket, feloldv a gátlásaikat és megneveltetve őket. Az óra végére valamen nyien elbűvölve rajzoltak körülötte, a férfi azonban mestei módon kivédte Ada Shaw merész közeledését, és neheztelé nélkül háritotta Sally Nad flörtölését.

A csillagokat is lehozták volna neki az égről gondol morcosan Lily. Ám igazán szívmelengető volt látnia, hogy próbába a férfi Peg Wallace félénkségét feloldani. Peg szín kivirult a márki szívélyes figyelmétől, és Lily úgy érezte, ezé köszönetet kell mondania a férfinak az óra végén.

Ezért félrevonta a márkit, és megköszönte neki a kedvességét, aztán némi vonakodással hozzátette:

- Azt hiszem, jogos, ha Fleur még egy pontot megítél magának, amiért kisegítette a tanítványainkat.

- Biztos benne, hogy nem bánja meg a nagylelkűségét? – kérdezte a márki, szemmel láthatóan jól mulatva.

- Azzal a ponttal együtt, amelyet a tegnapi vívóleckéért megítéltek, már összesen hét pontom lesz. Ha így haladunk, bizonyosan megnyerem a játszmánkat.

Lily összerendezt. Természetesen a legkevésbé sem akarta, hogy a férfi jogot nyerjen a további udvarlásra három végtelen hónapon át, de úgy érezte, sportszerűnek kell lennie.

- Megérdemli a jutalmat ebben az esetben.

- Hajlandó vagyok beváltani néhány pontot, ha elkísér ma este a Drury Lane-re egy előadásra.

A lány önkéntelenül is elmosolyodott a férfi állhatatos–

ságán. Nem volt kétsége afelől, hogy ez a meghívás a színházba csak ürügy volt arra, hogy még intimebb körülmények között kettesben maradhasson vele.

- Sajnos kénytelen vagyok elutasítani. Nem óhajtom, hogy nyilvánosan lássanak magával, ha már elfelejtette volna. Különben is, a mára engedélyezett ideje már letelt.

A férfi elbűvölő mosolyától szinte elállt a szívverése.

- Meg kellett próbálnom. Akkor látom holnap Lady Freemantle kerti partiján? Felajánlanám, hogy a kísérője leszek, de azt gyanítom, hiába is kérném, hogy velem utazzon a kocsimban.

- Köszönöm, de Fannyval utazom – válaszolta Lily. Chisick vagy féltucat mérföldnyire volt London Mayfair negyedétől, és Bemmilyen körülmények között nem akart Heath-szel ilyen sokáig egyedül maradni. Már az is épp eléggé felkavarta, ha a közelében állt, egy emberekkel teli szobában.

És ismét görcsbe rándult a gyomra, amikor a férfi ajkához emelte a kezét, és könnyedén megcsókolta az ifjait.

Lily kényszerítette magát, hogy megőrizze a nyugalmát; nem akarta megadni a férfinak azt az elégtételt, hogy elárulja neki, milyen nagy hatalma van fölötte. De miután a márki távozott, Lily szégyenletesen hosszú pillanatig állt még ott, élvezve ujjain a bizsergető érzést, ahol a férfi ajka érintette őket.

A szombat hűvös, borult idővel köszöntött rájuk, de Lily remélte, megússzák eső nélkül Winifred kerti partiját. Miután megtartotta a reggeli óráit, divatos, halványzöld muszlinruhát öltött, hozzáülő kalappal a különleges alkalomra.

Fanny még elegánsabban volt öltözve, állapította meg, amikor megérkezett érte a kocsi, minden bizonnyal azért, hogy méltóképpen szembenézhesen a kevés helyi nemesekkel, akik bizonyára szintén ott lesznek.

De Fanny nem a vendégek miatt aggódott elsősorban, hanem Mick O'Rourke miatt.

–írtam neki egy hosszú levelet. Elmagyaráztam, hogyan szándékozunk kiegyenlíteni az adósságunkat – mondta, amint Lily beszállt a hintóba –, de nem kaptam választ. Bevallom, ez aggaszt.

- Gondolod, hogy bosszút áll amiatt, amit tettem vele? – kérdezte homlokláncolva Lily.

- Nem tudom. Lehetséges, hogy azt várja, térden állva könyörögjek neki, hogy megenyhüljön.

- Nem szabad megalázkodnod előtte – jelentette ki harciasan Lily főleg mikor nem is a te adósságodról van szó.

- Tudom. De lehet, hogy nem lesz más választásom, ha rög' tön akarja a pénzét.

Lily homlokán elmélyültek a ráncok.

- Ha gondolod, kipuhatolhatom ma délután, hogy Winifre halandó volna–e azonnal odaadni nekünk a pénzt.

- Megemlítheted, hogy kipuhatold a hajlandóságát – vála I szolt Fany –, de a hétfői estély után remélhetőleg nem lesz szükségünk az ő támogatására

Ezután az estélyről beszélgettek, az utolsó előkészületekről. Fanny a saját öltöztetőnőjét szándékozott átküldeni, hogy segítsen a lányoknak az öltözködésben és a frizurázko– dásban, Lily pedig azt szerette volna, ha a három kedvence, kitüntetett figyelmet kap, ezzel is növelve az esélyeiket, hogy új; támogatókat találjanak maguknak.

Amikor megérkeztek a Freemantle Parkba, Lily nővérei már ott voltak, a gyönyörű kertre néző teraszon. Amint észrevették, Arabella és Roslyn hozzá siettek, és melegen átölelték. Miután kedvesen üdvözölték Fannyt is, a Loring lányok magukkal vitték Lilyt egy csendes szalonba, hogy magukban lehessenek egy

kicsit.

Lily meglepetten tapasztalta, mennyire boldog, hogy a nővéreit láthatja. Az elmúlt hetekben, Arabella esküvője óta rendszeresen írtak egymásnak, de ez nem ugyanaz, mintha személyesen beszélhetnek és nevetgélhetnek egymással. Ráadásul sok minden történt azóta. Ezek közül a legfontosabb Roslyn eljegyzése Arden hercegével.

Arabella szépnek és okosnak tűnt, mint mindig, gondolta Lily, ám Roslyn sápadt szépsége még szembetűnőbb volt, mivel szó szerint sugárzott az arca.

- Biztosan jó döntés volt, hogy hozzámegy Ardenhez, Rose? – kérdezte Lily. – Még mindig nem késő meggondolnod magad. Még van tíz nap az esküvőig, azután már nem változtathatsz a dolgokon. – Roslyn fanyarul elmosolyodott, Arabella pedig hangosan kacagott.

- Pontosan ezt vártuk tőled, drága Lily – mondta. – Tudjuk, mennyire gyűlölöd a házasságnak még a gondolatát is. De Roslyn mindig is jobban hajlott rá, mint akár te vagy én.

Mivel Roslyn nem volt szemtanúja az apjuk brutalitásának, ahogyan ő, gondolta Lily. És nem is hagyta cserben a jegyese, aki korábban szerelmet tettett, mint Arabellát az első vőlegénye.

- Meg kell hogy mondjam, valóban boldognak látszol, Rose – ismerte el Lily.

Roslyn ellágyult arccal válaszolta.

- Örületesen boldog vagyok. És veled mi a helyzet, Lily? Boldog vagy fent Londonban Fannyval meg a tanítványaiddal?

- Igen – válaszolt az igazsághoz híven a lány. – Nagyon hálás dolog azokat a lányokat tanítani, növelni az önbecsülésüket. Szinte napról napra jobban kinyílnak. Sokkal több tudásvágy van bennük, mint itt a Freemantle Akadémián volt a

növendékeinkben. Talán azért, mert ők tudják, müyen nehéz lehet az élet, mivel maguknak kell gondoskodniuk a megélhetésükről, nem születtek bele a jómódba és a kényelembe.

- És mi van Lord Clayboure-nel? – érdeklődött Arabella.

- Mi van vele? – kérdezett vissza Lily.

- Hogy halad az udvarlásotok? Kétlem, hogy örömmel fogadtad volna az érdeklődését.

- Valóban. Csak azért viselem el, hogy hozzon néhány megfelelő úriembert a hétfői estélyünkre.

- De Claybourne igazán elbűvölő ember – jegyezte meg Roslyn. – Okos, szellemes és karizmatikus. Azt hittem, legalább egy kicsit izgalmasnak találod a kihívást.

Lily nem tagadhatta, hogy Heath dinamikus és izgalmas. A közelében felvillanyozódott, elméje és az érzékei felélénkültek. És amióta a férfi a nyomában járt, Lily élete sokkal izgalmasabb volt, mint korábban bármikor.

És éppen ettől volt a márki olyan veszélyes. Ha alig egy hét múltán így érez iránta, hogyan lesz képes a szégyenletes vonzódás ellen küzdeni, ha a férfi megnyeri a köztük levő játszmát?

- Lehet, de nem vagyok hajlandó még csak fontolóra se venni a házassági ajánlatát. Tökéletesen jól megvagyok ahogy most vagyok. Különösen most, hogy elterveztem a jövőmet. Valamilyen módot akarok találni arra, hogy segítse a lakóinkhoz hasonló nőknek. Hogy jobb életük lehessen.

- Ez igazán tiszteletreméltó cél – jegyezte meg Roslyn – d segíteni a rászoruló nőknek és férjhez menni nem zárják egymást.

Lily egyre növekvő türelmetlenséggel pillantott a nővéreire.

–Ha az a szándékotok, hogy egyfolytában Lord Claybourne–

ről faggassatok, akkor azt hiszem, inkább kimegyek.

- Ne csacsiskodj – pirongatta Arabella kedvesen. – Csak arról van szó, hogy mi mindketten megtaláltuk a tökéletes társunkat, és ugyanezt kívánjuk neked is. Legalább adhatnál egy esélyt Lord Claybourne–nek az udvarlásra.

Lily makacsul megrázta a fejét. Sosem akart szerelmes lenni és megházasodni. Megfogadta, sosem tűri, hogy bármely férfi valaha is ekkora hatalmat szerezzen felette, és nem fogja a régi elveit feladni csak azért, mert egy férfi már–már ellenállhatatlan vonzerővel hat rá.

- Nem tudok eléggé bízni benne – jelentette ki egyszerűen.

- Egyáltalán nem biztos, hogy olyan, mint az apánk. Marcus a legkevésbé sem olyan.

- És Drew sem – szólt közbe Roslyn. – Lord Claybourne egyáltalán nem tűnik olyannak, mint a papa, Lily.

Nem, Heath valóban másmilyennek látszik, ismerte el Lily. Láta a férfiban a kedvességet, a gyengédséget, a humort. És a márkí nem próbálta irányítani őt, sem kényszeríteni, ahogy az apjuk tette olyan kegyetlenül az anyjukkal. És fizikailag sem fenyegette. Inkább vigyázott rá és védelmezte...

- El sem tudom képzelni, hogy félsz tőle, Lily – jegyezte meg gondterhelten Arabella.

Nem, ő a saját reakciójától félt, amit a férfi váltott ki benne. Megrémült a vágytól, amellyel a férfi megismertette. Sosem vágyott ilyenfajta intimitásra egy férfival, de most azon kapta magát, hogy állandóan erre gondol.

Szinte mulatságosnak találta a helyzetet. Alig pár hónapja ő figyelmeztette Arabellát, ne hódoljon be Marcus férfias vonzerejének. Most viszont már megértette azt a csábítást, amellyel a nővérenek kellett szembenéznie.

- Nem szabad elítélned minden férfit amiatt, amit a papa tett

– mosolygott rá szomorkásán Arabella – bár magam is így éreztem, mielőtt szerelmes lettem Marcusba. Tudom, sok nemesembert úgy neveltek fel, hogy önző lett, és nem törődik másokkal. Ezek a férfiak nem képesek szeretni, de lehet, hogy Claybourne is kivételnek bizonyul.

Lilynek fogalma sem volt, hogy Clayburne képes-e szeretni. Az tény, hogy az elmúlt néhány napban kapott némi ízelítőt a férfi nagylelkűségéből, de ennek lehet egyszerűen az is az oka, hogy a férfi meg akarja nyerni a játszámjukat.

Am a férfi szívének állapota a legkevésbé sem számított neki, emlékeztette magát Lily. Mereven kihúzta magát, és kijelentette:

- Belle, komolyan nem akarok többet erről tárgyalni.

A nővére összeszorította az ajkát, mintha csak vitázni akarna, aztán ellágyult az arca.

- Igazad van. Neked magadnak kell felfedezni a szerelmet, Lily. Úgyhogy nem erőszakoskodunk veled többet. De arról tudnod kell, Winifred még mindig nem tett le róla, hogy összeboronáljon titeket. Mindent tud Claybourne udvarlásáról.

Lily összevonta a szemöldökét.

- Honnan tudta meg?

- Fogalmam sincs. Talán a márki mondta el neki.

Ez rávallna a férfirra, hogy biztosítsa magának Winifred támogatását, gondolta bosszúsan a lány.

–Tekintet nélkül Winifred szándékaira – vágott közbe Roslyn –, ideje csatlakoznunk a többiekhez. Még nem találkoztál Constance–szal, Lily, sem a gyerekeivel. Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fognak neked a gyerekek.

Roslyn leveleiből Lily már ismerte a szívet melengető történetet, ahogy Winifred befogadta elhunyt férje egykori szeretőjét és három törvénytelen gyermekét. A kerti partit is valójában Constance Baines tiszteletére rendezte, hogy bemut.is

őt a környékbeli nemességnek. Constance állítólag m csaknem teljesen felépült súlyos betegségéből, amelybe mqj nem belehalt.

- Nagyon szeretném megismerni őket – jelentette ki Lil belekarolva két nővérébe. – Ajándékot is hoztam a gyereke nek, Rose, hogy kényeztessen egy kicsit őket, ahogy jav? soldad.

Roslyn kedvesen mondta:

- Rettenetesen nagy szükségük van egy kis kényeztetésre nem sok jutott nekik eddigi életükben.

Lily boldogan fordult figyelmével Constance és a gyermek felé, mivel azt remélte, így elkerülhet egy bizonyos elbűvöl nemesembert. Ám amint kilépett a házból, azonnal megpillan totta Heath-t két legjobb barátja, Danvers grófja és Arden her cege társaságában.

Heath-hez hasonlóan ők is feltűnően jóképűek voltak, é láthatóan jó kondícióban lévő sportemberek. A herceg sötétszőke hajához karcsú, elegáns alkat társult, míg Marcusnak ébenfekete haja volt és Ardennél masszívabb testalkata. És mindketten kizárólag a saját hölgyükre figyeltek; nyilvánvaló volt, hogy rajonganak Arabelláért és Roslynért.

Heath, nyugtázta Lily, őt figyelte érdeklődéssel a tekintetében. Szégyellnivaló módon a lány szíve nagyot dobbant örö-. mében, amikor találkozott a pillantásuk, ezért elfordult, és gyorsan elindult a barátnője, Tess felé, aki egy fiatalokból álló kis társasággal beszélgetett és nevetgélt. Sokkal jobban kell igyekeznie, róttta meg magát Lily, ha sértetlenül meg akarja úszni a délutánt.

Valóban nagyon élvezte a találkozást Constance-szal és a gyermekeivel. Constance gyönyörű nő volt, habár még mindig betegesen sápadt. Két kislánya pedig már ugyancsak a majdani szépség jeleit mutatta. Tizenhat éves fia, Benjamin kevésbé volt kifinomult, erős, szikár alakja arra utalt, hogy az utóbbi éveket

fizikai munkával töltötte. Ben közömbösséget tettett, mintha nem érdekelné, hogy ilyen illusztris társaságban lehet, ám a két kislány szökdécselt izgalmában, életük első partiján, és örömmel várták a beígért programokat. Winifred megszervezte, hogy életükben először megkóstolhassák a fagyaltot, és különböző Játékokban vehessenek részt. Később pedig felnőttek felügyelete alatt kievezhetnek majd a csónakázótóra.

Számos gyermeket meghívtak, hogy legyen társaságuk, és Lily örömmel vállalkozott rá, hogy segít Tessnek a gyerekcsoport felügyeletében. így az első órában sikerült távol tartania magát Heath-től, míg labdajátékokat játszott Sarah-val és Daisyvel a gyepen, megtanítva nekik, hogyan üssék be a kis kapuba az ütővel a labdát.

Amikor azonban visszamentek a kertbe, hogy bújócskát játsszanak, kénytelen volt észrevenni Heath-t. A száznál is több vendég között Claybourne láthatóan kivételezett helyzetet élvezett, elbűvölő modorának és könnyed mosolyának köszönhetően.

Éppen ezért meglepte Lilyt, hogy a férfi otthagyta a társaságát, és csatlakozott hozzá és a gyerekekhez.

- Lady Freemantle engem bízott meg vele, hogy megszervezzem a csónakázást – közölte Lilyvel.

Lily összevont szemöldökkel pillantott a barátnője felé, mielőtt válaszolt Heath odavetett megjegyzésére.

- Ez nyilvánvaló cselszövés, hogy összehozzon minket.

–Természetesen. Mivel jól látja, hogy maga kerül engem, mióta csak megérkezett.

- Nos, nem szükséges ekkora áldozatot hoznia. Bizonyára nem különösebben élvezi, hogy gyerekeket csónakáztasson.

- Ó, dehogynem. Pláne akkor, ha ez lehetővé teszi, hogy az ön elbűvölő társaságát is élvezhetem.

Lily a szemét forgatta, de úgy tűnt, Heath komolyan elszánta magát, hogy szórakoztassa a gyerekeket. Kinevezte Benjámint Baines-t a segédjének, a többieket pedig utasította, hogy kövessék a kerten és az ápolt gyepen át a tóhoz.

Sok felnőtt is bekapcsolódott a mókába, úgyhogy hamarosan öt csónakot megtöltöttek, a Freemantle-ház markos inai segítségével. Lily a parton állt, segített az utasoknak elfoglalni a helyüket, aztán figyelte, amint nagy vidámság és kacagr közepette elindultak a csónakok.

Ámulva figyelte, hogyan bánik Heath a gyerekekkel. Épp olyan barátságos és elbűvölő volt velük, mint Lily tanítványaival. Sarah-t és Daisyt különösen elvarázsolta, amint fel-al evezett velük a tavon, megmutatva nekik, miként kell bánni evezőkkel.

Ekkor Winifred lépett Lilyhez, és melegen átölelte, majd kissé hátrébb húzódva pirongatni kezdte.

- Igazán neheztelek rád, gyermekem. Hogy gondoltad, hogy megszöksz Londonba, nehogy ez a vonzó márkis rád találjon? Nagyon csúnya dolog volt így becsapni minket.

Lily szeretettel rámosolygott.

- Tudod, hogy a te mesterkedésed vitt rá, Winifred.

- Ugyan – vágott vissza a kövérkés, anyáskodó hölgy –, csak a te érdekedet tartottam szem előtt – ahogyan most is. Orránál fogva vezetted Claybourne-t. Remélem, kárpótolni fogod érte.

- Hogy érted ezt? – kérdezte gyanakvóan Lily.

- Meg kell engedned, hogy elvigyen csónakázni, miután a gyerekek végeztek. Kettesben. Nagyon romantikus lesz – intett a táj felé – ebben az idilli környezetben.

–Winifred...

- Ragaszkodom hozzá.

Lily összevont szemöldökét látva Winifred felemelte a kezét.

- Rendben van, jobban ismerlek annál, mint hogy

megpróbáljam rád erőltetni. De nem hiszem, hogy olyan nagy kérés volna.

Durcás arcot színlelve tette hozzá:

–Kérlek, drágám, tedd meg ez egyszer egy Öregasszony kedvéért.

Lily bosszúsan szusszanva vágott vissza.

- Egyáltalán nem is vagy öreg.

- Elég idős vagyok hozzá, hogy az anyád legyek – válaszolt Winifred. – Ezenkívül sokkal tapasztaltabb vagyok nálad. Higgy nekem, ne akarj öregségedre egyedül maradni, szeretet nélkül, ahogyan én.

Lily nem vitatkozott tovább; vonakodva beleegyezett, hogy elmegy kettesben csónakázni Lord Claybourne–nel.

A felnőttek csak rövid utakat tettek a tavon, a gyerekek viszont nehezen untak rá a csónakázásra. Majd egy óra múlva ért partot Heath az utolsó csoporttal. Lily reménykedett, hogy közben meggondolta magát, és már nem akarja őt kivinni a tóra, de amint a gyerekek kiszálltak és Tess elvezette őket, a férfi Lily felé fordult:

- Végre maga következik – mondta.

Amint Lily belépett volna a csónakba, Heath felé nyitotta a kezét.

- Hadd legyek ez egyszer lovagias – mondta, miközben nevetés bujkált aranyszínű szemében.

Tudván, hogyan fog rá hatni a férfi érintése, Lily nem igazán akarta megérinteni a márkít. De nem volt más választása, kénytelen volt odanyújtani neki a kezét, és hagyni, hogy a férfi a csónakba segítse. Ám amint elhelyezkedett a márkival szemben az ülésen, azonnal elkapta a kezét.

- Maga bízta fel Lady Freemantle–t, igaz? – kérdezte Lily, amint Heath evezni kezdett.

- Nem sok biztatásra volt szüksége. Ő azt akarja, legyen alkalmunk kettesben maradni. Úgyhogy törődjön bele, kedvesem, és tegyen úgy, mintha élvezné.

Lily fanyarul elmosolyodott. Valóban nagyon humoros volt, hogy hagyta magát így csapdába csalni.

- Én is remekül tudnék evezni – jegyezte meg, mivel nem akarta túl könnyen megadni magát. – Nem szükséges úgy kezelnie, mint valami törékeny virágszálat.

- Higgye el, nem áztatom magam ilyesmivel. Sokkal inkább hasonlít egy tüskés bogáncshoz – nevetett fel Heath. – Egy pillanat múlva átveheti az evezőt, de egyelőre dőljön hátra és élvezze ezt a romantikus pillanatot.

A nő felvonta a szemöldökét.

- Csak nem várja tőlem, hogy nyafogjak és flörtöljek magi val?

- Hogyan is képzeled! Maga túlságosan egyenes ezekhez a n praktikákhoz.

Lily elfordította a tekintetét a márki gunyorosan mosoly arcáról, és inkább a tájat szemlélte. Be kellett vallania mag nak, hogy élvezzi a kirándulást. Kellemes volt kint a vize annak ellenére, hogy kénytelen volt elviselni ennek az elbűvöl gazembernek a társaságát... vagy talán éppen azért. A Na előbújt a felhők mögül, és az egyre erősödő szellő ellenér kellemes nyári délután volt.

A lány érezte, ahogy elárad benne az elégedettség – amíg e nem érték a tó közepét, ahol Heath elengedte az egyik evezőt kinyúlt, és rángatni kezdte Lily kalapjának a szalagját.

Lily meglepetésében a férfi csuklójára kulcsolta a kezét.

- Mi az ördögöt csinál?

- Túlságosan is illedelmesen néz ki – válaszolt a férfi kihívóan, teljesen meglazítva a szalagot, és leemelve a kalapot a

lány fejről. – Azt akarom, hogy a szél összekócolja a haját. .

Lily kipillantott a partra, de úgy tűnt, senki nem figyelt fel a férfi mesterkedésére. Lily előre hajolt, kikapta a kalapot a férfi kezéből, és újra feltette a fejére. De mielőtt még újra megköthette volna, egy hirtelen szélroham belekapott a széles karimába, A kalap felemelkedett, és átrepült a csónak peremén. Lily ösztönös reakcióval utána kapott, féloldalt előre vetődve a csónakban. Legnagyobb bosszúságára nemcsak hogy elvétette, de a bal karja a válláig elmerült a vízben.

A hideg víztől elállt a lélegzete, és a szabad kezével vadul megragadta a csónak peremét. Egy pillanatig veszélyesen imbolyogva ült a csónak szélén. Aztán érezte, hogy Heath hátulról megragadja a szoknyáját, megakadályozva, hogy a lány kiessen a csónakból. Ám a hirtelen mozdulattól a kis csónak még jobban megbillent, és Lily fejével előre beleesett a tóba.

Hallotta, ahogy Heath vadul káromkodik, mielőtt a víz összezárult volna fölötte. A víz hideg érintésétől Lily kinyitotta a száját, egy nagy adag vizet nyelve.

Rémülten a felszínre vergődött, fuldokolva és levegő után kapkodva. Ám szinte azonnal megérezte, hogy egy erős kar fonódik a dereka köré, amint ott küzdött a vízben.

Rémület volt Heath hangjában, amint sürgetően a nevén szólította, bár aztán gyengédebben szólt hozzá.

- Csak nyugodtan, fogom – mormolta a vizet taposva, miközben tartotta a nőt.

Utánaugrott, hogy megmentse, jött rá Lily, vadul köhögve.

Mikor végül visszanyerte a lélegzetét, a férfi még közelebb vonta magához.

- Jól van? – kérdezte, aggodalommal a hangjában.

Az arcuk szinte összeért, amint Lily a férfi vállába kapaszkodott. Habár nem akarta elengedni, a lány kényszerítette

magát, hogy lazítson a szorításán.

- Igen – felelte rekedt suttogással jól vagyok.

A férfi elmosolyodott.

- Nem úgy néz ki.

- Jól leszek, amint újra kapok levegőt.

Mintegy a kijelentése cáfolataként újra elfogta egy erőteljes köhögőroham. Heath tartotta karjával, amíg újra meg nem jött a lány hangja.

- Köszönöm – szólalt meg Lily végül – de nem kellett volna összevizeznie magát. Én is meg tudtam volna menteni magam.

- Attól félttem, esetleg a vízbe fullad.

- Tudok úszni. Basil Eddowes megtanított gyerekkorunkban. Gsak a sokktól bénultam meg egy pillanatra.

Elhallgatott, hirtelen ráébredve, hogy a férfi teste a testének préselődik.

- Most már elengedhet. Boldogulok magam is.

- Lehet, hogy nehezen tud majd úszni a hosszú szoknyában és az alsószoknyákban.

- Boldogulok – ismételte meg Lily.

A férfi még mindig vonakodott elengedni, úgyhogy a lány eltaszította magától. Heath-nek igaza volt, jött rá hamaros. Lily. Valahogy sikerült a felszínen maradnia, de nem könnye mozgott. A szoknyái vasmacskaként húzták lefelé. Amikor pedig a lábával tempózni próbált, felfedezte, azok hogy teljesei belegabalyodtak a muszlinrétegekbe.

Küszködve eljutott a néhány méterre lebegő csónakig. Fel nyúlt, megragadta a peremét és rácsimpaszkodott.

Várt egy kicsit, amíg visszanyerte az erejét, aztán megpróbált bemászni, de nem boldogult. Átázott ruhája súlya lehúzta, és ahányszor megpróbálta felhúzni magát, minden alkalommal belefördította a csónakot a vízbe.

- Nem akarja, hogy segítsek, édesem? – kérdezte szelíden Heath, mikor a lány dühösen felfohászkodott.

Egy csöpögő hajfürtöt félretaszítva az arcából, Lily hátrapillantott a férfitra. Jól látta, hogy a márki élvezi a helyzetet. És arra vár, hogy ő beismerje a vereségét. De Lily nem volt hajlandó megadni neki azt az elégtételt, hogy a segítségét kéri.

Mostanra már sokan összegyűltek a parton, és riadtan érdeklődtek a lánytól, hogy jól van-e.

– Igen, ne aggódjanak – kiáltott issza Lily –, jövök már.

Elengedte a csónakot, és elindult balra, a legközelebbi part felé, ám az összegubancolódott ruhájától csak lassan tudott úszni.

Heath, a hangjából ítélve, nem örült a próbálkozásának.

- Mégis mit csinál, Lily?

A lány tovább úszott, bár nagyon dühítette, hogy épp csak araszol előre a vízben.

- Megmentem magam. Nem akarom, hogy újabb pontokat szerezzen, amiért kimentett engem. Már így is csak három pontra van szüksége a győzelemhez.

- És mi van, ha ezúttal lemondok a pontokról? Akkor visszajön a csónakhoz, és hagyja, hogy segítsek magának?

–Köszönöm, uram, de nagyon kellemesnek találom ezt a kis testgyakorlást.

- Lily... – mondta a márki, féüg mulatva, félig bosszankodva.

Mikor látta, hogy a lány nem ad(ja fel, mellette kezdett úszni, a tempóját a lányéhoz igazítva.

- Mondta már magának valaki, Miss Loring, hogy mennyire makacs?

- Igen, meglehetősen gyakran. Ön is említette már. De én figyelmeztettem is erre, nem emlékszik?

A parton álló emberek közül többen rájöttek, mire készül

Lily, és sietve elindultak a tó partján, hogy eléje menjenek. Benjamin vezette a menetet, három inassal szorosan a nyomában. Utánuk Winifred lihegett, mivel terebélyes termete megakadályozta, hogy ugyanolyan sebesen haladjon, mint ők.

Lily karja kezdett elfáradni, de szerencsére hamarosan sekélyebb vízbe ért, ahol már leért a lába. Hiába próbált azonban lábra állni. Mindkét selyemtopánját elveszítette, harisnyás lába pedig nehezen kapaszkodott meg a síkos iszapban. És amikor végre sikerült talpra állnia, amikor megpróbált a partra kapaszkodni, úgy érezte, mintha láncokat vonszolna maga után.

Egyszer majdnem elesett, aztán a derékig érő vízben belelépett egy éles kőbe, amely elvágta a lábát. Amikor fájdalomában felkiáltott, hallotta, amint Heath dühösen felmordul.

- Ami sok, az sok – mondta a férfi, a lányhoz lépve.

Nem várva engedélyre a karjába kapta Lilyt, és úgy vitte tovább.

Lily tiltakozni próbált, de kénytelen volt Heath nyakába kapaszkodni, míg a férfi nagy léptekkel haladt a part felé.

- Tegyen le – követelte a lány, amikor már csak térdig ért a víz.

- Örömmel – válaszolt Heath. – Olyan nehéz, mint egy partra vetett bálna

Amint kimondta, megbotlott, és féltérdre esett. Habár könnyűszerrel megtartotta a lányt, aki még szorosabban kapaszkodott anyakába, mindkettejükből egyszerre szakadt ki ugyanaz a szitokszó.

A helyzet iróniája egyszerre ragadta meg Lilyt és Heath-t. Amint egymás szemébe néztek, mindketten hangosan felnevettek. Amikor a férfi végül talpra állt, továbbra is biztonságosa,

tartva a lányt, a nevetésük ziháló mosolyba fordult.

- Átkozottul nehéz a hőst játszani maga mellett, drágáságom.

Lily ajka vidám mosolyra húzódott.

- Szép kis hős maga. Ha nem oldja ki a kalapomat, ne kerülünk ilyen csávába.

Mire a szárazföldre értek, már a nézők egy kis csoportja várta őket.

Winifred alig jutott lélegzethez, de azért ő szólalt meg első nek. –Milyen csodás volt ez öntől, uram. Megmentette Lily életét.

- Túlértékel, asszonyom – válaszolt szárazon Heath.

- Igen – tette hozzá fanyarul Lily szerintem nekem is valami közöm a megmenekülésemhez.

A márki felnevetett, Winifred pedig a fejét rázta.

- Akkor is nagyon romantikus volt – erősködött.

Nem törődve a barátnője megjegyzésével, Lily Heath-hez fordult.

- Könyörgöm, uram, tegyen már le. Ennyi lovagiasság éppen elég volt egy napra.

Mikor a férfi engedelmesen harisnyás lábára állította, a lány összerándult, amint megérezte érzékeny talpán a durva talajt

Fájdalmát látva Winifred összevonta a szemöldökét.

- Lily, nem mehetsz vissza a házba cipő nélkül.

- Nem szándékozom a te házadba visszatérni, Winifred. Inkább hazamegyek Daners Hallba, hogy levethessem végre ezt az átázott ruhát.

Winifred tekintete hirtelen felcsillant.

- Igen, természetesen haza kell menned, hogy átöltözhess. Az én ruháim közül egy sem volna jó rád. Önnek pedig el kell kísérnie, Lord Claybourne. Önnek is száraz ruhára van szüksége, és Lord Danvers ruhatárából bőven válogathat.

Lily szívesen vitába szállt volna vele, de mindkettőjük ruhájából csöpögött a víz, és már kezdett fájni.

Végül Heath eldöntötte helyette a problémát.

- Az én kocsimon átmegyünk Danvers Hallba, Lady FreeItiantle. Egyenesen az istállóba megyünk, hogy ne alkalmatlankodjunk a vendégeinek.

Winifred boldogan bólintott, de közben aggódó pillantást vetett Lily viharvert ruhájára.

- Esetleg elküldhetek egy inast, hogy hozzon neked néhány takarót...

- A kocsimban vannak útítakarók – nyugtatta meg Heath. – Kérem, bocsássa meg nekem, hogy ilyen hirtelen távozom, asz-szonyom.

Kurtán meghajolva a háziasszonyuk felé, ismét felkapta Lilyt, nem törődve bosszús szusszanásával, és nagy léptekkel elindult az istállók felé.

Lily tudta, hogy hiába is tiltakozna, ennek ellenére pirongatni kezdte a márkít, amint hallótávolságon kívül jutottak.

- Szégyentelenül kihasználja Winifred mesterkedését.

- Lehet, de a hagyományos udvarlás önnél nem vált be, úgyhogy muszáj megragadnom a kínálkozó alkalmat.

Lily nagyot szusszant.

- Ugye nem véli ezt az ostoba komédiát romantikusnak, ahogyan ő?

- Nem, nem nevezném romantikusnak. Úgy néz ki, mint egy ázott ürge.

Lily szeme megjátszott sértettséggel elkerekedett.

- Nocsak. Először bálna, most meg ürge. Milyen kedvesen bókol.

A férfi elmosolyodott.

- Mága nem olyan nő, aki örül a bókoknak – ezt megtanultam

az első öt percben, amikor megismertem.

Bár nem akarta bátorítani a férfit, Lily önkéntelenül is visszamosolygott rá. Azt sem tagadhatta, élvezi, amint Heath erős karja átfogja és meleg, izmos testéhez szorítja. A Nap eltűnt a felhők mögött, és a lány egész teste libabőrös lett nedves ruhájában.

Amikor az istállókhöz értek, a férfi egyenesen a kocsijához vitte a lányt. A szolgálai azonnal ugrottak, és kinyitották a hintó ajtaját, hogy a márkí elhelyezhesse benne Lilyt. A lány kűs ködve próbálta elrendezni magán a vizes szoknyáit, miközbe elhelyezkedett a bőrlése. Reszketett a hidegtől, amint a n ves anyag rátapadt a testére.

Miután kiadta az utasításokat a kocsisnak, Heath is b szállt, és elhelyezkedett a lány mellett. Egy nehéz, gyapjú ú takarót hozott magával. Lily hálásan fogadta, amikor a fét¹ elrendezte a takarót az ölében és a vállán. Ám amikor átölelt a fél karjával és magához vont, a lány megmerevedett.

- Kedves Lord Claybourne... – kezdett tiltakozni.

- Csitt, hadd melegítsem meg magát. Máskülönben hala fagy, mire elérjük Danvers Hallt.

Lily vonakodva tűrte, hogy a férfi közel vonja magához. Ab' tudta elhinni, hogy hagyta, Heath ebbe a kényes helyzetb ügyeskectfe bele, habár akarata ellenére csodálta a fortélyo ságát, és azt, ahogy mindig kivédte az ő próbálkozásait, amellyel akadályozni próbálta az udvarlását. Lily fejcsóválva, halkan nevetett a férfin, és magán.

Heath egyik ujját a lány álla alá téve maga felé fordította a; fejét.

- Tetszik nekem, ahogy nevet – nézett rá gyengéden. – Szeretem, ahogy a nevetéstől apró szikrák gyúlnak a szemében.

Lilynek hirtelen összeszorult a torka.

Ekkor elindult a kocs, és Lilyt a márkinak lódította. A lány zavartan elfordította a fejét. De nem tudott szabadulni a férfitől, mivel az a hüvelykujjával végigsimította a nyakát. A lány megborzongott az érintéstől.

- Hagyja abba, uram.

- Kénytelen vagyok ellent mondani önnek, angyalom. Fel kell melegítenem, és ezt úgy akarom elérni, hogy megcsókolom.

Amikor Lily nyakszirtjére szorította az ajkát, a lánynak remegni kezdett a gyomra, és felgyorsult a szívverése. Szigorú tekintetet vetett a válla fölé a márkira.

- Nem akarhat megcsókolni egy ázott ürgét.

A férfi ellenállhatatlan mosollyal felelt:

- Hányszor kell még elmondanom magának, nem érdekel, hogyan néz ki. Maga bármilyen külsővel is őrijtően kíváncsi.

A férfi sem volt kevésbé kíváncsi a tóban vett kényszerű fürdő után, gondolta Lily, felpillantva a vonzó arcra. A márk nedves haja sötétebbnek tűnt, és kissé begöndörödött; Lily legszívesebben beletúrt volna a kezével. És hogyan állhatna ellen egy ilyen érzéki, buja mosolynak?

Bizonyosan ezért nem húzódott el, amikor Heath fölé hajolt. A férfi lágyan megcsókolta, ígéretéhez híven felmelegítve az ajkát, és egyéb, még érzékenyebb részeket is a testében. Lily ajkát szégyenletes módon kis sóhaj hagyta el, amint felforrósodott az öle. Tudta, hogy meg kellene állítania a márkit, de a férfi bűnös ajka minden nő józan eszét képes lett volna rabul ejteni...

Aztán Heath egyik keze félretolta a takarót, és megpihent Lily mellén, birtokló mozdulattal összezárulva felette. A lány eltökélten elhúzódott tőle, és küszködve próbálta összeszedni az akaraterejét.

- Nem gondolhatja komolyan, hogy szerelmeskedjen velem

fényes napvilágnál egy kocsiban – kiáltott fel zihálva. – Még maga sem lehet képes ilyen botrányos viselkedésre.

- De bizony gondolhatok rá.

- Már alig van egy mérföld Danvers Haliig.

–Szóltam a kocsisomnak, hogy lassan hajtson, a sokk miatt, ami magát érte, amikor a tóba esett. Higgyen nekem, van időnk arra, amire gondolok.

Egyik ujját a lány állaig emelte, aztán végighúzta rajta, egészen a ruhája kivágásáig.

- De ígérem, ezúttal nem fogom annyira felizgatni, hogy a gyönyörkiáltásait meghallják a szolgálaim.

Lily torka kiszáradt a gondolatra, hogy Heath ismét a gyönyör kiáltásait csalja ki belőle, mint tegnap. Mozdulatlanul ült, míg a férfi ujjai őrítőén könnyed érintéssel simogatták a bőrét. A Heath testéből áradó forróság és az érzékeit felébresztő érintés vad vágyat keltett a lányban. Alig hitte el, mennyire akarja, hogy a férfi szerelmeskedjen vele.

Lily szorosra zárta a szemét. Heath nagyon rossz hatás:– volt rá. Felkeltette benne azt a vakmerőséget, amelyet próbál kordában tartani.

Hatalmas akaraterővel kifejtette magát a férfi öleléséből, é átült a szemközti ülésre, miközben a takaró a derekáig lecsúszott a nagy sietségben.

- Maga egy ördög. Azt akarja, hogy megfeledekzzek mindé illendőségről.

- Ami amúgy sem volt valami erős oldala.

Ez igaz volt. Mindig is volt benne valami vad vonás, és Heath most ezt még jobban igyekezett a felszínre hozni, arra ösztönözve, hogy olyan meggondolatlanul cselekedjen, ahogya szeretett volna. Ám ezúttal nem enged a vágyainak, fogadk– zott Lily.

Nem könnyítette meg azonban a dolgát, ahogy a férfi lassan pásztázta a tekintetével.

- Volna szíves nem bámulni így rám? – tört ki bosszúsan.
- Hogyan?
- Mintha le akarna vetkőztetni.

- De hiszen le akarom vetkőztetni, drágám – válaszolt a férfi érzéki, csibészes mosollyal. – Hát tehetek róla, ha annyira kívánom? Ez a muszlinruha pillanatnyilag nem sokat takar a bájaiból.

A lány lepillantott, és észrevette, hogy látszik a mellbimbója a ruhája nedves felsőrészen, és az alsóneműje is áttetsző. Elvörösödve magára rángatta a takarót, hogy eltakarja a mellét a férfi mohó pillantása elől.

Heath felsóhajtott.

- Nos, akkor kénytelen vagyok beérni a képzeletemmel.

Lily gyanakodva méregette, azon tűnődve, mivel próbálkozik a férfi legközelebb. Nem tudott bízni benne, látva a tekintetében táncoló csibészes fényt. Igaza volt, hogy nem bízott benne, jött rá a következő pillanatban, mivel a férfi lenyúlt és kigombolta a pantallóját. Lilynek elállt a lélegzete, amikor Heath benyúlt az alsónadrágjába, és előhúzta ágaskodó hímtagját Lily döbbent tekintete előtt.

- Elállt a szava? Ki gondolná.

Lily nagyot nyelt.

- Maga rettentően komisz – jelentette ki rekedt hangon.
- Lehetséges. Sőt, talán még annál is komiszabb.

A lány szeme elkerekedett, amint figyelte, hogy a férfi tenyerén ringatja kemény dárdáját. A méretéből ítélve a férfi nagyon felajzott volt; hímtagja hatalmasan, vastagon és duzzadtan meredezett.

Lily még sosem látta egy férfi meztelen ágyékát, csak

márványszobrokon. Heath—é pedig sokkal nagyobb volt és sokkal életerősebb bármelyik szoborénál. Lily nem tudta levenni róla a tekintetét. Megbabonázva nézte, ahogy a márkí könnyedén simogatta duzzadó férfierejét.

- Sokkal jobban örülnék, ha ezt maga csinálná nekem.

Mivel a lány nem felelt, Heath előrehajolt, és a takaró alá nyúlva megragadta Lily bal bokáját, és lefejtette róla a harisnyát. A lány lábát az ölébe emelve könnyedén megmasszírozta a talpát, hogy megmelegítse, majd közelebb húzva meztelen testére helyezte.

A lány képtelen volt elfordítani megbabonázott tekintetét. Furán erotikus érzést keltett benne a forró, gránitkeménységű, vastag hímveessző meztelen talpa alatt.

- Lily – szólalt meg halkan a férfi –, jöjjön, üljön mellém.

A lány a férfi szemébe nézett, ösztönösen megértve, mit kér tőle.

- Azt akarja, hogy... simogassam?

–Igen, nagyon szeretném – válaszolt csábító mosollyal a márkí. – Azt tudja, mennyire gyönyörteljes érzés, amikor én izgatom magát, úgyhogy el tudja képzelni, milyen lehet nekem, ha maga izgat engem.

Lily szíve hevesen kezdett kalapálni, de nem volt elég ereje, hogy visszautasítsa ezt a botrányos kérést. A férfi mogoróbarna szemében csillogó buja tekintet vonzásának engedve a lány felemelkedett, és ismét elfoglalta helyét a férfi mellett, tökéletesen megfelelkezve a földre csúszó takaróról.

Heath azonnal fedetlen ágyékára helyezte a lány kezét. Lily lélegzete elakadt, amint az ujjai összezárultak a férfi erekciója körül, és megérezte, amint az lüktetni kezd az érintésétől.

A lányban egyre nőtt a feszültség, ám Heath egyszerűen csak hátradőlt az ülésen, és könnyedén fogva Lily kezét, megmutatta

neki, hogyan dédelgesse, tenyerébe fogva a hímvessző alatti nehéz zsákokat, aztán ujjával végigsimította a gömbölyű, bársonyos fejet, míg végül a lány kezét összezárta duzzadó dárdája körül, és lassan föl-le kezdte mozgatni, mintegy demonstrálva, hogyan válthat ki benne gyönyört.

Szégyenletes izgalom fogta el Lilyt, felébresztve az érzékeit és felforralva a vérét. Lángra lobbantotta a férfi ágyékának érintése, és a férfi szemében izzó lusta szenvedély.

- Erősebben, szerelmem. Nem fog fájdalmat okozni nekem – szóalt meg Heath kissé zihálva, amint fokozta a kezük ritmusát.

Az arca hamarosan megfeszült, a bőre kipirult, a szemét pedig elhomályosította a vágy.

Az állkapcsát összeszorította, amint a kezük erősebben mozgott fel-alá, rövidebb, durvább mozdulatokkal. A lélegzete akadozott, lyjai a lány keze köré kulcsolódtak. Ám a beteljesülés pillanatában elengedte Lily kezét, és a markába fogta hímvesszője fejét.

Összeszorította a fogát, és szorosan lehunyta a szemét, amint a magja lüktetve a markába lövellt. A robbanástól ívbe feszült a csípője.

Lily elkerekedett szemmel bámult, amint Heath megreszketett, aztán mozdulatlaná vált.

Végül a férfi kinyitotta a szemét, és a nőre mosolygott.

- Ezek az intim kis légyottok életem fénypontjai lehetnének – jegyezte meg reszelős hangon.

Lily válaszra képtelenül csak ült ott; maga is kapkodva lélegzett, és minden ízében reszketett.

A férfi zsebkendőjét vett elő a kabátzsebéből, és tisztára törölte a kezét. Aztán nyugodtan megigazította a ruháját, befedve magát és begombolva a pantallóját.

Lily megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Ez minden?
- Többre számított?
- Nos... igen.

Arra számított, hogy a férfi legalábbis megpróbálja elcsábítani. Ehelyett magára hagyta, lángoló érzékeivel, sóvárogva.

–Sajnos, nincs több időnk. Rövidesen elérjük Danvers Hallt.

Könnyed hangját hallva Lily homlokráncolva nézett rá. Hirtelen megértett mindent.

- Szándékosan csinálta, igaz?

- Igen, szerelmem. Ez egy újabb lecke volt a szenvedélyből. Most már tudja, milyen érzés fájdalmasan felajzottnak lenni, a kielégülés reménye nélkül... Ez az az állapot, amelyben állandóan tart engem.

A férfi szándékosan ingerelte, izgatta és ajzotta őt, csak hogy frusztráltan ott hagyja, miközben mohón még többre vágyik.

- Ez nem tisztességes – mormolta Lily –, sőt, nagyon is tisztességtelen.

A férfi kis félmosollyal válaszolta:

- Hatalmában áll, hogy változtasson a sorsán. Csak annyit kell mondania, hogy a feleségem lesz, és én a legnagyobb örömmel elégítem ki testi vágyait, amikor csak óhajtja. Addig az ön erénye tökéletes biztonságban van mellettem.

A tekintete kacagott, de ugyanakkor kihívás is csillant benne.

Kihívás, amelyet Lily nem szándékozott elfogadni.

Lily magában ismét elátkozta a nyugtalanító, csábító Lord Claybourne-t – ezúttal azért, mert a hihetetlen testi gyönyör csábításával próbálta rávenni, hogy elfogadja a házassági ajánlatát.

- Akkor, úgy tűnik, kénytelen leszek szenvedni – jelentette ki, bosszúsan elhúzódva a férfitől. Aztán lehajolt és felvette

elhajított harisnyáját, meg a földre csúszott takarót.

- De egyet mondhatok: már alig várom, hogy ez az ostoba játék véget érjen.

*Most már látom milyen nagy csábítást jelent egy
gyengéd szerető.
Lily magában tűnődve.*

Szerintem ezt döntetlennek kell tekinte nünk – jelentette ki Fleur, miután meghallgatta Lily beszámolóját a váratlan fürdőzésről a tóban. – Te mit gondolsz, Chantel?

Lily látta, hogy Chantel bocsánatkérő mosolyt vetett Lord Claybourne-re. A kurtizánok nappali szobájában gyűltek össze, hogy meghallgassák, hogyan ítélik meg a nők Claybourne teljesítményét, de Chantel olyan lágyszívű volt, hogy nem szeretett csalódást okozni senkinek, különösen jóképű nemesembereknek nem.

– Sajnos egyet kell értenem, uram – mormolta. – Ezúttal nem adunk önnek újabb pontot, de nem is veszünk el. Sikerült beédesgetnie Lilyt a csónakjába, ám ő a vízbe esett, miközben maga felelt érte. És nem igényelte a maga segítségét, hanem saját magát mentette ki. Ezenkívül elkísérte ugyan Danvers Hallba, hogy átöltözhessen, azonban ebből önnek is haszna származott, mivel jómaga is száraz ruhához jutott. Helyesen összegeztük a tényeket?

–Én ezt igazságos értékelésnek nevezném – válaszolt Heath szelíden, Lily legnagyobb megkönnyebbülésére. Kissé tartott tőle, hogy a férfi beszámol a kocsiban történt erotikus kalandjukról is. Amint a férfi szemébe nézett, láthatta, hogy Ő is emlékszik a botrányos incidensre, és hálás volt, amiért tartotta a száját.

És igazság szerint a tegnapi nappal kapcsolatban nem is tudtak volna másról beszámolni, ami befolyásolhatta volna a

játszmájuk állását. A délután hátralévő részében Heath viselkedése tökéletesen kifogástalan és megfontolt volt. Száraz ru hátt vettek Danvers Hallban, aztán visszatértek Freemantle Parkba, hogy íyra csatlakozzanak a társasághoz.

Winifred természetesen szeretett volna megtudni minden saftos részletet, amikor négyszemközt arra próbálta rávenni Lilyt, hogy odaadóbban fogadjja a márki udvarlását. De Lily csak fejvesztés terhe mellett lett volna hajlandó bármit is elárulni szenvedélyes légyottjukról.

Épp elég volt neki, hogy Winifred még mindig megragadott minden lehetséges alkalmat, hogy összehozza őt a márkival. Amikor Lily megpróbálta kipuhatolni, vajon a jó módú özvegy hajlandó volna—e segíteni Fanny barátnőinek az adósságuk kifizetésében, Winifred, nyilvánvalóan még mindig a házasságszerző szerepében, azonnal elutasította, mondván, hogy Lilynek Lord Claybourne segítségét kellene kérnie – amire viszont a lány természetesen nem volt hajlandó.

- Tehát, uram – folytatta Fleur úgy vélem, továbbra is hét pontja van. Még hármat kell szereznie.

- Talán ez majd emeli a pontjaim számát – válaszolt Heath, felvéve a kisasztalkáról egy csomagot, amelyet magával hozott. Átnyújtotta a mellette ülő lilynek, aki gyanakvóan vette át a drága, aranyozott papírba burkolt, szalaggal átkötött csomagot.

- Ó, ajándék – szólalt meg örömmel Chantel. – Olyan, mintha valamiféle könyv volna. Nyisd már ki, Lily.

A lány kibontotta a szalagot, és lefejtette a csomagolópapírt, amely alól egy bőrkötésű könyv bukkant elő.

- Mi ez? – kérdezte Chantel – Verseskötet?

- Nem– válaszolt Lily, miután elolvasta a címet. – Utazások a déltengeri szigeteken, George Wilkinstől.

- Úgy gondoltam, ennek jobban örül, mint a szonetteknek –

jegyezte meg Heath. – Wilkins a Royal Society tagja, és Sir Joseph Banks pártfogoltja. A Csendes-óceán szigetein található bennszülött kultúrákról szóló beszámolója nagyon érdekes olvasmány.

Chantel meglepődött.

- Miért érdekelné Lilyt a bennszülöttek élete?

Heath gunyoros tekintettel nézett ismét Lilyre.

- Mivel azt állítja, hogy lélekben egy kalandor – válaszolta

- Ez igaz, Lily? – kérdezte Chantel értetlenül.

Lily elmosolyodott. Az anyja ugyanilyen hangsúllyal panaszkolta fel mindig lánya érthetetlen kalandvágyát.

- Attól tartok, igen, Chantel. De ne aggódj; nem ragályos. Hogy bukkant erre a könyvre, uram?

- Wilkins az egyik kollégám. És bírom Sir Joseph megtisztelő barátságát.

Lilyre akaratlanul is mély benyomást tett a bejelentés, bár a barátnői nem ismerték fel a dolog jelentőségét.

- Kicsoda Sir Joseph? – érdeklődött Fleur.

Lily rápillantott.

- Ő a Royal Society elnöke, Fleur.

A Royal Society tudományos társaság volt, amely a természettudományok támogatására jött létre, és az utóbbi néhány évtizedben számos tudományos expedíciót szervezett a földgolyó minden részébe. – Sir Joseph egyszer elkísérte James **Cook** kapitányt is az Endeavor fedélzetén a Csendes-óceánra és Ausztrália partjaira.

- És téged érdekelnek ezek a dolgok?

- Nos, igen. De be kell vallanom, meglep, hogy Lord Claybourne-t is.

Heath hátradőlt a kanapén.

- A barátom, Arden lelkes tagja a Societynek, és az ő

öszöntzésére csatlakoztam én is. A fő érdeklődési területem a földrajzi felfedezések. Ez idáig három kutatóhajó expedícióját támogattam anyagilag, beleértve Wilkins legutóbbi útját.

Lily csodálattal nézett rá. Eszébe jutott, hogy amikor először látta, Heath a bátor kalandor és felfedező benyomását keltette benne.

- Nem tudtam, hogy érdeklik a földrajzi felfedezések.

- Sok minden van még, amit nem tud rólam.

Fleur szólalt meg ismét.

- Úgy vélem, ez az ajándék bizonyosan megér egy pontot, Lord Claybourne, mivel rendkívül eredeti, és nagy gonddal kiválasztott. Egy átlagos udvarló verseskötetet hozott volna Lilynek. Ez is azt mutatja, hogy maga megérti a valódi vágyait.

- Az bizonyos, hogy jól ismerem a valódi vágyait – mormolta a férfi olyan halkán, hogy csak Lily hallhatta.

A szándékosan provokatív megjegyzés hallatán Lily szúrós pillantást vetett a márkira, és igyekezett témát váltani, mivel nem óhajtott sokáig borongani a rémítő tény fölött, hogy Heath-nek már csak két pontot kell szereznie, hogy megnyerje a játszmát.

- Köszönöm a könyvet, uram. Örömmel elolvasom majd. Most pedig volna szíves beszámolni, hány megfelelő jelöltet talált a holnapi estélyre.

- Eddig tizenhármán ígérték meg, hogy eljönnek.

Chantel örömmel csapta össze a kezét.

- Ez remek, uram. Az ön jelöltjeivel meg Fannyéval legalább harminc megfelelő vendég lesz jelen.

Heath szerényen mosolygott.

- Az egyik vendég történetesen az ön régi ismerőse, Miss Amour. Poole vikomt.

- Egek! Ezer éve nem láttam már Poole-t. A felesége

ellenezte a ... kapcsolatát velem, úgyhogy lemondott rólam.

- Időközben megözvegyült – vüágosította fel Heath.

–Igen, hallottam – válaszolt Chantel tűnődő mosollyal, mintha csak kalandos múltjába révedne vissza. – Lord Poole volt mindig is az egyik kedvenc udvarlóm. Nem a legeredetibb szerető, de mindig vidám, és mind között a legjobb költő. Rendszeresen megnyerte a kegyeimért folyó versenyt a hozzám írt szonettjeivel. Emlékszel, Fleur?

- Emlékszem bizony – válaszolta eltűnődve Fleur. – Talán a javadra fordíthatnád, hogy holnap itt lesz, és felújíthatnád vele a régi kapcsolatot.

- Természetesen megpróbálom. De mindenképpen nagy öröm lesz újra látnom.

- A lehető legjobban kell kinézned – jegyezte meg Fleur. – Tudod jól, az idő nem volt túl kegyes hozzánk.

- Az igaz, de Fanny öltöztetőnője csodákat tud művelni az arcfestéssel és a frizurával. És Lily csodálatos új öltözők szerzett nekem.

A lányra mosolygott.

- Bárcsak a te ruhád is fele olyan szép volna, drágám.

- Nekem be kell érnem egy egyszerű estélyi ruhával – válászolt Lily. – A tamtványainknak kell ragyogniuk.

Heath homlokráncolva nézett rá.

- Csak nem akar részt venni az estélyen?

Lily összevonta a szemöldökét.

- Dehogynem. Miért, mit várt?

A férfi tekintete nem enyhült.

- Ez nem olyan társaság lesz, mint amilyenhez szokva van.

- Ha aggódik az illendőség miatt, akkor álcázni fogom magam – álarcot viselek és turbánt, hogy senki nem ismerjen föl.

- Ennek ellenére nem kellene ott lennie.

Lily szeme csodálkozva elkerekedett a férfi nyilvánvaló rosszallása láttán, aztán megértette, a férfi attól fél, hogy aggregény barátai őt is kurtizánnak vélik majd.

- De nekem itt kell lennem, uram, hogy segítsek a tanítványainknak, ha szükséges. Bizonyára belátja, hogy most nem hagyhatom magukra őket. Ez az estély túlságosan is fontos a jövőjük szempontjából. Arról nem is beszélve, hogy hajói sikerül az estély, akkor könnyebben kifizetjük majd O'Rourke-nak a tartozást.

Heath nem felelt, csak ült és némán meredt rá. Mivel kellemetlen volt elviselni ezt az átható pillantást, Lily felemelkedett.

- Köszönöm a könyvet, uram, de most, ha megbocsát, órám van. Látom holnap az estélyen? Sajnos korábban nem fogok ráérni, mivel egész nap az előkészületekkel leszünk elfoglalva.

- Akkor holnap este nyolckor – mondta Heath felállva.

Udvariasan meghajolt, mielőtt Lily elindult volna az ajtó felé, de egyáltalán nem tűnt túl boldognak.

Bár most nem a márki boldogsága volt a legnagyobb gondja. Sőt, máskor sem, gondolta makacsul Lily.

Most az volt a legnagyobb gondja, hogy másnap sikeres legyen az estély, hogy a tanítványai új támogatókat szerezhessenek, akik gondoskodnak róluk, és jobb életet biztosítanak nekik, mint azt különben remélhetnék.

Heath valóban nem örült Lily döntésének, hogy részt kíván venni a hétfő esti rendezvényen. A legkevésbé sem látta volna szívesen leendő márkinőjét egy ilyen veszélyes összeövetelen, kitéve barátai és nőtlen ismerősei nyílt közeledésének.

Ezért korán érkezett az estélyre, felkészülve rá, hogy szorosan szemmel tartsa Lilyt.

Nyugtalan volt és türelmetlen, amint nézte, hogy a lány elvegyül a társaságban. Lily arcának háromnegyed részét elfedő álarcot viselt, amely ajka és álla kivételével a teljes arcát eltakarta, elegáns turbánja pedig elrejtette buja hajkoronáját. Semmiféle jelmez nem tudta azonban elrejtetni a lényét. Vibráló volt és életteli, lüktetett benne az élet és az érzékiség. A teremben minden férfi felfigyelt rá, ami meglehetősen nagy diadal volt, tekintve, hogy milyen sok vetélytársa akadt.

Az estély elegáns rendezvény volt, felvette volna a versenyt bármely csillogó ünnepséggel, amelyet a Carlton House-ban tartottak a trónörökös divatos barátai. A szalonban szinte egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. A jelenlévő fiatal nők mindegyike úgy festett és úgy beszélt, mint egy hölgy, és Heath akaratlanul is elismeréssel gondolt arra, hogy Lily „akadémiája” tette őket olyan szépségekké, akikből a legelőkelőbb kurtizánok válhatnak.

Fleur Delee és Chantel Amour büszke kotlósként figyelték őket. Fleur vörös selyemruhát viselt fekete csipkével, Chantel pedig lila szatént, hozzáillő strucctollakkal, bár Heath úgy sejtette, az ametiszt és a gyémánt ékszerek hamisak voltak rajta.

Az első órában Heath védelmezően téblábolt Lily közelében, ám a lány csoportról csoportra járt, és nem vett róla tudomást. Ezután Lily lecövekelt az idős Lord Poole társaságában, és a következő egy órát vele töltötte, nevetgélve, flörtölve, pezsgőt kortyolgatva. És ha ez még nem lett volna elég, még alig jártak az estély felénél, amikor Lilyt megkörményezte két rámenős ifjú. Heath érezte, hogy a keze ökölbe szorul, amikor az egyik kezét csókolt a lánynak, és amikor Lily nevetve nézet' fel a fiatalemberre, Heath-nél betelt a pohár. Két nagy lépéssé mellette termett.

- Ó, hát itt van, drágám – mondta kimért hangon, azt,' a

könyökénél fogva elkormányozta a társaságtól a lányt.

Amikor azonban kiterelte volna a szalonból, a lány ellenkezve feléje fordult.

- Mit képzelsz, mit csinálsz, uram?

- Elviszem innén.

– Azt nem teheti. Mondtam már, maradnom kell, hátha szükségük van rám a tanítványaimnak.

- Nem maradhat. Megtiltom.

- Megtiltja? – kérdezte a lány emelt hangon, hitetlenkedve,

- Megtiltom – ismételte meg Heath, még erősebben ragadva meg a lány karját. – Most belem jön, drágaságom.

- Még sosem láttam ilyen arrogáns, erőszakos...

A lány elhallgatott, amikor észrevette, hogy számos szempár figyel a civakodásukat Mérgében füstölögve, de némán hagyta, hogy a férfi kikísérje a szalonból, aztán fel a lépcsőn két emeletet, oda, ahol a hálószobája volt.

A folyosót csak homályosan világította meg egyetlen falikar, a lány szobájában pedig egyáltalán nem volt világítás, állapította meg Heath, ahogy keményen becsukta az ajtót maguk mögött. Ám a függönyök nem voltak behúzva, és az ablak is nyitva állt, így a férfi szeme gyorsan hozzáidomult az apró szobába beáradó holdfényhez.

Lily letépte az álarcát, és csípőre tett kézzel megperdült, hogy szembenézzen a márkival. Az arckifejezéséből ítélve igencsak felbosszantotta, hogy Heath birtokolni akarja.

- Maga nem mondhatja meg nekem, hogyan viselkedjem, Lord Claybourne. Nem vagyok a tulajdona!

Ez a kijelentés csak növelte Heath haragját. Ritkán jött ki a sodrából, de most érezte, ahogy forr benne a düh.

- Téved, Lily. Maga az enyém. És nem tűröm el, hogy úgy flörtöljön más férfiakkal, mint egy szajha. Flörtöljek? – A lány

hangja vagy egy oktávval megemelkedett. – Ugyan mit tettem, amivel kiérdemeltem ezt az alaptalan vádaskodást?

- Ott nyájaskodott és flörtölt Poole–lal, mióta csak betette a lábát.

A lány meghökkenten, dühösen válaszolta:

–Mivel gyorsan rájöttem, hogy ő itt az egyetlen férfi, aki mellett biztonságban lehetek.

Összehúzta a szemét.

- Csak nem lett féltékeny Lord Poole–ra? Hiszem a nagyapám lehetne! Sőt mi több, a legkevésbé sem én érdeklém. Egész idő alatt Chantel korábbi, dicsőséges napjairól mesélt. Teljesen odavan érte, és tökéletesen ártalmatlan rám nézve.

- De az a két nyálcsgorgató bika nem az. Mást sem akarnak, mint az ágyukban látni magát.

- Na és akkor? Nincs joga, hogy féltékeny legyen rám.

Egy pillanatra Heath meghökkent ettől az új, heves érzéstől. Még sosem volt féltékeny egyetlen nőre sem, ám most Poole és a két fiatalember is dühödt féltékenységet váltott ki belőle. Vagyis inkább az a figyelem, amelyet Lily mutatott irányukban. A lány kedvessége felébresztette benne azt a primitív férfiúi vágyat, hogy visszavonszolja a nőt a barlangjába, és elzárja minden vetélytárostól.

Hogy volt képes ez a tűzről pattant teremtés elérni nála azt, amire egyetlen nő sem volt még soha képes?

Lily dühösen nézett rá.

- Ez egyszerűen ostobaság. Máris visszamegyek az estélyre. Engedjen ki.

–Nem.

–Nem?

- Nem – ismételte meg a férfi. A levegő szinte szikrázott a köztük lévő feszültségtől. Heath–nek elege volt Lily

ellenkezéséből és a visszautasításból. A lány nem akarhatja azokat a nyálcsorgató ficsúrokat, amikor őt akarja

Elszánva arra, hogy ezt bebizonyítsa a lánynak, előrelépett, és a karjába ragadta Lilyt.

Erősen, birtoklóan kezdte csókolni, a gyengédség legkiseb jele nélkül. Birtokolni akarta a nőt, amint lecsapott a szájára kegyetlenül, kérlelhetetlenül, mohó dühvel fúrva a nyelvét szájába, ellenállhatatlan szenedéllyel.

Lily érezte a férfi mohó vágyát, amint Heath erős keze ml közelebb vonta magához. Csak egy szívdobbanásnyi ideig táított az ellenállása, aztán tökéletesen behódolt. Felforrósodvaa Heath vágyától, dühödt mohósággal csókolta vissza a férfit. – Élvezte a férfi hevesességét... ám ami vad, dühödt támadásnak indult, hamarosan forró gyengédségbe váltott át. Vadul csókolták egymást; a csókjaik édesek voltak és különöse érzékiek. Lily önkéntelenül felnyögött a gyönyörtől.

A szíve vadul kalapált, és zihálva lélegzett, amikor Heath végül elhúzódotott tőle és ránézett. Szinte tapintható volt a levegőben a vágy, amely ott lüktetett a lány combjai között is.

Lily szíve még hevesebben kezdett verni. A férfi szeretkezni akart vele, látta a tekintetén, feszült arckifejezésén, amelye megvilágított a hold halvány fénye.

- Akarlak, Lily – mondta a férfi, halk, reszelős hangon – én tudom, hogy te is akarsz engem.

- Igen – válaszolt egyszerűen a lány.

Kezét a nyakszirtjére csúsztatva Heath először könnyedé masszírozni kezdte a lány nyakát, mielőtt, kízóan hosszú percek után végre felnyúlt és megszabadította a turbánjától. Gyors mozdulatokkal kihúzva a lány haját tartó csatokat, szétterítette; Lily vállán a sötét hajtömeget.

Aztán keze felfedező útra indult a lány testén, könnyű

mozdulatokkal simogatva a ruha vékony anyagán át, míg Lily megremegett a vágytól.

- Ezúttal is magunkon tartjuk a ruháinkat? – kérdezte a lány elhaló lélegzettel.

Heath vakító mosolyt vetett rá, amelytől szinte elállt a lány lélegzete.

- Ezúttal nem, szerelmem. Most látni, érezni és ízlelni akarom minden porcikáját... és azt akarom, hogy ugyanezt tegye velem maga is.

Ezután levetkőztette Lilyt, nem engedve, hogy a lány segítsen neki. A férfi kínzóan lassú mozdulataitól Lily szíve vadul kalapált, és ujjai érintésétől előntötte testét a vágy.

Amikor utolsó ruhadarabjától is megszabadította, Heath hátralepett, hogy megcsodálja meztelen testét. Az arca szinte áhítatosnak tűnt, amint tekintetével gyengéden cirógatta a nőt.

–Számталanszor elképzeltem már ezt... Hogy milyen tökéletes lesz a teste, milyen gyönyörű. Hogy milyen lesz úgy szeretkezni magával, hogy semmi nincs közöttünk.

Lily is elképzelte már, ezért érzett meglepetést és csalódottságot, amikor Heath az ágyához vezette, leültette, aztán ott hagyta.

De csak azért lépett hátra, hogy ő is levesse a ruháját, jött rá örömmel Lily, amint nézte, ahogy a férfi megszabadul a kabátjától és a mellényétől. Ezután a kravátlíja következett, aztán a cipője, a harisnyája, majd a selyem térdnadrág.

A lány lélegzete elakadt, amikor először látta Heath testét teljesen fedetlenül. Tökéletes alakja van, gondolta a lány, amint elbűvölt tekintete a férfi széles vállára, boltozatos mellkasára, keskeny derekára és csípőjére, hosszú, erős combjára vándorolt.

Erős izmok játszottak a jökötésű férfi selymes bőre alatt, erekciója pedig vastagon és keményen meredt elő ágyékából.

A látványtól kiszáradt Lily szája. Hipnotizáltan meredt rá, amint Heath megállt előtte. Amikor a férfi injával az álla alá nyúlt, a lány följebb emelte a tekintetét, és elmerült a férfi aranyló pillantásában.

Aztán megremegett, amint Heath hátrébb intette a keskeny ágyon, amikor pedig a férfi végignyúlt mellette, a lány gyomra várakozóan megfeszült.

Elakadt a lélegzete, amint meztelen testük találkozott. A férfi teste meleg volt, sima, kemény és izmos. A lány érzékei életre keltek az érintésére. Elbűvölte a különös kettősség: a felszín puhasága, és az acélkeménységű izmok a felszín alatt. Az ágyéka pedig... A férfi erekciója lüktetve, keményen préselődött Lily hasának, érezte perzselő forróságát.

A lány megmozdult, hogy még erősebben hozzápréselje férfihoz a testét

– Nem, maradjon mozdulatlan, és hagyja, hogy én elégítse ki
– mormolta Heath.

Lily engedelmesen hátradőlt, és hagyta, hogy a férfi tegye vele, amit akar, bár nem volt könnyű mozdulatlannak maradnia, amikor Heath simogatni kezdte a testét, lehelétfinom érintésekkel.

A nő mellbimbói fájdalmasan megfeszültek, és amikor a férfi könnyedén végigsimított felettük, mintha tűzijáték petárdája robbant volna Lily belsejében, amelynek a tüze lehúzódot egészen nőisége rejtekéig.

A lány keményen az ajkába harapott, és átadta magát Heath szakértő kezeinek. Elvarázsolta a helyzet tiszta érzékisége, a férfi csodálatos érintése, az éjszaka csendje és a holdfény amely folyékony ezüstként borította be őket.

A férfi keze elhagyta a nő keblét, és elmerült Lily vad hajzuhatagában, míg csókjai hadat üzentek a lány maradék

józanságának is. Heath pihekönnyű, őrijító csókokkal borította e Lily nyakát, aztán feljebb folytatta, a lány állán és orcáján. Majd lassan, mint egy erotikus álomban, ajka a lány ajkára talált. .

Lily kéjesen felsóhajtott. Hosszú pillanatokig csak feküdt a férfi alatt, itta a lehetét, magába szívta az ízet, élvezte test melegét, férfias illatát. A sóhaj apró nyögéssé vált, amint a férfi beletúrt a hajába, és fejét kissé megemelve még mélyebbra hatolt a csókjával.

A lány mozdulni sem tudott... elvarázsolta, megbénította? a férfi gyengédsége.

Nem volt a világon senki más, csak ők ketten, és Lily teste fájdalmasan vágyott rá, hogy még többet megismerjen a férfiből, mohón vágyott egy még tökéletesebb beteljesülésre.

Hálás volt, amikor a férfi keze visszatért mezítelen keble halmaira. A mellbimbói fájdalmasan lüktettek, és amikor a férfi két ujjá közé csippentette az egyiket, Lily gyomrában tüzes érzés lobbant, amely végiglüktetett az egész testen.

Aztán Heath tenyerébe fogta a puha halmot, ráhajolt, és szkjával, forró nyelvével kezdte izgatni, becézni a csúcsát. Lily reszketeg sóhaj hallatott, amint valami tüzes láva áradt el benne, melyben szinte felolvadt a belseje. Amikor Heath tovább ajzotta benne a gyönyört, Lily a férfi hajába markolt, és még erősebben szorította a fejét a mellére.

Heath azonban, úgy tűnt, nem elégszik meg azzal, hogy megálljon a kebleinél. Kiszabadította magát Lily szorításából, és ajkával lejjebb csúszott, a lány hasára.

Lily bőre égett, ahol a férfi az ajkával érintette, ám megmerevedett, amikor Heath a combtövéénél a göndör fürtöket kezdte becézni.

– Ne féljen – mormolta Heath –. nem fogom bántani.

A lány vadul kalapáló szívvel hagyta, hogy a férfi keze

szétválassza a combjait, feltárva szemérmét. Aztán Heath rászorította ajkát a lány puha húsára, és hosszú, forró csókot nyomott nőisége szívére. Lily ajkát elcsukló kiáltás hagyta el.

Heath pedig nyelvével lassan izgatni kezdte a bársonyos szirmokat, mélyen közéjük hatolva, minden érintéssel a gyönyör villámait szabadítva el a lány teste legtitkosabb rejtekében.

A férfi váltogatta a ráérősen lassú és az erőtelesebb érintéseket. A nyelve hol könnyed volt és finom, mint a pillangó szárnya, hol kemény, durva és türelmetlen.

Lily zihálva lélegzett, a szíve zakatolva vert. Testét fájdalmasan eltöltötte a vágy, és a férfi minden érintése kéjes érzéseket szabadított fel benne. Heath pedig addig folytatta a kéjes tortúrát, amíg a lány már szinte ájult volt a gyönyörtől.

Végül a férfi fokozta a ritmust, kéjes nyögést csalva elő Lilyből, amikor pedig egyik ujját félig belemerítette a testébe, a lányban mintha tűzijáték robbant volna, és testén villámként cikázott végig a gyönyör. Mintegy eksztázisban felkiáltott, és megadva magát elmerült a gyönyör hullámaiban.

Mikor végül elcsitult benne a tűzviliar, ráeszmélt, hogy Heath ismét elnyúlva fekszik mellette, és őt figyeli. Amint a férfi aranszínű szemébe nézett, milliónyi érzelmet látott csillogni benne: nemi vágyat, gyengédséget, birtoklási vágyat és

végtelen elégedettséget. Amint a férfi keze kinyúlt, és lehet könnyű mozdulatokkal simogatni kezdte Lily arcát, a lánynak nagyot kellett nyelnie, mivel úgy érezte, mintha hirtelen gora bóc nőtt volna a torkában. Heath szenvedélye felébresztette a benne lévő vadságot, ám ugyanakkor valamiféle érzelmi zűrzavart is keltett benne. A férfi gyengédsége még jobban megdöbbsentette, mint a testi gyönyör, amelyet elszabadított benne.

Érezte, hogy ostoba könnyek gyülekeznek a szemhéja

mögött, ezért Lily lehajtotta a fejét, és arcát a férfi meleg mellkasába temette. Még sosem tapasztalt ilyen gyengédséget egyetlen férfinál sem, és főleg olyat nem, amely könnyeket csalt volna a szemébe. Nem is tudott róla, hogy ez lehetséges. A szülei állandóan háborúskodtak, az ő házasságuk valóságos csatatér volt.

Lily a gyengédség ellen nem tudott védekezni.

Ám mivel nem akarta elfogadni, Lily erővel elnyomta a torkát szorító érzést, és elhúzódott Heath-től, szándékosan véget , vetve közöttük az intimitásnak.

A férfi azonban nyilván észlelte a nő visszahúzódását, mert utánanyúlt, hogy ismét magához vonja. Lily mereven ellenállt, még ha áruló érzékei örültek is testük újabb érintkezésének.

A férfi így tartotta egy hosszú pillanatig, gyengéden csókolgatva a hgyát, ujjai hegyével leheletfinoman simogatva a karját, a hátát, a csípőjét. A lány érezte a a hasához préselődő, merev hímvestző érintését, ám a férfi nem mozdult, hogy ő is csillapítsa a nemi vágyát.

- Nem akar... ennél többet tenni? – kérdezte végül rekedten Lily.

- Most nem – suttogta a fülébe a férfi. – Szeretnék, higgye el nekem. Nem vágyom ennyire semmi másra, mint hogy itt maradjak, és egész éjjel szeretkezzek magával, hogy megmutassam, a szeretkezés még ennél is jobb lehet a maga igazi formájában. De addig nem teszem, amíg bele nem egyezik, hogy a feleségem lesz.

Fájdalmasan felajzott lehet most a férfi, ennyit már tudott Lily a legutóbbi leckéjük után. És úgy érezte, úgy tisztességes, ha felajánlja, hogy enyhíti a kényelmetlenségét.

- Kisegíthetem... ha óhajtja. Úgy, mint a kocsiban.

Heath szomorkás mosollyal felelte:

- Inkább kivárom az igazi együttlétet, Lily. Ma éjjel bebizonyítottam, amit akartam, úgyhogy ez egyelőre kielégít engem.

Az volt a gond, hogy ő nem volt kielégítve. Heath csodás gyönyört nyújtott neki, de mégis... valahogy nem érezte teljesnek.

Mivel a lány hallgatott, a férfi a tenyerébe fogta a fejét, és maga felé fordította az arcát, hogy a lány a szemébe nézzon.

– Azt akartam, hogy megismerje a szenvedélyt, drágám, hogy megértse, miről mond le, amikor elutasítja a házasságot. Nem akarhat vénlányként élni élete végéig, elpazarolni az éjszakáit egyedül, a magányos, szűzies ágyán. Remélem, hamarosan sikerül ezt elhitetnem magával.

Egy dolgot máris elhitt, gondolta Lily. Nem akar örökké szűz maradni. Már nem, miután megismerte azt a megdöbbentő szenvedélyt, amelyet Heath záporozott rá.

Lily szorosan behunyta a szemét, amint erre rádöbbsent. Heath stratégiája bevált. El kellett ismernie, hogy a szeretője akart lenni a férfinak.

Még ha nem is óhajtott a felesége lenni, még ha nem vágyott is a gyengédségére, ismerni akarta a szenvedély varázslatos misztériumát, amelyet Heath feltárhat előtte.

***Buzgón igyekeztem elterelni magamról a lord
figyelmét, ám arra nem számítottam, hogy ezzel egyúttal a
saját féltékenységet is felkeltem.***

Lily Fannynek.

Az érzékek viharától elcsigázva Lily elaludt Heath karjában. Fizikailag ki- elégültén, ám a legnagyobb érzelmi zűrzavarban. Amikor pedig a férfi felébresztette valamikor az éjszaka közepén, és a fülébe súgta, nem akarja, hogy ott találják a lány ágyában, búcsúcsókjuk ismét felzaklatta, és szégyenletes vágyódást keltett benne.

Gyengesége miatt bosszankodva Lily felkelt és felvette a hálóingét, mielőtt visszafeküdt volna egyedül. De egész éjjel csak forgolódott; képtelen volt elaludni. Nem tudta elfeledni Heath érintését, a teste melegét, az illatát, a gyengédségét. Végül korán felkelt, kialvatlan szemmel, kimerülten, átkozva magát, amiért ilyen könnyen behódolt a férfi mesterkedésének.

Heath nemcsak hogy megízleltetett vele valami csodát, de azt is elérte, hogy vágyakozzon utána, és küzdenie kelljen az ellen, hogy továbblépjen a kapcsolatukban.

Próbálván elnyomni magában szeretkezésük szégyenletes emlékét, Lily megmosdott és felöltözött, miközben fontolóra vette a helyzetét. Sajnálatos módon arra nem gondolhatott, hogy most elhagyja Londont, csak hogy távolabb kerüljön Heath-től. Bár már nem kell órákat adnia most, hogy az estélyen túl vannak, beleegyezett, hogy végigjátssza vele ezt az udvarlási játékot, és a tisztesség úgy kíváí\ja, hogy meg is tegye, különösen, mivel a férfi betartotta az egyezés rá eső részét, és megfelelő jelölteket hozott az estélyre. Ezenkívül a barátnői

adóssága O'Rourke-nak még mindig kifizetetlen. De azt sem teheti meg, emlékeztette magát Lily, hogy még többet engedjen meg Heath-nek, mint már eddig. Vagyis véget kell vetnie ennek az ostoba vágyakozásnak, hogy a férfi szeretője legyen. Sőt, esetleg fel kell készülnie arra az aggasztó lehetőségre is, hogy a férfi megnyeri a játszmájukat. Még egy egész hete volt rá, hogy megszerezze a maradék két pontot, és ezzel a jogot, hogy nyilvánosan is udvarolhasson neki még egy negyedévig.

Ami azt jelentette, elkerülhetetlen, hogy érzelmi falat emeljen kettőjük közé, ébredt rá Lily. Máskülönben túlságosan sebezhető lesz a férfival szemben.

Lily még akkor is azon tűnődött, hogyan erősítse meg a védelmi vonalait, amikor lement reggelizni. Legnagyobb meglepetésére az ebédlőben ott találta Fleurt és Chantelt is, Ada Shaw társaságában. Ritkán történt meg, hogy az idősödő szépségek tíz előtt felkeltek volna.

Ada olyan elégedettnek tűnt, mint a közmondásos macska, amelyik a tejfölös csuporba esett, és a másik két kurtizán is szélesen mosolygott.

- Az estélyünk nagy siker volt, Lily – szólalt meg Fleur. – Tizennégy lányunknak sikerült új támogatót szereznie.

- Igen – kapcsolódott be Ada –, és enyém a legnagyobb hódítás. Egy gazdag gróftal találtam, akinek a kitartottja leszek.

- Én pedig – tette hozzá Chantel boldogan – azt hiszem, Lord Poole ismét érdeklődik irántam. Hajói keverem a kártyát, talán sikerül rávennem Poole-t, tegyen valamennyit az adósságra szánt pénzalapunkba.

- tőe felejtsd el – jegyezte meg fanyarul Fleur –, hogy éppen a kártya miatt kerültünk ilyen helyzetbe.

- Persze hogy nem felejtem el – vágott vissza Chantel. – Csupán átvitt értelemben gondoltam. Vagy talán egyszerűen

csak féltékeny vagy, amiért én találtam egy széptevőt ilyen sok év után?

Fleur felhorkant.

- Szó sincs róla! Nem irigylek tőled egy udvarlót, drágám. Különösen aki öreg, kövér, és minden eresztékében nyikorog.

Chantel bosszús, sértődött arcot vágott, mire Lily sietve közbeavatkozott, kifejezve örömét az estély sikere miatt. Erről a kurtizánok szerencsére minden egyébről megfeledkezve áradozni kezdtek, hogy milyen nagyszerű volt az estély, és részletesen elmesélték, melyik tanulójuk volt olyan szerencsés, hogy javítani tud a helyzetén, és feljebb léphet a társasági körökben.

Mire Fleur és Chantel befejezte a reggelit, és együtt távoztak az ebédlőből, ugyanolyan jó barátnők voltak, mint azelőtt.

Amikor kettesben maradt Adával, Lily néma hálaimát küldött az égbe, amiért az előző este mindenki olyan elfoglalt volt, hogy nem vették észre a távollétét. Semmi esetre sem akarta bevallani a botrányos dolgokat, amelyeket Lord Claybourne-nél művelt az ágyán, az estély utolsó óráiban.

Úgyhogy megrezzent, amikor Ada hirtelen megszólalt:

-Úgy tűnik, Lord Claybourne nagyon oda van magáért, Miss Loring.

- Ezt miből gondolja? – kérdezte Lily a kávéját kortyolgatva.

-Rá sem néz egyikünkre sem, amikor ön ott van... és amikor nincs ott, akkor sem.

- Pedig bárcsak ránézne valaki másra – mormolta maga elé Lily.

- Igazán? – kérdezte meglepődve Ada. – Azt szeretné, ha másfelé nézelődne?

Lily, aki nem vette észre, hogy hangosan mondta ki a gondolatát, felpillantott, és látta, hogy Ada fürkésző tekintetet

vet rá.

- A legtöbb nő – jegyezte meg Ada – a lelkét is odaadná, hogy egy ilyen nagyszerű férfi a figyelmével tüntesse ki.

Lily érezte, hogy elpirul. Úgy tett, mintha minden figyelmét lekötné, hogy megvajazza a pirítósát. – Lehet, de én magamnak szándékozom megtartani a lelkemet.

- Azt hallottam, hogy őlordsága feleségül akarja venni – tette hozzá Ada célzatosan.

- Ezt állítja, de én nem akarok hozzámenni.

- Nem akar márkinő lenni?

Ada szeme elkerekedett ilyen szentségtörés hallatán.

- Én egy szempillantás alatt lemondanék az új támogatómról, ha úgy gondolnám, van egy szemernyi esélyem, hogy megnyerjem Lord Claybourne-t patrónusomnak.

Aztán sóhajtva hozzátette.

- De sosem halásznék el egy férfit egy másik lánytól. Legalábbis olyantól nem, aki ennyire jó volt hozzám, mint maga, Miss Loring.

- Lord Claybourne nem az enyém, Ada – biztosította róla Lily.

Ada tekintetében fontolgató fény villant fel.

–Akkor nem bánna, ha megpróbálnám magamra vonni a figyelmét?

Lily összeont szemöldökkel tűnődött, vajon hogyan érezne, ha a szép fiatal kurtizán megpróbálná elcsábítani Heath-t. Egyáltalán nem tetszene neki, döntötte el. Ám ugyanakkor nem volt joga Adát megakadályozni abban, hogy próbálkozzon. Sőt, nem is vágyott ilyen jogokra.

- Nem támasztok rá igényt – ismételte meg tehát.

–Akkor, ha valóban nem bánja... lehet, hogy teszek egy

próbát. Nem mintha sok esélyem lenne a sikerre. Legtöbb

úriembert nem túl nehéz elcsábítani. Ám Lord Claybourne-ről úgy hírlík, hogy kiváló szerető. Azt hallottam, képes elérni, hogy egy nő sírjon a gyönyörtől. Egy ilyen embert nem lesz könnyű elcsábítani, sem rávenni, hogy a kitartottjának fogadjon, amikor megkaphatja bármelyik nőt, akit csak akar.

Ada dacosan felszegte az állát.

- De ha én nem tudom megtenni, akkor senki sem.

Lilynek egyet kellett értenie vele. Lángvörös hajával, biya idomaival, szép arcával Adát bármelyik Claybourne-höz hasonlóan kényes ízlésű nemes is vonzónak találhatta, különösen, amióta Ada megtanulta visszafogni bántó modorosságát, és a beszéde is finomnak tűnt, amikor odafigyelt erre. Nem lehetetlen, hogy Heath vonzónak találja majd az íjú szirént.

- Azt hiszem, igaza van – válaszolt halvány mosollyal Lily. Ada arca felragyogott.

- És ha mégsem sikerül, az gondolom, bizonyíték lehet arra, Lord Claybourne mennyire rajong önért.

- Ezt hogy érti?

- Ha a figyelmét valóban magamra vonhatom, akkor ön tudni fogja, hogy később sem lesz hűséges magához. Nem árt kiismerni egy férfi természetét, mielőtt még összeházasodnál vele. Mindig is így gondoltam.

- Így igaz. Az én apám javíthatatlan szoknyapecér volt, és nem óhajtok magamnak olyan férjet, aki a legcsekélyebb mértékben is hasonlít rá.

Lily szája keserű fintorra húzódott, amint eszébe jutott az apja csapodársága. Nem hitte, hogy Heath túlságosan hasonlított volna élvhajhász apjára, ám ha tényleg behódol egy köny-nyűvérű nő csábításának, azzal valóban bebizonyítja, hogy nem is akarja őt olyan nagyon.

És ha Ada képes volna elcsábítani őt, érvelt magában Lily, az megoldaná az ő problémáját is, a lord udvarlását illetően. Ha a férfi testi vágyait valaki más enyhíti, kevésbé fog utána epekedni.

- Nem kell attól tartania, hogy az útjába állok, Ada – mondta Lily. – Sőt, amikor Lord Claybourne ma tizenegykor látogatóbajön, fogadhatja őt helyettem.

- Ó, köszönöm, Miss Loring. Azt hiszem, tudom is, hogyan kezdjek a dologhoz.

Ada terve viszonylag egyszerű volt: amikor a márki megérkezik, ő lesétál a lépcsőn, és szándékosan a férfi lába elé esik, hogy az kénytelen legyen felsegíteni. Ada végül is színésznő volt, és elhatározta, hogy most segítségül hívja színészi képességeit. Lily azonban már kezdte meggondolni magát. Habár egyetlen szóval sem tiltakozott Heath elcsábítása ellen, egész délelőtt valami különös nyugtalanságot érzett. Azon kapta magát, hogy egyre gyakrabban pillant a Fleur nappali szobájának a kandallópárkányán álló órára, amint közeledett a látogatás ideje.

Mikor végül meghallotta a bejárati ajtó felől a kopogtató hangját, kisurrant a folyosóra és a lépcső teteje felé osont, ahol Ada várakozott, hogy elkezdje a színjátékát.

A fentről leselkedő Lily látta, hogy minden tökéletesen a kurtizán tervei szerint alakult. Pár pillanattal azután, hogy Claybourne átadta a kalapját az inasnak, Ada kifecamította a bokáját a legalsó lépcsőfokon, és kecsesen elterült a padlón, éppen a márki előtt.

Fájdalmas kiáltása hallatán Heath azonnal Ada segítségére sietett. Amikor pedig a lány közölte, hogy le kell feküdnie, a férfi kénytelen volt a karjába venni és a legközelebbi szobába vinni, ahol kanapé volt. Ez a helyiség történetesen az első

emeleti szalon volt.

Sajnos, amint azt Lily hamarosan felfedezte, a második emeleti lépcsőfordulóból, ahol állt, nem látta és nem is hallotta, mi történik Ada és a márkí között.

Öt perc elteltével Lily már nem bírta a türelmetlenségével. Leereszkedve a lépcsőn lassan elindult a folyosón a szalon ajtaja felé, ám ott sem hallott mást, csak hangfoszlányokat.

Leküzdvé magában a vágyat, hogy berontson a szobába, Lily csak álldogált a folyosón, egyfolytában pirongatva magát. Alig tudta elhinni, hogy képes ilyen szánalmas módon az ajtó közelében lebzselni. A legkevésbé sem érdekelte, hogyha Heath megcsókolja Adát vagy megérinti, megsimogatja, vagy ha olyan gyönyörhöz juttatja, mint őt...

Lily felnyögött, amint elképzelte, ahogy a férfi szeretkezik a szép kurtizánnal, aztán egy pillanat múlva beismerte, feleslegesen álmítja magát. Gyűlölte a gondolatát, hogy Heath egy másik nővel lehet. Nem akarta, hogy mást csókoljon, mást juttasson mennyei gyönyörökhöz, csakis őt.

Amikor a férfi mondott valamit mély hangján, és Ada felnevetett, Lily megmerevedett. Meg kell állítania Adát. Nem hagyhatja, hogy elcsábítsa a férfit, hiába egyezett bele előzetesen.

Lélekben felvértezve magát az ellen, amit esetleg a szalonban talál, Lily szándékosan lassú léptekkel az ajtóhoz ment, ám amikor belépett a szalonba, a földre gyökerezett a lába. A valóban a kanapén hevert, csábító pózban dőlve a párnákjára Heath pedig a kanapé végén ült, ölében a lány meztelen lábával, amelyről a cipő és a harisnya a szőnyegre került. A lány gyengéden masszírozta Ada bokáját, nagyjából úgy, ahogy Lily lábát a kocsiban a kerti parti napján.

Lily bosszúságot érzett, és a féltékenység belemart a szívbe.

Mindkettőt igyekezett elfojtani, amint hangosan megk' szörülte a torkát.

Ada riadtan pillantott fel.

- Ó, Miss Loring. Nem számítottam önre.

Lily erőltetett mosollyal felelte:

- Tizenegykor kellett volna őlordságával találkoznom, de feltartottak.

Heath, állapította meg Lily, nem jött zavarba, amiért kettesben érte őket. Sőt még csak fel sem állt a jelenlétében, ahogyan bármely úriember tette volna

–Ada, drágám, fáj a lába? – kérdezte Lily célzatosan a nő csupasz lábára meredve.

- Nos, fáj – nagyon megrándítottam a bokám de Lord Claybourne már elmulasztotta a fájdalmat.

Ada hosszú, érzéki szempilláit rebegtetve emelte tekintetét a férfitra.

- Remek dolog, ha egy lánynak ilyen gáláns megmentője akad.

- Igen – helyeselt Lily szárazon –, őlordsága igen élvezi, ha a hőst játszhatja.

És úgy tűnt, mintha nagyon élvezné a szép kurtizán figyelmét is, gondolta magában bosszúsan.

- Ada, csengetek Ellennek, hogy hozzon magának egy borogatást, ha óhajtja. – Amikor elindult a csengőzsinór felé, Heath vontatott hangon utánaszólt,

- Miss Shaw hálósobájába vitesse a borogatást. Oda fogom vinni, mivel nem tud járni.

- Ó, köszönöm, uram – lehelte Ada. – Nem is tudom, hogy boldogultam volna, ha ön nem siet a segítségemre.

- Nem hagyhattam, hogy szenvedjen, nem igaz – válaszolt a márk kedvesen pillantva rá.

Lily pedig kénytelen volt a fogát összeszorítva engedelmeskedni a férfinak. Mire Ellen, a szobalány besietett a szobába, Heath már a karjában tartotta Adát, és mosolyogva nézett a szemébe, a nő pedig a nyakába csimpaszkodva imádattal viszonozta a pillantását.

Amint Heath nagy léptekkel kifelé indult édes terhével a szalonból, Lily gyorsan kiadta az utasításokat Ellennek, aztán Ada cipőjét és harisnyáját felkapva követte Heath-t a főlépcsőn.

Ada hálósobája a második emeleten volt, a folyosó végén, és Lily még Heath előtt odaért, kitárva az ajtót a férfinak. A márki bevitte a szobába a kurtizánt, és gyengéden az ágyra helyezte. Ada továbbra is a nyaka köré fonta a karját, míg valamit a fülébe súgott, megnevettetve a férfit.

Lily észrevette, hogy összezsikordul a foga, és beismerte, hogy megkönnyebbült, amikor Heath kiszabadította magát a szépség karjából, és lovagiasan távozott.

Ám amikor Lilyvel kiléptek a folyosóra, a lány legnagyobb meglepetésére a lord megragadta a könyökét, és megtévesztően szelíd hangon megkérdezte:

- Hol beszélhetnénk négyszemközt, angyalom?

Lily összehúzott szemmel nézett rá. A márki szinte haragosnak tűnt.

- Fleur nappali szobája megteszi?

- Nem bánom – felelt érdes hangon a férfi.

Lily mutatta az utat, azon tűnődve, mi idézhette elő a márki haragját. Megmerevedett, amint Heath határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót. A múlt éjszaka után semmi esetre sem akart kettesben maradni a férfival. Ám annak láthatóan eszében sem volt az előző éjszakai buja perceket megismételni. Egy hosszú pülanatig szúrós tekintettel nézte a lányt, aztán felé lépett és megállt vagy egy lépésre tőle. A márki

fenyegető tartása ellenére Lily teste azonnal reagált a férfi közelségére. A lélegzete akadozott, a gondolatai összezavarodtak.

–Maga jóváhagyta, hogy Ada megpróbáljon elcsábít nem igaz? – kérdezte Heath kimért hangon. Mikor a lány ne felelt, a márki állkapcsán lüktetni kezdett egy kis izom.

- Ne próbálja letagadni, édesem. Ada bevallotta, mi volt a maga szerepe.

Lily tekintete elkerekedett a felismeréstől.

- Rávette, hogy elárulja magának, ugye? Kibővölte belőle a vallomást.

- Szóval beismeri – vágott vissza Heath.

- De hogyan jött rá?

- Úgy gondoltam, különös módon kacér a viselkedése, mé hozzá képest is. És megtanultam, hogyan ismerjek fel egy trükköt.

- Ó, igen – válaszolt Lily –, el is felejtettem, hogy a nők mindig is tucatszám vetették magukat a lábaihoz. Szóval az a nagy aggodalom a sérülése miatt – hogy olyan gyengéden masszírozta a bokáját – mind csak színjáték volt, az én kedvemért?

- Úgy van. A bokájának semmi baja.

Lily keze ökölbe szorult, amint eszébe jutott, milyen vad féltékenység fogta el pár perccel azelőtt. Heath pedig szándékosan táplálta, azt színlelve, hogy érdeklődik a másik nő iránt.

Ám úgy tűnt, a márki még nem végzett az ő pirongatásával.

- Beismerte, hogy egyetértett Ada kis fondorlatával. Csak azt akarom tudni, miért.

- Úgy gondolom, ez nyilvánvaló – vágott vissza Lily, egyre kényelmetlenebbül érezve magát Heath szúrós pillantása alatt.

- Ada szerint maga azt akarta bebizonyítani, hogy olyan vagyok, mint néhai apja – futok minden szoknya után.

- Ez is hozzátartozik, igen.

A lány válaszát hallva szikrát szórt a férfi tekintete.

- És úgy gondolta, megszabadulhat tőlem, ha odadob egy másik nőnek? A pokolba, Lily!

A lány összerándult Heath dühkitörésétől, mire a férfi ezt – látván megpróbálta megfékezni az indulatát.

–Mi az ördögöt képzelt? Valóban azt hitte, sikerül neki elcsábítania engem? Hogy valaha is kellene nekem egy olyan nő, mint ő, amikor magát is megkaphatnám?

Lily védekezően fonta maga köré a karját.

- Őszintén szólva... igen. Azt hittem, ha ő kielégíti a maga testi vágyait, többé nem kellek majd magának.

–Afenébe, Lily...

A férfi zaklatottan beletúrt a hajába.

- Én nem csupán a testiségre vágyom magával. Azt akarom, hogy a feleségem legyen. Ha csak pusztán örömet keresnék, rengeteg készséges nőt találhatnék.

- Tudom – válaszolt Lily halkán, egyre kínosabban érezve magát.

- És tökéletesen alkalmas vagyok rá, hogy szeretőt találjak magamnak, ha arra volna szükségem. Nem kell hozzá a maga segítsége. És biztosíthatom róla, a legkevésbé sem értékelem a maga cselszövését.

Lily a kanapéhoz ment, és lerogyott rá.

- Sajnálom. Nem lett volna szabad engednem, hogy Ada megpróbálja elcsábítani magát. Különben – tette hozzá, az ajkába harapva – nem is gondoltam arra, hogy ő milyen kockázatot vállal. Új támogatója van, és az tönkretette volna az esélyeit, ha a patrónusa rájön, hogy Ada magával szórakozik.

Lily megkönnyebbült, amikor hallotta, hogy Heath hangja kissé megenyhül.

- Ez az oka, hogy megzavart minket? Aggódott, hogy esetleg rontja az esélyeit az új támogatójánál?

- Nos... nem kifejezetten.

- Hanem?

Lily Heath-re pillantott. Láta, hogy a férfi még mindig dühösen összeszorítja az állkapcsát.

- Én... nem akartam, hogy maga megcsókolja.

A férfi egy pillanatig rámeredt, aztán a kemény arc kifejezése ellágyult.

- Féltékeny volt.

Lily érezte, hogy áruló vörösség önti el az arcát. Lehajtotta a fejét.

-Nos... igen.

Egy ideig csönd volt. Aztán Heath odaült a lány mellé a kanapéra, és megszólalt.

- Azt hiszem, ez hízélgő rám nézve. És biztató is. Csak sik rült elérnem valamit az udvarlásommal, ha féltékenység ébred magában.

A férfi hangjában érezhető halvány iróniától Lily megmerevedett.

- Ne fűzzön hozzá túi nagy reményeket, uram. Tovább sem szándékozom feleségül menni magához.

Ismét magán érezte a márki kutató tekintetét.

-Beismeri a féltékenységet, de nem hajlandó fontolóra venni a házassági ajánlatomat? Ennek nem sok értelme van. Miért tart ki ilyen megátalkodottan amellet, hogy nem akar feleségem lenni, Lily?

- Megmondtam, miért.

- Mert a szülei rossz házasságban éltek. Ebből nem követ

kezik az, hogy a miénk is olyan lesz.

A lány kihúzta magát, és felnézett.

- Ha magának kellett volna egész gyerekkorában elviselnie: az állandó csatározásait, maga sem égne annyira a vágytól, hogy megházasodjon.

Heath a tekintetébe fúrta a pillantását.

- Tehát azt hiszi, hogy a mi házasságunk is csatatér lenne, amilyen az övék volt.

- Én... nem tudom – válaszolt nagy sokára Lily. – De nem akarom vállalni a kockázatot. Nem akarok olyan boldogtalan lenni egész további életemben, mint az anyám volt.

Heath állá ismét megfeszült.

- Már megint az apjával azonosít.

Mivel erre Lily nem mondott semmit, a férfi halkán kérdezte.

- Mit tett az anyjával, ami olyan szörnyű volt?

Lily nagyot nyelt, és érezte, amint a gyomra ismét görcsbe rándul az emlékre.

- Erről nem óhajtok beszélni.

- De a fészkes fenébe is, Lily! Hogyan védhetném meg magam, hogyan bizonyíthatnám be, nem vagyok olyan, mint az apja, ha azt sem tudom, mit tett?

- Hát rendben.

Fájdalmasan elszorult a torka, amint kiszakadtak belőle a szavak.

- Ha mindenáron tudnia kell... megverte őt. Az öklével csépelte, hogy a földre esett, és azután rugdosta, amíg nem sikított fájdalmában. Én pedig nem tudtam elviselni. Nem tudtam! Úgyhogy felkaptam egy kést, és azt mondtam a papának, hagyja abba, mert megölöm. És komolyan is gondoltam. Megöltem volna, ha még egyszer az anyámra emeli az öklét. Nos, ezt akarta hallani? – kérdezte szinte kiabálva,

aztán elhallgatott, és csak ziháló légzését lehetett hallani.

Heath rezzenetlen tekintettel bámult rá, Lily pedig a fogát összeszorítva állta a tekintetét. Ám a gyomra fájdalmasan görcsbe rándult, és a szemét szúrták az elfojtott könnycseppek.

A férfi arca ekkor ellágyult, és a lány együttérzést látott megcsillanni a mogyoróbarna tekintet mélyén.

Nagyot nyelve Lily elfordította a tekintetét a férfiről. Nem vágyott az együttérzésére, a sajnálatára. Nem kívánta a gyengéd érintését sem – ám nem volt választása, A márki meleg keze az álla alá siklott, és felemelte a fejét, így kénytelen volt a szemébe nézni.

- Tehát maga arra kényszerült, hogy megvédje az anyját az apja bántalmazásától – szólalt meg Heath gyengéd hangon.

Lily némán bólintott. Mereven ült, és küszködve próbálta visszanyerni az önuralmát. A hangja elfúlt a könnyektől, amikor végül megszólalt:

–Csak azt sajnáltam, hogy nem tudtam többet segíteni neki. Egy évvel később a mamám szeretőt talált magának, hogy enyhítse a nyomorúságát, és ezután elűzték az otthonából, és az országból is. Ön... tud az ezt követő botrányról.

Pár szívdobbanásnyi ideig a férfi hallgatott. Aztán két keze közé fogta a lány arcát.

– Sosem ütném meg magát, Lily. Soha Sosem vetemednék arra, hogy fizikailag bántalmazzak egy nőt, bárhog prov káljon is.

A nő kutatóan nézett a férfira, nyílt tekintetét látva hitt neki. Valahogy biztos volt benne, hogy Heath sosem bántaná fizikailag... ám érzelmileg, az egészen más ügy volt.

- Soha nem engedem, hogy egy férfinak ekkora hatalm legyen felettem. A feleségeként a törvény szerint alig lenné több, mint az ön rabszolgája. Ha ön úgy döntene, hogy megve

nem lenne kihez fordulnom.

Heath összeszorította az állkapcsát a nevetséges gondola ra, hogy ő valaha egyetlen ujját is ráemelje Lilyre, habár értett a lány álláspontját, még ha abszurdnak találta is. Ám kénysz" rítette magát, hogy leplezze a csalódottságát, amint keze fej vei könnyedén megsimította a lány arcát.

Látva, hogy a lány tekintete elsötétült az elfojtott könnyek' tői, Heath-ben feltámadt a védelmező ösztön iránta – azzal vad vággyal együtt, hogy kiássa Lily apját a sírjából, és meg torosa rajta, amit a feleségével meg a lányával tett.

Ám most már legalább jobban értette Lily makacs vágya>í kozását a függetlenség után. Az elszántságát, hogy maga ír: nyítsa a saját sorsát. A félelmét, hogy a jövőjét egy férfi kezéb tegye le. Még azt a makacs eltökéltséget is, ahogyan őt min dénáron egy csoportba akarta sorolni a saját gazember apjával Keserű tapasztalatai révén a lány nem tudta elhinni, hogy másmilyen.

Amikor a férfi keze kissé lejjebb siklott, és gyengéden masszírozni kezdte Lily, nyakát, a lány megmerevedett és elhúzódott, látható zavarban.

- Kérem, bocsásson meg nekem – mondta, aztán kezével el dörgölve a könnyeit, s talpra szökkent. Kezét tördelve nézett Heath-re.

- Sajnálom, ha feldühítettem azzal, hogy megengedtem Adának, próbálkozzon az elcsábításával, de talán így volt a legjobb. Most már legalább tudja, miért nem egyezhetek bele soha, hogy a felesége legyenek.

Miután ezt alig hallhatóan elhadarta, sarkon fordult és elhagyta a szobát, magára hagyva a férfit a gondolataival.

Heath hosszú ideig ült még ott, azon töprengve, hogyan válaszoljon Lily szavaira.

Először is, minden kétséget kizáróan be kell bizonyítania neki, hogy ő egészen másmilyen, mint az apja és minden olyan férfi, aki rabszolgaként kezeli a feleségét, bántalmazza és uralkodik fölötte.

Heath foga összecsikordult. Nem tudott szabadulni Lily sebzett, fájdalmas tekintetének az emlékétől, amikor a lány megvallotta neki, hogyan fenyegette meg az apját, hogy az anyját megvédje. Emlékezett rá, hogy ugyanezt látta Lily tekintetében, amikor Lily kikergette O'Rourke-ot a házból, egy szobrot lóbálva mögötte. És akkor is, amikor egy csapat erőszakos fickó közé vetette magát, hogy megvédjen egy kóbor kutyát.

Ez azt is megmagyarázta, miért ragaszkodott hozzá, hogy a kedvesség legyen az egyik legfontosabb tulajdonsága azoknak a jelölteknek, akiket Heath meghív az estélyre. És hogy miért dühítette annyira az igazságtalanság, ami némely fiatal nővel megesett a tanítványaik közül, akiket a szárnyai alá vett. És miért igyekezett annyira, hogy közülük kettőnek segítsen kitörni a prostituált létből, tisztességes munkát ajánlva nekik a saját otthonában.

Lily tettei mind–mind a lány ádáz elszántságát mutatták, hogy megvédje a gyengéket és gyámoltalanokat, ami olthatatlan érzéseket ébresztett iránta Heath-ben.

Ám miután megtudta, mi történt az apjával – miután látta a fájdalmat Lily szemében és hallotta a hangjában Heath végül rádöbbsent, milyen nehéz feladat áll előtte, ha el akarja nyerni Lily kezét. A lány mindig is óvatos lesz, mert fél attól, hogy kiszolgáltatassa magát egy férfinak, akár szeretőnek, akár férjnek.

Heath tudta, hogy meg kell ismertetnie a lánnyal a gyengédséget, a meghittsége, a bizalmat. Lily most olyan volt, mint egy erdei őzsuta, óvatos, bizalmatlan, akit meg kellett

szelídíteni.

Az elmúlt éjszaka, amikor a karjában tartotta a lányt, jó kezdet volt, döntötte el Heath. A fele vagyonában fogadott volna, hogy Lily még sosem került ilyen közel érzelmileg egyetlen férfihoz sem. És ő sem érzett még ilyen gyengédséget; tud hogy ez egészen különleges volt.

Heath egy pillanatra behunyta a szemét, amint eszébe jutó a lány hozzásimuló meleg, mezítelen teste, felidézte bő puhaságát, az illatát. Ösztönösen tudta, hogy Lily szenvedély csak ő képes felszítani. Ez a gondolat férfiúi büszkeséggé töltötte el. De többre vágyott, mint egyszerűen uralni a lány testét.

Lilyt a feleségének akarta.

Ennek a célnak az elérése azonban élete legnagyobb kihívása lehet. A döntést, hogy a felesége lesz, Lilynek kell meghoznia. Ő nem kényszerítheti rá. A lánynak azért kell hozzámenni feleségül, mert ő akarja.

És nagy valószínűséggel ez csak akkor lehetséges, ha Lily eléggé szereti őt, hogy túltegye magát a kétségein és félelmei

Ami azt jelenti, arra kell törekednie, hogy a lány beleszeressen.

Heath komoran összevont szemöldökkel tűnődött. Talán mégsem a testi vágyak felszítása volt a legjobb út a lány szívének elnyeréséhez. És az sem, hogy a házasság céljával udvarol Lilynek. Amíg a lány úgy érzi, üldözi őt, addig áthatolhatatlan védelmi vonalat fog vonni maga köré.

De mi volna, ha visszavonulna? Ha nem üldözné tovább?

El kellett ismernie, hogy neki is hasznára válna egy kis szünet. Minden reggel fájdalmas felajzottsággal ébredt, amely nem akart szűnni. És minden alkalommal, amikor megérintette, Lilyt, megcsókolta, a karjában tartotta, az érzés egyre gyötrőbbé vált. Heath attól tartott, ha még egy szűzies éjszakát kellene

elviselnie Lilyvel, anélkül szeretkezve vele, hogy igazán szeretkeznének, nem lenne képes visszafogni magát. Kénytelen volna megadni magát az égető váagnak, és visszavonhatatlanul magáévá tenné a lányt.

De ha visszavonul, tűnődött Heath, talán képes megfegyelmeznie kissé az érzékeit és megzabolázni a vágyait.

Bölcs lépésnek tűnt legalább az intimitásnak véget vetni kettejük között. És még bölcsebbnek egyenlőre felhagyni az udvarlással. Időt adni a lánynak, hogy elrendezze magában a dolgokat, ahelyett hogy állandóan sürgetné a házassági ajánlatával. Időközben, gondolta Heath, rábólintva az elhatározására, ő még felhasználhatná az alkalmat, hogy eldöntse hogyan nyerje meg Lily bizalmát és tiszteletét, hogyan mutathatja meg neki jelleme jobb elismerésre méltóbb oldalát, hogy a lányban ne maradjon semmi kétség, Heath más, mint azok a férfiak akiktől a lány retteg és akiket megvet.

***Ez nagyon fura. Mitha Claybourne teljesen felhagyott
volna a játszmánkkal.***

Lily Fannynak

Lilyt nagyon meglepte, amikor Heath-ne színét sem látta a következő napon. E dig olyan rendszeresen látogatta, ho a lány arra számított, továbbra is így lesz. Ám egy szót sem hallott felőle szerdán; még csak egy üzenetet sem küldött.

Nem hallott felőle csütörtökön sem, és nagyon meglepődött, amikor értesült róla, hogy a férfi meghívta Fleurt és Chatelt a páholyába aznap este a színházba, anélkül, hogy neki egy szóval is említette volna.

Lord Poole fogja elkísérni őket, tudta meg Lily. Az estély óta a vikomt jóformán a házban lakott, és láthatóan teljesen odavolt Chanteléért – ami boldoggá tette az idősödő szépséget, és melegséggel töltötte el Lily szívét.

Miután egyszer már visszautasította Heath meghívását a színházba, Lily nem igazán vehette zokon, amiért ezúttal őt kihagyta, ám amikor a férfi megérkezett a kurtizánokért, Lályhez alig szólt pár szót.

Úgy tűnt, Fleur és Chantel nem vette észre, annyira izgatottak voltak a ritka élvezet miatt, amellyel Lord Claybourne meglepte őket. Vidáman kacagva és fecsegve sürgölődtek az előcsarnokban, amint összeszedték a stólájukat és a legyezőjüket.

Amikor távoztak – miután figyelmeztették Lilyt, ne várja meg őket, mivel egy divatos szállodában fognak vacsorázni az előadás után –, a vidám hangok elhátával a ház egészen csendesnek tűnt. Lily kedve is elborult; bement a szalonba, hogy

valami olvasnivalót keressen magának. Kissé unatkozott most, hogy az estély lezajlott, mivel sokkal több lett a szabadideje.

Persze még mindig tartott órákat azoknak a tanulóknak, akik igényelték, ám a legtöbb lánynak már nem volt olyan sürgős, legalábbis azoknak, akiknek sikerült új támogatót találniuk.

Meglátta, hogy a napilap, a ***The Morning Post*** egy példánya ott hever az asztalon. Felvette és belelapozott. Fleur és Chantel előfizetett a reggeli és az esti lapokra is, mivel szerették átböngészni a társasági és a divatrovatot. Általában Lily érdekeltek a könyvekről, a parlamentről szóló cikkek meg a külföldi hírek, de most egyik sem tudta lekötni a figyelmét.

Inkább azon kezdett töprengeni, vajon Heath felhagyott-e az udvarlással. Talán úgy ítélte meg, nincs értelme folytatnia a játszmájukat, tekintettel arra, hogy ő nyilvánvalóvá tette, mit gondol a házasságról.

Különös módon ez a lehetőség inkább csalódottsággal töltötte el, mint megkönnyebbüléssel. Pedig örülnie kellene, hogy megszabadult a férfitől.

A sajnálkozása csak időleges, mondta magának Lily. Heath távolléte valamiféle légüres teret hozott létre pillanatnyilag az életében, mivel a férfi állandóan láb alatt volt az utóbbi időben. De majd hozzászokik. Nem tagadhatta azonban, hogy hiányolta a férfit az utóbbi két napban.

Hiányzott az évődése, az ugratása, a vonzása...

Lily határozottan véget vetett ennek a gondolatsornak. Semmi értelme Heath tervein töprengeni az udvarlását illetően. Ennek ellenére Lily elgondolkodott, lehetséges, hogy az együtt töltött szenvedélyes éjszakájuk rádöbbsentette a férfit az ő hiányosságaira? A lány jól tudta Fannytól és más forrásokból is, egy férfinak a nemi vágyait ki kell elégíteni. Ő pedig valószínűleg túl tapasztalatlan, túl járatlan, túl szűzies volt

ahhoz, hogy kielégítsen egy olyan elismert szeretőt, mint Heath.

Valójában az volt meglepő, hogy a férfi addig is megtartóztatta magát. Lily összevonta a szemöldökét, amint eszébe jutott, amikor a férfi szárazon megjegyezte, tud magának egyedül is szeretőt találni, nem kell hozzá Lily segítsége. Talán éppen ezt fogja tenni most, hogy eldöntötte, nem érdemes Lilyt tovább üldöznie.

Lily gyomra görcsbe rándult a gondolatra, hogy Heath egy Új szeretővel vigasztalódik, és még borúsabb lett a kedve. Megróva magát, amiért ilyen ostobán viselkedik, Lily letette az újságot és felállt, hogy a hálósobájából lehozza a déltengeri utazásokról szóló könyvet, amelyet Heath-től kapott. Egyszer már belelapozott, de nem volt elég ideje elmélyültebben tanulmányozni. A könyv valóban lenyűgöző volt, ahogy a férfi is jelezte.

Ám amint a főlépcsőn a második emeleti fordulóhoz ért, Lily sírást hallott a folyosó végéről. A hangot követve eljutott egy nyitott ajtóhoz. Ezen a szobán Peg Wallace osztozott két másik lakóval. Amikor benézett, Lily legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy Peg az egyik ágyon ül, fél karjával átölelve az egyik lányt – Betty Dunstöt, aki az estélyen nem talált támogatót.

Betty vigasztalhatatlant zokogott; mintha egyenesen a lelke mélyéről szakadt volna fel a sírás.

Amikor Lily tétovázva belépett, Peg felpillantott, tekintetében mélységes szomorúsággal.

–Elnézést, hogy megzavartuk, Miss Loring. Be akartam csukni az ajtót.

–Betty megsérült? – kérdezte halkán Lily, közelebb lépve az ágyhoz.

Peg keserűen elfintorodott, míg Betty még hangosabban zokogott, arcát Peg vállába temetve.

- Úgy is mondhatjuk – válaszolt Peg. – Teherbe esett.

Lily habozva kérdezte, nem lévén gyakorlata az ilyen ügyekben.

- Tudok segíteni valamit?

Peg komoran megrázta a fejét.

- Kétlem, Miss Loring. Maga túl finom hölgy. De kedves, hogy felajánlja – tette hozzá sietve.

Lily leült Betty mellé, és gyengéden a lány vállára tette a kezét

- Legalább mondja el, talán mégis segíthetünk.

Betty bólintott. Mélyeket lélegzett, és megpróbálta abba-hagyni a zokogást. Aztán letörölte a szeméből patakzó könnyeket a kezében gyűrögetett zsebkendővel.

–Csak az... hogy én... nem tudom, mit tegyek. Nem tarthatom meg a gyermeket. Mi lesz velem, ha megpróbálom? Mikor a hasam már nagyra dagad... nem tudok dolgozni.

Lily tudta, hogy Betty egy közeli klubban dolgozik, amely nem sokban különbözött egy színvonalasabb bordélyháztól. Már két éve volt ott. Betty egy nagy dorsetshire-i birtok főkertészének a lánya volt. Amikor hagyta, hogy egy lovász elcsábítsa a birtokon, az apja elűzte őt a házától, úgyhogy feljött Londonba. Majdnem éhen halt, mielőtt rátalált erre a munkára, ahol a testét kellett árulnia egy bordélyházban. Nem volt választása: vagy ez, vagy az éhhalál.

- És az apa? – kérdezte Lily. – Ő nem tud segíteni?

Betty ismét felzokogott.

- Nem tudom, ki az apa. Vagy egy tucat fickó közül bárki lehet. És egyiküket sem érdekelné egy fattyú.

Lily a nyelvébe harapott, rádöbbenve, mennyire naiv volt a kérdése. És nem tudta, mi mást mondhatna még.

Betty könnyek között sorolta tovább:

- Nem lesz pénzem, hogy kifizessem a lakbéremet,

hónapokig nem lesz semmi bevételem, Miss Delee pedig ki fog hajítani az utcára, és nem lesz hová mennem...

- Ő nem tesz ilyet, Betty – nyugtatta Lily.

- De még ha megengedi is, hogy maradjak, mihez kezdek egy kisbabával? Hogyan tudok gondoskodni róla?

Ismét elcsuklott a hangja. Ekkor Peg szólalt meg.

–Betty tudja, hogy hamarosan fel kell keresnie egy bábaasszonyt, amiatt sír.

Lily gyomra összeszorult, amikor megértette, mire utal Peg.

- Meg akarja tartani a babát, Betty?

- Igen. Még ha nem is tudom, ki az apja De el sem tudom képzelni, hogy tehetném. Nem mehetek vissza az utcára. Annak nem tehetek ki egy ártatlan gyermeket. Nem akarom, hogy a kisbabám megtudja, mi az éhezés. Amikor az ember úgy érzi, mintha kilyukadna a gyomra. Amikor olyan kétségbeesett, hogy már a halálra vágyik. Ezt nem tehetem, Miss Loring. Akkor jobb, ha megölöm most.

Betty kezébe temetve az arcát ismét zokogni kezdett, Lili pedig vigasztalóan megsimogatta a hátát. Fájt a szíve a lányé és tudta, nem hagyhatja, hogy tovább szenvedjen.

–Betty... hagyja abba a sírást, mielőtt belebetegszik Figyeljen rám. Valahogy találunk megoldást. Vannak olyan barátaim, akiket rábeszélhetek, hogy segítsenek magán. Találunk valakit, aki befogadja, így megtarthatja a kisbabát, és nem kell aggódnia a jövője miatt.

Betty abbahagyta a sírást, és reménykedve felpillantott Lilyre.

- Ó, Miss Loring... gondolja, hogy ez lehetséges?

- Szent meggyőződése – válaszolt magabiztosan Lily. – Ha más nem adódik, magam nyújtom át a szükséges pénzt, amiből felnevelheti a gyermekét.

- Ó, Miss Loring – lehelte a fiatal nő. – Maga egy angyal.

Nincs magánál jóságosabb. De nem kérhetem azt, hogy ennyi áldozatot hozzon értem. Én tudok dolgozni – boldogan megdolgozom a megélhetésemért.

Lily kutatóan nézett a lány sírástól kivörösödött, komoly arcába, és ráismert az arckifejezésére: a lány önállóságra vágyott, nem kegyelemkenyérre. Ugyanúgy, ahogy a Loring lányok is egész életükben.

- Akkor keresünk magának valami hasznos elfoglaltságot – jelentette ki Lily. – Milyen munkához ért legjobban?

–Jól értek a virágokhoz... úgy értem, a termesztésükhöz. Amióta csak járni tudok, az apám mellett dolgoztam.

- Nos, meglátom, mit tehetek. Most pedig mossa meg az arcát, és feküdjön le. A sírás árthat a babának.

- Tudom. – A könnyei mostanra majdnem elapadtak, és egy zsebkendővel megtörölte a szemét. – De nem fekhettek le, Miss Loring. Hamarosan munkába kell mennem. A madám bizonyosan kihajít, ha elkések, és akkor még nagyobb bajban leszek, mint most.

Lily a homlokát ráncolva megrázta a fejét.

- Nem dolgozhat ott tovább, amikor gyereket vár. Nem, Betty, nem térhet vissza a klubba. Holnap beadhatja a felmondását, de most pihenjen és ne aggódjon a jövő miatt. Amint kitalálok valamit, szólok.

Betty szeme újra könnybe lábadt, amint szinte áhitattal tekintett Lilyre.

- Köszönöm, Miss Loring. Nem is tudom eléggé megköszönni...

–Nem kell megköszönnie, kedvesem. Egy jólelkű hölgy egyszer ugyanígy segített rajtam és a nővéreimen – válaszolt Lily, Winifredre gondolva, és arra, hogyan tette lehetővé az asszony a Freemantle Akadémia nagylelkű szponzorálásával,

hogy az ő életük annyira másként alakulhatott, mint szegény Bettyé. – Én csak az ő kedvességét próbálom tovább adni.

Vigasztalóan megveregetve Betty vállát, Lily felállt és elindult az ajtó felé, de Peg halk hangja megállította.

–Miss Loring...

- Igen?

Lily várt, amíg Peg lassan felállt. Habozni látszott, szemét lesütötte, és ujjai a szoknyáját gyűrögették. Végül nagyot nyelt.

- Miss Loring... Lehetséges volna... – megköszönte a torkát – Úgy értem, a barátai esetleg... hajlandók lennének nekem is egy tisztességes állást találni?

Lily meglepődve nézett Pegre. Az ő története is némileg hasonított Bettyére, mivel mindkét lány az utcán találta magát, ahol kénytelenek voltak magukról gondoskodni. A különbség, hogy Peg egy londoni nemesi házban volt szobalány. Amikor a ház ura egyszer részegen, a lány akarata ellenére megcsókolta, az aszszonya rajtakapta őket, és elbocsájtotta Peget, referenciák nélkül. Mivel így nem talált magának tisztességes munkát, Peg baletttáncosként helyezkedett el a Királyi Operában, habár különleges szépsége miatt alkalmazták inkább, nem pedig csekélyke táncudásáért. Peg kérése mindazonáltal meglepő volt, mivel épp most szerzett magának egy gazdag támogatót, egy báró személyében.

–Azt hittem, örül a megegyezésnek Sir Róberttel – mondta Lily.

- Örülök is, Miss Loring. Úgy értem... Sir Róbert jobb támogató, mint amelyet valaha is reméltem. De... valójában nem akarok a szeretője lenni. Sőt, őszintén szólva, gyűlölöm az egészet – fakadt ki hevesen. – Én jó lány voltam, mielőtt felvilági nő lett volna belőlem. És amikor így kell vétköznom... Néha legszívesebben meghalnék.

Lily összerándult, amint beléhasított a büntudat. Ő azt hitte Peg csak túlságosan félénk, eszébe sem jutott, hogy ilyen rettenetesen boldogtalan.

i

- Nem tudtam, Peg – mormolta Lily szomorúan. – Sajnálom, hogy arra bízattam, vegyen részt az óráinkon, és hogy segítettem magának felkészülni az estélyre. Azt hittem, maga is ezt akarja.

- Ó, nem, Miss Loring... nem így értettem. Nem akarom; hogy azt higgye, nem értékeltem az óráit. Valóban. Ha már a hátamon fekvé kell megkeresnem a megélhetésemet, sokkal jobb egy gazdag urat szolgálni. Nem, maga csodálatos volt, megtanította nekünk, hogyan fejleszthetjük magunkat. De ha felhagyhatnék ezzel az étellel, megtenném, még hozzá boldogan. És ha tudna ebben segíteni... amíg élek, hálás lennék érte.

Lily egy pillanatig megszólalni sem bírt. A torka elszorult az elfojtott könnyektől, amint ezeknek a szegény nőknek a helyzetét mérlegelte. Az életük állandó küszködés; nincs családjuk, sem jövőjük, és kevés boldogságot vagy örömet remélhetnek. De ő tudna változtatni ezen.

- Természetesen segíték magának, Peg – jelentette ki Lily, érzelmektől túlszorduló hangon. – Nem is kérdés, hogy megteszek magáért mindent, ami a hatalmamban áll.

Peg ajka megremegett, amint elmosolyodott.

–Legalább tanultam valami hasznos dolgot mostanában. Nagyon ügyesen bánok a túvel, mivel én varrtam a jelmezeket a többi táncosnak. Esetleg egy divatüzletben dolgozhatnék tanoncként... vagy egy öltöztetőő segédjeként.

- Igen, Miss Loring – vágott közbe komolyan Betty, saját gondjairól elfeledkezve. – Peg remekül ért a divathoz. Még saját modelleket is tervezhetne, ha kapna rá lehetőséget. Látnia kéne a rajzait. A La Belle Ensemble elbújhat mellettük.

- Ezt nem is tudtam – válaszolt megilletődve Lily.

Peg elpirult.

- Nos, nem kaptam valódi képzést, de a múlt szezonban terveztem egy délelőtti öltözéket Miss Delee-nek, amivel nagyon elégedett volt.

- Kitalálok valamit, ígérem – jelentette ki Lily.

Ezt az ígéretét igyekszik mindenáron megtartani, fogadkozott Lily, amint a saját hálószozája felé tartott, ahol tovább töprengett rajta, mit tehetne Bettyért és Pegért.

Még tragikusabb dolog, gondolta haragosan, hogy még számtalan olyan fiatal nő van, mint ők, akikre ugyanilyen sívár jövő vár. Lányok, akik éppen ilyen védtelenek voltak, és nyomorban éltek, akiknek nem volt kihez fordulniuk, és nem voltak mellettük barátok, sem család, akire támaszkodhattak volna.

Lily elhatározta, hogy a jövőben kitalálja, hogyan segíthetne néhánynak ezek közül a szerencsétlenek közül fedelet és munkát találni. Egy olyan helyet, ahol biztonságban lehetnek és valamilyen szakmát tanulhatnak, hogy ne keljen a prostitúcióba menekülniük csupán azért, hogy ne haljanak éhen.

De ez még várhat; a barátainak most van szükségük a segítségére.

Bizonyos volt benne, hogy képes lesz megfelelő munkát találni Pegnek, de a várandós Betty súlyosabb probléma volt.

Szerette volna megbeszélni a helyzetet most azonnal Fleurrel vagy Chantellel. Minél előbb talál állást a lányoknak, annál előbb elkezdhetik új életüket, és felhagyhatnak a régivel, amelyet gyűlölnék.

De az idős kurtizánok még mindig Lord Claybourne és Lord Poole társaságában szórakoztak. Basü pedig a kollégáival és cimboráival volt a kedvenc kocsmájában. Az estély sikere után

Basil nagy örömmel tért vissza korábbi életéhez, mivel a tanítványai tovább nem igényelték az óráit.

Lily úgy sejtette, Winifredhez fölöslegesen fordulna Be ügyében. A jómódú özvegy általában együtt érzett a munkás osztállyal, mivel ő is onnan származott. Winifredre általáb számítani lehetett, mivel nagyon nagylelkűen bánt azzal hatalmas vagyonnal, amelyet apja halmozott fel bányái é gyárai révén. Ám Lily biztos volt benne, ebben az esetben Winifred csak azt mondaná, forduljon Lord Claybourne-höz.

Talán Marcus segítségét kérhetné, hiszen most már a sógo* ra is volt, nem csak a gyámja. De Marcus már így is túl sokat; tett, amikor befogadta azt a két lakójukat, akiket a múlt hónapban küldött Danvers Hallba.

– Tudod, mit kell tenned – mormolta Lily magában.

Alsó ajkába harapva, vonakodva ismerte be: bár nem szívesen kért segítséget Heath-től, mert nem akart az adósa lenni, ez volt a leglogikusabb lépés. Nem hagyhatta, hogy a saját érzései megakadályozzák abban, hogy eljárjon Betty ügyében.

Gazdag nemesemberként Heath olyan jelentős forrásokkal rendelkezett, amilyenekkel Lily nem, beleértve számtalan birtokát és egy hatalmas személyzetet. Ezenkívül a férfi önszántából otthont talált egy kóbor kutyanak. Lehet, hogy hajlandó ugyanezt megtenni egy rászoruló fiatal nő és megszületendő . gyermeke számára is.

És amint azt a nővére, Arabella nemrégiben megjegyezte, Heath nem tűnt egy tipikus, önző, felszínes nemesnek; habár az ő esetében, a férfi iránta való nagylelkűségének kétségtelenül volt valami célja, nevezetesen, hogy így próbált pontokat szerezni, és megnyerni a játszmájukat.

Miután eldöntötte, hogy először Heath-néi kell próbálkoznia, Lily töprengeni kezdett, müen érvekkel tudná meggyőzni a

férfit.

Némivel később, amikor várható volt, hogy a márki kocsija visszatér a színházból, Lily lement a földszintre, és helyet foglalt az előcsarnokban egy pamlagon, várakozás közben pedig az Utazásokat olvasta egy falikar fényénél.

Amint meghallotta a kocsi zörgését, a lány stólat kanyarított a vállá köré, és odasietett a bejárati ajtóhoz.

Amint kilépett az ajtón, látta, hogy valóban Lord Claybourne társasága érkezett meg. Már leszállt az éj, de a kocsi lámpái megvilágították a férfi magas, erőteljes alalgát, amint a járdán állva búcsúzkodott a vendégeitől.

Arra az esetre, ha a márki nem tartana velük a házba, Lily leereszkedett a lépcsőn, és elindult a járdán a társaság felé.

Lord Poole vette észre először.

- Ó, Miss Loring, nem számítottam arra, hogy még egyszer látom ma este. A darab remek volt, egyszerűen remek. Kár, hogy nem jött velünk.

Chantel korábban már elmagyarázta új kedvesének, hogy Lily nem akart feltűnést kelteni, ezért nem jelent meg nyilvánosan, ám az idős vikomt kissé szórakozott volt, úgyhogy már elfelejtette.

Lily udvarias választ mormolt Lord Poole megjegyzésére, ám a figyelme Heath-re irányult, aki felvont szemöldökkel kérdezte tőle.

- Valami baj van, Miss Loring?

- Válthatnék önnel pár szót négyszemközt, uram?

Egy pillanatnyi habozás után a férfi bólintott.

- Természetesen. Bekísérem a házba, vagy szeretne inkább beszállni a kocsimba?

A kocsira pillantva Lily mélyen elpirult, amint eszébe jutott, mi történt legutóbb, amikor a férfival kettesben volt ott.

- A házban, ha lehet.

Követték a kurtizánokat és Lord Poole-t az épületbe, ahol Fleur közölte:

–A nappali szobánkban leszünk, ha végeztél, kedvesem.

Lily bólintott, aztán a közeli szalonba vezette Heath-t.

–Megkínálhatom egy pohár borral esetleg? – kérdezte, amint becsukódott mögöttük az ajtó.

A márki átható pillantással fürkészte.

- Miért ilyen hivatalos, angyalom?

- Biztosan azért, mert izgulok.

- Maga? Izgul?

–Nos – válaszolt Lily, nem véve tudomást a csipetnyi gúnyról a férfi hangjában – meglehetősen nagy a tét. Tudja... e nagyon nagy szívességet akarok kérni magától.

Heath egy pillanatig némán fürkészte Lilyt, mielőtt hitlenkedő hangon elismételte:

- Szívességet akar kérni tőlem.

- Igen, bár nem a magam érdekében.

A férfi ajka mosolyra húzódott.

- Soha nem magának kér.

- Nem óhajt leülni?

- Szívesebben állok. Miért nem böki ki kertelés nélkül, Lil? Milyen szívességet akar kérni tőlem?

Úgy érezte, könnyebben elmoncja, ha ő leül, úgyhogy egy füles fotelhez ment, és a szélére telepedett.

–Arról van szó... az egyik lakónk nehéz helyzetbe kerül. Emlékszik Betty Dunstre?

- Apró termet, sötét haj, kék szem?

Lilyt nem lepte meg, hogy mint a nők nagy rajongója, Heath emlékezett a csinos kurtizánra.

- Igen, ő Betty. Sajnos gyermeket vár.

Miután Lily röviden vázolta a férfinak Betty helyzetét, ismét elfogta a harag a dolog igazságtalansága miatt – hogy egy fia nőt az utcára vetnek, hogy kénytelen egy bordélyban dolgozni azután meg teherbe ejti a sok kuncsaft közül az egyik.

- Nem az ő hibája, hogy várandós lett – mondta Lily a haragtól elfúló hangon. – Most, hogy így alakult, meg akarja tartani a babát, ám csak akkor, ha tisztességes jövőt tud biztosítani neki.

Szerencsére úgy tűnt, Heath nagyon komolyan veszi Lily kérését.

- Egy elrendezett házasságot akar Betty, hogy a gyerek ne házasságon kívül szülessen? – kérdezte. – A szokásos eljárás az volna, hogy hozománnyal férjet találjunk neki.

Lily nem tudta, mit feleljen, mivel ő számításba sem vette ezt a lehetőséget.

- Tulajdonképpen nem tudom. De nem hinném, hogy férjhez akar menni, és nem szabad belekényszeríteni egy házasságba, ha ő nem akarja. – tette hozzá hajthatatlanul. – Egy nem kívánt házasság csapdájában éppen olyan rossz helyzetben volna, mint most, ha nem rosszabban.

A lány heves kitörése mosolyt csalt a márkí ajkára,

- Tisztában vagyok vele, hogyan érez a házassággal kapcsolatban, kedvesem. De Betty esetleg másként vélekedik erről, mint ön.

- Azt mondta nekem, hogy meg akar dolgozni a megélhetéséért. Az apja egy nagybirtok főkertésze volt, és Betty azt állítja, jól ért a növények termesztéséhez. Arra gondoltam, esetleg találhatna neki helyet valamelyik birtokán, ahol biztonságban nevelhetné fel a gyermekét. Egy kisbabának sokkal jobb hely a vidék, mint London.

Legnagyobb megkönnyebbülésére Heath bólintott.

- A családi birtokom házvezetőnőjét esetleg rábeszélhetem, hogy befogadja, de először Bettyvel akarok beszélni, hogy tőle haliam, valójában mit akar.

- Köszönöm! – kiáltotta Lily felpattanva azonnal hozom Bettyt...

Heath megállította feltartott kezével.

- Semmi szükség rá, hogy ilyen későn háborgassuk. De ne aggódjon. Kézbe veszem az ügyet.

Aztán mosolyogva nézett Lilyre.

- Ugye tisztában van vele, hogy ezzel újabb pontot szerezhettek a játszmánkban?

- Gondolom igen, de megéri, ha Betty kiszabadulhat abból az életből, amelyet gyűlöl.

- Akkor jól van – mormolta halkan a márki. – Ha ez minden, amit kíván tőlem...

Heath válla fölött az ajtóra pillantott, mintha legszívesebben már menne, ám Lily azt szerette volna, ha még marad. Nem tervezte, hogy megemlíti Peg gondját is, most mégis váratlanul kibukott belőle, csak hogy a férfit maradásra bírja.

- Van még valami – mondta, a férfi felé lépve.

Heath várakozóan nézett rá.

–Igen?

- Egy másik lakónkról van szó... de ez az ügy kissé kínos.;

Mivel Heath nem válaszolt, csak várta, hogy Lily bővebb magyarázatot adjon, a lány sietve folytatta.

–Azt mondta, sok szeretője volt a múltban, úgyhogy reméltem, talán ismeri a divatszabókat, akikhez jártak.

–Tessék?

Heath szemöldöke a homokára szökött, és a férfi úgy b' mult Lilyre, mint aki nem hisz a fülének.

A lány érezte, hogy lángba borul az arca

- Nos, tudja... Peg Wallace rettenetesen boldogtalan, ho kurtizánként kell dolgoznia. És bár az új támogatója jelentőse javíthatna a helyzetén, ki akar törni ebből az életből. Úgyhogy megígértem neki, megpróbálom elhelyezni egy divatszabón segédként. És arra gondoltam, ha már ön egy vagyont költött korábbi szeretői öltöztetésére, talán van némi befolyása szabónőikre, és valamelyiket rá tudja venni, hogy esetleg felvegye Peget.

Amikor Heath nem felelt, csak némán bámult rá, Lily sietve hozzátette:

–Marcust nem kérdezhetem a korábbi szeretőiről, most, hogy a nővérem férje lett.

- De engem kérdezhet? Érezzem kitüntetve magam?

Lily vonakodó mosolyt villantott a férfitra

- Nem hinném. Csak éppen szeretném Arabellát megkímélni attól, hogy előrángassuk a férje duhaj múltját. És Marcuson kívül maga az egyetlen olyan úriember, akinek van tapasztalata ezekben az ügyekben, és akit elég jól ismerek ahhoz, hogy ilyen illetlen kéréssel forduljak hozzá.

A férfi elfojtott egy mosolyt, miközben hitetlenkedve csóválta a fejét.

–Csak ámulok és bámulok magán, kedves Lily.

A férfi válaszát hallva Lily kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát.

- Nos, akkor kérem, felejtse el, hogy megemlítettem. Bizonyára tudok magam is egy állást szerezni Pegnek... Habár az a szabónő, aki az én ruhatáramat készíti meg a nővéreimét, nagyon merev, és nem valószínű, hogy egy volt kurtizánt alkalmazna. Megkérdezhetem Fanny varrónőjét, de ő főleg a színházi világnak dolgozik, én pedig azt szeretném, ha Peg végleg szakíthatna a mondén életével...

- Majd meglátom, mit tehetek – vágott közbe Heath.

Lily elhallgatott, és gyanakvóan méregette a férfit.

- Hajlandó lenne segíteni Pegnek?

- Igen, segítek neki, ha tudok. Csakhogy én nem igazán a foglalkozom a női szabókkal. De beszélek Eleanor Price–szal. Ő majd tudni fogja, mit tegyünk.

Lily összevonta a szemöldökét. Nagyon élvezte Marcus húgának a társaságát Arabella esküvőjén az előző hónapban. Lady Eleanor szép volt és eleven, gazdag örökös, aki a legdivatosabban öltözködött. Ám ugyanakkor hajadon volt, akinek védenie kellett a jóhíret.

- Lady Eleanor? – kérdezte szkeptikusan Lily — Nem biztos, hogy szívesen belekeveredne egy kurtizán ügyeibe.

- Őt ez nem zavarja – bizonygatta Heath. – Nell nem egy törékeny kis ibolyaszál. Megkérdem tőle holnap reggel, amikor találkozom vele.

- Holnap meglátogatja? – kérdezte Lily, akit nagyon érdekelt a férfi kapcsolata Lady Eleanorral.

- Igen. Kilovagolunk a parkba. Szinte minden nap elkísérem, amikor kilovagol, különösen most, hogy Marcus ilyen sok időt tölt Danvers Hallban. Nell szenvedélyes lovas, habár talán nem annyira, mint ön.

Lily hirtelen azt kívánta, bárcsak velük tarthatna – de természetesen nem teheti, ha a találkozásait Heath–szel minimálisra akarja csökkenteni. A belé hasító féltékenységnek minden bizonnyal az volt az oka, hogy ő nem lovagolhat. Nem érdekelte, hogy Heath, úgy tűnt, nagyon jó viszonyban van Marcus húgával. És az sem, hogy a férfi mivel tölti a szabad idejét, amikor éppen nem neki udvarol.

Ő kizárólag ázzál törődött, hogy a férfi mit tehet a kurtizán barátnőjért – és ez ismét eszébe juttatta, amiről éppen

tárgyaltak.

–Hálás lennék, ha megkérdezné Lady Eleanort – mond Heath-nek – és remélem, ez nem okoz neki túl nagy kényelmetlenséget.

–Szó sincs róla. Bizonyára csodálni fogja magát, amié,, segíteni akar Pegnek. Majd beszámolok róla, mit mondott ügyben. Nos, van még valami, amit tehetek önért?

Lily érezte, hogy a férfi már nagyon menni akar.

- Nincs, de hadd köszöiyem meg...

- Nincs szükségem a köszönetére, Lily ~ válaszolta a fé kiismerhetetlen arccal.

Aztán kurtán meghajolt, megfordult és elhagyta a szalont Lily pedig bámult utána, a nagylelkűsége iránt érzett hála, és "sajnálkozás között hánykolódva, amiért nem maradt tovább. 'S

- Természetesen segíték – válaszolta Lady Eleanor, amint; Heath elmagyarázta, mit akar. – És tudom is, hogy kihez forduljak. Ahhoz a divatszabóhoz, aki ezt a lovaglóruhát is készítette nekem.

A férfi kritikusan szemügyre vette Eleanort, aki mellette: lovagolt a Hyde Park lovaglólúján. A lány elegáns smaragdzöld, ruhát viselt, kacér kis kalappal, amely kiemelte hollószínű fürtjeit és rózsás arcbőrt.

- Nagyon szemrevalóan néz ki – jegyezte meg elismerően. ; Marcus életvidám húga vidáman mosolygott.

–Köszönöm a kedves bókot, de Madame Gautier-t illeti a dicséret Nemcsak hogy boszorkányosan bánik a tűvel, de hihetetlen érzéke van a divathoz. És történetesen épp a minap jegyezte meg, hogy milyen kétségbeejtően nehezen talál ügyes varrónőket. A Madame el lesz ragadtatva, ha ennek a Pegnek a tervezéshez is van érzéke amellet, hogy remekül varr. Meg- , szervezek egy találkozót, és értesítem majd a részletekről.

Heath elismerően mosolygott.

- Tudtam, hogy számíthatok magára, kedvesem.

Eleanor azonban megrázta a fejét.

–Az én hozzájárulásom csekélység Miss Loring erőfeszítéseire képest. Szerintem rendkívül tiszteletreméltó az elkötelezettsége ezekkel a nőkkel szemben. Nem is tudtam róla, hogy ennyire komolyan részt vesz a jótékonykodásban, habár azt tudtam, hogy a barátnője, Miss Blanchard több jótékony célú szervezet szószólója.

Heath is csodálta Lily elkötelezettségét. Ez is egy újabb példa volt arra, ahogy mindig kiállt a letiportakért, akik nem voltak képesek segíteni magukon, gondolta Heath, visszaemlékezve, hogyan ragyogott a lány szeme, amikor ezekről a szerencsétlen fiatal nőkről beszélt.

- Lily ugyanezt mondja Miss Blanchard-ról – jegyezte meg a férfi.

- Lehet, hogy megkérdem Miss Blanchard-t, hogyan támogathatnám a jótékony célú szervezeteit – mondta Eleanor elgondolkodva, aztán kíváncsi pillantást vetett Heath-re. – Szóval ez azt jelenti, hogy jól halad az udvarlással Miss Loringnál?

Heath megvonta a vállát.

–Elég jól.

- Elég jól? – a hollóhajú szépség tréfásan összevonta a szemöldökét. – Ez minden, amennyit mondani akar nekem? Ne legyen ilyen gonosz, Heath! Majd meghalok a kíváncsiságtól, vajon hamarosan gratulálhatok-e a boldogságukhoz.

A férfi felnevetett a lány ugratásán. Az eleven, életvidám Eleanor olyan volt a számára, mintha a saját, meg nem született húga lett volna, és már totyogó kisgyerek korától fogva képes volt Heath-t az ujjá köré csavarni.

Bizonyos értelemben nagyon emlékeztette Lilyre, mivel sok közös tulajdonságuk volt. Mindkét ifjú hölgy elbűvölő volt és kedves, egyenes, független és nagylelkű. A húszéves Eleanor egy évvel fiatalabb volt Lilynél, ám az udvarlási játszmákban jóval több tapasztalattal rendelkezett, mivel már két szezont eladósorban volt, és már kétszer el is jegyezték, de ő mindkétszer felbontotta az eljegyzést, nagynénje, Lady Beldon nagy bosszúságára.

– Amint lesz miről beszámolnom az udvarlásommal kapcsolatban – válaszolt Heath – ön lesz az első, akinek elmondom.

- Ez nem hangzik valami ígéretesen. Biztosan nincs szüksége az én segítségemre az udvarláshoz? Drew-nak is tudtam tanácsot adni, hogyan udvaroljon Roslynnak.

- Fura házasságszerző az, aki már két udvarlótól is megszökött

Eleanor huncutul mosolygott.

- Valóban. De az, hogy én úgy döntöttem, független maradok, nem jelenti azt, hogy ne tudnám egyengetni az igaz szerelem útját.

- Ó, igen. Maga menthetetlenül romantikus.

- Az vagyok. És pontosan ezért vettem véget a jegyességemnek, mivel egyik vőlegényem sem volt képes úgy szeretni, ahogyan én akartam, hogy szeressenek. De csodálatos módon Marcus és Drew szerelemre leltek, úgyhogy még én sem adtam fel a reményt. Bízom benne, hogy nekem is sikerül... És magának is.

Heath nem tudta, mit feleljen. Ő még sosem vesztette el a szívét, de Lilyvel kimondottan vonzónak tűnt ez a gondolat. Lily képes lett volna elérni, hogy beleszeressen. Eltűnődött, vajon ő is képes volna ugyanezt elérni a lánynál...

- Talán – mondta végül Nell megjegyzésére válaszolva – jobb lenne, ha a saját szívügyeire koncentrálna, és nem aggódna annyit az enyém miatt.

Eleanor grimaszt vágott.

- Gondoltam, hogy ezt mondja majd. De még mindig ámulok, amiért azt fontolgatja, hogy magára öltse a házasság bilincseit.

Ő maga is meg volt kissé lepve, gondolta Heath. Sosem akarta lekötni magát egyetlen nő mellé. A legutóbbi időikig meggyőződéses agglegény volt, aki mindennél többre becsülte a szabadságot és a kalandot, és megfogadta, hogy sosem lesz hajlandó egy unalmas, színtelen, szerelem nélküli házasság börtönébe zárni magát, csupán azért, hogy tovább vigye a nemesi rangját. De mióta Lilynek udvarolt, ráébredt, hogy szívesen elviselné a házasság bilincseit, ha a lány lenne a foglár.

- Viszont azt értem – folytatta Eleanor – hogy miért vonzódik Miss Loringhoz. És annak alapján, amit tudok róla, szerintem valószínűleg ideális pár lenne maga mellett. Nekem nagyon összeillőnek tűnnek.

Ez valóban így van, értett egyet Heath. Sosem gondolta volna, hogy olyan feleséget találhat magának, aki olyan tökéletesen illene hozzá, mint Lily.

Az ő szülei kevésbé illettek össze, majdhogynem ellentétes volt a jellemük és az életfelfogásuk. Az anyja vidám volt, elbűvölő, csupa kacagás; az apja higgadt, illedelmes, szinte ijesztően unalmas. A komorsága pedig csak fokozódott Lady Claybourne halála után, amikor a márki szinte teljesen magába fordult.

Gyermekeként Heath kedvelte anyja életörömét, habár az asszonyt valójában csak a saját kedvtelésesei érdekelték. Nem úgy, mint Lilyt, akinek mindenki más fontosabb volt, mint önmaga.

Nem tudta, vajon szerelmi házasság lenne-e az övék, de Heath mindenképpen Lilyt akarta feleségének. Nem csak azért, hogy örökösöket szüljön neki, ahogy először eltervezte. Nem is csupán azért, hogy elűzze az unalmát és megkoronázza vele az ágyát, habár ezek is remek okok volnának arra, hogy feleségül vegye a lányt.

Nem, ő önmagáért akarta Lilyt. Vonzotta a lány életöröme, szenvedélyessége és a merészsége is, amelyet tompított meleg szíve és együttérzése. Lily annyira felizgatta, mint még egyetlen nő sem.

Azonban nem lenne bölcs dolog, figyelmeztette magát Heath, ha hagyná, hogy az érzései tovább erősödjenek iránta, amikor a lány bezárta a szívét mindenféle szerelem ellen. Életében először találkozott olyan nővel, akinek a védelmi vonalai áthatolhatatlannak bizonyulhatnak.

Ami rettenetes módon frusztrálta, mivel azt akarta, hogy a házassága Lilyvel sokkal több legyen, mint az a hideg érdekházasság, amelyet a szülei ismertek.

Az udvarlásukban is többre vágyott. Azt akarta, megjelenhessenek együtt nyilvánosan, hogy kilovagolhasson vele a parkba, ahogyan Eleanorral tette, hogy színházba járhasson vele és kerti partikra, és hogy élvezhessen minden olyan hasonló apró örömet, amelyet más udvarlók. Ám ami a legfontosab azt akarta, hogy Lilyt a magáénak vallhassa.

Ám ez a pillanat még nagyon távolinak tűnt.

A pokolba, talán hiba volt felhagynia Lily ostromlásával. Szándékosan lassított az udvarlásával, hogy időt adjon a lánynak, hogy megenyhüljön az irányában, arra számítva, ha U kevésbé érzi szorongatva magát, talán gyengül az ellenállás. Ám lehet, hogy ez a stratégia egyáltalán nem válik be.

Lerázva nyomasztó gondolatait, Heath ismét bájos társas

gához fordult. Bármilyen közel is érezte magához Eleano nem akart vele tovább Lilyről tárgyalni.

–Maga is meglep engem, Nell – jegyezte meg, hogy té váltson. – Mióta szeret ilyen csigatempóban kocogni és a házasság rejtelseiről tárgyalni, ahelyett, hogy széleseben vágta na?

- Igaza van – válaszolt Eleanor, szorosabbra fogva a gyeplőt.

- Mit szólna egy versenyhez a tóig? – kérdezte Heath.

- Rendben van – kiáltotta Eleanor. Sarkát a lova oldalába vágta, és úgy elvágtatott, hogy Heath csak a porfelhőt látta a nyomában, ami ismét az ő szilaj Lilyjére emlékeztette.

Aznap délután felkereste Lilyt, hogy beszámoljon róla, mit ért el Eleanor. Megszervezett egy találkozót Peg számára Madame Gautier-vel másnap reggelre. Amikor behívták a társalgóba, hogy közöljék vele a jó hírt, Peg el volt ragadtatva a lehetőségtől, hogy tisztességes megélhetést találhat magának egy divatszabónál. Áradozva mondott köszönetet Heath-nek.

Betty reakciója azonban előző egészen más volt. Nyugtalannak és féleneknek tűnt, amikor Heath kikérdezte a jövőre vonatkozó tervei felől. Dadogva, bizonytalanul válaszolgatott. Igen, uram, egy férj majd talán valamikor jó volna, és igen, nagyon boldogan visszatérne vidékre. De pillanatnyilag nem vágyik másra, mint hogy biztonságban legyen és kihordhassa a kisbabáját anélkül, hogy attól kellene félnie, ismét az utcára kerül. Amikor Heath a családi birtoka menedékét ajánlotta neki, ahol a házvezetőnője védőszárnyai alatt élhet, Betty egy hosszú pillanatig szótlánul bámult rá, aztán könnyekben tört ki.

Lily rögtön átkarolta a lányt, hogy megvigasztalja, ám meglepő módon Betty elutasította a támogatást, és inkább térdre hullott Heath előtt.

- Ó, uram! – zokogta, csókokkal halmozva el a férfi kezét. – Maga egy szent, ahogy Miss Loring is. Nem fogja megbánni, hogy befogadott, esküszöm. És valahogyan visszafizetem, az utolsó fillérig.

A látványos érzelemkitöréstől kissé zavarba esve Heath talpra segítette a lányt, biztosítva róla, hogy nem vár viszonzást, hogy éppen elég lesz fizetségnek, ha Betty jól szolgál a házvezetőnője keze alatt.

Amikor végül sikerült Bettyt lefejtenie magáról, és a nő kiment a társalgóból, még mindig szipogva örömében, Lily ellágyult tekintettel nézett a férfitra.

- Nem köszönhetem meg eléggé, Heath – mondta hálásan.

Heath bénultan állt, elmerülve Lily érzelmekkel teli tekintetében, küzdve a vágy ellen, hogy karjába zárja a lányt. Végül csak megvonta a vállát.

- Ne is beszéljünk róla.

- De mennyire hogy beszéljünk! Valószínűleg megmentette Betty életét, az pedig egészen bizonyos, hogy a kisbaba életét megmentette.

Lily kis habozás után folytatta.

- Az ilyen nagylelkűség nagyon ritka, főleg egy nemesemberben.

A férfi elfojtott egy mosolyt, hallva, amint a lány önkéntelenül is megróttá az osztályát.

- Még a végén filantrópot csinál belőlem – jegyezte meg könnyedén.

Lily félrehajtott fejjel figyelmesen tanulmányozta a férfit.

– Azt hiszem, az nagyon jó dolog volna. Gondolja csak meg Heath, a hatalmas vagyonát nemes célokra fordíthatná. Milyen sok embernek származhatna belőle haszna...Nem beszélv arról, mennyire jó érzés segíteni másoknak.

Még ennél is jobb volt, gondolta Heath, elnyerni a lány elismérését. Amikor Lily így nézett rá, hajlandó lett volna elajái dékozni az egész vagyonát.

Heath gondolatban elvetette a képet, amint alamizsnát oszt a szegényeknek és rászorulóknak, ám az a gondolat, hogy osztozzon Lily jótékony céljaiban, meglepően vonzóan bizonyult. A lány korábban azzal vádolta, hogy hőst akar játszani, és ez igaz is volt. Hősnek akart tűnni Lily szemében. És azt akarta, hogy joga legyen lemeszárolni a lány sárkányait.

–Itt marad téára? – kérdezte Lily ugyanazon a gyengéd hangon.

A férfi eredetileg nem akart maradni, most mégis igent mondott. És amint Lily Fleur nappali szobája felé vezette, Heath fejében továbbra is a lány szavai jártak, hogy a gazdagságát nemes célok szolgálatába kellene állítania.

Ez a lehetőség korábban nem merült fel benne. Bizonyára azért, mert a saját kedvteléseivel volt elfoglalva.

Talán eljött az ideje, hogy számvetést készítsen az életéről. Lily törődését látva a kevésbé szerencsések iránt, Heath kénytelen volt megkérdőjelezni a saját céljait és vágyait.

Ő hatalmas vagyonba és kivételezett helyzetbe született; túl sokat kapott, túl könnyen, és hozzá túl kevés felelősség járult. Anyja, aki rajongott érte, gyermekkorában tökéletesen elkényeztette, és ő, anyjához hasonlóan, csak a saját jólétével törődött.

Miután tízévesen elveszítette az anyját, a fájdalom elől a haragba menekült, lázadva az apja diktátumai ellen minden lehetséges alkalommal, néha csak pusztán elvből, vakmerően feszegetve a civilizált viselkedés határait, sokszor veszélybe sodorva önmagát.

És amikor idősebb lett, akkor sem használta a tehetségét és a

vagyonát valami bölcsen. Az életet játszmának tekintette, legfontosabb célja pedig az örömek és az izgalom hajszolása volt.

Makacsul be akarta bizonyítani, hogy nem lesz olyan, mint a nemzője, aki egy komor, örömtelen, erős érzelmektől mentes életbe merevedett.

Ám most már belátta Heath, hogy átesett a ló túloldalára, amikor ki akarta törölni életéből az apja hatását. És felismerte, hogy valami többet akar kezdeni az életével.

Valójában Lily volt az első dolog, amiért valaha is küzdenie kellett – és ez a kihívás kinyitotta a szemét. A lány példájának köszönhetően valami értékeset akart adni a társadalomnak, egy nála fontosabb ügynek. A lány arra ösztönözte, hogy jobbat akarjon tenni, hogy jobbá akarjon válni, hogy bebizonyítsa önmagának, méltó a lány kezére.

Talán ha hazaér, írhatna Tess Blanchard-nak, hogy megkérdezze, hogyan segíthetné a jótékony célú szervezeteit...

A férfi töprengése félbeszakadt, amikor elérték a nappali szoba ajtaját. Meglepő módon ott találták Fannyt is Chantel és Fleur társaságában. A nők halkán beszélgettek, de elhallgattak, amint Heath a szobába lépett Lily nyomában.

Amikor pedig Fanny feléjük fordította az arcát, Lily megmerevedett a megdöbbenéstől.

Heath látta, hogy a kurtizán alsó ajka megrepedt és vérzett, az állán pedig ujjak lenyomata látszott a fehér bőrön.

- Te jó Isten, Fanny! Mi történt? – kiáltotta Lily haragosan.

Fanny látható zavarban hajtotta le a fejét.

- Semmiség az egész, Lily, igazán,

- Hogy érted azt, hogy semmiség? Valaki megütött!

- Az nem úgy volt... Mick egyszerűen nem volt tisztában az erejével.

Lily előrelépett. A keze dühösen ökölbe szorult, és Heath tudta, hogy pillanatokon belül robban.

Nem áll szándékomban hozzá menni feleségül , de bevallom vonzónak találom a gondolatot, hogy a szeretője legyek.

Lily Tess Blanchard-nak

–Mick O'Rourke? – kérdezte Lily dühös, felháborodott hangon. – Ő tette ezt veled Fanny? – Heath látta, hogy a kurtizán összerezzent.

–Igen – felelte –, de nem hiszem, hogy bántani akart. Amikor elutasítot

tam, hogy ismét apatrónusom legyen, dühös lett és megpróbált; megcsókolni.

- De mennyire, hogy bántani akart – vágott vissza Lily. – Az a vadállat bántotta Fleurt is, amikor kiutasította a házból a múlt ; héten...

- Mert egy neveletlen baromnak nevezte. Az nagyon feldühíti Micket, amikor úgy érzi, hogy valaki a származása miatt sértegeti.

- Engem pedig az dühít fel, amikor azt látom, hogy egy férfi rátámad egy nála sokkal gyengébb nőre!

- Tudom, Lily – csitította Fanny de hát senki nem tanította jó modorra. London szegénynegyedében nőtt föl, és mindig mindenért meg kellett küzdenie, úgyhogy más elképzelése van a civilizált viselkedésről, mint nekünk.

Heath érezte, amint megfeszül az állkapcsa ezt a kevésbé meggyőző magyarázatot hallva, Lily pedig hitetlenkedve meredt Fannyra.

- Csak nem mentegeted azt a gazembert? Nem hiszem el!

- Nem – válaszolt Fanny elcsukló hangon csak gondoltam,

megmagyarázom az ő szempontját is.

Fikarcnyit sem érdekel az ő szempontja! Nincs joga így bánni veled.

Fanny szomorú mosollyal felelte:

- Mick nem egészen így gondolja, Azt hiszi, azért utasítom vissza, mert az ő pénze nem elég jó nekem, pedig egyáltalán nem erről van szó. Az ő birtoklási vágya az, amit nem szeretek. De komolyan, én nem aggódok magam miatt. Inkább Fleur és Chantel miatt félek. Mick azt mondta, beváltja a fenyegetését, hogy az adósok börtönébe juttatja őket. Elmentem a klubjába, hogy még két hét haladékot kérjek, de nem hallgatott meg.

- Nos, engem majd meghallgat! – jelentette ki Lily, az ajtó felé indulva. – Majd én rákényszeríteni, hogy meghallgasson.

Heath ekkor eléje lépett.

- Mire készül, Lily?

- Azonnal elmegyek annak a vadállatnak a játékbarlangjába, és legalábbis jól beolvasok neki.

- Szó sem lehet róla. Semmi ilyet nem tesz.

- Mi az ördögről beszél? – kérdezte a lány ökölbe szorított kézzel.

A lány szinte tüzet okádott dühében, és láthatóan nem volt képes ésszerűen gondolkodni.

- Arról, hogy hagyja rám, hogy O'Rourke–kal beszéljek. Engem sokkal komolyabban fog venni.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a lány vitatkozni akart volna, aztán némi habozás után belátta, hogy a férfinak igaza van.

Kihasználva, hogy a lány magában füstölög, Heath tovább érvelt.

- Egyelőre elteheti a karaját, angyalom. Megígérem, hogy én elintézem ezt az ügyet.

Lily gyanakvóan nézett rá, láthatóan vonakodott elfogadni a

segítségét.

- Jól tudja, hogy ez valójában nem a maga problémája,
- Hajlandó vagyok magamra venni – válaszolt Heath, sürgetően nézve a lány szemébe. – Ne akarjon velem vitatkozni, Lily. Ezúttal nem győzhet.

- Megígéri, hogy elintézi, O'Rourke többé ne bántsa Fannyt?
- Becsület szavamra megígérem.

A férfi várt, amíg Lily tusakodott magában. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy a karjába zárja. A lány gyönyörű volt a dühödt angyal szerepében, és Heath nagyra értékelte a barátja iránti lojalitását, de biztonságban akarta tudni. Ha Lily kérdőre vonná O'Rourke-öt a saját terepén, azzal csak kihívná mag ellen a sorsot, sőt esetleg nagy veszélybe is kerülhetne. Ő pedig nem volt halandó ezt hagyni.

Amikor Lily végül kurtán bólintott, Heath az egyik elszabadult hajfürtöt gyengéden a lány füle mögé igazította, és magban elfojtott egy elégedett, megkönnyebbült mosolyt.

Hiszen arra vágyott, hogy Lily védelmében sárkányoka mészároljon le. Épp csak sokkal hamarabb eljött az alkalom, mint azt eredetileg tervezte.

O'Rourke klubja nem messze volt a kurtizánok bérházától a Bond Street közelében, úgyhogy Heath kocsija hamar odaért. Amikor egy izmos ajtónálló beengedte, a márki látta, hogy drágán van berendezve, az előkelőség látszatára törekedve. O'Rourke-öt a játéktermek szomszédságában, az irodájában, találta, az íróasztala mögött ülve.

Az ébenfekete hajú és erőteljes alkatú O'Rourke azokra a banditákra emlékeztette Heath-t, akikre Lily az előző héten rátámadt a sikátorban. Szögletes, viharvert arca volt, az orrán pedig látszott, hogy néhányszor már betörték.

Amikor Heath-t bevezették, O'Rourke meglepett és

gyanakvó arccal fogadta, de azért udvariasan felállt.

– Lord Claybourne... minek köszönhetem a megtiszteltetést?
– kérdezte, észrevehetően ügyelve a kiejtésére.

- Tehát tudja, ki vagyok – jegyezte meg Heath.

- Természetesen. Igyekszem, hogy az összes dúsgazdag embert megismerjem Londonban – majd némi habozás után hozzátette: – És a múlt héten láttam a szajhák házában.

- Szajhák? – vont a szemöldökét Heath.

- Fleur és Chantel. A lépcsőn állt, amikor én távoztam.

- Úgy érti, amikor minden teketória nélkül kihajították.

Egy izom megfeszült O'Rourke állkapcsán, de visszafogta az indulatát, és az íróasztala előtt álló szék felé intett.

- Foglajon helyet, uram.

- Köszönöm, nem. Nem tart soká, amiért jöttem.

Heath magánál tartotta a kalapját és a botját, amikor bebocsátották, és O'Rourke egy pillanatig elgondolkodva méregette a sétapálcát, mielőtt újra a márkí szemébe nézett.

- Úgy vélem, ismerem a látogatása célját, uram.

–Valóban?

- Amiatt a két kerítőnő miatt jött.

- Részben. Jobban aggaszt, hogy bántotta Miss Irwinget.

O'Rourke összevonta vastag szemöldökét.

- Hogy érti, hogy bántottam? Egyetlen ujjal sem nyúltam Fannyhoz.

- Valóban? Felrepedt az ajka és zúzódások lettek az arcán a maga keze nyomán.

A férfi arca értetlenséget tükrözött.

- Nem volt szándékos. Sosem bántanám Fannyt. Szeretem őt.

- Különös módon mutatja ki az érzelmeit.

- Igazán? – válaszolt O'Rourke dacosan. – És önnek mi köze ehhez, uram? Talán most magával állt össze Fanny?

- Ha úgy érti, hogy élvezem-e a szolgálatait, akkor a válaszem, nem. Ennek ellenére Miss Irwing a védelmem alatt áll. Egy barátom barátja.

Megértően bólintva O'Rourke hátradőlt a székében.

- Szóval így állunk? Odavan a kis bajkeverőért, aki rám támadt.

Heath szája megrándult a találó jelző hallatán.

- így is fogalmazhat. Remélem, a kis bajkeverő a feleségem lesz majd valamikor, és mivel a barátai jóléte rendkívül fontos a számára, ezért az én számomra is.

- Ő küldte ide magát?

- Magam akartam jönni – válaszolt Heath fagyos mosollyal. – Szerencsésnek érezheti magát, amiért megakadályoztam, hogy ő maga jöjjön. Szerette volna a vérét venni.

–És ön nem?

–Fogalmazunk úgy, én hajlandó vagyok kiegyezni egy figyelmeztetésben. Ha még egyszer bántja Miss Irwinget, ha csak egy haja szála meggörbül, akkor velem kerül szembe.

O'Rourke állta a márki tekintetét.

- És akkor mit tesz uraságod? Kihív párbajra? Ez nem volt igazán sportszerű, tekintve, hogy maga az egyik legkiválóbb kardforgató Londonban.

–Bátran állíthatom, egész Angliában – válaszolt szelíde Heath –. és elég jó céllövőnek tartanak.

Valójában halálosan pontos céllövő volt, és úgy sejtette ezzel O'Rourke is tisztában van.

A férfi lepillantott Heath kezére, amely a sétapálcája arany gombján nyugodott.

- Feltételezem, az egy törös bot.

- Sosem nézek szembe fegyvertelenül egy ellenséggel.

- Én nem vagyok az ön ellensége, uram.

- Az lesz, ha továbbra is rosszul bánik Miss Irwinggel.

O'Rourke láthatóan összeszorította a fogát.

- Szóval valamelyik hajnalban találkozik velem egy mezőn?

- Ez is egy lehetőség – válaszolt Heath. – De választhatok más utat is. Az jobban fájna magának, ha kénytelen volna bezárni a klubját.

A fenyegetés hallatán O'Rourke még jobban összevonta a szemöldökét.

- Úgy érti, ellehetetlenítené az üzletemet?

- Ha szükséges. Minden lelkiismeret furdalás nélkül hajlandó lennék tönkretenni egy olyan férfit, aki nőket bántalmaz.

Heath kis szünetet tartott, amíg a másik felfogja a szavai értelmét.

- Egy játékbarlang jóhíre nagyon törékeny dolog, ebben azt hiszem, egyetért velem, Mr. O'Rourke. Ha bizonyos híresztelések kapnak szárnyra tisztességtelen ügyekről...

- Én tisztességes üzletet tartok fenn!

- Én is így értesültem. De a csalásról szóló pletykákat nagyon nehéz megcáfolni.

O'Rourke láthatóan dühös volt, de uralkodott magán. Kurtán kérdezte:

- Mit kíván tőlem, Lord Claybourne?

- Mondtam már. Azt akarom, hogy egy ujjal se nyúljon Miss Irwinghez.

- Rendben van, úgy lesz – csattant fel a másik.

- És azt akarom, vonja vissza a fenyegetését, hogy börtönbe záratja a barátait.

- Mi az ördögért tenném? A követeléselem teljesen törvényes.

–Lehetséges, de mégis tisztességtelen. Maga csalogatta őket a kártyaasztalhoz, és erejükön felüli tételekre beszélte rá őket. De lényegtelen, hogy az adósság hogyan keletkezett, hamarosan

együtt lesz a pénzük, hogy visszafizessék magának a tartozásukat. Ha pedig mégsem, én teljes egészében megtérítem.

Mivel O'Rourke továbbra is dühösen meredt rá, Heath barátságos hangon folytatta:

- Már ma felvehettem volna a pénzt a bankomból, de a kis bajkeverő, ahogyan nevezte, meglehetősen büszke és független, és a maga módján kívánja kezelni a helyzetet, én pedig nem avatkozom be, csak ha elkerülhetetlen. De így vagy úgy, maga mindenképpen megkapja a pénzét.

O'Rourke bosszúsan megrázta a fejét.

- Nem kell a dohánya, uram.

- Akkor mit akar?

- Fannyt. Fannyt akarom.

Heath ekkor mégis helyet foglalt a felkínált széken. Valami ilyesmit gyanított.

- Megmagyarázná?

O'Rourke bosszús, egyben bánatos képet vágott.

- Fűlig szerelmes vagyok Fannyba, mióta csak először megláttam. Valójában én voltam az első támogatója.

- De ő nem viszonzta az érzelmeit.

A férfi ajka keserű grimaszra húzódott.

- Nem. Még amikor felajánlottam neki, hogy tisztességes nőt csinállok belőle és feleségül veszem, Fanny akkor is ridegen elutasított. Tizenhat éves volt, és olyan gazdag életre vágyott, amit én még akkor nem tudtam megadni neki. Most már gazdag vagyok, mint egy Krőzus, és egész életére biztosíthatnám kényelmét, de most sem akar hallani a házasságról. Azt mon ja, nem akar egem férjnek, még ha egy vagyont hajt is ki ablakon. Szerintem azért, mert úgy véli, túl jó a magamfajtnak. De biztos vagyok benne, hogy jobb belátásra tudom bírni ha elég kitartó vagyok.

- Szóval ezt az adósságot használja fel arra, hogy Fanni rákényszerítse, térjen vissza magához – tűnődött Heath.

- Igen. Engem nem érdekel a maga dohánya. És valójában nem küldeném azt a két vén banyát a börtönbe. De most legalább érti, miért nem akarom, hogy maga kiegyenlítse a tartásukat. Ha maga fizet, akkor semmi esélyem sem marad, hogy meggyőzzem Fannyt, legyen a feleségem.

Heath kurtán biccentett, Legalábbis megértette a férfi dilemmáját, mivel jómaga Lilyt próbálta mindenáron rávenni arra, hogy feleségül menjen őhozzá. De ez nem jelentette azt, hogy elnézőbb lett volna iránta.

O'Rourke kissé barátságosabban folytatta.

- Ön józanul gondolkodó férfinak látszik, márki úr. Bizonyára meg tudunk egyezni.

–Én is úgy vélem, hiszen a feltételeim teljesen egyértelműek.

- Nem bántom Fannyt többé, erre a szavamat adom.

- Rendben van. És ha továbbra is arra törekszik, hogy elnyerje a kezét, azt anélkül kell tennie, hogy a barátait fenyegetné. Még ma délután ír Fleumek és Chantelnek, és közli velük, hogy halandó várni az adósságuk visszafizetésére, amíg csak kell. És jó szívvel teszi.

- Rendben van, uram – válaszolt vonakodva O'Rourke. – Nem sok választást hagyott.

Heath mosolyogva válaszolta.

- Éppen ez volt a szándékom, Mr. O'Rourke. Örülök, hogy ilyen okos üzletember.

Amikor Heath aznap délután beszámolt Lilynek, röviden csak annyit mondott, hogy megoldotta az O'Rourke–kal kapcsolatos problémát. Lily nem volt maradéktalanul elégedett ezzel a hírral. Ő azt akarta, hogy az a férfi súlyosan megbűnhődjék, amiért bántani merészelte Fannyt, ám azt

gyaníttotta, Heath beérte egy szigorú figyelmeztetéssel.

Egy óra múlva azonban Fleur és Chantel kapott egy túláradó bocsánatkérő levelet, amelyben O'Rourke azt írta, borzasztóan sajnálja, hogy kellemetlenséget okozott nekik, és már nem ragaszkodik az adósság azonnali kifizetéséhez, úgyhogy Lilynek meg kellett elégednie ezzel.

És valóban hálás is volt Heath-nek, amiért segített a barátainak elkerülni a börtönt. És amiéit hajlandó volt megvédeni Fannyt O'Rourke-kal szemben. Azért pedig még hálásabb volt, amit a férfi Peg és Betty érdekében tett. Amikor látta, Heath milyen gyengéden vigasztalja a zokogó prostituáltat, csaknem meglágyult a szíve. Heath megígérte a lánynak, hogy biztonságban lesz az új életében, és Lily elhitte neki, hogy valóban úgy lesz. Ám úgy tűnt, a férfi nem vár hálát a kedvességéért, mivel visszautasította Fleur meghívását, hogy vacsorázzon velük aznap este. Lily nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ő a visszautasítás oka. A férfi kerülni látszott őt.

És míg a férfi csábító játszmái korábban teljesen összezavarták, most a teljes közöny volt rendkívül nyugtalanító, mivel Lily aggódott, hogy a férfi visszavonulásának az lehet az oka, hogy szeretőt talált magának. Ez a gondolat egyre jobban nyugtalanította a lányt. Egyre azon tűnődött, vajon Heath mivel tölti a napjait mostanában, és lelki szemeivel állandóan egy szépség karjában látta, amint testi vágyait ugyanazzal a gyengédséggel elégíti ki vele, amellyel őt is megismertette... talán ebben a pillanatban is.

Képtelen lévén parancsolni a képzeletének, Lily álmatlanul forgolódott egész éjjel. Szombat reggelre úgy döntött, beszélnie kell valakivel, aki megérti a lelkiállapotát. Így, amikor Tess Londonba jött, hogy az egyik jótékony szervezet ügyeit intézze,

Lily meghívta, mai adjon ebédre.

Letelepedtek a ház mögött a kicsi kertben, amelyet egy szilfa árnyas lombja védett a ragyogó nyári napfénytől.

Lily először Lord Claybourne legutóbbi nagylelkű tetteiről számolt be, de hamarosan megvallotta zavaros érzéseit is azzal kapcsolatban, hogy a férfi talán felhagyott az udvarlással.

Tess meglepetten válaszolta:

- Azt hittem, örülsz majd, ha már nem üldöz téged. Hát ne erre vágytál végig?

–Örülök is – bizonygatta Lily. – Úgy értem... nagyon boldog leszek, ha már nem akar engem a feleségének.

- Akkor miért ez a lehangoltság?

- Nem is tudom – vont vállat Lily. – Azt hiszem, egyszerűen csak frusztrál, hogy be vagyok zárva ide, és nincs elég tenni valóm. Úgy érzem, addig nem mehetek el Londonból, amíg a barátaink adóssága ki nincs fizetve, és már nem fenyegeti őket a börtön. És Roslyn esküvője kedden lesz a Szent Györgyben, úgyhogy arra természetesen maradni akarok, meg a vacsorára is, amit Marcus ad a tiszteletükre az előző este. És ott van még a Lord Claybourne-nel való játszmám bizonytalan kimenetele. A két hét, amiben megegyeztünk, hétfőn telik le. Tegnap újabb pontot szerzett azzal, hogy otthont adott az egyik lakónknak a családi birtokán Kentben, úgyhogy már eddig kilenc pontja – van, csaknem elegendő a győzelemhez. De lehet, hogy nem is » óhajtja végigjátszani a versenyt.

- Ez aggaszt? Megszeretted, és nem akarod, hogy a játszma véget érjen?

- Hogy megszerettem, az talán túlzás, de meg kell vallanom, egyre jobban vonzódok hozzá.

Amikor elhallgatott, Tess kutató tekintetet vetett rá.

- Van még valami, amit nem mondtál el nekem, Lily? Mivel

érte el, hogy vonzódj hozzá? Megcsókolt?

Lily habozott. Tess túl jól ismerte.

- Amit tett, az sokkal intimebb volt, mint a csókolózás.

- Intimebb?

- Igen. És én rájöttem, hogy... nagyon is tetszett nekem.

Tess összevonta a szemöldökét.

- Ugye nem hagytad, hogy szeretkezzen veled?

–Nem. Még szűz vagyok. Addig nem hajlandó továbbmen-
ni, amíg bele nem egyezem, hogy a felesége legyek. De az az
Igazság... én tovább szerettem volna menni, Tess – mormolta
Lily alig hallhatóan. – Claybourne azt feltételezi, hogy nem
akarok aggszűz maradni egész életemben, és ez részben igaz.
Tudni akarom, milyen szeretkezni egy férfival, vagyis ővele.
Ismerni akarom a szenvedélyt, a gyönyört.

- Én is – sóhajtott fel halkán Tess.

Lily kérdő pillantást vetett rá.

- Tudni szeretnéd, milyen lehet szeretkezni?

- Igen, már egy ideje. De a gátlásaim mindig visszatartottak.
Sajnos – tette hozzá fanyarul. – Oda kellett volna adnom
magam Richardnak, mielőtt elment a háborúba és elesett, de én
a házasságra tartogattam magam. Ezt annyira bánom, hogy ki
sem tudom mondani. Bárcsak élveztük volna az együttlétet,
amikor még lehetett.

Lily az asztalon átnyúlva megfogta a barátnője kezét.

- Ó, Tess, milyen gonosz vagyok, szenvedélyről beszélek meg
szeretkezésről, amikor te elveszítetted a jegyesedet. Kérlek,
bocsásd meg a tapintatlanságomat.

Tess kipréselt magából egy mosolyt.

–Nincs mit megbocsátanom, kedvesem. Már túl vagyok a
gyászon. Két év elmúlt, és nem élhetek a fájdalomban és a
szomorúságban. Ezt Richárd sem akarná. A magam életét kell

élnem, a veszteségem ellenére.

- Igen úgy van – helyeselt gyengéden Lily. – És úgy sejtem, nem adtad fel a reményt, hogy férjhez mer\j és gyerekeket szüjj.

- Nem. Egy nap majd szeretnék férjhez menni, még ha Richárd emlékét megőrzöm is. – Elgondolkodva folytatta:

- Nem tudom, képes leszek-e még egyszer ugyanúgy szeretni. Azt mondják, csak egyszer lehet szerelmes az ember...

Tess pillantása visszatért Lilyhez, – De elég belőlem. Most a te jövődről van szó. Tulajdonképpen mit akarsz, Lily? Tudod egyáltalán?

Lily bánatosan elmosolyodott. – Nos, ha egészen őszinte akarok lenni... azt szeretném, hogy Lord Claybourne a szeretőm legyen.

Tess habozva kérdezte:

- A házasságot nem vagy hajlandó fontolóra venni?

- Nem, viszont szívesen lennék a kedvese. Most megbotráíj kochtattalak, Tess?

- Nem mondanám. De ennek súlyos következményei lehetnek.

Most Lily sóhajtott fel.

- Tudom. Ez nem igazságos, hogy az uraknak annyi szeretőjük lehet, amennyit akarnak, de a hölgyek jó hírének még e kósza pletyka is árthat.

- Valóban – helyeselt Tess –, de hát ilyen a világ.

- Mégis – tűnődött tovább Lily ha biztos volnék benn hogy titokban tudom tartani a viszonyunkat és elkerülhete a botrányt, egy percig sem haboznék. Ha sosem szándékozo férjhez menni, nem sokat számít, ha elveszítem az ártatlans' gomat.

- Azt hiszem, igazad van.

- És Clayboume–nel egy viszony nem tartana sokáig – arról gondoskodnék. Nem várnám ki, míg annyira beleszeretnék,

hogy ne akaijak véget vetni a kapcsolatunknak.

- Hát olyan borzasztó volna, ha beleszeretnél?

- Igen – válaszolt hevesen Lily. Sosem akarta megismerni a fájdalmat és boldogtalanságot, amely abból fakadt, ha az ember szeret valakit. Nem akarta, hogy a szerelem egy férfi rabszolgájává tegye. Túl sok éven át volt szemtanúja az anyja nyomorúságának. Házasságuk kezdetén az anyja szerette az apját, és lám, hová vezetett mindez.

Lily határozottan megrázta a fejét. Az volt a legnagyobb bánata, hogy nem tudta az anyját megvédeni ettől a boldogtalanságtól. De önmagát megvédheti. Egyszerűen csak erősnek kell lennie.

Azt be kellett ismernie, megtanulta tisztelni Heath-t a rövid idő alatt, amióta ismerte. És rendkívül hálás volt érte, hogy a barátait támogatta, még akkor is, amikor Lily annyira vonakodott elfogadni a segítségét. De nem fogja hagyni, hogy a tisztelet és a hála befolyásolja az érzelmeit.

Valójában egy viszony Heath-szel nem szólna egyébről, mint a fizikai gyönyörrel. Így Lily kielégíthetné a szenvedéllyel kapcsolatos kíváncsiságát. Ezenkívül, ha szeretkezne Heath-szel, az remélhetőleg véget vetne annak a kínzó vágynak, amely mostanában gyötörte. És talán a férfit is visszatartaná attól, hogy más nő karjában keressen vigasztalást.

És ami ennél is fontosabb, ha Lily felajánlaná, hogy a kedvese lesz, a férfi talán örökre felhagyna a házasság gondolatával. Egy üyen drasztikus lépéssel legalább bebizonyíthatná Heath-nek, hogy mennyire elszántan ellenzi a házasságkötésüket, még ha a férfi megnyeri is a játszmájukat, és ezzel jogot szerez, hogy nyilvánosan is udvarolhasson neki.

Felrezzent a gondolataiból, amikor Tess újra megszólalt.

- Néha bölcsebb dolog a szívedet követni az eszed helyett,

Lily.

- De nem ebben az esetben.

- Nos, akkor... ha a szeretődnek akarod Claybourne-t, szerintem most kellene cselekedned. Ha valamit megtanultam, az az, hogy az élet túl rövid, és ostobaság az út széléről nézni, ahogy elmegy az ember mellett.

Lily ismét bólintott, mivel teljesen egyetértett a barátnőjével. Ideje volt, hogy a sorsát a saját kezébe vegye. Már napok óta küzdött a vágyai ellen, és ennek véget akart vetni.

Azonban hiába határozta el, nem volt kellő tapasztalata, hogy tudta, hogyan kezdjen viszonyt Claybourne-nel. Lily elmosolyodott, amint gondolatban kinevette magát a járatlansága miatt.

- Az a helyzet, Tess... fogalmam sincs, hogy kezdjek hozzá. Fannytól nem kérhetek tanácsot, mert ő úgyis csak azt mondaná, menjek feleségül Lord Claybourne-hoz. Még azt sem tudom, miképp érjem el, hogy kettesben maradjak vele.

- Az nem okozhat problémát. Használhatod az én lakosztályomat a Darnley Hotelben. Nagyon csendes és diszkrét hely. Fátylat viselhetnél, és úgy tennél, mintha özvegy volnál.

Tess mindig a Darnley-ban szállt meg, ha Londonba jött, ezt tudta Lily.

- A következő kérdés az, hogy mikor – tette hozzá elgondolkodva Tess.

Lily összeszorította az ajkát, amikor rájött, hogy kezd kifu ni az időből. A játszmájuk három nap múlva éget ér, de ne akart addig várni. De hogyan érje el, hogy találkozhasson Heath-szel, ha a férfi mindenáron kerülni akarja a társaságát Ámbár hétfő este bizonyosan Marcus londoni házában lesz, jegyespár tiszteletére rendezett vacsorán...

- Gondolom, részt fog enni Marcus estélyén. Jössz te is ugye,

Tess?

- Igen, ki nem hagynám.

- Úgy tervezem, hogy ott maradok éjszakára – folytatta Lily hogy a nővéreimmel tölthessek egy kis időt, mielőtt Roslyn férjhez megy.

- Akkor még hétfő előtt kell megtörténnie. Esetleg ma este. A gondolatra, hogy esetleg Heath–szel töltheti az éjszakát, különös izgalom cikázott keresztül Lily testén.

- De hogy veszem rá, hogy találkozzon velem a hotelban?

- Majd kitalálunk valamit – válaszolta magabiztosan Tess és persze óvintézkedéseket is kell tenned, hogy ne essél teherbe. Vannak módszerek... Valamelyik itteni barátnőd adhatna tanácsot ebben.

Lily összevonta a szemöldökét. Ennyire nem tervezett előre, habár most, hogy elgondolkodott rajta, Peg tűnt a megfelelő személynek, hogy ilyen intim dologban felvilágosítsa. Habár...

- Te honnan tudsz ezekről a dolgokról, Tess?

Tess elpirult a kérdés hallatán.

- Én ugyanerről beszélgettem Fannyval, arra az esetre, ha szeretőt keresnék magamnak.

Lily szeme elkerekedett. Meglepőnek tűnt, hogy ilyen botrányos dolgot fontolgasson Tess, aki a jó modorú úrihölgy mintaképe volt. Ám a következő szavai még inkább meglepték:

- Ha Claybourne vonakodna, hogy megbecstelenítsen, akkor fel kell rá készülnöd Lily, hogy elcsábítsd.

Egy pillanatnyi döbbent csend után Lily halkan felnevetett.

Nem azt találta mulatságosnak, hogy elcsábítsa Heath–t, hanem azt, hogy ezt épp Tess javasolta. Megkönnyebbült azonban hogy meghozta döntést. Heath szeretője lesz, még ha ehhez el is kell csábítania a márkít.

Eltűnődött vajon mit fog szólni a férfi ,ha ezúttal ő veszi

üldözőbe a férfit.

Vidáman elmosolyodott. Nem volt könnyű elképzelnie magát a vakmerő végzet asszonyaként, sem Heath-t, mint áldozatát. Ennek ellenére a kísérlet rendkívül érdekesnek bizonyulhat.

***Nehezebb volt elcsábítanom, mint számítottam rá.
Lord Claybourne nagyon makacs tud lenni.
Lily Tess Blanchard-nak***

Lily gyomra nyugtalanul háborgott, amint a Darnley Hotelben arra várt, hogy Heath megérkezzen. Ebéd után írt a férfinak, és arra kérte, találkozzon vele aznap este tízkor a szállodában, ám nem volt benne biztos, hogy Heath eljön. Az ajtóval szemben foglalt helyet, a kandalló mellett egy kisasztalnál, s hozzá sem ért a bőséges vacsorához, amelyet a szálloda személyzete szolgáltat fel nemrégén. Nem volt képes elfeledkezni a lefüggönyözött ágyról a szoba túloldalán, emiatt nem volt étvágya.

Amikor meghallotta a halk kopogtatást, Lily megriadt, de aztán megnedvesítette kiszáradt ajkát, és kiszólt, hogy beléphet a férfi. A szíve hangosan kezdett verni, amint Heath belépett a szobába, és lassan becsukta maga mögött az ajtót.

Nagyon elegáns volt estélyi öltözkéiben, állapította meg Lily, a férfi borvörös felöltőjét, ezüsttel hímzett mellényét és szürke szatén térdnadrágját szemügyre véve. A férfi Lily öltözkékén járatta a tekintetét – egy szolid, magas nyakú zafírkék selyemruhán. A lány magán tartotta a fátylát, hogy az személyzet előtt megőrizze az anonimitását, és Heath éppen ezt tanulmányozta a leghosszasabban, mielőtt megkérdezte volna:

- Mire védjem, hogy ide hívtam, angyalom?

Lily levette a fátylát és hívogató mosollyal válaszolta:

- Szerettem volna rendesen megköszönni a nagylelkűségét.

Maga pedig visszautasította Fleur vacsorameghívását tegnap.

–Már volt egy korábban megbeszéltem programom tegnap

estére.

- Igazán? – kérdezte hanyagul a lány. – Nem egyszerűen csak engem került?

A férfi kiismerhetetlen tekintettel felelte:

- Nem. Egy zenei esten vettem részt. Lady Beldon, Marcus nagynénje volt a háziasszony.

Ez a közlés a kelleténél jobban felkeltette Lily érdeklődését.

- Gondolom, Lady Eleanor is ott volt.

- Természetesen. Lady Beldon nem csak a nagynénje Eleanorak, hanem a gardedámja is. Nell nála lakik.

- És ma este? Ma estére is volt más elfoglaltsága?

Heath összevonta a szemét.

- A klubomban voltam. De miért számít ez magának, angyalom?

- Egyszerűen csak kíváncsi voltam – vágta rá Lily.

- És magával mi a helyzet? Gondolom, meg tudja magyarázni, mit keres egyedül egy hotelben anélkül, hogy egy szobalány kísérné. Tudják egyáltalán a barátai, hogy hol van?

Lily a fejét rázta

–Nem. Nem említettem nekik. Hagytam, hogy Fleur azt higgye, a ma éjszakát Marcus házában töltöm, hogy segítsék Roslynnak az esküvői előkészületekben, amiről természetesen szó sincs.

Majd hamis mosollyal folytatta.

- Roslyn nem kéri a segítségemet, úgy sejtem azért, mert attól fél, megpróbálom lebeszélni, hogy hozzámenjen szeretett hercegéhez. Nem csatlakozik hozzám? – tette hozzá Lily, az ászta mellett álló üres szék felé intve.

Bár Heath egyetlen pillanatra sem fordította el róla átható pillantását, néhány lépéssel közelebb lépett.

- Nem vagyok éhes.

–Nos, én igen. Egész este egy falatot sem ettem, olyan nyugtalan voltam.

Ez legalább igaz volt. Szinte reszketett az izgatottságtól.

Úgy tűnt azonban, Heath nem osztja ezt az érzését. Sőt ellenkezőleg, türelmetlennek tűnt.

- Miért nem tér rá a meghívása céljára, Lily? Mi *az* ördögbe mesterkedik?

A nő nagyot nyelt.

- Nos, arról van szó... egy javaslatot akarok tenni magának

- Miféle javaslatot?

A hangneme egyáltalán nem vallott szeretőre, állapítot meg magában Lily, és a szája megrándult az elfojtott idege mosolytól.

- Tudom, hogy általában az urak előjoga, hogy egy viszonyt kezdeményezzenek, de... azt akarom, hogy legyen a szeretőm.

A férfi összevonta a szemöldökét.

–Valóban?

- Igen. Igaza volt, Heath. Nem akarok szűzies vénlány maradni egész életemben. És ez mind a maga hibája Épp csak megízleltette velem a szenvedélyt, én pedig többet akarok belőle. Elég sokáig kínozott már.

- Ugye nem várja el tőlem komolyan, hogy elvegyem a szüzességét? – vágott vissza a márkí. – Hiszen maga úri hölgy.

- Az igaz – helyeselt Lily vidáman mosolyogva de sosem alkalmazkodtam igazán a társadalmi elvárásokhoz. Ön pedig azt mondta, hogy *az* ágyába kíván engem.

- De mint a feleségemet, nem mint a szeretőmet – mondta Heath, még jobban összevonva a szemöldökét – Mi ez az egész, Lily? A maga legújabb lépése a játszmánkban? Mivel Fleur és Chantel valószínűleg megfoszt a pontjaimtól, ha megtudják, hogy megbecstelenítettem magát?

A lány megrázta a fejét.

- Nem szándékozom elárulni nekik. És ennek semmi köze a játszmánkhoz. Csak a vágyhoz.

A nő a férfi szemébe nézve mondta. – Akarom magát, Heath. A szeretője akarok lenni.

A márki összefonta a karját a melle előtt. – Ismeri a feltételeimet, Lily. – A nő gondterhelten összepréselte az ajkát.

- Tess figyelmeztetett, lehet, hogy el kell csábítanom.

Erre a naiv vallomásra a férfi felvonta az egyik szemöldökét, de különben szótlán maradt.

- Habár azt gyanítom – folytatta Lily – nem fog tetszeni magának, ha azt a sok nőt majmolom, akik azóta üldözik, amióta csak férfikorba került.

Beszéd közben Lily felnyúlt, hogy kihúzza hajából a hajtűket. Örömmel látta, hogy Heath követi a tekintetével, amint egymás után leereszti a sötét fürtöket és ujjával kifésüli őket.

- Nem kíván engem, Heath? – kérdezte durcásan.

- Nagyon jól tudja, hogy kívánom.

- Én pedig magát. Akkor mi a gond? Én hajlandó vagyok rá, sőt alig várom, hogy bukott nő legyek.

- Addig nem szándékozom szeretkezni magával, amíg bele nem egyezik, hogy a feleségem legyen, ezt jól tudja.

- Miért nem?

- Először is, nem kockáztatom, hogy teherbe ejtsem.

- Ó, de hát arra van megoldásom. A konyakba vagy ecetbe áztatott szivacs állítólag nagyon hatásos. Pegtől kaptam is ma éjszakára.

A férfi tekintete elkomorodott és megfeszült az állkapcsa, de továbbra is makacsul egy helyben állt.

Lily lehajolt, és egyenként lehúzta az estélyi topánkáit. Aztán hátranyúlva kikapcsolta a ruhája kapcsait. Amikor a ruha lesiklott a testéről, és ő kilépett belőle, már csak egy vékony

alsóínget és selyemharisnyát viselt.

Az érzékei táncra perdültek, amint Heath aranyszín szemének pillantása a keblére tapadt. A mellbimbói megkeményedtek, és a rózsás bimbóudvar átsütött az ing vékony anyagán. Amikor a férfi pillantása lejjebb siklott, Lily tudta, hogy Heath látja a sötét fürtök árnyékát a hasa alatt. Félreérthetetlen vágy fénylett fel a férfi szemében, ami arra bátorította a nőt, hogy folytassa a mesterkedését.

Megjátszott könnyedséggel lehajolt, és kibontotta a harisnyakötői szalagját, aztán lassan lehántotta a selymet a lábáról.

- Lily, azonnal hagyja abba – parancsolt rá halk, rekedt hangon a férfi.

- Nem hiszem, hogy abbahagynám, Heath. Ha nem akar szeretkezni velem, kénytelen leszek rávenni valahogy.

Egy izom kezdett rángatózni a férfi állkapcsán. A márki láú hatóan küzdött a kísértés ellen.

Mivel Heath hallgatott, Lily körbejárt a szobában, és eloltotta a gyertyákat, míg végül csak az éjjeliszekrényen világító halványan egy. Ha már ott volt, a lány félrehúzta az ágy függönyeit. Aztán nesztelenül az ajtóhoz ment, bezárta és kihúzt a kulcsot a zárból.

Kihívóan megpörgetve a kulcsot, a férfi felé fordult.

- Ezt el kell vennie tőlem, ha el akar szökni.

–Lily...

A férfi hangjában a bosszúság mellett némi aggodalom hallatszott. Ám nem úgy nézett ki, mint akinek a menekülés jár az eszében. A földbe gyökerezet lábbal figyelte a nő minden mozdulatát.

Lily látta, hogy Heath tekintete elsötétült a vágytól. Ez kellőképpen felbátorította A kulcsot levett ruhája felé hajítva

odalépett Heath-hez, aztán felnyúlt, és bontogatni kezdte a nyaksálját.

- Lily, az ördög vigye el...

A lány halkan felnevetett.

- Káromkodhat, amennyit csak akar, én akkor is a kedvem töltöm magával.

Ez a nevetés bármi másnál jobban hatott a férfira Lilyre meredt, amint a lány lehúzta a nyakáról a sálát. Lily ajka körül ingerkedő mosoly játszott, a tekintetében pedig az ártatlanság és a csintalanság keveredett.

Ez a tekintet elvarázsolta a férfit. Forró vágy perzselte az ágyékát, még mielőtt a lány keze lesiklott a mellényén, hogy a térdnadrág selymén át kitapintsa duzzadó erekcióját.

- Valóban azt hiszi, hogy képes ellenállni nekem? – mormolta gúnyolódva a lány. – Meg akarja egyáltalán próbálni?

Nagy, sötét szemében vidám szikrák tükröződtek, és tekintetében megcsillant a vágy. Igazat mondott, amikor azt állította, hogy kívánja, jött rá Heath, akit ez a felismerés még inkább felajzott, mint a lány gyötrelmes érintése.

- Tudom, hogy a csábítás művészet – jelentette ki Lily, amint a férfi elé térdelt – azt pedig első kézből tudom, hogy maga igazi mestere. Úgyhogy remélem, megbocsátja, hogy én nem vagyok annyira járatos a gyönyörszerzésben, mint ön.

Amikor kigombolta a férfi térdnadrágjának az elejét, és Heath ágaskodó férfiassága kiszabadult, Heath elmorzsolt egy átkot a foga között, és halkan nyögte:

- Lily... nem vagyok kőből.

- Remélem is – suttogetta a nő, ujjait lágyan a férfi dárdája köré fonva. – Habár ez mintha gránitból volna...

Azzal elkezdte simogatni a férfit... tenyerében ringatva duzzadó hímvessejét, ujjai hegyével végigsimítva a gömbölyű

fejet, megemelve a nehéz, duzzadt zsákokat alul.

Heath lélegzete hallhatóan elakadt a lány merészségétől. Még sosem látta ilyennek Lilyt. A lány teljesen átvette az irányítást, tökéletesen elszánva rá, hogy elcsábítsa a férfit. Lily makacssága nem csak gyönyörűséggel töltötte el és a vágyát szította fel, de olyan erős érzéseket is kiváltott belőle, amelyeket egyelőre nem volt ideje elemezni. Épp elég volt arra emlékeznie, miért is kell ellenállnia a lány érzéki támadásának.

–Jól csinálom? – kérdezte ártatlanul Lily, felnézve rá. – Jobb lesz, ha irányít, nehogy akaratlanul is fájdalmat okozzak önnek.

A férfi nem felelt, csak ökölbe szorította a kezét. Aztán a lány érintése még merészebbé vált, ujjait összezárta a férfi meredező hímveszője körül, és lassan le-fel húzogatta, gyengéden masszírozva, meg- megszorítva.

Heath állkapcsa megfeszült, és egész teste megmerevedett, amint küzdött, hogy megőrizze az önuralmát. Lily erotikus érintésétől lüktetett benne a forró vágy. Amikor pedig a lány előrehajolt, és ajkát az ágaskodó hímvesző végéhez szorította, az vadul megrándult.

A férfi halk, elkínzott sóhajt hallatott, amint a lány összezárta ajkát a duzzadt fej körül, nyelvével ízlelgetve. A férfiben eláradt a forróság, lerombolva ellenállása utolsó bástyáit is.

Kezét a lány hajába merítve, Heath behunyta a szemét, és szabadjára engedte a képzeletét. Szinte érezte, amint dárdája forrón siklik a nő testébe... Egyre nőtt benne a forróság, amin Lily nyelvével és ajkával tovább becézte, izgatta, míg beleress ketett. Heath végül megadta magát, mielőtt szétrobbant volna. Halk mordulással megragadta Lily vállát, és felhúzta a lányt. A Lily ajkán játszó elégedett mosolynak nem tudott ellenállni. Magához rántotta a lányt, és egy éhes csókkal rávetette magát az ajkára. Úgy érezte, nem képes tovább visszafogni magát.

És valójában nem is akarja, gondolta kábultan Heath, amint szomjasan átadta magát a csóknak, miközben nyelvük vad táncot járva viaskodott egymással. Úgy tűnt, bevált a stratégiája, hogy távol tartotta magát Lilytől, hiszen úne, ezúttal a lány jött el hozzá. Nemcsak hogy önszántából felkínálja magát neki, de most ő az üldöző, aki elszánta magát, hogy elcsábítsa őt – ami nagy lépés az ő udvarló játszmájukban. És Heath feltett szándéka volt, hogy hagyja a lánynak megnyerni ezt az ütközetet.

Lily megosztja majd vele az ágyát egy nap, ez elkerülhetetlen. Bár még nem egyezett bele, hogy a felesége legyen, bizonyára hamarosan megteszi. És ha most magáévá teszi, azzal csak közelebb hozza azt a napot, amikor majd az oltárhoz vezetheti.

Heath ettől a gondolattól lecsillapodva kényszerítette; magát, hogy lassítson. Bár még mindig zihálva lélegzett, megszakította a csókot, és kifejtette Lilyt az alsóingből. Aztán kissé¹ hátrébb lépett, hogy gyönyörködön a nőben.

A lámpa lágy fényében Lily olyan volt, mint egy gyönyörű¹ látomás. Gesztenyebarna fürtök keretezték az arcát, leomolva aranyló vállára. Zilált külseje elbűvölte a márkit, biya teste látványától pedig kalapálni kezdett a szíve. A férfi becéző tekintete bejárta a nő minden porcikáját. Magasan ülő, telt keblét. Vékony derekát. Csábosán ívelt csípőjét. Karcsú lábát. Kezével legszívesebben felfedezte volna a lány selymes hajkoronáját, mielőtt megízleli hófehér bőre minden centiméterét. Ám visszafogta a türelmetlenségét, és hagyta, hogy Lily levetkőztessen.

Amikor teljesen meztelen volt, a lány a karjaiba siklott. Minden incselkedés nélkül, komolyan nézett Heath szemébe, miközben keze mohón barangolt a férfi testén, amivel csak fokozta a márki vágyát.

Heath megérintette a nő mellét, aztán tenyerébe zárta a két biya halmot. Lily hangosan felszisszent, aztán felnyögött, amint a férfi feszülő mellbimbóján simított végig a hüvelykujjával. A férfit elvarázsolta Lily meztelen bőrének tapintása, ám ennél többet akart. Sokkal többet.

- Jöjjön – mondta rekedten, megfogva a lány kezét.

Az ágyhoz vezette, ahol ő hanyatt feküdt, Lilyt a testére vonva. De aztán ismét átengedte a kezdeményezést a lánynak. A lány sötét, illatos fürtjei selymes függönyként vették körül arcát, aztán ingerlően simogatták Heath bőrét, amint a lány előrehajolt, és szenvedélyes csókokkal halmozta el Heath állát, nyakát, mellét.

Heath örömmel fogadta a lány mohó csókjait, és élvezte, amint Lily puha teste ágaskodó férfiasságához súrlódott. Ám a lány hirtelen megmerevedett, és bizonytalan arckifejezéssel a férfira nézett.

- Heath... tudom, hogy nincs akkora gyakorlatom, mint az előző kedveseinek... – kezdte, de a férfi hirtelen elhallgattatta.

- Csitt – szólt rá, lágyan mosolyogva. – Van annyi tapasztalata, amennyi kettőnknek kell.

És már nincsenek is más nők, tette hozzá Heath magában. Az első csókjuk óta, ott a pajta szénapadlásán. Azóta neki csak Lily van. Aki buja, élettel teli, és kíváncsibb, mint bármely nő, akit valaha is ismert.

Egyetlen ügyes mozdulattal Lily fölé kerekedett. Tökéletesen elvarázsolja a lány, gondolta Heath, amint lenézett rá. Elbűvölte a tüze és a lágyága, izzó tekintete, gyönyörű szája... Te jó ég, mennyire kívánta. Ám nem szabad megfélekeznie róla, hogy a lány még szűz.

Ujjai lesiklottak a lány testén, a combja tövébe. A dús fürtökön áthatolva megkereste teste titkos nyílását. A lány már

duzzadtan és forrón várta. Heath megsimította az érzékeny duzzanatot, amely a lány gyönyörének forrása volt, aztán finoman ingerelni kezdte.

A lány teste ívbe feszült, és megremegett a férfi keze ala de amikor Heath lehajolt, hogy megcsókolja, Lily megállítot^a

–Heath... a szivacsok... az éjjeliszekrényen.

Az elfúló szavak kijózanították a férfit.

Bólintott, felült és kinyúlt az éjjeliszekrényen heverő solyért, amelyben több szivacsdarabka volt, hozzájuk erősíte zsinórral. Egyet megnedvesített a fiolában talált folyadékk aztán ujjával finoman benyúlt a lány vénuszdombjának forr selymes redői közé, és a szivacsot lassan, óvatosan bepréselt, a nyílásba

Lily lélegzete elakadt és megfeszült a teste, de Heath cse desen megnyugtató szavakat mormolt a fülébe, így amiko újból végignyúlt rajta, a lány bizalommal tekintett fel rá.

Az alkarjára támaszkodva Heath a lány combjai közé fés–kelte a testét, és falloszával szétválasztotta a lány duzzad' szeméremajkait.

- Lehet, hogy fájni fog – figyelmeztette sajnálkozó hangon lányt.

Lily halványan elmosolyodott, és megérintette a férfi arcát.

- Nincs semmi baj – suttogetta.

Heath érezte, amint egyre jobban nő benne a gyengédség a lány iránt. Kedves arcába nézve finoman, nagyon finoman bevezette a hímveszője fejét a lány reszkető testébe.

Lily visszafojtotta a lélegzetét, de néma maradt. Heath rendkívül óvatosan nyomult tovább, alig pár millimétert.

Mikor a lány arca megrándult, a férfi megállt, és csókokkal borította el Lily homlokát, orcáját, ajkát, hogy lecsókolja róla a fájdalmat. Egy pillanat múlva érezte, hogy a lány teste ismét ellazul, ekkor ismét tovább siklott, hosszú, vastag férfiasságával

széttárva és betöltve a lány testét. Amikor végül egészen bejutott, mozdulatlanul várt, míg Lily hozzászokott a benne lüktető hímvesző érintéséhez.

A lány szorosan, síkosán és forrón fogta körül, mint egy puha kesztyű, ami a férfinak csodálatos érzés volt, de tudta, hogy Lilynek még nem az. Magába fogadva a férfi dárdáját, Lily mereven feküdt Heath alatt, és zihálva lélegzett. Egy hosszú pillanat múlva azonban teste ellágyult, mintha megszűnt volna a kellemetlen érzés. Aztán kis idő múlva óvatosan megmozdult a csípője.

– Jobb már? – kérdezte Heath.

A lány halvány mosolya válaszolt a kérdésre, mielőtt Lily halkan suttozta volna:

– Sokkal jobb.

Heath akkor mozogni kezdett, parányit visszahúzódva, majd óvatosan ismét előrecsúsztatva. Hamarosan érezte, hogy a lány felajzottan megremeg, és a csípője önkéntelenül megmozdul.

A forró vágó kezdett tombolni Heath-ben a lány ösztönös mozdulataitól. Legszívesebben vadul beletemetkezett volna Lily testébe, újra és újra, de visszafogta magát/Ugyanabban az óvatos tempóban haladt tovább, lassan, finoman juttatva el a gyönyörhöz a lányt, végtelen gyengédséggel véve birtokba a testét.

Lily bőre felhevült a szenvedélytől. Zihálva lélegzett, de nem a fájdalomtól, mivel Heath gyengéden hatolt be forró testébe. Kis idő múlva a lány nyöszörögni kezdett, és körmét Heath vállába mélyesztve felvette a férfi testének ritmusát.

Heath a fogát összeszorítva igyekezett megőrizni az önuralmát, ám ő is szaggatottan lélegzett, amint újra és újra elmerült a lány befogadó testében. De csak amikor a lány már szinte elérte az orgazmusát, akkor fokozta Heath a tempót. A

lány ajkára tapadva ajkával elfojtotta a lány kéjes nyögéseit, de egyetlen pillanatra sem állt meg, ammt a nő mámorosan vonaglott alatta. Aztán Lily teste hirtelen a férfiéhez préselődött, amikor a lány háta ívbe feszült és felkiáltott a gyönyörtől, az érzések vihara tombolva elszabadult benne. Heath elszántan küzdve saját érzékei ellen, igyekezett meghosszabbítani a lány eksztázisát, amint Lily teste megmegrándult a gyönyör egymást követő hullámaintól. Ám egy ponton Heath már nem bírta tovább. Egész teste megreszketett, és mély nyögés szakadt fel a torkából, amint Lilybe ürítette a vágyát, amire azóta vágyott, amióta csak először meglátta.

Teste megfeszült, amint ugyanolyan forró, szinte fájdalom gyönyör töltötte el az édig emelve, mint a lányt.

Amikor enyhült a bennük tomboló tűzvihar, erőtlenül h vertek, lélegzet után kapkodva. Végül az oldalára hengeredv Heath a karjába zárva Lilyt, testét a nyugtatóan a lány reszke teste köré vont.

Mikor a lányból reszketeg sóhaj szakadt fel, Heath ajkáv súrolva Lily halántékát, maga is felsóhajtott.

Hihetetlen elégedettséget érzett. Lily most már hozzá tart zott. Visszavonhatatlanul megpecsételték az összetartozás sukat, innen már nem volt visszaút. Valójában most már úgy gondolt a lányra, mint arájára.

Mérhetetlen boldogság áradt el Heath-ben és a birtoklás öröme. Ami ugyanakkor meglepte, a saját heves reakciója volt, a lánnyal szemben. Még sosem szeretkezett így. Még sosem érezte, amint az a perzselő tűz elárad benne.

Lily is érezte, ebben Heath biztos volt. A lány hevesen viszonzta a közeledését, ugyanolyan szenvedélyesen, ahogyan minden mást is csinált. Ez viszont tovább szította az ő tüzét, kimondhatatlan gyönyörűséggel töltve el Heath-t.

- Most már talán hisz nekem – mormolta a férfi, arcát a lány hajkoronájába temetve –, amikor azt mondom, hogy maga szenvedélyes nő.

Lily kielégülten és jólesően elfáradva csókot nyomott a férfi meztelen vállára.

–Azt hiszem, túlbecsül. Maga ellenállhatatlan mestere a szeretkezésnek.

A férfi halkán felnevetett:

- Hamarosan maga is az lesz.

Nagyon is lehetséges, gondolta Lily, ha újra szeretkeznek majd. Ő mindenképpen szeretné. A szenvedély pontosan olyan izgalmas és csodálatos volt, ahogyan azt Heath korábban lefestette neki. Felidézve a csodát, Lily ismét felsóhajtott. A férfi kielégítette a teste mélyén lakó, kínzó sóvárgást, és olyan gyönyörrel ajándékozta meg, amelyet legvadabb álmaiban sem képzelt. Lily úgy érezte, része lett a férfinak, amint meztelen testük összefont, meleg bőrük összeért, a férfi keménysége az ő puha testébe hatolt.

Most pedig, amint a férfi még erősebben zárta a karjába, és felhevült arcát simogatta finom ujjával, Lily behunyta a szemét, élvezve a férfi gyengeségét, az intimitást, az örömet, ahogyan ott fekszenek egymás mellett.

Hirtelen nagyot nyelt, s elszorult a torka. Visszatért az a fenyegető fájdalom, egy fura vágyakozással, amely szívéből kündulva elárasztotta a testét.

Ez nem lehetséges, figyelmeztette magát a lány. Nem engedheti, hogy Heath gyengesége áthatoljon a védelmi vonalain. Ő csak szenvedélyt akar, semmi mást.

Elszántan, hogy megtörje a férfi varázslatát, Lily a férfi mellkasának feszítette a kezét, hogy kissé lazítson Heath ölelésén.

– Szóval – jegyezte meg közömbös hangon, kissé hátrébb húzódva, hogy a férfi szemébe nézhessen – ha elégedett a teljesítményemmel, ez azt jelenti, hajlandó fontolóra venni, hogy a szeretője legyek?

***Visszakézből elutasította az ajánlatomat, hogy a
szeretője legyek.
Lily Fannynak.***

Lily érezte, ahogyan Heath megmerevedik a kérdés hallatán. A férfi fürkészően nézett rá.

–Nem gondolhatja komolyan, hogy a szeretőmmé teszem – válaszolt végül Heath.

–De ami azt illeti.

Heath szép vonásait eltorzította a haragosan összevont szemöldök, amikor a férfi hirtelen felült az ágyban, majd egy párnát támasztva a háta mögé.

- Teljesen elment a józan esze?

Lily felmosolygott rá.

–Azt hiszem, az Összes képességem birtokában vagyok, uram. Legalábbis amennyi maradt belőlük, miután éppen most fosztott meg tőlük...

–Lily, a fenébe...

- Nem túl bő a szókincse.

Félkönyékre támaszkodva folytatta

- A maga *chère amie*-ja akarok lenni, Heath.

A férfi hitetlenkedve megrázta a fejét, aztán nagyon lassan mondta, mint aki egy különösen együgyű gyermekhez beszél:

- De én nem akarom, hogy a szeretőm legyen, édesem. Én nem érem be a házasságnál kevesebbrel.

- Én pedig nem érem be a házassággal, különösen a mai este után... most, hogy már tudom, milyen magával szeretkezni. Még annál is jobb volt, mint ahogy lefestette. Biztos vagyok benne, hogy a szeretője szerepe sokkal jobban megfelel nekem, mint a

feleségéé.

- Szó sincs róla – válaszolt érdes hangon Heath és méltatlan magához már a javaslat is.

Lily felvonta a szemöldökét

- Méltatlan? Miért? Szerintem ez a tökéletes megoldása a mi patthelyzetünknek.

Térdeplő pozícióba emelkedett. A férfi tekintete azonnal meztelen keblére tévedt* de aztán azonnal visszatért az arcára, amint a lány folytatta.

- Egy szerető számos előnyt élvez egy feleséggel szemben, Heath. Főleg a függetlenséget, hogy a maga ura lehet, és nem kiszolgáltatott. Én is szabadon véget vethetek egy viszonynak, ha úgy akarom, akárcsak ön. Nem leszek egy életre a nyakába varrva.

- Mondtam már, én azt akarom, hogy igenis a nyakamba legyen varrva.

–És nem is hajlandó figyelembe venni az én ohmomat?

- Természetesen figyelembe veszem.

- Akkor miért nem hajlandó legalább gondolkodni az ajánlatomon?

- Szó sem lehet róla – ismételte makacsul Heath.

Azzal kiszállt az ágyból, a mosdóhoz ment, ahol egy megnedvesített törülközővel lemosta az ágyékát. Amikor meztelenül visszament az ágyhoz, Lily örömmel legeltette a szemét a férfi szép, izmos testén – amíg csak Heath rá nem parancsolt, hogy feküdjön hanyatt.

A lány arcát elöntötte a forró pír, amint a férfi óvatosan lemosta a magja és a vér nyomait Lily combjáról és a combközéről. A lány lélegzete elakadt az intim gesztustól, ám Heath érintése tisztán gyakorlatias volt, a legkevésbé sem érzéki.

Amint a hangja sem, mikor a törülőt visszavitte a mosdóhoz.

- Bizonyára nem mérlegelte az ajánlata következményeit, Lily. Elveszítené a tisztességét, ha könnyűvérű nő lenne magából.

- Természetesen titokban tartanánk a viszonyunkat.

Nem sokáig lehetne titokban tartani. És addig is nagyon kellene óvakodnunk, hogy elkerüljük a botrányt. Nem jelenhetne meg a városban velem, vagy bárhol, nyilvános helyen. Az árnyékban kellene bujkálnia, éppen úgy, mint most. Heath visszament az ágyhoz, de ezúttal a lány mellé ült.

- Engem nem elégítene ki néhány lopott óra magával. Mi féle élet lenne ez? Miféle jövő várna ránk? Házasság nélkül természetesen nem lehetne családunk sem.

- El is felejtettem – szólalt meg Lily, kerülve a férfi tekintetét maga örökösre vágyik.

- Majd egyszer, igen. Hát maga, Lily? Az akarja mondani, hogy nem szeretne gyerekeket?

Ezt tényleg nem mondhatná, ám a gyermekek utáni vágya nem volt elég erős, hogy elnyomja a házasság iránti ellenérzéseit.

- Nem, ha emiatt férjhez kell mennem.

A férfi kutatóan nézett a szemébe.

- Mi ez a hirtelen pálfordulás? Miért ragaszkodik ennyire hozzá, hogy szeretők legyünk, mielőtt még véget érne a játszmánk?

A férfi komolyan beszélt, ezért Lily is hasonlóan komolyan válaszolt.

- Az az igazság, nem akarom, hogy másik nőt vegyen magához szeretőnek.

A férfi egy kurta pillanatig rámeredt.

- Én nem akarok másik nőt. Én magát akarom.

- Most ezt mondja, de amint megfakul a házasságunk, meggondolhatja magát.

A férfi állkapcsán megrándult egy izom.

- Nem vitatkozom magával, és nem teszek hűségesküt, amikor úgysem halandó hinni nekem.

- Én sem vitatkozom magával, Heath. De feltett szándékom rávennem önt, hogy hallgasson rám.

Lily ujját a férfi ajkához emelte.

–Tudom, még hosszú utat kell megtennem, amíg reményem lehet, hogy kielégítsek egy olyan tapasztalt szeretőt, mint maga, de azt hiszem, idővel elég ügyes leszek. Megtaníthatná nekem, amit tudnom kell.

- Maga máris kielégít engem, Lily. És azt gyanítom, maga lenne a legjobb szerető, akit csak ismertem. De nem érdekel.

A nő lenyúlt, és könnyedén megérintette a férfi ernyedt hímtagját.

–Legalább hadd mutassam meg, mily nagyra értékelem a nagylelkűségét... milyen hálás vagyok, amiért segít a barátaimnak.

A férfi összehúzott szemmel nézett rá Tekintete haragosan villámlott. Ujjai a lány csuklójára kulcsolódtak, és eltartotta magától Lily kezét.

- Ezt még válaszra sem méltatom.

Hirtelen felállt, összeszedte a ruháját és öltözni kezdett.

- Már elmegy? – kérdezte Lily meglepetten.

- Igen, és maga is.

Heath lehajolt, felemelte a lány ruháját, és odadobta neki.

- Ezt vegye fel.

Lily értetlenül szorította a ruhát meztelen keblére.

- De én azt hittem, együtt töltjük az éjszakát.

- Nincs hozzá jogunk. Nem vagyunk törvényes házasok.

- Heath... Én ismét szeretkezni akarok magával.

A férfi elutasító pillantást vetett rá.

- Hogy maga mit akar, az most nem érdekes. Én nem érek magához többé.

Lily türelmetlenül az égnek emelte a tekintetét.

–Már elveszítettem magával a szüzességemet. Nem hinném, hogy számít, hányszor szeretkezünk még.

- Holnap számítani fog magának. Épp eléggé fájni fog mindene így is.

A lány tekintete az asztalra vándorolt, ahol még mindig letakarva állt az étel.

–Legalább addig maradhatnánk, amíg elfogyasztjuk a vacsoránkat. Nem akarom, hogy ez a sok étel veszendőbe menjen.

–Visszaviszik a konyhába, és felszolgálják a személyzetnek. Öltözzön, Lily. Hazaviszem.

A lány, belátva végül, hogy nem tántoríthatja el a férfit, kelletlenül felkelt az ágyból.

- Rendben. De Fleurékhez nem vihet.

- Marcusékhoz pedig természetesen nem viszem. Vére venné, ha megtudná, mi történt itt ma este.

- Heath... – szólalt meg a lány, de a férfi elhallgattatta. ,

- Kár minden szóért, Lily. Öltözzön.

A lány duzzogva felvette a ruháját, és kezdte a kapcs¹ bekapcsolgatni rajta, miközben különböző gondolatok rajz tak a fejében. A mai este szánalmas kudarc volt... kivéve, ho_ most már igazán nő volt, és Heath a szeretője volt néhány v rázslatos pillanatig.

Ezt nem bánja meg soha, szögezte le Lily titokban mos, lyogva. Még ha a férfi, úgy tűnt, megbánta is.

Ám a lány még nem volt hajlandó feladni a szándékát Heath mostanra már jobban ismerheti őt, mint hogy azt gondo ja, az a fajta nő, aki behódol az első vereség után. Mégis a szer tője lesz

Heath! Épp csak azt kell kitalálnia, hogyan győzze le az ellenkezését.

Fogadkozása ellenére Lily kissé megkönnyebbült, amikor Heath megtörte a kérelhetetlen csendet, mihelyst a kocsija megállt Fleurék háza közelében.

- Holnap délután meg fogom látogatni. Egy órákor, ha megfelel.

A lány először arra gondolt, elutasítja, de ezzel hátráltatta volna a maga célját is.

- Rendben van, egy órákor.

- Meleg kabátot vegyen, és fátýol is legyen magán. Kikocsizunk.

- Ó? – mondta kíváncsian Lily.

- Valamit mutatni akarok önnek.

Heath ennél bővebb magyarázatot nem adott. Lesegítette a kocsijából a lányt, és a ház hátsó bejáratához vezette. Lily fura csalódottságot érzett, amikor a férfi csak mereven elköszönt tőle, és várta, hogy bemenjen az ajtón. Ám igazán a férfi váratlan haragja döbbsentette meg. És az az érzés, hogy ő okozott csalódást Heath-nek. Ha esetleg azt remélte volna, képes lesz észrevétlenül beosonni, hamarosan rájött, hogy tévedett. Épp amikor felkapaszkodott volna a hátsó lépcsőn, meglátta Fannyt, amint a folyosón közeledik felé. Meglepő módon Basil is ott jött a nyomában.

- Válthatnék veled néhány szót, Lily? – kérdezte Fanny.

- Igen, természetesen.

Basil megállt Fanny mellett.

- Most magukra hagyom önöket, hölgyeim. Fanny, ha szüksége volna rám, állok rendelkezésére.

- Köszönöm, Basil – válaszolt meleg mosollyal Fanny. – Élveztem a mi kis beszélgetésünket.

A férfi fura pillantást vetett rá válaszul, és az arca bizony elpirult– ami meglepte Lilyt. Határozottan érzett valami rejtett feszültséget Basil és Fanny között, ám nem a szokásos boszúságot, amit általában kiváltottak egymásból. Láthatóan elásták a csatabárdot, legalábbis pillanatnyilag. Amint pedig Basil elfordult és a lépcső felé indult, nem lehetett nem észrevenni tekintetében a sóvárgást és a vágyat.

Ennek okán tűnődve, követte Lily barátnőjét a szalonba, ahol égtek a lámpák, ezért Lily úgy vélte, Fanny és Basil korábban itt lehettek.

- Mit keresel itt, Fanny? – kérdezte Lily, amint elhelyezkedtek egy-egy karosszékben. – Azt hittem, szombat esténként nem érsz rá.

- Azért jöttem, mert társaságra vágytam, de te nem voltál itt – válaszolt Fanny szinte vádlóan.

Lily habozott. Nem szívesen vallotta volna be, merre járt.

- Fleur és Chantel társasága nem tette volna meg?

– Elmentek ünnepelni Lord Poole–lal.

- Ünnepelni? – visszahangozta Lily.

Fanny bólintott.

–Úgy tűnik, Lord Poole szenvedélye újraéledt Chantel iránt, úgyhogy ragaszkodott hozzá, hogy kifizesse a teljes tartozásukat, harminc ezer fontot Mick O'Rourke–nak.

- Nahát, ez csodálatos! – kiáltott fel Lily. – Ez azt jelenti, többé nem fenyegeti őket az adósok börtöne.

- így van – felelte komoran Fanny. – De Mick még mindig nem akarja elfogadni, hogy ném óhajtók feleségül menni hozzá. Ma délután meglátogatott az otthonomban, és a teljes vagyonát felajánlotta nekem, ha a felesége leszek. Nagyi boldogtalan volt, mikor elutasítottam.

Lily előrehajolt a székében.

- Ugye nem bántott megint az a fickó?
- Nem. Ezúttal tökéletes úriember volt.

Lily fürkésző tekintettel méregette a barátnőjét. A zúzódásai vagy meggyógyultak már, vagy mesteri módon álcázta őket arcfestékekkel. Ám Fanny még mindig zaklatottnak tűnt.

- De...? – nógatta Lily.

Fanny elfintorodott.

- De Mick bolondul viselkedett. Nem volt hajlandó elhagyni a házamat, úgyhogy nem volt más választásom, mint hogy, ide meneküljek. Ma este a porosz nagykövetet kellett volna vendégül látnom. Mick nem két fillértől fosztott meg... Ha így folytatja, ellehetetleníti számomra az üzletet, és valószínűleg éppen ez a célja.

Lily összevonta a szemöldökét.

- Megpróbálja csellel elérni, hogy hozzámenj?

- Azt gyanítom, ő ném így látja – sóhajtott fel Fanny. – Meglehetősen kedvelem, – de egyáltalán nem szándékozom hozzámenni. És nagyon rossz patrónus. Túlságosan birtokolni akar.

Fanny homloka hirtelen ráncba szaladt.

- És veled mi a helyzet, Lily? Úgy értesültem, Lord Danvers otthonában töltöd az éjszakát a nővéreiddel. Képzeld el, ezek után hogy meglepődtem, amikor láttalak beosonni a házba.

- Nem osontam – tiltakozott Lily. – Egyszerűen csak nem láttam okát, hogy túl nagy feltűnést keltsek váratlan visszatérésemmel.

- Claybourne-nal voltál, nem igaz?

Lily csodálkozó pillantására Fanny ironikus mosollyal felelt.

- Ólordsága hintója itt hajtott el a ház előtt, és megismertem a címerét az ajtaján.

- Nem hinném, hogy bűn, ha vele voltam.

A barátnője sóhajtott.

- Nem, de aggódom miattad. Ugyan mit csináltál vele, drágám? A pirulásod arra utal, hogy túlmentetek az egyszerű udvarlásón. Szeretőkké lettetek, nem igaz?

- Nos... igen – vallotta be Lily, mivel nem akart hazudni. – A mai volt az első alkalom, ami azt illeti. De nem kell aggódnod. Lehet, hogy semmi sem lesz belőle. Felajánlottam Heath-nek, hogy a szeretője leszek, csak hogy lemondjon arról a szándékáról, hogy megnyerjen a feleségének. Ám ő határozottan visszautasított.

- Ó, Lily – mondta Fanny inkább szomorúan, mint megbotránykozva.

Lily kérdően nézett rá.

-Mi a baj, Fanny? Éppen neked igazán meg kellene értened a szabadság iránti vágyamat. A szerető státusza olyan szabadságot adna nekem, amelyet a feleségeként sosem élvezhetnék.

- Tudom. De büntudatom van, amiért letérítettelek az egyenes útról. Hogy ilyen bűnös hatással voltam rád. Sosem tettél volna ilyen botrányos ajánlatot Claybourne-nek, ha nem én vagyok a barátnőd.

Lily őszintén meglepődött.

- Ez egyáltalán nem a te hibád. És mióta vagy ilyen jól nevelt és illedelmes?

- Amióta megfogant az agyadban az a visszataszító ötlet, hogy a nyomdokaimba lépj. Higgy nekem, Lily. Nem jó egyetlen férfi szeretőjének sem lenni. Nem akarhatod ezt az életet.

-Nem azt mondtam, hogy beállok kurtizánnak, Fanny. Csak hogy a Claybourne-nel való kapcsolatomat egy szeretői viszonyra korlátozom a házasság helyett.

- Szerintem szörnyű hibát készülsz elkövetni.

Lily a beállt csendben fürkészően nézett a barátnője szép

arcába. Több volt Fanny tiltakozása mögött, mint amit a nő kimondott. Komoly aggodalom érződött a hangjában és őszinte szomorúság. Lilynek eszébe jutott, hogy Fanny mostanában arról beszélt, hogy magányos...

- Fanny drágám, mi gyötör?

Lily megdöbbenve látta, hogy Fanny az ajkába harap, min ha a könnyeit próbálná visszatartani. Mikor egy könnycsep, mégis legördült az arcán, Lily felugrott a székéből és a barátné elé térdelt, megragadva a kezét.

– Ugyan–ugyan, hát mit mondtam, amivel megríkáttalak?

–Nem... amiatt van, amit mondtál – válaszolt Fanny, letörölve arcáról a könnyeket. – Igazából nincs semmi oka. Egyszerűen csak sajnálom magam.

- Miért, Fanny? Mert magányos vagy?

Reszkető ajkát összeszorítva, Fanny bólintott.

- Azt hiszem. És a bizonytalan helyzet miatt Mickkel. Ha okosan gondolkodnék, elfogadnám a házassági ajánlatát.

- Nem hiheted, hogy okos döntés volna hozzámenni ahhoz a gazemberhez.

- Mick feleségeként legalább anyagi biztonságban élnék.

Lilynek komoly erőfeszítésbe került, hogy gúnyosan fel ne nevessen.

- Csak azért érzed magad kiszolgáltatottnak, mert az összes megtakarított pénzedet odaadtad az adósság első tízezer fontos részletére.

- Lehet, de tudom, milyen sors vár rám, ha megöregszem és elveszítem a szépségem. Látom az utcalányokat a Covent Gardenben, akik lopnak, hogy megélhessenek, és így is alig van mit enniük. – Fanny megrázkódott. – Én nem akarok úgy élni.

- A te körülményeid egészen mások, Fanny. Te ünnepeelt szépség vagy.

- Pillanatnyilag, igen. Ahogyan Fleur meg Chantel is azok voltak a maguk idejében, és nézz rájuk most. Teljesen magányosak. Vagyis... Chantelnek most ott van Lord Poole, de nem biztos, hogy ez sokáig tart.

Fanny szívogva folytatta.

–Amikor megöregszem, nem lesz mellettem senki. A családom és a régi barátaim valamennyien megtagadtak, kivéve persze téged meg a nővéreidet.

Lily szíve elszorult a nő hangjából kicsendülő szomorúságtól.

- Tudod, hogy mi mindig melletted leszünk. És van még számos közeli barátod. Fleur?meg Chantel pedig olyanok neked, mint a családtagok.

- Igen, most ők a családom. De ez nem olyan, mintha férjem volna és gyermekeim.

- Te férjet szeretnél és gyerekeket? – kérdezte meglepetten Lily.

Fanny kis hallgatás után válaszolt.

- Azt hiszem, igen, Lily. Próbálom meggyőzni magam, hogy boldog vagyok a jelenlegi életemben, de valójában többre vágyom. Bár kitarthatnék egyetlen férfi mellett... egy férj mellett, akit szerethetnék. Valaha egy kurtizán vidám életére vágytam, de most már odaadnám az igaz szerelemért.

Lily nem tudta, mit válaszoljon. Fanny mindig is ostoba gyengeségnek nevezte a szerelmet, de talán ez csak a foglalkozása miatt volt. Egy kurtizán ritkán engedhette meg magának a szerelem luxusát.

Szerencsére Lilyt megkímélte a válaszadáستól Fanny, aki keserűen felnevetett.

- Talán csak egyszerűen túl sokat foglalkoztam a férjvadászattal a könyvem miatt. A kiadó elégedett a kézirattal, mondtam már?

Lily már majdnem elfeledkezett róla, hogy Fanny íróként próbálta növelni a bevételeit.

–Nem, csak azt mondtad, hogy hamarosan befejezed a kéziratot – válaszolta.

–*Jó tanács ifjú hölgyeknek, hogyan foghatnak férjet, egy ismeretlen hölgy tollából* – szavalt Fanny, aztán keserű mosolyra húzódott a szája – Pedig már a legkevésbé sem vagyok hölgy. És meglehetősen nagy arroganciának tűnik, hogy azt képzelem, bárkinek is tanácsot adhatnék, hogyan szerezzen magának férjet, amikor még magamnak sem sikerült.

Lily megszorította a barátnője kezét.

- Túlságosan keményen bánsz magaddal. Roslynnak kitűnő tanácsot adtál, hogyan keltse fel egy úr hevét, és emiatt fog összeházasodni Arden hercegével.

- De ahhoz kevés közöm volt, hogy szerelmesek lettek egy. másba. Arden Roslyn esze és bájos természete, no meg a szép sége miatt vesztette el a szívét.

Megveregetve Fanny térdét, Lily talpra állt.

- Nos, azt hiszem, egy dologban igazad van. Most rossz kedved, ezért nem tudsz szabadulni az önsajnálattól. Meg keli találnunk a módját, hogy megszabadulj ettől a borús hangulattól. Milyen férjet szeretnél, Fanny?

A nő zavartan felpillantott.

–Tessék?

–Talán meg kéne fogadnod a saját tanácsodat, és férjet fognod magadnak – mondta Lily, visszaülve a karosszékébe.

- És én hajlandó vagyok segíteni neked, ha tudok – tette hozzá.

Fanny elkerekedett szemmel nézett rá.

- Te, Lily? Te segítenél nekem férjet szerezni?

Lily elmosolyodott.

- Tudom, hogy furán hangzik. Ellentmond mindannak, amit a szabadságról vallok. De egyszerűen nem bírom ki, hogy ilyen kétségbeesettnek lássalak.

Elkomolyodó arccal kérdezte:

- Mi van Basillal?

Fanny összevonta a szemöldökét?

- Mi van vele?

- Nagyon kedveled, annak ellenére, hogy állandóan veszekedtek.

- Annyira nem kedvelem, hogy feleségül menjek hozzá, az égszerelmére! Basil a legelviselhetetlenebb teremtmény a földön, arról nem is beszélve, hogy állandóan provokál.

- Valóban. De én azt gyanítom, szándékosan olyan bosszantó, mert magára akarja vonni a figyelmedet. Hiszen máskülönben egyáltalán nem törődnél vele.

Fanny láthatóan hitetlenkedve megrázta a fejét.

- Basil azért bosszantó, mert ő Basil. A legkevésbé sem gondol rám szerelmes módon... – elhalt a hangja – Vagy igen?

- Nos, nem állíthatom, hogy ismerem az érzéseit, de már többször láttam, hogyan néz rád, amikor te nem figyelsz. Szerintem imádná a lábad nyomát is, ha a legcsekélyebb módon bátorítanád.

Fanny leesett állal meredt Lilyre, mintha ez a lehetőség még sosem fordult volna meg a fejében.

- Van benned akár csak egy parányi romantikus érzelem is iránta? – kérdezte Lily. – Azt tudom, hogy élvezed a társaságát ha másért nem, hát a közös gyermekkorotok miatt. Te meg Basil nagy barátok voltatok annak idején.

- Azt hiszem, valóban élvezem a társaságát – válaszolt elgondolkodva Fanny, aztán ironikus mosolyra húzódott a szája.

- Basillal legalább önmagam lehetek, nem kell megjátszani

magamat. Ő nem úgy tekint rám, mint egy trófeára vagy egy árucikkre.

Lilynek egyet kellett értenie vele. Fannyért törte magát a londoni férfiak fele, de Basilt nem kápráztatta el a szépsége, sem az őt körülvevő csillogás.

- Mellette valóságos személy lehetsz – jelentette ki Lily.

- Igen – mondta Fanny elgondolkodva. – A patrónusaimmal állandóan szellemesnek kell lennem, csábítónak, hízelegnem kell nekik...

- De Basilnak azt mondhatod, amit gondolsz. Fanny halvány mosollyal felelte.

- Úgy van. Olyan mérges lehetek, szeszélyes és ingerült, amilyen csak akarok. De ez egyszerűen csak azért van, mert ő nem törődik velem annyira, hogy érdekelnék az érzéseim.

- De törődik – nyugtatta meg Lily.

- Szerintem tévedsz. Basilnak már nem is lehetne rólam rosszabb véleménye. Őszintén elítéli a foglalkozásomat, az egészen bizonyos.

- Mivel féltékeny minden férfira, akivel együtt kell lenned. De ha hajlandó volnál szakítani a foglalkozásoddal...

Lily várt egy kicsit, hogy Fanny mérlegelhesse a gondolatot. Aztán megkérdezte:

- Fanny, ha elhinnéd, hogy Basil őszintén szeret téged, tudnád egy nap esetleg viszonzni a szeretetét?

Fanny alaposan elgondolkodott a kérdésen, mielőtt válaszolt volna.

- Bármilyen meglepő, lehetséges.

Ám szinte rögtön gúnyosan felnevetett.

- Bizonyára elment az eszem, hogy Basilt vonzónak találom. Kétségtelenül csak azért akarom, mert ő nem akar engem.

- De akar téged, Fanny. Ez teljesen nyilvánvaló az én

számomra, ha neked nem is.

Ez az ellentétek vonzásának tökéletes példája, gondolta Lily. Fanny vidám volt és élénk, élvhajász a selyemtopánkája hegyéig, míg Basil szorgalmas volt és igen–igen komoly.

- Ő legalább kigyógyítana a magányosságból.

Fanny fanyar iróniával válaszolt:

- Lehetséges – mert állandóan veszekednénk. Nem, Lily. Ez sosem működne. Sosem tudnék hozzámenni Basilhoz. Először is, felkopna az állunk az ő fizetéséből. Tudod, hogy nekem nagyon költséges az ízlésem. Ő pedig csak egy jogi tisztviselő, szánalmas keresettel.

- De lehet, hogy magasabbra vágyik, Fanny, és a jövőben szép karriert érhet el. Állást vállalhat, mondjuk, egy nemesember mellett, aki részt akar venni a politikai életben. A Felsőház állandóan törvényeket ad ki, amivel az országot kormányozza. Ezeket a törvényeket olyan embernek kell megírnia, aki ismeri a jogrendünket. Miért ne lehetne ez Basil? Egy főrend titkáráként sokkal többet kereshetne, mint tisztviselőként.

- Lehet – harapott az ajkába töprengően Fanny. – De any–nyit nem, hogy egy költséges feleséget eltartson. Nem, szó sem lehet róla, hogy összeházasodunk. Nem illünk össze.

- Én nem vagyok erről meggyőződve – válaszolt Lily. – De nem kell most rögtön döntened. Viszont gondolkodhatnál rajta, mit jelent neked Basil.

- Ettől legalább elmúlna a rosszkedvem – jegyezte meg Fanny, láthatóan máris jobb hangulatban. Aztán hirtelen felegyenesedett.

–Hogyan váltottunk üyen radikálisan témát, Lily? Rólad beszéltünk és Lord Claybourne-ról.

- Sokkal szívesebben beszélnék rólad és Basilról – válaszolta

könnyed hangon Lily.

- Még mindig az a véleményem, fontolóra kellene venned Claybourne házassági ajánlatát. Lehet, hogy sosem találsz ennyire hozzád illő párt.

Ez igaz lehet, gondolta Lily elmélázva. Heath jobb férjjelölt lenne bárkinél, akit valaha is látott. El kellett ismernie, hogy valóban jól összeillettek. Ha nem volna annyira a házasság ellen...

- És a legkomolyabban – folytatta Fanny én is ugyanúgy elmondhatom rólad, hogy úgy látom, nagyon élvezed őlordsága társaságát. Élvezted vele a szeretkezést is?

Valóban nagyon élvezte a férfi társaságát, ismerte el magában Lily. Az pedig, hogy élvezte a szeretkezésüket, nfem is volt kérdés. Sosem érzett olyan gyönyört, mint amilyennel Heath megismertette. És azt sem tagadhatta, hogy örült annak az intim közelségnek, amelyet ma megtapasztalt vele. A gyengédségnek, az összetartozásnak.

És megérezett valamiféle női hatalmat is. Heath nem olyan szerető volt, aki uralkodni akart, vagy önző lett volna. Ehelyett úgy vezette, hogy Lily megismerhesse azt a fajta csodálatos beteljesedést, amelyről a lány tudta, csak kevés nő tapasztalhatja meg életében.

A férfi egyenlőként kezelte, még amikor tanítgatta is tapasztalatlan testét. Megtanította neki annak a gyönyörűségét, ha mást ajándékozunk meg gyönyörrel. Amint annak az örömet is, ha nőként behódol neki, ha szenvedélyét azonos hőfokon viszonzozza. Már nem félt a férfi gyengédségétől, jött rá Lily. Ez önmagában is figyelmeztetés lehetett volna...

Ismét Fanny törte meg a csendet.

- Ha Claybourne a férjed lenne, nem csak a fizikai vágyaidat elégítené ki, Lily. Szép jövő várna rád mellette. Hidd el nekem,

nem akarsz magadra maradni öregségedre.

Winifred ugyanezzel érvelt nemrégen, gondolta Lily.

- Ki tudod-e őszintén jelenteni – folytatta Fanny hogy most tökéletesen boldog vagy?

Legalább nem boldogtalan. Volt, amikor egy kis ürességet érzett. Lily a homlokát ráncolta. Valóban üresnek érezte magát? Nem, szó sincs róla. Nagyon is kielégítő életet élt, még ha valóban magányos volt is a nővérei nélkül az elmúlt három hétben, mióta Londonba jött.

- A legnagyobb örömmel maradok férj nélkül – jelentette ki végül.

Fanny sóhajtott.

- Nos, akkor vigyázz, ne kerülj túl közel Lord Clayourn-höz. A szenvedély szerelemhez vezethet, Lily. Ha nem akarsz kockáztatni, hogy elveszítsd a szívedet, jobban teszed, ha vége vetsz mindenféle intimitásnak vele.

Lily homlokán elmélyültek a redők.

- Lehet, hogy nem lesz választásom. Nagyon közel van ahhoz, hogy megnyerje a játszmánkat, akkor pedig ígéretem szerint meg kell engednem neki, hogy hivatalosan udvaroljon.

- Csak azért, mert el kell viselned a társaságát, még nem muszáj megosztanod vele az ágyadat is. Súlyos hiba volna, ha ' ezt folytatnád.

Fannynak kétségtelenül igaza van, ismerte el Lily. Ha továbbra is Heath szeretője lesz, azt kockáztatja, hogy elveszíti a szívét. Az pedig végzetesnek bizonyulhatna, ha beleszeretne a férjébe. Mert akkor valószínűleg beleegyezne, hogy a felesége lesz, és ezzel a házasság csapdájába esne a szabadulás legese- • kelyebb reménye nélkül, ugyanúgy, mint az anyja.

Lily tudta, mennyire meggyőző tud lenni Heath. Mennyire . csábító. Kétségtelen, nagy ostobaság volt szeretkeznie vele ma

éjjel...

- Legalább azt ígérd meg, felhagysz ezzel az őrült ötlettel, hogy a szeretője légy – sürgette Fanny.

Lily lassan bólintott.

- Jól van – válaszolta, elismerve, hogy ez bölcs tanács. – Megígérem.

Véget vet a viszonyának Heath-szel, még mielőtt egyáltalán elkezdődött volna, habár a szíve és a teste épp az ellenkezője után sóvárgott.

Igazad volt mikor figyelmeztettél Fanny. Az intimitás nagyon veszélyes vele. Véget kell vetnem a viszonyunknak mielőtt túl késő volna.

Lily Fannynak

Mivel Heath nem volt hajlandó elárulni a tervezett úti céljukat másnap délután, Lily első támpontja a sirályok kiáltozása volt, meg a víz és a halak illata. Amikor pedig kikukucskált a kocsi ablakán, a Temzét látta. A férfi a londoni dokkokhoz hozta, jött rá a lány meglepődve és kíváncsian. A férfi nem szólt, amíg a kocsi meg nem állt a rakparton egy nagy, kétárbocos vitorlás előtt.

- Talán utazni készül? – kérdezte Lily, amint Heath lesegítette.

- Nem most azonnal – szólt a rejtélyes válasz.

Borús, de kellemes idő volt, a könnyű szellő meg-meglebbentette Lily fátylát és a köpenyét, amint a férfi végigvezette a hcyó feljáróján. A hajó elhagyatottnak tűnt, legalábbis Lily nem látott senkit a fedélzeten.

- Hol van a legénység?

- Kimenőt kaptak ma délutánra. Magunk vagyunk, két őrt leszámítva. Jöjjön, menjünk le.

Lily végtelen kíváncsisággal követte Heath-t a fényes tölgy fedélzeten át egy csapóajtóhoz, ahol egy létrán leereszkedtek egy keskeny folyosóra. A férfi egy gazdagon berendezett kabinba vezette a lányt. A válaszfalakat vörösréz és mahagóni borította, és drága brokát kárpit fedte a tágas fekhelyet. A nyitott hajóablakokon beszűrődő fényben pedig Lily egy térképet látott kiterítve a kabin közepén álló kisasztalon.

Amikor Heath becsukta az ajtót mögötte, Lily felemelte a fátylát és szembefordult a férfival, szemöldökét kérdőn felvonva.

- Továbbra is bizonytalanságban akar tartani, vagy végre elárulja, miért hozott ide?

- Meg akartam mutatni a hajót, mivel ez az ajándékom önnek.

Lily értetlenül pislogott.

- Egy hajót akar adni nekem?

Heath átvágott a kabinon, az egyik sarokban álló kis íróasztalhoz, és a fiókból vastag pergament húzott elő.

- Ez az adásvételi szerződés, Lily. Két napja történt a végleges megállapodás. Láthatja, hogy a maga neve szerepel tulajdonosként.

Átnyújtotta Lilynek a szerződést. A lány zavarodottan nézett bele, és látta, hogy valóban az ő neve áll tulajdonosként a papíron. De két nappal ezelőtt? Ha ez így van, Heath-nek az adásvételi eljárást jóval korábban kellett elindítania, esetleg közvetlenül a játszmájuk megkezdése előtt. Nem volt könnyű elhinnie, hogy ilyen nagy áldozatokra volt képes...

- Egy hajó? – ismételte meg, felpillantva a férfira. – Egy udvarló általában apró ajándékokat ad, például könyvet vagy virágokat. Ez túl drága és különc ajándék.

A férfi elégedetten mosolygott.

- Valójában a Zephyr nem volt túl drága Jó áron vettem, mivel vannak kapcsolataim a hajóiparban. Azt hiszem, említettem már, hogy több tudományos expedíciót is támogattam. A Zephyrt tavaly építették, de túl van már az első útján, és tengerállónak bizonyult.

Lily fanyarul elmosolyodott.

- Bármennyi volt is az ára, ez akkor is helytelen, Heath. De

persze az ár nem számít magának. Nagyon jól tudta, hogy ezzel nagy valószínűséggel megszerzi a még hiányzó pontot, és megnyeri a játszmányát.

- Nem azért teszem, hogy nyerjek, angyalom.

- Nem? Hát miért?

- Hogy megmutassam magának, megértem a függetlenség iránti vágyát. Azt mondta nekem, mindig is vágyott rá, hogy kalandokra induljon. Most itt az alkalom.

Mivel Lily szóltanul bámult rá, Heath könnyed hangon hozzátette:

–Lélekben én is kalandor vagyok, akárcsak ön, úgyhogy megértem a szabadság iránti vágyát. Most a saját hajóján elutazhat szinte bárhová. Kedvére bejárhatja, felfedezheti a Földet, ahogyan mindig is álmodott róla.

Lily összevont szemöldökkel, kutatóan nézett a férfi arcába.

- Azt mondta, kalandos életre vágyik – unszolta Heath.

–Valaha úgy volt – ismerte el a lány –, de már nem. Feladtam azt az álmot, amikor Londonba jöttem.

- Feladta?

Lily bólintott.

- Rájöttem, hogy választanom kell. Többé nem lesz pénzem utazásra, mivel szerény vagyonomat az új célomra akarom költeni. Segíteni akarok a rászoruló nőkön, hogy elkerülhessék a prostitúciót. Valójában egy otthont akarok nyitni a szegény nőknek és a leányanyáknak. Azt remélem, javíthatok a sorsukon, hogy ne kényszerüljenek olyan életre, melytől irtóznak. Még ha Fleurék lakói nem is szorulnak már a segítségemre, sok olyan nyomorgó és kétségbeesett nő van, akinek szüksége van rá.

- Értem – válaszolt Heath, komoly tekintettel tanulmányozd va a lányt. – De nem kell feladnia a kalandokról szőtt álmait,

Lily. Ha a feleségem lesz, világot is láthat, és a rászoruló nőkön is segíthet Ez az egyik fő előnye annak, ha hozzám jön.

Lily erőltetetten nevetett.

- De a hátrányok is meglehetősen nagyok. Először is, hozzá kellene mennem magához.

Heath megrázta a fejét.

- Ez nem feltétele az ajándékom elfogadásának. Természetesen szívesen elkísérném az útjaira, de ezt maga dönti el.

A lány felemelte a szerződést.

- Akkor hát mi ez? Megvesztegetés, hogy elfogadjam a házassági ajánlatát?

- Nem. Amint már mondtam, csak lehetőséget kínál magának, hogy beteljesítse az álmait. Az igaz, azt is szeretném ha felismerné, egy nagy kaland lehetne a közös életünk. É hogy rájöjjön, alaptalanok a félelmei, hogy a házasságkötésün után elveszítené a szabadságát. A feleségemként nem éln elnyomásban. Olyan életet élhetne, amelyet csak szeretne.

A nő egy pillanatig habozott; különböző érzések küzdöttek benne.

- Nem fogadhatok el ilyen botrányosan drága dolgot. Ezzel túlságosan az adósa lennék.

Heath vállat vont.

- A döntés csak magán áll, édesem. Eladhatja a Zephyrt, és az árát felajánlhatja Miss Blanchard-nak jótékony célra, ha óhajtja. Vagy felhasználhatja a nehéz sorsú nők otthonának a megalapítására.

Lily nagyot nyelt, ahogy ismét elszorult a torka. Nagyon meghatotta a férfi nagylelkűsége. És felkavarta,

Heath megértette a vágyait. Lilynek, mielőtt a kurtizánok ügyeibe keveredett volna, leghőbb vágya volt beutazni a világot.

Még mindig sóvárgott a kalandok után, noha egy még " erősebb vágy átvette ennek a helyét a szívében. És a férfi ajánlata annyira csábító volt.

Mintha csak olvasna a gondolataiban, Heath kézen fogta és az asztalhoz vezette, amelyen kiterítve feküdt a Föld térképe. A férfi széles kézmozdulattal intett a kontinensek és óceánok felé.

- Hová menne elsőnek, ha tehetné?

Lily vonakodva lepillantott a térképre. Csábítóan nézett fel . rá Franciaország. És Itália. Meg Spanyolország. Meg még számtalan hely, amelyet látni szeretett volna. A napóleoni háborúk sok éve alatt ezek az országok túl eszélyesek voltak az utazók számára, de a háborúk már véget értek...

- Én el tudnám vinni oda – mondta csábító hangon Heath.

Lily sóvárogva végighúzta ujját a térképen, elidőzve a Földközi-tengeren. Lelki szemei előtt látta a fenséges szépséget, amelyről csak olvasott. Azúr tenger. Vakító napfény. Fehér főveny. Az enyhe szellőben bólogató pálmafák.

- Köszönöm, nem – mondta végül nagyot sóhajtva.

Visszaadta a szerződést Heath-nek, aki egyszerűen csak az asztalra helyezte. Aztán felnyúlt, kikötötte a lány kalapjának szalagját és levette Lilyről, a fátyollal együtt.

A lány kérdően nézett rá.

- Heath... mit csinál?

- Levetkőztetem.

Lily megdermedt. – Mintha azt mondta volna, soha többé nem szeretkezik velem.

A férfi lustán elmosolyodott, és rövid úton eltávolította a lány hajából a hajkoronát helyén tartó tűket.

- Meggondoltam magam.

Lilyn izgalom futott át.

- De nem akarja azt kockáztatni, hogy megejtsen.

- Az igaz.

Kabátja egyik belső zsebéből előhúzott egy Lily számára ismerős tarsolyt. Ebben voltak a szivacsdarabkák, amelyeket Pegtől kapott.

- Megőriztem az elmúlt éjszakáról – közölte vele Heath.

A lány szívverése felgyorsult.

- Ez azt jelenti, mégis hajlandó rá, hogy a szeretője legyen?

- Nem, de örömmel veszem, ha egyszerre lesz a szeretőm és a feleségem. Annyira szenvedélyes és vad lehet, amennyire csak akar, és ugyanakkor tiszteletre méltó is.

- Heath... – kezdett tiltakozni a lány, ám a férfi két kezébe fogta az arcát, és hosszasan megcsókolta. A gyengéd gesztus elvarázsolta Lilyt.

- Egy egész világot kínálok magának, Lily. Bizonyára érti a jelképes értelmet.

Lily nem tudott válaszolni. Hü telen kiszáradt a torka. Heath ujjait a lány hajába merítette, úgy rendezve a fürtöket, hogy azok szabadon hulljanak Lily vállára

- Meg akarom mutatni magának, milyen volna a házasságunk – mormolta a férfi. – Hogy milyen gyönyörteljes lenne.

Állt, és várt, amíg a lány elszánta magát. Aranyszín szeme szeretettel merült el a lány tekintetében. Sóvárgó vágy áradt el Lily keblében. Tudta, hogy Heath valami rejtett szándékkal hozta őt ide. Azt is tudta, hogy nem volna szabad ismét szeretkeznie vele. Fannynak igaza volt. Véget kell vetnie a köztük levő intimitásnak, mielőtt még olyan ostobaságra vetemedne; hogy beleszeret a férfiba. Heath napról napra ellenállhatatlanabb volt, és a veszély tovább nőtt, amikor idehozta őt a hajó fedélzetére és megmutatta neki a csodálatos ajándékát.

Küzdve a vágyai ellen, Lily hátrahúzódott.

- Nem hinném, hogy bölcs dolog volna, ha hagynám.

Heath közelebb lépett.

- Mikor hagyta, hogy valaha is a bölcsesség irányítsa a tetteit? Akar engem, Lily. Éppen úgy, ahogy én kívánom magát.

Ez igaz volt. Lilynek elég volt Heath-re néznie, és a teste máris reagált rá. Érezte, ahogy nedves lesz a combköze.

Aztán a férfi megcsókolta, és Lily lélegzete elakadt. Kezét a férfi mellkasának támasztva küzdött, hogy visszanyerje az akaraterejét, ám a férfi felajzottsága őt is magával ragadta, agya legbelső zugába űzve a józanság hangját.

Talán még egyszer az övé lehetne, gondolta Lily. Csak még utoljára. És aztán soha többé...

Mintha csak megérezné a nő tusakodását, Heath szorosabbra vonta az ölelését, ajkával udvarolva és csábítva. Halk sóhaja! beismerve a vereségét, Lily tehetetlenül viszonzta a férfi csókját.

Pár pillanat múlva Heath kibontakozott, és vetkőztetni kezdte a lányt. Hozzáértő kézzel bontogatta a kapcsokat, és levette róla a ruhát az alsóneműjével együtt, mígnem a lány meztelenül állt előtte.

- Mindig elámulok, milyen gyönyörű, Lily – mondta a férfi halk, rekedtes hangon.

Lily érezte, hogy a férfi fürkésző tekintetétől előnti a forróság, és örült, amikor Heath és vetkőzni kezdett.

Amikor végül meztelen volt, Lily szomjasan itta be a szép, izmos férfitest látványát. Heath erekciója keményen és hosszan előremeredt az ágyékából. Lily érezte, amint a saját ágyéka fájdalmasan megfeszül.

Amikor találkozott a tekintetük, a vágyuk szinte tapinthatóan betöltötte a kabint.

Lily látta, hogy Heath tekintete elsötétül, amint feléje lép, és

megáll hozzá egészen közel. A lány szíve majd kiugrott a mellkasából, anyakán vadul lüktetett egy ér. A férfi olyan közel volt hozzá, hogy érezte a teste melegét.

Heath végighúzta ujját a Lily keblei közti selymes völgyben, aztán keze fejével könnyedén megsimította a melleit. A lány lélegzete elakadt, és mintha szikrák robbantak volna fel benne.

- Tapintsd meg, milyen kemények lettek a mellbimbóid.

A lány tehetetlenül engedelmeskedett. A mellbimbói megfeszültek, elárulva felajzottságát, a mellei pedig duzzadtak és súlyosak voltak.

De Lily a férfit is meg akarta érinteni. Felnyúlt, hogy megsimogassa a mellkasát. A férfi bőre sima volt és forró, az izmai hullámozottak a lány ujjai alatt. Aztán újra a férfi vette át az irányítást. Szorosan magához vonta a lányt, míg Lily puha keble széles mellkasának, a hasa pedig Heath lapos, feszes hasának nem nyomódott. A férfi erekciójának bársonyos érintése mohó vágyat ébresztett a lányban, fájdalmas sóvárgást keltve az ágyékában.

Lily el-elakadó lélegzettel hagyta, hogy Heath felemelje, és az asztalra helyezze, magával szemben. És engedelmesen megadta magát, mikor a férfi hanyatt döntötte az asztalon.

Alatta volt a térkép. A pergamen érdes tapintású volt és hűvös a bőrén. Heath pillantása viszont tüzes, amint a nő meztelen testében gyönyörködött.

Lily idegesen megnyalta a székját. Ott feküdt, buján elterülve, kiteve a férfi merészen fürkésző tekintetének. Heat forró tekintetétől felgyorsult a szívverése – amint a szavaitól is.

- Fel akarom ajzani, Lily. Szinte elviselhetetlen gyönyörhöz akarom juttatni.

A kezével kezdte. A lány széttárt lábai közé lépve felnyúl és markába zárta a lány kebleit. Simogatta a puha halmoka

ingerelve a mellbimbókat, amelyek keményen meredeztek. A

Lily felsóhajtott, amint a vágy édes hulláma végigcikázott aj' ágyékán, mélyen a nőisége központjáig. Amikor Heath kez végigsimította a testén, könnyedén érintve a tenyerével, Lily, teste ívbe feszült, hogy még többet kapjon a gyönyörből, amelyet a férfi cirógatása ébresztett benne. Akárhol érintette meg: a férfi, azonnal lángra gyúlt a teste.

Lily lázas volt és nyugtalan, amikor Heath ajkát az ő ajkára préselte. A férfi nyelve mélyre hatolt, aztán felfedező útra indult, miközben kezével gyengéden cirógatta a lány keblét, hüvelykujjával izgatva az érzékeny bimbókat.

A férfi íze, illata, érintése elárasztotta a lány érzékeit. Lily reszketett Heath közelségétől... csókjai érzékiségétől, erős keze melegétől, izmos testétől, amellyel az asztalhoz szegezte őt... feszülő hímverszője vastag dárdájától, amely az ő lüktető ágyékát ingerelte.

Akaratlanul felnyögött, amint fájdalmasan megfeszült legbelül. Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogyan fogja betölteni Heath csodás erekiója.

Újabb érzéki borzongás futott át rajta, amikor a férfi ajka a torkára vándorolt. A lány mellét kezébe fogva Heath forró nyelvvel betakarta az egyik mellbimbót, fogával finoman beleharapva.

Lily felnyögött, és ujjait belemerítette a férfi selymes hajába. Heath pedig egyik érzékeny mellbimbóját szája forró barlangjába véve szívni kezdte.

Mintha lávafolyam árasztotta volna el Lily testét. A férfi ajka szikrákat lobbantott érzékeny mellében, míg a keze merész felfedező útra indult a testén.

Lily beleborzongott az érzékek viharába. Egyre szélesedő hullámokban áradt el benne a vágy, míg szinte szédült a

felajzottságtól.

Pár pillanat múlva érezte, hogy a férfi keze a lába közé siklik. Beborította vénuszdombját, aztán mélyebbre hatolt, a nedves melegbe. Majd a kék apró középpontját hüvelykujjával megsimítva, egy ujját belemerítette mélyen a nőbe, a síkos, forró barlangba.

A nő szinte reszketett a vágytól, amint újabb lángok lobbantak benne.

–Heath, kérem...

A vére vadul száguldozott, és reszketett a teste.

- Ahogy óhgylja, szerelmem.

Heath keze még jobban széttárta a nő lábát, és lassan végigsimította combja bársonyos belső oldalát. Aztán a férfi a hasára hajolt. Lily pulzusa vad táncba kezdett, amint a férfi ajka lejjebb vándorolt, és végül rátalált a nő titkos rejtékére.

Heath ajkának első érintésére Lily újra felnyögött.

- Igen, drága angyalom, hadd halljam a hangját.

A férfi hangja rekedtes mormolássá halkult, és hamarosan egészen elhallgatott, amint nyelve a nő szeméremajka vékony résében kutatva végül rátalált az elrejtett apró dombra.

Lily lélegzete elakadt. Kezével belemarkolt Heath hgyába, és a férfi arcát még szorosabban nyomta égő combjai közé. A férfi keze továbbra is a nő kebleit becézte, míg szája Lily érzéki középpontját izgatta. Forró nyelve minden érintése a gyönyör hullámaikat keltette a nőben, egyre fokozva szinte elviselhetetlen bizottságát.

Amikor Heath szájába vette a kis dombot és egy csókkal finoman megszívta, Lily teste rázkódni kezdett a kéjtől. Ám Heath folytatta, lassan ízlelgette, izgatta, míg Lily összeszorította a fogát, úgy tűrte a gyönyörteli kínzást, miközben Heath fejét két öklével szorosan az ágyékához nyomta, amint a férfi bűnös

ajka őrijtő támadást intézett az érzékei ellen.

Egy pülanat múlva a férfi nyelve a nő testébe siklott. A nő felzokogott, és csípője megemelkedett, amint ívbe feszült teste kétségbeesetten feszült a férfi buja szájához.

Ám Heath szája nem volt elég. Lily azt akarta, hogy összeforrjon a testük, mélyen magában akarta érezni a férfit. Szinte őrjöngve vágyott rá, hogy véget érjen a sóvárgás, amelyet Heath ébresztett benne.

Reszkető kézzel kapaszkodott Heath hajába, arra ösztönözve, hogy felemelkedjen. Néma könyörgésére a férfi felemelte a fejét, és ránézett.

– Most, Heath... tegyen a magáévá most.

A férfi halvány mosollyal az ajkán a tarsolyért nyúlt. Kiemelt belőle és a lány testébe helyezett egy konyakkal átitatott szivacsdarabkát.

Lilyből egy mély sóhaj szakadt ki, amint Heath ismét elhelyezkedett a combjai között, kemény hímvesszőjét a nő ágyékának nyomva. A nő nem tudott másra gondolni, mint a csodálatos beteljesülésre, amely következik, hogy milyen érzés lesz, amit az a duzzadt férfierő beléhatol, kitöltve őt. Szinte érezte a merev pénisz forróságát, amint utat keres a szeméremajkai között...

Csalódottan vette tudomásul, hogy Heath még vár, fölé tornyosulva, izzó tekintetével az arcát kutatva. Szeme arany színe elsötétült, benne valami ősi vágy lobogott.

A férfi továbbra is fogva tartotta Lily tekintetét, amint kissé előredőlve lassan belé hatolt, besiklott teste megadóan várakozó, nedves mélyébe. Lily lélegzete elakadt, amint a hatalmas, forró és türelmetlen férfierő széttárta a testét. De nem érzett fájdalmat. Csak a gyönyör ígérétét.

Lélegzetvétele szaggatottá vált, amint magában érezte a férfi

lúktető erekcióját. Amikor pedig a férfi teljesen beléhatolt, összekapcsolva a testüket, Lily boldogan adta át magát neki.

Még mindig Lily szemébe nézve Heath ráereszkedett a nőre, beborítva kemény testével. Keze kéjesen markolta a nő mellét, amint csípője lassan ringott fölötte.

Amikor kissé visszahúzódott, hogy aztán még mélyebbre merüljön a nő testébe, mindketten belereszkettek a gyönyörbe.

Lily szíve összeszorult a gyönyörűségtől Heath heves reakciójára és a férfi mohó tekintetére, amint birtokba vette a testét. Boldog volt, hogy a férfi ennyire kívánja, ám ezután a saját vágyai kisöpörtek az agyából minden más gondolatot.

Kétségbeesett vággyal vetette magát a férfi ágyékának; teste rejtett zugában minden izom megfeszült a perzselő tűztől.

Zihálva lélegzett, amint a kemény hímtest ritmikusán mozgott benne, eltöltve őt a férfi vágyával.

Lily nyöszörgése nyögésbe ment át, mikor a saját csípője is ösztönösen felvette az ősi ritmust, és együtt ringott a férfival. Hallotta, hogy Heath magasztala a szenvedélyét, miközben egyre hevesebb tempót diktál. Minden mozdulata egyre őrzítőbb vágyat ébresztett a lányban, aki úgy érezte, nem kaphat eleget a férfiből.

Lily vadul hányta–vetette a fejét, önkéntelen sikolyai megtörték a kabin csendjét.

Am a megrendítő, beléhasító robbanás még így is váratlanul érte. Felsikoltott, és belemerítette a fogát a férfi vállának selymes bőrébe, amint átviharzott rajta a gyönyör.

Heath nyomban követte. Fejét hátravetve még utoljára erőteljesen beléhatolt, aztán rekedten felnyögött, amint erős forrásként kirobbant belőle a gyönyör.

Lily befogadta a férfi hevét; teste újra és újra szorosra zárult a férfi hímtagja körül, miközben mindkettejüket magával ragadta

a tomboló tűzvihar.

Amikor elcsendesedett az érzékek vihara, Heath lerogyott Lily testére, ugyanolyan zihálva lélegezve, mint a lány. Szorosan összekapaszkodva feküdtek, míg a perzselő tűz lassan megenyhült.

A szenvedély utolsó parazsa még mindig égett Lilyben, amikor Heath végül felemelte a fejét. Éppolyan kábultnak tűnt, mint a lány, amint gyengéd pillantását végigjáratta Lily kipirult arcán, érzéki ajkain.

– Nem fáj? – kérdezte reszelős hangon a férfi.

- Nem – felelte a lány, ábrándos mosollyal nézve fel rá –, egy cseppet sem.

- Jól van.

Karja egy pillanatra erősebben fogta át, meztelen kebleit a mellkasához szorítva. Aztán ahogy a lány lábai még átölelték a testét, Heath felemelte Lilyt, az ágyhoz vitte és gyengéden ráhelyezte. Végtelen gyengédség fogta el, amint maga is elnyúlt Lily meleg, dús teste mellett, és közelebb vonta magához. Még mindig nehezen lélegzett az imént átélt erőteljes orgazm után, még mindig meg volt rendülve azután, ami az előbb tör. tént kettejük között.

Egyetlen asszony sem volt rá olyan hatással, mint Lily Lilyvel olyan gyönyört élt át, hogy szinte belerendült a föld éé. darabokra hullott körülötte a valóság.

És Heath tudta, hogy Lily ugyanolyan intenzíven élte át a szenvedélyüket, mint ő. A lány csupa vágy volt, vad és megszelídíthetetlen.

Amikor meghallotta a lány halk sóhaját, még közelebb vonta magához. Erre vágyott, gondolta Heath, amint ujjait Lily gesztenyebarna fűrtjeibe mártotta. Lily hozzásimuló, meleg testére, amely még erőtlen a szeretkezésüktől, a szíve pedig

ugyanolyan vadul kalapál, mint az övé.

Vad öröm járta át a szívét, amint visszaemlékezett, milyen hihetetlen érzés volt beletemetkezni a lány testébe. Mennyire jó volt. Még mindig megdöbbent saját heves reakcióján.

Ez még új volt neki, ez a vágy, hogy csak egyetlen nővel legyen. Még sosem kívánt úgy senkit, mint Lilyt.

De hát már a találkozásuk első pillanatától kezdve kibillent korábbi lelki egyensúlyából.

És most?, tűnődött Heath. El kellett ismernie, hogy Lily egészen máshogy fontos neki, mint az eddigi szeretői közül bárki. Lilyben megvolt mindaz, amit akart, mindaz, amire vágyott.

Különös, hogy Lily előtt sosem gondolt arra, hogy szüksége volna valakire. De a teljességnek az az érzése, amit a lány adott neki, ráébresztette, hogy mit mulasztott idáig.

Nem csak arról volt szó, hogy ha együtt lehet vele, megoszthatja vele az életét, s az kielégítené az igényeit. Ugyanolyan odaadással és szenvedélyesen akarta élni az életet, ahogyan Lily.

Csendesen elmosolyodott, amint számba vette a különböző érzéseket, amelyek Lilyre gondolva elfogták: birtoklásvágy és gyengédség. Ámulat. Vágy, hogy óvja és dédelgesse mindörökre. Szeretet. Szerelmes Lilybe, ismerte be Heath, elámulva a felismerésén. Észrevétlenül fogta el az érzés, amelyet már napok óta érzett. Lehet, hogy az udvarlása kihívásként kezdődött, de aztán mélységesen belészeretett a lányba.

És többé nem volt játszma a számára, hogy elnyerje a kezét.

Elhalványult a mosolya, amint visszazökkent a valóságba, Ő már a feleségként gondolt Lilyre, a lány azonban foggalkörömmel harcolt ellene. Valahogy rá kell vennie, hogy elfogadja, elkerülhetetlen, hogy összeházasodjanak.

Megkettőzi az erőfeszítéseit az udvarlásban, fogadta meg magában Heath. Most már elkerülhetetlen volt, hogy elérje, a lány is viszonozza az érzéseit.

Tudta, hogy Lily még nem kész arra, hogy neki adja a szívét. Ám amikor egy pillanattal ezelőtt mélyen a szemébe nézett, elkapott egy reményteli pillantást, valami titkos, törékeny ígéretet a sötét mélységben.

Ám ezután a szenvedély kerekedett fölül, és mindkettejük eszét elvette a gyönyör.

Egy dologban azonban bizonyos volt Heath, amint még szorosabban ölelte át a lányt.

Nem hajlandó lemondani róla.

Soha.

Megrémít, hogy megnyerte a játszmát, mivel most három hónapon át udvarolhat nekem. Hogy leszek képes ellenállni neki ilyen sokáig? Lily Fannynak.

Ahogy az várható volt, aznap este, amii kor Lily beszámolt Fleurnek és Chantel-nek Heath legújabb ajándékáról, a nők nem csupán el voltak ragadtatva, de mély benyomást is tett rájuk a férfi romantikus gesztusa. Hiszen hány udvarló ajándékoz hajót a szerelmének?

A kurtizánok tehát boldogan megítélték Heath-nek egy Újabb pontot. Ezzel a márki pontjainak száma elérte a tízet, és így a játszma nyertesének nyilvánították, amitől Lilyt pánik fogta el. Megrémítette a gondolat, hogy Heath még három teljes hónapig udvarolhat neki, mivel nem bízott benne, hogy képes lesz ilyen hosszú időn át ellenállni neki.

Az elmúlt két hét bebizonyította, mennyire esendő a férfi kitartó ostromával szemben. Bármilyen elszántan igyekezett is megőrizni a szívét, Lily attól félt, hogy végül elveszíti a csatát.

Nem akart beleszeretni Heath-be, nehogy kísértésbe jöjjön, és elfogadja a házassági ajánlatát.

Annak ellenére, hogy a férfi megnyerte a játszmát, valahogyan meg kell győznie arról, hogy nem kívánja sem udvarlóként, sem szeretőként, sem férjként, tűnődött Lily, miközben próbált megnyugodni.

Eközben három lépés távolságban kell tartania magától a férfit. Semmi esetre sem kockáztathatja, hogy valaha is ismét kettesben maradjon vele. Nagyon is jó tudta, hová vezet az ilyen mtimitás – ahogy azt a mai történet a hajó kabinjában olyan

ékesen bebizonyította. Ám a megállapodásuk szerint mindennap kénytelen volt elviselni a férfi társaságát, a holnapi estélytől kezdve, amelyet Marcus Roslyn és a herceg tiszteletére rendez.

Végső kétségbeesésében Lily elcsípte Basilt rögtön a vacsora után, és könyörgött neki, hogy kísérje el másnap az estélyre.

Sajnálatos módon Basil úgy nézett rá, mint akinek elment az esze.

- Tudod, hogy nem érdekelnek az ilyen cifra estélyek, meg az effélék. És az esküvői vacsorák a legrosszabbak mind közül.

- Igen, tudom – felelte Lily de nem akarok kettesben lenni Lord Claybourne-nal.

–Miért nem?

- Mert még olyat teszek, amit bánni fogok örökre. Kérlek, Basil, segítened kell – könyörgött Lily. – Nem lesz olyan szörnyű. Egyszerűen csak mellettem kell maradnod egész este.

Basil éppen úgy nézett rá, mint gyerekkorukban, amikor Lily valami kalamajkába akarta belekeverni. Aztán felsóhajtott, és azt mondta;

- Rendben van, de akkor te is tartozol nekem egy szívességgel, Lily.

- Igen, persze, amit csak akarsz. Igazi úriember vagy.

Hálásan arcon csókolta Basilt, aki erre elpirult, aztán sarkon fordult, és elindult a szalonban álló íróasztal felé. Értesítenie kellett Marcust, hogy még egy vendégre számítsa a vacsorán. És át kellett gondolnia a taktikáját, hogyan tartsa távol Heath-t magától.

Az estélyen, fogadkozott Lily, igyekszik átnézni a férfin, amennyire csak lehet, és tökéletes hidegvérrel fog viselkedni. Ha az udvariasság megkívánja, hogy feleden neki, akkor színtelen lesz és unalmas. Nem fog nevetni, sem mosolyogni, és semmi

esetre sem engedi, hogy Heath provokálja, amit olyan szívesen tett eddig a férfi.

Még így is rettegett a közelgő találkozástól. Basil lesz az egyetlen szövetségese, mivel a nővéreire nem számíthat, ha szerelemről és házasságról van szó, lévén, hogy ők maguk annyira szerelmesek. Lily még mindig úgy tervezte, hogy az estély után Marcus városi házában marad, hogy együtt lehessen a nővéreivel, és hogy másnap délelőtt ő meg Arabella segí senek Roslynnak felöltözni az esküvőre.

Lily a hétfő délutánt azzal töltötte, hogy bepakolt egy úti táskába minden szükségeset – többek között azokat a ruhákat amelyeket a vacsorán meg az esküvőn visel majd és el is készült mindennel öt órára, amikor Marcus kocsija megérkezett érte.

Roslyn és Arabella éppen előtte toppant be, és Lily örült; hogy a szobájuk elfoglalása és a csevegés a nővéreivel meg akadályozták, hogy sokat gondoljon Heath-re.

Ezenkívül nem is akart semmi olyat mondani vagy tenni,, amivel elronthatná Roslyn örömét. A nővére valósággal ragyogott a boldogságtól, ami tovább fokozta törekény szépségét; Ezért Lily mellébeszért, amikor önmagáról kérdezték, mivel nem akart beszámolni az udvarlással kapcsolatos gondjairól. Ahányszor a beszélgetés túl közel kanyarodott Lord Claybourne-höz, mesteri módon mindig elterelte szót.

Szerencsére Basil korán megérkezett, egy bérkocsiban. Mivel már végzett az öltözködéssel, Lily elé sietett és örömmel üdvözölte, aztán bevezette a szalonba, ahol a társaság a vacsora előtt gyülekezett. így volt ideje emlékeztetni Basilt az ígéretére, hogy egész este mellette marad.

Amikor Arabella és Marcus csatlakozott hozzájuk, nyomukban Roslynnal és Ardennel, Lily bemutatta Basilt a két férfinak, elmagyarázva, hogy Mr. Eddowes a család régi barátja.

Aztán néha közbeszólt, amikor Arabella és Roslyn gyermekkori emlékeket idéztek fel Basillal.

Hamarosan megérkezett Lady Freemantle is. Lily gyorsan átvezette Basilt a szalon másik felébe, hogy megcsodáljanak egy Gainsborough–portrét, és így elkerülje Winifred bosszantó mesterkedését. Még így is nyugtalanul várta egy bizonyos jóképű márk megérkezését.

Megérezte a jelenlétét abban a pillanatban, hogy Heath belépett. Széles válla mintha betöltötte volna a szalont, és a belőle áradó vonzerő csábítóan hatott Lily érzékeire. Amikor pedig a termen át összekapcsolódott a tekintetük, Heath olyan meghitt mosolyt küldött felé, hogy a lány úgy érezte, mintha csak ők ketten lennének az egész vüágon.

Szinte képtelén volt elfordítani róla a tekintetét, és alig tudta megállni, hogy csak egy bólintással köszöntse, amikor Heath odalépett hozzá. De csak kimért válaszokat adott, amikor a férfi szóba elegyedett vele. És amint tehetette, a többi vendég elé fordította a figyelmét, magával húzva Basilt.

A következő tíz percet azzal töltötte, hogy kikérdezte a vőlegényt tervezett látogatásáról az Arden–birtokra, Kentben, ami a nászútjuk első állomása lesz. Ezután a herceg Párizsba viszi aráját, ahonnan tovább mennek Bretagne–ba, hogy meglátogassák az egykori Lady Loringot, Victoriát, aki ott telepedett le új, francia férjével. Lily mindeközben azonban végig érzékelte Heath jelenlétét, és műiden pillanatban tudta, hogy éppen hol van a férfi.

Aztán megérkezett Marcus húga, Lady Eleanor Pierce, idős nagynéye, Lady Beldon kíséretében. Az eleven, hollóhajú szépség szeretettel arcon csókolta a bátyját, aztán megkereste Heath–t, és ugyanúyen szeretetteljes módon üdvözölte.

Lily tudta, ostobaság, hogy féltékenységet érez a kedves

gesztus láttán, de nem tehetett ellene semmit. Különösen, amikor Lady Eleanor lecövekelt Heath mellett, és nevetve nézett fel rá. Lily, ahogy eltervezte, Basilra fordította a figyelmét, és úgy tett, mintha csüggne minden szaván. Ezért bosszús lett, amikor Lady Eleanor Heath-szel együtt csatlakozott hozzájuk, aztán szerét ejtette, hogy Basút félrevor\ja, így kettesben hagyva Lilyt éppen azzal a férfival, akit pedig mindenáron kerülni kívánt.

- Megengedi, hogy a vacsoraasztalhoz kísérjem? – hangzott Heath első kérdése.

- Nagyon kedves öntől, uram – válaszolt kapásból Lily de Basil már felajánlotta. Különben sem egymás mellett ülünk a vacsoránál ön meg én.

- Gondolom, ezt ön intézte így.

–Nos... igen.

–Akkor beérem azzal, ha holnap az esküvőn ön mellett ülhetek.

- Már megígértem Basilnak, hogy mellette ülök – vágta rá sietve Lily.

Heath felvonta a szemöldökét.

- Két oldala van, nem? Én ülök a jobbján, ő pedig ülhet bal felől. Azt hiszem, kivívtam magamnak ezt az kiváltságot. Fleur tájékoztatót, hogy engem nyilvánítottak a játszmánk győztesének.

- Igen, úgy van – válaszolta dacosan Lily.

- Ez lesz az első alkalom, hogy nyilvánosan együtt mutakozhatunk. Valahogy találónak tűnik, hogy éppen egy esküvőre megyünk együtt.

- Nem megyünk együtt – vágott vissza Lily. – Én a nővéreim kocsiján megyek a templomba

–Ahogyan az idősebbik nővére esküvőjén is. Emlékszem arra

a pillanatra, amikor megérkezett. Azonnal megragadta a figyelmemet a nevetésével.

Heath elmosolyodott, mint aki egy kellemes emléket idéz fel.

- Igazán? Én nem emlékszem, hogy akkor láttam volna önt–hazudta Lily.

A férfi szeme vidáman csillogott.

–A lelkembe gázol, drágám. Hát annyira feledhető lennék? Egyáltalán nem, gondolta Lily, miközben igyekezett kivonni magát a férfi tekintetének bűvköréből.

- De azt nem állíthatja, hogy elfeledte volna az első csókunkat a pajta szénapadlásán, vagy bármely csókunkat azóta.

- Uram! – sziszegte Lily, aggóda pillantva körül, nem hallotta-e meg a férfit valaki.

- Nocsak! Hát visszatértünk az uramhoz? Hát mit tettem, amivel ezt kiérdemeltem?

- Nem tiltakozhat a megszólítás ellen – vágott vissza a lány.

- Az uram az illő megszólítás az udvarias társaságban.

- Ezt elfogadom, feltéve, hogy továbbra is a nevemen szólít, amikor kettesben vagyunk.

- Lily idegesen nézett körül, Basilt keresve a tekintetével. Azt várja, hogy Eddowes a szabadítására siessen? – kérdezte Heath kíváncsian. – Hát ki ő? A védelmezője? –

- Valahogy úgy – válaszolt Lily.

- Úgy tűnik, nagyon kedveli.

- Úgy is van. Pólyás korunk óta ismerjük egymást.

Heath a lány álla alá nyúlva maga felé fordította annak arcát.

- Azt hiszem, egy kicsit engem is megkedvelt, Lily.

A lány ezt nem tudta volna őszintén tagadni, hiába is próbálkozott volna.

- Legjobb meggyőződése ellenére – hadarta, végre a férfi szemébe nézve. – De pusztán azért, mert kedvelem önt, még

nem óhajtok feleségül menni magához, és leélni az életemet önnel.

- Hát valóban kedvel, édesem? – kérdezte gyengéden csipkelődve Heath.

Lily szorosan összezárta az ajkát.

–Ez csak nyelvbotlás volt. Csak a barátomnak tartom, semmi többnek.

- Szerintem jócskán túlmentünk már a barátság határán. Már magában s jártam, nem emlékszik?

- Azonnal hagyja abba! – követelte dühösen Lily.

Szerencsére megmenekült a férfi további provokációitól, amikor megjelent Marcus komornyikja, Hobbs, és bejelentette, hogy a vacsora tálalva van.

Még nagyobb szerencséjére Heath aznap este már nem törekedett arra, hogy ismét a közelébe kerüljön. Ehelyett sok időt töltött Lady Eleanor társaságában – és ez a nem várt fordulat fura módon nyugtalanította Lilyt.

A kép, amint együtt nevetgélnek, kísértette egész éjjel, amint nyugtalanul forgolódott magányos ágyában, bárhogY igyekezett is, hogy ne gondoljon Heath-re és a bájos, eleven Lady Eleanorra.

Lily másnap reggel későn ébredt, fáradtan és karikás szemmel, ám megpróbált jókedvet tettetni, amikor a két nővérével összegyűltek Roslyn szobájában, hogy segítsenek neki a fürdésben és az öltözködésben/Végül sikerült is leráznia magáról a fáradtságot, mivel Roslyn jókedve ragadós volt. Bár Lily kissé szomorkásán gondolt rá, hogy újabb nővérét veszíti el.

Roslyn végül észrevette Lily lehangoltságát, és megjegyezte:

- Lily, tudom, jobban szeretnéd, ha nem házasodnék össze Drew-val, de én nagyon szeretem. Jobban, mint azt valaha is

lehetségesnek tartottam volna.

- Ez eléggé nyilvánvaló – szólt közbe Arabella, kedvesen mosolyogva Roslynra – abból, ahogyan ránézel. Ő pedig egész este imádattal bámult rád. Nagy szó, hogy a cinikus Lord Arden ilyen nyíltan kimutatja az érzelmeit mindenki előtt.

- Én nem ellenzem, hogy hozzá menj, ha boldog vagy – válaszolt Lily, és a torka elszorult a nővére iránti szeretettől.

- Boldog vagyok, igazán. Csak azt kívánom, te is találj meg ezt a boldogságot egy olyan nagyszerű ember mellett, mint amilyen Drew.

Egy olyan nagyszerű ember mellett, mint Heath – lepte meg magát Lily a gondolattal. Aki gyengéd és nagylelkű és erős...

Egy múltó pillanatig Lily elképzelte, hogy most ő készülődik az esküvője napján, Heath arájaként. Kétségtelenül a felfokozott érzelmek hatnak így rá, azért dédelget ilyen ostoba gondolatokat. Több esze lehetne. Hatalmas erőfeszítéssel lerázta magáról az értelmetlen gondolatokat, és erőltetetten felnevetett.

- A te elképzelésed a boldogságról egészen más, mint az enyém, Rose. Én nem lennék boldog feleségként. De meg kell, hogy mondjam, nagyon irigyellek a párizsi meg a bretagne-i utazás miatt. Kedves gondolat Ardentől, hogy elvisz téged látogatóba a mamához.

- Valóban. Jól tudja, mennyit jelent ez nekem, miután olyan hosszú időre elszakadtunk egymástól.

Roslyn megrázta a fejét. – Mi sokkal jobb viszonyban vagyunk a mamával, mint Drew a saját anyjával. És be kell vallanom, örülök neki, hogy a hercegnő itt marad Londonban az esküvőnk után.

Lily megértette a nővérét, hiszen ő is hallott róla, mennyire fennhéjázó és rideg volt Arden hercegnője.

- A herceg említette tegnap, hogy a nászutatok első hetét az Arden-birtokon töltitek.

–Igen. Drew azt akarja, hogy a családi otthon egy ideig csak a kettőnké legyen, úgyhogy ultimátumot adott az anyjának – ő pedig megígérte, hogy távol tartja magát a látogatásunk alatt.

Arabella együtt érzően bólintott.

- Neked pedig nem kell túl sokszor elviselned a hercegnő társaságát, ha már házások lesztek.

- Szerencsére – válaszolt Roslyn. – Mi az év nagy részében Londonban lakunk majd, mivel Drew-nak olyan sok feladata van a parlamentben meg a kormányban.

- Nos – szólalt meg Arabella pattogós hangon –, jobb lesz, ha befejezzük a csevegést és hozzáfogunk az öltöztetésedhez, különben elkésel. És nem akarjuk túl sokáig vártni a vőlegényedet az oltár előtt. Lily, csengess Nannek, hogy csinálja meg Roslyn frizuráját. Megcsinálhatnánk magunk is, ahogy éveken át szoktuk, de a rengeteg előkelőség előtt, akik biztosan megjelennek, úgy kell kinéznie, mint aki méltó rá, hogy egy herceg arája legyen.

Valóban rengeteg előkelő vendég volt jelen a Szent Györgytemplomban a Hanover Square-en, nyugtázta Lily, amikor megérkezett. És az előkelőségek nagy része ámulva figyelte, hogy a nevezetes Lord Arden önként vállalja a házasság büncsét, hogy feleségül vehesse Miss Roslyn Loringot, aki ilyen botrányos múltú családból származik. A templom barokk pompája királyi háttérrel biztosított a nagy társasági eseménynek számító esküvőnek. Elegáns aranyszőke bájával Roslyn az elképzelhető legszebb menyasszony volt, Arden pedig méltó párjának tűnt szőke hajával és szép vonású arcával. Az ő egybekelésük valóban olyan volt, mint egy tündérmese boldog befejezése. Lily a hosszadalmas ceremónia nagy részét azzal

töltötte, hogy próbába lecsillapítani zaklatott idegeit. Túlságosan is tudatában volt Heath jelenlétének, és tudta, hogy a férfi közelsége felkelti az előkelőségek érdeklődését, és találgatások indulnak el, hogy esetleg hamarosan harmadik esküvő várható a Loring családban.

Lily a lehető legkevesebbet szólt Heath-hez, nem csak azért, mert nem akarta bátorítani az udvarlását, hanem azért is, mert nem volt ura a hangjának. Amikor pedig a ceremónia végül véget ért, és Lily elbúcsúzott az újdonsült pártól, már alig bírta visszafojtani a torkát szorító könnyeket.

Némán követte a többi vendéget, amint a templom bejárata előtt összegyűltek a jókora korinthuszi oszlopok alatt, hogy búcsút intsenek a friss házasoknak, akik elindultak a nászútjukra Lord Arden fehér rózsával és szatén szalagokkal díszített hintóján, amelyet hat, tollas fejdísz viselő fehér ló húzott.

Heath Lily mellett állva figyelte, amint tovagördült a hintó. Basil eltűnt valahol a tömegben, habár egészen mostanáig Lily nem vette észre a távollétét. Fanny Arabellával beszélgetett, miközben a hintójára várt.

Lily felpillantott Heath-re, és elszoruló torokkal, könnyeivel küzdve megszólalt.

- Nos – suttogta rekedten – az hiszem, mára teljesítettem a kötelességemet önnel szemben, uram... elég időt töltöttem a társaságában.

A férfi egy hosszú pillanatig csak nézett rá. Aztán a lány megdöbbenésére megfogta a könyökét, és visszavezette a templomba.

A meglepődött Lily vonakodva ment vele, amint Heath egy oldalfolyosó felé vezette. Amikor egy üres helyiséghez értek, amely valamiféle iroda lehetett, Heath becsukta maguk mögött az ajtót, és szembefordult a lánnyal.

- Hát ez a baj köztünk, nem igaz, Lily? Maga engem csupán kötelességnek tart.

A lány bizonytalanul nézett rá. Azon tűnődött, miért hozhatta ide a férfi.

–Ha már megkérdezte... igen. Köteles vagyok eltűrni a maga hivatalos udvarlását, mivel megnyerte a játszmát. És mivel én elfogadtam a feltételeket, hajlandó vagyok betartani a szavamat.

- De szívesebben égne inkább a pokol tüzén.

- Nos, ha őszinte akarok lenni...

A férfi ajka ironikus mosolyra húzódott

- Hát volt valaha más?

–Hogy őszinte legyek, Heath – kezdte újra Lily, igyekezve higgadtan fogalmazni –, továbbra is értelmetlen az udvarlása. Sosem leszek a felesége. És nem is hiszem, hogy igazán el akar venni engem.

- Nagyon téved, Lily – a férfi átható pillantása nyugtalanító erővel tartotta fogva a lány tekintetét. – Most még jobban szeretném feleségül venni, mint valaha... mivel beleszerettem magába.

Lily lélegzete elakadt. Biztos volt benne, hogy rosszul hallotta.

- Ezt nem mondhatja komolyan.

- De mennyire. Szeretem, Lily. Nagyon is, ami azt illeti.

Lily kétségbeesése pánikba csapott át. Hogyan őrizhetné meg a szívét, amikor a férfi ilyen gyengéden beszél hozzá?

- Maga nem szeret engem, Heath. Az lehetetlen. Hiszen alig két hete ismer.

- Sokkal korábban találkoztunk először. És már akkor is azonnal tudtam, hogy maga különleges nő. Olyan valaki, aki az én ideális társam lehetne.

- De hát a szerelem? – Lily megrázta a fejét. Nem akarta

elhinni, hogy Heath valóban szerelmes belé. Nem engedhette meg magának, hogy elhiggye. – Egyszerűen nem tudom elhinni.

A férfi ragyogó tekintete továbbra is a lányra meredt.

- Akarja tudni, hogy miért szerettem magába, kedvesem? Mert maga vibrálóan eleven, szenvedélyes és tele van élettel. Maga mellett én is élek. Magával boldog vagyok és vidám. Magával örömmel várok minden napot, mert tudom, hogy az egy új kaland lesz. Ezért szeretem magát.

Halkan felnevetett.

- Egész életemben magát kerestem, Lily, még ha nem is tudtam róla. És amikor megtaláltam, menthetetlenül magába szerettem.

A férfi vallomására Lilyt félelem fogta el. Nem merte Heath csábító szavait tovább hallgatni. Túlságosan veszélyesek voltak. Túlságosan sebezhetővé tették a szívét.

Vissza kellett terelnie a vitájukat egy biztonságosabb terepre, gondolta kétségbeesetten.

- Azért akar feleségül venni, mert örökösökre vágyik – jelentette ki.

- Nem, Lily. Valaha úgy gondoltam, elégedett lennék egy érdekházassággal, mert olyan sok mindenben összeillünk. De tévedtem. A boldogságomhoz az kell, hogy igazi házasságban éljek magával. Családot akarok alapítani magával. A gyerekek leszek a mi közös jövőnk. De mindenekfelett a szerelmére vágyom. Nem kérem most azonnal. Azt hiszem, az idő majd meghozza De egyelőre megelégszem azzal, ha egyszerűen esélyt ad nekem.

Heath közelebb lépett, és két tenyerébe fogta a lány arcát.

- Kitölt majd bennem egy űrt, amiről nem is tudtam, hogy létezik, Lily. És azt hiszem, én is kitölthetem ezt az űrt magában. Jó férje lehetnék.

Lily tehetetlenül tűrte, hogy a férfi hüvelykujjával végigsimítsa az arcát. Tekintetét képtelen volt elszakítani a férfi tekintetétől. Tiltakozni akart. Az a vad vágyódás ismét megmoccant benne, ám tudta, hogy csak szívfájdalomhoz vezetne...

Amikor sikerült határozottan elnyomnia magában a gyengéd érzelmeket, és hirtelen hátrahúzódott, Heath felsóhajtott, és leengedte a kezét.

- Magának kell eljutnia ehhez az elhatározáshoz egyedül, Lily. Azért kell hozzám jönnie, mert maga akaija Mert a hátralévő életét velem akaija tölteni. Mert nem is tud elképzelni mást. Én így érzek magával kapcsolatban, Lily. Nem tudom elképzelni az életemet maga nélkül.

-Én pedig nem tudom elképzelni az életemet magával – fakadt ki kétségbeesetten a lány. – Tudja, hogy sosem akarok férjhez menni.

- Mert fél, hogy megsérül – nézett mélyen a szemébe Heath. – Nem tudom garantálni, hogy sosem fogom megbántani. Csak arra tudok megesküdni, hogy sosem árulom el és nem hagyom el soha. De ezt magának kell elhinnie. Én nem vehetem rá, hogy bízson bennem, ahogy arra sem, hogy higgyen az érzéseimben.

A kezét ökölbe szorítva Lily tett néhány lépést hátra.

- Nem hiszem, hogy igazán szeret engem – ismételte hevesen. – A magafajta nemesemberek nem lesznek szerelmesek.

Heath halványan elmosolyodott.

- Ezt magyarázza meg Marcusnak és Drew-nak.

Érezve, hogy alulmarad a vitában, Lily még kétségbeesettebb érvvel állt elő.

- Még ha azt képzelem is, hogy szerelmes belém, nem tud örökké tartó hűséget ígérni nekem. Az apám végzetesen csapodár volt, és maga is ilyen lehet. Nem bízhatok benne, hogy

mindörökre feladja a kalandokat az én kedvemért.

Heath tekintete hirtelen elborult. Lily látta, hogy a férfi erősen próbál parancsolni az indulatainak. Végül kemény hangon szólalt meg.

–Még ha az én becsületedet megkérdőjelezi is, a saját képességeiben jobban bízhatna. Ha egy férfi olyan tüzes szenvedélyre lel az ön ágyában, sosem kíván másfelé kalandozni. A hűség az egyik dolog, amit garantálhatok önnek.

Lily ismét megrázta a fejét.

Nem számít, mit ígér, Heath. Nem vállalom a kockázatot.

A férfi állkapcsa megfeszült, kezével idegesen a hajába túrt.

–A maga dédelgetett függetlensége keserű vigasz lesz, amikor ősz lesz és öreg. Maga nem vénlányságra termett.

A nő dacosan megemelte az állát.

- Hajlandó lettem volna rá, hogy a szeretője legyek, de maga megfontolás nélkül elutasított.

- Mivel a testi gyönyör nem elég nekem. És magának sem, ebben biztos vagyok. És ezt be tudom bizonyítani.

A lány zavartan kérdezte.

- Ezt hogy érti?

A lányhoz lépve, Heath maikába zárta a mellét. Lily megrezzent, amint az ismerős villámcsapás végigcikázott rajta a férfi érintésére. Amint a mellbimbói mereven előremeredtek, Lily reszketve hátrahúzódott és riadtan hátat fordított, vakon tapogatózva az ajtó felé.

Már megragadta a kilincset, amikor Heath egy szó nélkül mögé lépett, és magához vonta a testét. A lány még a ruháján át is érezte a férfi ágyékának melegét a combján.

A férfi érdes hangon mormolta a fülébe.

- Bebizonyítsam az állításomat, drága Lily?

–Ne...

- De azt hiszem, muszáj.

A férfi hátulról rátapadt a lány testére, amitől perzselő tűz lobbant fel Lily teste mélyén.

–Magamévá tehetném itt most mindjárt... akár hátulról, hogy ne kelljen az arcát sem látnom.

Amikor felemelte a szoknyáját, Lily megdermedt, amint megérezte a hűvös levegő simogatását meztelen combjai között, és fedetlen fenekén. El sem tudta hinni, hogy Heath ilyen felháborító módon viselkedik. Hiszen botrányos dolog egy templomban szeretkezni.

A férfi elvetemültsége megdöbbsentette, ám még ennél is jobban megdöbbsent a mohóságától. Ám nem volt ereje, hogy elhúzódjon, és némán tűrte, amint a férfi keze lágyan végigsimította gömbölyű fenekét, és térdével szétválasztotta a lábait.

Amikor Heath ujjá elindult fölfelé a combja belsején és súrolta a selymes bőrt a combtövén, Lily lélegzete elakadt. Gyomra görcsbe rándult, amint a hosszú, erős ujjak becézték. Aztán Heath rátalált az érzékeny dombra titkos rejtekén, és ingerelni kezdte. Lily foga összecsikordult, amint küzdött a vágya ellen. Szégyellte, mennyire mohón kívárja a férfit.

Kis idő múlva a férfi egy ujját belemerítette a testébe, mire a lány térde megremegett. Tehetetlenül préselte testét még erősebben a férfihoz, ajkát összeszorítva, hogy elfojtsa a vágy hangjait. Keze úgy szorította az ajtógombot, mintha az élete függne tőle.

Ám a férfinak igaza volt, ébredt rá Lily agyának egy távoli szeglete. A testi gyönyör nem elég. A férfi érintése távoli volt, kiszámított, hideg. Nem is hasonlított a gyengéd szeretkezésre, amelyre a lány vágyott.

Heath hangja is éppen ilyen távoü volt, amikor végül

megszólalt.

- Azt hiszem, mégsem teszem így a magamévá Látja, angyalom... ha csak valami névtelen, arctalan szeretkezésre vágnék, akkor bármelyik nő megtenné.

Az ujját visszahúzva Heath engedte, hogy Lily szoknyája a helyére hulljon. A lány reszketett a csalódottságtól és a szégyentől, ám úgy tűnt, a férfi még nem végzett vele.

Testét továbbra is a lányhoz préselve Heath a fülébe suttogott.

- Elérhetném, hogy sikoltozik a gyönyörtől, Lily. De így végül csak a testünk fonódna össze. Én a szívét és az agyát akarom. A lelkét.

Lily szíve fájdalmasan elszorult, miközben a szeme égett a visszafojtott könnyektől. Keményen az ajkába harapott, mert nem akart sírni, ám Heath folytatta halk, érdes hangon.

- Én magát akarom, Lily – ismételte meg –, nem csak egyszerűen egy szeretőt. Nem kell másik nő. Nem akarok senki mást feleségnek. De tiszteletben tartom a szándékát. Nem üldözöm tovább, hogy újra és újra beverjem a fejem a falba, amit maga köré épített. Ha nem egyezik bele, hogy a feleségem legyen, távol tartom magam öntől.

Felnyúlt, és könnyedén megragadva Lily állát, elhúzta a lányt a kilincstől. Kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra. Ám a válla fölött visszaneézett a lányra. A tekintete sötéten izzott.

–Ami köztünk van, az különleges és nagyon ritka, Lily. Csak egy bolond hajítaná el. Sosem gondoltam magáról, hogy bolond volna, de lehet, hogy tévedtem.

Azzal otthagyta a lányt, aki kétségbeesve bámult utána. Akkor sem zaklathatta volna fel a férfi jobban, ha erősen megrázza. Lily kábult volt és szomorú.

Ami a legnagyobb ostobaság volt. Heath-nek nem lehetne

akkora hatalma fölötte, hogy megbántsa. De elment, magára hagyta, és Lily érezte, amint forró könnyek gyűlnek a szemébe.

Küzdve a gyengesége ellen, dühösen letörölte a könnyeket. Nem fog sírni egy férfi miatt, ahogy az anyja tette olyan gyakran. Valójában nem is volt miért sírnia. Hiszen pontosan ezt akarta, erre vágyott. Hogy Heath végre békén hagyja.

Igaza volt, hogy visszautasította a házassági ajánlatát. És abban is, hogy elutasította a kétséges szerelmi vallomását. Azt nem tagadhatta, hogy egy kis fájdalom fészkelte be a gyomrában, de ennél sokkal erősebb fájdalomra számíthatna, ha hagyná, hogy beleszeressen a férfibá.

Még egyszer megtörölte a szemét, aztán nagy lélegzetet vett, és a szobából kilépve Basil keresésére indult.

- Hol az ördögben voltál? – kérdezte Basil, amikor Lily rátalált a templom bejárata előtt. – Azt mondtad, hogy maradjak melletted...

- Mindegy, légy szíves, vigyél egyszerűen haza.

Basil összevonta a tekintetét.

- Mi a baj, Lily? Sírtál?

- Igen, mert szomorú vagyok, hogy elveszítem a nővéremet. De nincs semmi baj. Sőt, minden a legnagyobb rendben van.

Ezt mondogatta magában az egész út alatt, amíg haza nem értek, bár egyetlen pillanatig sem volt képes el is hitetni magát.

Am amint beléptek az épületbe, Lily kizökkent az érzelmi zűrzavarból.

Valami baj van, gondolta, amint Ellen zaklatottan sietett felé. A szobalány láthatóan várt rá.

- Ó, Miss Loring, Miss Delee azonnal látni szeretné.

- Mi a baj, Ellen? – kérdezte megriadva Lily.

- Nem tudom biztosan, de azt hiszem, Miss Irwinról van szó.

–Hol van Mrs, Delee?

–Az emeleten a nappalijában.

–Azonnal odamegyek–válaszolt Lily.

Felsietett a lépcsőn Basillal a nyomában. Amikor belépett, Chantel a kezét tördelte, Fleur pedig a szobában járt fel–alá. Még egy feldúlt nő volt a szobában, az arca foltos a sírástól.

Fanny öltöztetőnője, Joan Tait ismerte fel Lily.

–Hála az égnek, hogy itt vagy Lily!– kiáltott fel Chantel, mire Fleur felkapta a fejét.

–Hol van Lord Claybourne, Lily?– kérdezte Fleur

–Azonnal szükségünk volna rá.

–Miért?– kérdezte Lily értetlenül, egyik nőről a másikra nézve.

–Mi történt?

Az a gyalázatos O'Rourke elrabolta Fannyt, és szükségünk van Claybourne–re, hogy kiszabadítsa.

***Nemesember léte Lord Claybourne meglehetősen
bátor és merész, sőt hősiés.***

Lilly Fannynak

–Elrabolta Fannyt? – ismételte meg Lily, miközben a gyomra elszorult a félelemtől.

– Igen – válaszolt rekedten Chantel – Az a pokolfajzat elrabolta fényes nappal. Tait mindent látott.

Lily önuralmat parancsolva magára, s Fanny öltöztetőnőjéhez fordult.

- Mondja el pontosan, mi történt. Maga látta, amint Miss Irwint elrabolják?

Könnyeit nyeldesve Joan Tait élénken bólogatott.

- Igen. Épp amikor Miss Irwin nemrégén visszatért az esküvőről. Mr. O'Rourke hintója ott várakozott az utcán a ház előtt, láttam őt egy emeleti ablakból, amikor kinyílt a kocsi ajtaja. Aztán előugrott két nagydarab inas, és betuszkolták Miss Irwinget a kocsiba, és elhajtottak vele, a szemem láttára.

- Nem szabad akaratából ment? – kérdezte Lily, csak hogy megbizonyosodjon.

- Nem, Miss Loring. Hallottam, amint segítségért kiabál. Basü dühösen ökölbe szorította a kezét.

- Az a gazember. Ha bántani meri, esküszöm, megölöm. Lily is hasonlóan érzett. Félelem és düh kavargott benne, amint elképzelte, mit tehet O'Rourke Fannyval.

- Mikor történt ez, Tait?

- Úgy húsz perce. Egyenesen idejöttem, nem tudtam, hová fordulhatnék még.

Mikor az öltöztetőnő ismét sírva fakadt, Chantel bátorítóan

megveregette a vállát.

–Nagyon jól tette. Lord Claybourne segíteni fog.

- Én nem várok Claybourne-re – jelentette ki Basil, azzal sarkon fordult és elindult kifelé.

- Basil, állj meg! – kiáltott rá Lily. – Nem rohanhatsz el csak úgy a nagyvilágba. Valamilyen tervre van szükségünk.

- Az én tervem az, hogy megkeresem O'Rourke-öt, és darabokra vágom.

Lily megrázta a fejét.

- Nem, igazuk van. Lord Claybourne segíthet rtekünk.

Bár nem volt benne biztos, hogy a férfi hajlandó lesz segíteni, miután olyan fagyosan váltak el alig egy órája. De a lány tudta, Heath sokkal jobban tud bánni O'Rourke–kal, mint ő vagy Basil tudna.

Basil azonban, nyilvánvaló módon nem így gondolta.

- Te menj el érte, Lily. Én odamegyek O'Rourke játékbárlangjába, és megkeresem Fannyt.

- O'Rourke nem lehet olyan naiv, hogy oda vigye. Amikor tuja, hogy Fanny barátai ott keresnék Fannyt először.

- De ott a legjobb elkezdni a kutatást – erősködött Basil. – Keresd meg Claybourne-t, és találkozzatok ott velem.

- Mindenképpen kimentem Fannyt annak a pokolfajzatnak a karmaiból – közölte, amint nagy léptekkel kiment a szobából.

Basil valószínűleg a sikátorba indul, hogy az istállóból elhozza a lovát, gondolta Lily, úgyhogy neki kell megkeresnie Heath-t...

- Szükségem lesz a kocsidra – mondta sietve Fleurnek.

Joan Tait felemelte a fejét.

- Az utcán vár rám a bérkocsi, amivel jöttem, Miss Loring. Gyorsabb lesz, ha azzal megy.

- Köszönöm – felelte Lily, aztán ő is sietve követte Basilt.

Először Heath házához megy, döntötte el, amint lesietett a lépcsőn. Ha pedig nem találja otthon, megnézi a klubjában. Sőt az is lehet, hogy Marcusnál van, s még mindig a délelőtti esküvőt ünneplik.

Nem sokkal később Lily felfedezte, hogy Heath kúriája a Bedford Square-en elegáns és impozáns épület. A komornyik pedig éppen olyan elegáns volt, amikor rosszállóan nézett le rá, amikor megmondta a nevét és hogy a márkival akar beszélni. Meglehetősen illetlen dolog volt egy ifjú hölgynek beállítania egy agglegény lakására, Lily jól tudta, különösen úgy, hogy nem viselt fátylat, hogy eltakarja az arcát. Ám sürgető hangja mégis meggyőzte a fennhéjázó komornyikot, vagy talán ráismert Lily nevére, mivel azonnal beengedte és a nappali szobába vezette, ahol magára hagyta, és ment, hogy megkeresse Lord Claybourne-t.

Heath pár pillanat múlva megjelent, Lily legnagyobb megkönnyebbülésére.

- Hála az égnek – kiáltotta Lily, nyugtázva, mennyire örül neki, hogy látja. A férfi a kabátját és a nyaksálát már levette, ám egyébként még mindig az esküvői öltözetet viselte.

Először kérdőn nézett a lányra, ám az arca hamarosan elsötétült, amint Lily gyorsan beszámolt neki Fanny állítólagos elrablásáról.

-Figyelmeztettem O'Rourke-öt... – jelentette ki vészjóslóan Heath. Megfeszült állkapcsán idegesen lüktetett egy izom.

- Basil elment O'Rourke klubjába, hogy megpróbálja kideríteni, hol van Fanny, de lehet, hogy hiába. Kérem, Heath, segít nekünk megmenteni Fannyt?

A férfi türelmetlenül válaszolt:

- Kell ezt még kérdeznie?

Meghajolt, majd nagy léptekkel kisietett a szobából.

- Hová megy? –kérdezte Lily, a férfi után igyekezve.

- Valami fegyverért.

- Kint vár rám egy bérkocsi.

- Jól van. Ezzel legalább időt takarítunk meg, mert nem kell a saját hintómba befogatnom. Menjen, várjon meg ott, Lily.

Hálásan, amiért a férfi nem tétozódott, Lily engedelmeskedett neki, és visszatért a bérkocsihoz. Pár pillanat múlva megjelent Heath. Ismét rajta volt a kabát. Két hosszúkás doboz volt nála, amelyekben Lily sejtése szerint pisztolyok lapultak. A vállán átvett vászontartó pedig már ismerős volt Lilynek a vívó leckéjükről. Heath mögött két inas jött, akik felkapaszkodtak a bérkocsi hátsó felhágójára.

- Erősítés – jegyezte meg szűkszavúan Heath, lezökkenve Lily mellé az ülésre.

A két dobozban valóban pisztoly volt, állapította meg Lily, amikor a férfi kinyitotta őket, ám a hosszú tok nem gombos végű gyakorlótőröket rejtett, hanem két borotvaéles párbajtőrt.

Úton a Bond Street-re, Heath gondosan ellenőrizte és megtöltötte a pisztolyokat. Az állkapcsa dühösen megfeszült, és csak keveset szólt.

Lily nem akarta hagyni, hogy a csend megzavarja. Nem töprenghet Heath távolságtartó viselkedésén, amikor annyira aggódik Fanny miatt.

Amikor a bérkocsi végül lassított és megállt egy magas téglapépület előtt, amely feltehetőleg O'Rourke játékbáránya volt, Lily rászánta magát, hogy megszólaljon.

- Magával akarok menni.

Heath némi habozás után komoran bólintott.

- Rendben van, de hagyja, hogy én irányítsak.

Ám aüg szálltak le a kocsiól, amikor kiáltozást hallottak a bejárat közeléből. Lily szíve nagyot dobbant, amikor látta, hogy

Basüt minden teketória nélkül kihajítják a játékbárlangból. Basil legurult, a rövid lépcsősoron, majd elterült a járdán, az ajtó pedig nagy csattanással becsukódott mögötte.

Lily rémulten odaszaladt hozzá, de nem volt szükség rá, hogy talpra segítse. Basil talpra szökkent, és ökölbe szorított kézzel, dühösen meredt a bejáratra. A szeme körül sötét monokli éktelenkedett, az orra vérzett és majd szétrobbant dühében. Azonnal visszarohtant volna az épületbe, de Heath csitítóan megragadta a vállát, és visszatartotta.

–Maradjon, Eddowes. A pisztoly sokkal meggyőzőbb az ökölnél. – Amikor meglátta a töltött pisztolyt Heath kezében, Basil vállá megrögygiant.

–Fanny nincs itt, és O'Rourke se. De az emberei nem hajlandók elárulni, hová vitte Fannyt.

- Talán nekem megmondják – válaszolt Heath, az ajtó felé indulva.

Lily szorosán követte. A barátja megverése felszította benne a harag tüzét, és kész volt rá, hogy pusztá kézzel fojtsa; meg O'Rourke–ot meg a csatlósait.

Az ajtó kitárult, amint Heath bekopogott. A hatalmas, jól megtermett férfi, aki kinyitotta, dühösen ráncolta a homlokát és fenyegetően lóbálta az öklét, mintha arra számított volna; hogy Basil akar visszatérni. Ám amint meglátta a mellének szegezett pisztolyt, elkerekedett a szeme a rémülettől.

Heath visszanézve Lilyre egy zsebkendőrt vett elő, és a lánynak nyújtva azt mondta:

–Legyen szíves, kísérje Mr. Eddowest a kocsihoz. Mindjárt megyek én is.

Aztán gyilkos mosolyt vetve az ajtónállóra, intett a pisztolyával. A férfi óvatosan hátrált, Heath pedig követte az épületbe, és halkán becsukta maguk mögött az ajtót.

Basil azonnal átkozódni kezdett, amiért megfosztják a lehetőségtől, hogy bosszút áUjon. Legszívesebben Lily is ezt tette volna, de fontosabb volt, hogy visszatartsa a férfit, nehogy újra berontson és újabb sérüléseket szerezzen már így is ijesztő látványt nyújtó arcára.

Meggyőzve magát, hogy Heath képes kezelni a helyzetet, Lily odatámogatta Basilt a bérkocsihoz, aztán felsegítette, és maga is beszállt utána. Ám még mindig aggódott Heath miatt. Nem szívesen gondolt rá, milyen veszélyben lehet a márki, egyedül azok közt a vadállatok között, még ha volt is fegyvere.

A következő, végtelennek tűnő öt percben Lily kikinézegetett a kocsi ablakán, miközben a zsebkendővel igyekezett elállítani Basil orrvérzését. Magában aggódott, de közben arról próbálta meggyőzni a barátját, hogy Lord Claybourne képes lesz kideríteni, hová vitték Fannyt.

A bizakodása nem volt hiábavaló. Amikor Heath megjelent, egy karcolás sem volt rajta. Utasítást adott a kocsisnak, aztán elhelyezkedett Lily és Basil mellett.

– Rávettem O'Rourke legényeit, hogy mondják meg nekem, vajon hol lehet a főnökük – magyarázta, amint elindult a kocsi.
– Úgy tűnik, nemrégiben építtetett egy magánrezidenciát Marylebone-ban, és tegnap odaküldte számos szolgáját, hogy lakhatóvá tegyék. Úgy tervezte, hogy a következő néhány napban távol marad a klubtól.

Lily tudta, hogy Marylebone Londontól északra fekvő kerület, nem túl messze Heath városi házától.

– Szóval valószínűleg ott tarthatja Fannyt? – kérdezte a lány.

- Ez tűnik a legésszerűbb következtetésnek.

- És hogy mentjük meg? – akarta tudni Basil.

Heath a fiatalabb férfi felé fordult.

- Jobban szeretném, ha hagyná, hogy ezt én intézzem.

Basil állkapcsa konokul megfeszült.

–Nem, uram. Azt nem tehetem. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha Fannyt valami baj érné, míg én tétlenül álldogálok.

Lehalkította a hangját, így az nem volt több rekedt suttogásnál.

- Elég rossz azt a tudatot elviselni, hogy az a gazember akár bántotta is.

- Ha megtette, megfizet érte – jelentette ki komoran Heath. – Ám fennáll a lehetősége, hogy az öltöztető nő tévesen vélte emberrablásnak, amit látott.

- Meglehetősen csekély a valószínűsége – mormolta Lily. – Sokkal valószínűbb hogy O'Rourke valóban gazember.

- Egyetértek – válaszolt Heath. – Éppen ezért kell megfelelő óvintézkedéseket tennünk. A ház állítólag csendes környéken áll, úgyhogy távolabb fogunk megállni az utcában, és gyalog közelítjük meg a házat. Nem szükséges felhívunk O'Rourke figyelmét az érkezésünkre.

Basü összevonta a szemöldökét.

- És egyszerűen csak be akar kopogni az ajtón?

- Ez a szokásos eljárás, ha be akarunk jutni egy házba – jegyezte meg szárazon Heath. – Habár ebben az esetben nem szándékozom kopogni. Azt tervezem, hogy besétálok és meglepem.

- És ha az ajtó be van zárva?

- Akkor betörök egy ablakot.

- Ugye tisztában van vele, hogy O'Rourke esetleg egy sereg verőlegénnyel őrizteti Fannyt? – figyelmeztette Lily.

- Valóban – válaszolt Heath. – Úgyhogy felfegyverkezve megyünk be. Én a főbejárat felől megyek, a két inasom pedig elállja a többi menekülési útvonalat.

Basil továbbra is kétkedő arcot vágott.

- Nem hiszem el, hogy egyszerűen csak odasétál a házhoz, mintha egy udvariassági látogatásra érkezett volna.

Heath kérdően felvonta a szemöldökét.

- Jobban szeretné, ha lövöldözni kezdenénk? Akkor esetleg vétenek is megsérülhetnének, akár maga Fanny is.

Lily belátta, hogy a férfinak igaza van, és végül még Basü is rábólintott.

- Ahogy óhajtja, uram, de segíteni akarok – mondta határozottan.

- Én is – csatlakozott hozzá Lily.

Heath hosszasan szemlélte a lányt, mielőtt válaszolt volna.

- Nincs semmi kétségem afelől, hogy maga merész és rettenthetetlen, kedvesem, de jobban szeretném, ha a kocsiban maradna. Ez veszélyes lehet...

Lily bosszúsan közbevágott.

- Maga nyugodtan játszhatja a hőst, de én nem, mert én nő vagyok?

–Nem akarom, hogy megsérüljön. Ha csak rágondolok, megfagy a vérem.

Lily érezte, hogy megenyhül a vallomást hallva. Ám ez sem térítette el az elhatározásától.

- Heath, Fanny a barátom, és ha ő bajban van, akkor segítem akarok neki. Nem fogok megbújni hátul, mint egy haszontalan dísz. Különben is, lehet, hogy több segítségre lesz szüksége a megmentéséhez, mint a két inasa.

Tekintetét kurtán a kocsi mennyezete felé emelve Heath resignált sóhajjal felelt. – Rendben van, de pontosan azt fogják tenni, amit mondok. Mindketten.

- Igen, persze – vágta rá Lily attól tartva, hogy a férfi meggondolja magát. – És Basil is.

Mikor Basil nem válaszolt, Lily a könyökével megbökte.

–Mondd, hogy azt fogod csinálni, amit Lord Claybourne mond.

- Rendben van – egyezett bele Basil kényszer hatása alatt.

Morózusan hallgatott, amint Heath elmagyarázta a tervét, de Lily figyelt minden egyes szóra, nehogy Fannyt még nagyobb veszélynek tegye ki, mint amilyenben máris lehet.

Lily gyomra idegesen összeszorult, amikor a kocsi végre lassított. Széles sugárúton hajtottak végig, egy elegáns és szemmel láthatóan gazdag környéken. A legtöbb épület hatalmas kúria volt, és látszott rajtuk, hogy nemrégén épültek.

Mikor a bérkocsi megállt, a kocsis leugrott, hogy kinyissa az ajtót az utasainak.

- A tizenkettes ház ott van előrébb, uram – mondta.

Lily tekintetével követte a kocsis kinyújtott kezét. Az elegáns sorházat, amelyet a férfi mutatott, hófehér stukkó díszítette. A klasszikus dekoráció és a korinthuszi oszlopok arra vallottak, hogy az épület John Nash alkotása, aki gyakran tervezett házakat és parkokat a régenshercegnek és más gazdag arisztokratáknak.

Heath egy kurta bólintással nyugtázta a kocsis közlését. Két inasának átnyújtott egy–egy töltött pisztolyt, aztán egyet Basilnak, a legutolsót megtartva magának. Lily egy fényes vívótőrrel volt felfegyverkezve. Amikor korábban tiltakozni próbált Heath döntése ellen, a férfi megfenyegette, hogy a kocsiban hagyja, aztán megmagyarázta, hogy egy törrel jobban meg tudja védeni magát, mint egy egylövetű pisztollyal, és ő nem akar miatta aggódni, ha ellenállásba ütköznének.

Lilynek nem volt más választása, meg kellett ígérnie, hogy mindig a férfi mögött marad, ahol nagyobb biztonságban lesz.

Lily várt, amíg Heath inasai és Basil csendesen elosontak a

ház oldalsó és hátsó bejárata felé. Azután engedelmesen követte Heath-t a főkapuhoz. Legnagyobb meglepetésére kiderült, hogy az ajtó nincs bezárva. O'Rourke nyilvánvalóan nem várt társaságot, legalábbis nem ilyen korán, gondolta a lány. Szófogadóan hátramaradt, amikor Heath némán intett neki, aztán lassan kitérte az ajtót. Az előcsarnok teljesen kihalt volt, látta Lily, amint a nyakát nyújtogatva igyekezett átnézni a férfi válla fölött.

Ám amint Heath belépett, balra tőle kiáltás harsant fel. A behatolásukat észrevették, jött rá Lily, mivel O'Rourke valóban őrröket állított az ajtóhoz.

Egy izmuktól dagadó nagydarab férfi rohant Heath felé, végig a folyosón, az öklét lóbálva. Ám Lily figyelmét a a lépcsősor tetején álló alak kötötte le.

– Heath, ott fent! – kiáltott fel egy pillanattal azelőtt, hogy a második gazfickó Heath-re irányított pisztolyát elsütötte volna.

Lily torka elszorult a férfi miatt érzett aggodástól, ám Heath-nek sikerült az utolsó percben hátraugorva elkerülnie a lövést. Lily legnagyobb megkönnyebbülésére, a golyó elsüvített a férfi mellett, és becsapódott a falba Heath fejével egy vonalban.

Heath pontosabban célzott. Lövése eltalálta a támadóját, aki a felső lépcsőfordulón állt. A férfi fájdalmasan felkiáltott, aztán a vállához kapva térdre rogyott és legurult a lépcsőn.

Lily szorosabban megmarkolta a vívótőrt, és Heath nyomában besietett az előcsarnokba. Ekkorra a balról támadó gazfickó már majdnem elérte a férfit. Heath felkészült a támadásra, ám a férfi egyenesen nekirohant.

Lily összerándult, amint a két férfi a padlóra zuhant, és Heath üres pisztolya átszánkázott az előcsarnokon. Amikor a nagydarab férfi térdre emelkedett, öklével Heath arca felé közelítve, Heath az oldalára gurult és felpattant. Az ő

ugyancsak talpra állt, és teljes erővel előrelódult – ám ezúttal az ütéseit Heath kivédte, és maga is jókora ütésekkel vitt be a férfinak.

A lőporfüst csípte Lily szemét, de felemelte a törte, és előresietett, hogy segítsen Heath-nek, ha tud. Ám úgy nem tudott volna lesújtani, hogy Heath-t ne veszélyeztette volna. A két férfi túl gyorsan változtatta a helyét.

Ijesztő volt néznie, amint a két férfi csépelte egymást, vadul próbálkozva felülkerekedni.

A pokoli tánc nem mutatta jelét, hogy hamarosan véget érne. Mindkét férfi zihálva lélegzett, amint elszántan küzdöttek egymással. Aztán egy hatalmas ököl állcsúcson találta Heath-t, és csaknem ledöntötte a lábáról.

Lily felkiáltott, mintha őt érte volna a csapás. Aztán az idő mintha fura módon lelassult volna. Lily újra tizenhat éves volt, akit megbénít a félelem, amikor az apja öklével csépli az anyját. Elállt a lélegzete, és a szíve őrülten kalapált.

Ám nem volt már az a tehetetlen tizenhat éves gyereklány. Lerázva magáról a bénultságot, vadul felkiáltott, aztán dühödten vetette magát az őre felé, a törte markolva. A férfi meglepetten fordult hátra, keresve, hogy honnan jön a fenyegetés.

Ez a néhány másodperc elég volt Heath-nek, hogy ismét megvesse a lábát. Átkozódva vad támadásba lendült, hatalmas ütésekkel helyezve el az őre arcán. Az egyik ütéssel aztán sikerült padlóra küldenie a férfit, aki súlyosan zuhant a földre, fájdalmas nyögések közepette.

Ekkor hallotta meg Lily a pisztolylövés hangját, valahonnan a ház belseje felől. Egy pillanatra megdermedt, és Heath-re nézett, utasítást várva.

– Menjen! – kiáltott rá Heath, mivel az ellenfele bömbölve talpra ugrott.

Lily engedelmeskedett. Heath-nek még el kellett bánnia az őrrrel, de úgy tűnt, hogy győzni fog, míg Basil esetleg nagy bajban lehet. Ami pedig Fannyt illeti...

A barátaikért érzett félelemtől sarkallva Lily keresztülrohant az előcsarnokon, a ház belseje felé. Mielőtt odaért volna a dolgozószobának látszó helyiséghez, meghallotta a dulakodást.

Hirtelen lefékezve az ajtóban, egyetlen pülantással felmérte a helyzetet. A lőpor csípős szaga a levegőben arra utalt, hogy Basü rálőtt O'Rourke-ra, de nem találta el, és aztán a két férfi ökölrel esett egymásnak. Basil ismét a rövidebbet húzta, bár az ökle vadul csépelte a levegőt, Fanny pedig elborzadva figyelte a jelenetet, az ajkához szorított kézzel.

Mielőtt Lily bármit tehetett volna, O'Rourke hatalmas ütéssel helyezte el Basil állán, amiktől átrepült az a szobán. Mikor Basil egy tölgyfa íróasztalnak csapódott, és fájdalmas kiáltással földre rogyott, O'Rourke a szabadulni próbáló Fannyt a nyitott franciaablak felé vonszolni.

Lily szíve elszorult az aggodalomtól. Berontott a szobába, és a tört magasra emelve O'Rourke után vetette magát.

A dühödt kiáltástól meglepve O'Rourke hátrapülantott a vállá fölé, és az arca elsötétült, amikor meglátta Lilyt. Ám Fannyt nem engedte el.

Ehelyett megragadta az első keze ügyébe eső tárgyat, ami egy görög isten bronz mellszobra volt, és teljes erőből Lilyhez vágta. Bár Lily megpróbált kitérni a nehéz tárgy elől, a lendülete túl gyorsan vitte tovább, úgyhogy a szobor eltalálta a vállát. A fájdalomtól kis híján elejtette a tört, ám ez az incidens elég volt Fannynak, hogy elbánjon az elrablójával. Egyik lábát kinyújtva O'Rourke előtt elgáncsolta a férfit, aztán erősen megtaszítva visszalökte a szobába.

Eközben Lily is visszanyerte az egyensúlyát. Ismét felemelte a

tőrét, és erősen O'Rourke-höz vágta. A markolat keményen megütötte a férfi halántékát, ettől a földre rogyott, és ott feküdt egyetlen hang nélkül.

A megkönnyebbüléstől elgyengülve, Lily a reszkető Fannyhoz ment, és szorosan átölelte. A két nő félig sírt, félig nevetett, amikor Heath berobbant a szobába.

Lily még jobban megkönnyebbült, amikor látta, hogy a férfinak nem történt baja. Még mindig zihálva lélegzett, és vérző seb húzódott az arccsontján, de ő győzött a csatában, miként a lány is a magáéban.

Lily egyenesen hozzáietett volna, hogy átölelje és ellássa sérült arcát – de Fannynak nagyobb szüksége volt rá. Barátnőjét átölelve Lily boldogan itta be a verekedésből épségben kikerült Heath látványát.

Amikor látta, hogy a férfi aggodalmasan vizsgálgatja, sérülések után kutatva, a lány elmosolyodott.

– Fanny meg én jól vagyunk – jelentette ki örömmel de nem hinném, hogy ez a gazember is elmondhatja magáról ugyanezt.

Heath a szobán átvágva O'Rourke-hoz lépett, és lehajolva megvizsgálta.

- Látom, nem ölte meg – mormolta Lilynek.

- Nem – ismerte el a lány. – Csak egy kicsit megsuhintottam a koponyáját.

- Emlékeztessen rá, hogy sose kapjak össze magával, angyalom.

Mielőtt Lily válaszolhatott volna, egy nyögést hallottak a szoba végéből. Basil kezdett magához térni.

Fanny Lilyvel egy időben vette észre. Kibontakozva Lily öleléséből elindult feléje, és még Lily előtt ért oda. Letérdelt melléje, míg Lily ugyanezt tette a másik oldalán, Heath pedig odaállt a lány mögé.

Amint kinyitotta a szemét, Basil megriadt, amikor meglátta, hogy mindnyájan aggódva néznek le rá. Ám ezután pillantása Fannyra siklott.

- Fanny... istenem, jól vagy? – kérdezte rekedten.

- Igen – válaszolt a nő, mosolyogva nézve le rá. – Valójában azt hiszem, sokkal jobban vagyok, mint te.

- O'Rourke? – kérdezte Basil, és megpróbált körbepillantani.

- Még eszméletlen. Megmentettél tőle, Basil – tette hozzá Fanny gyengéden.

- Nem hiszem, hogy én mentettelek meg – vágott vissza Basil. – O'Rourke kiűtött egy időre.

- De bizony te mentettél meg. Verekedtél vele, és megakadályoztad, hogy elvigyen.

Basil foga összecsikordult haragjában, amiért nem volt képes legyőzni O'Rourke-öt. Ám amikor fel akart állni, az erőfeszítéstől felnyögött, és vérző halántékához emelte a kezét.

- Feküdj nyugodtan – utasította Fanny, gyengéden az ölében tartva a férfi fejét.

Lily sajnálta szegény Basilt. Az arca véres és tele van zúzódással, ráadásul a büszkesége is sebet kapott. Hogy elterelje a figyelmét, Lily megragadta az alkalmat, hogy megérdeklődjé Fannytól, mi történt.

- Tait attól tartott, hogy O'Rourke elrabolt téged.

- Úgy is volt – válaszolt Fanny, összeszorítva az ajkát. – Váratlanul rajtam ütött, és kényszerített, hogy idejöjjek vele.

- Nem bántott? – kérdezte Lily, ismét feltámadó haraggal.

- Csak egy-két zúzódás lehet a karomon – válaszolt Fanny. – És nem hinném, hogy Mick bántani akart. Azt mondta, meg akarta mutatni a gyönyörű házat, amelyet nekem épített...

A nő körbemutatott a szobában, a fényűző berendezés felé intve.

- Ez lett volna az én aranyozott kalitkám. Mick itt akart tartani, amíg bele nem egyezem, hogy a felesége legyek. Már megszerezte a szükséges engedélyt, és megvesztegetett egy papot, hogy összedjon minket.

-Nem mehetsz ahhoz a gazemberhez! – tört ki felháborodottan Basil.

- Hidd el, nem is fogok – nyugtatta meg Fanny hevesen, miközben könnyedén simogatta a homlokát, és gyengéden nézett le rá.

Kábultan a nő figyelmétől, a sebesült Basil felnyúlt, és Fanny nyakszirtjére kulcsolva a kezét váratlanul magához húzta a nő fejét, és megcsókolta az ajkát.

Fanny egy pillanatig megdermedt, aztán olyan meglepő hevességgel viszonzta a csókot, hogy Basil Összerándult a felhasadt ajka miatt.

Amikor a nő sietősen visszahúzódott, szokatlanul kipirultnak tűnt.

- Bocsáss meg – hebegte Basil elvörösödve nem lett volna szabad ezt tennem.

Lily, akinek a figyelmét lekötötte a gyengéd pillanat, meglepődött, amikor Heath kivette kezéből a tőrt. Úgy tűnt, O'Rourke kezdett magához térni.

Lily követte Heath-t az eszméletlen férfihoz.

Heath fél térdre ereszkedett, de a tőr hegyét kettejük közé tartotta, amint megböködte O'Rourke állát, hogy felébressze.

Egy idő múlva O'Rourke lassan kinyitotta a szemét, és fél könyökére támaszkodott.

Kábultan megrázva a fejét, felpillantott Heath-re, de aztán észrevette Lilyt, és végtelen ellenszenvvel meredt rá.

- Tudtam, hogy ez a nőstényördög lesz a halálom – mondta.

Heath komor mosollyal felelt:

- Könnyen lehetett volna. Maga pedig ostoba volt, hogy nem hallgatott a figyelmeztetésemre.

- Ó, dehogynem, uram. Épp csak úgy gondoltam, érdemes megkockáztatnom a halált, ha Fanny az enyém lehet.

Keserű mosollyal nézett Fannyra, aki a szoba másik végében még mindig az ölében tartotta Basil fejét.

- Azt hittem, jobb belátásra téríthetem. Hogy majd megszeret, ha már a feleségem lesz.

Egy utolsó pillantást vetve a nőre, s keserűen mondta.

- Már látom, hogy tévedtem.

Heath továbbra is O'Rourke-ön tartotta a tekintetét.

–Figyelmeztettem a következményekre, ha még egyszer csak egy ijjal is hozzá nyúl, emlékszik?

O'Rourke állta a tekintetét, és vonakodva bólintott.

- Igen, emlékszem. És most mit fog tenni velem?

- Átadom a hatóságoknak. Szerencséje lesz, ha nem akasztják fel, de lehet, hogy csupán a Newgate börtönbe kerül.

A tört átadva Lilynek Heath talpra rántotta O'Rourke-öt, és összekötötte a kezét a saját nyaksáljával. A férfi semmi ellenállást nem tanúsított. Mintha minden harci kedv elhagyta volna.

Heath Lilyhez fordulva halk hangon mondta:

- Vigye a bérkocsit, és vigye haza Fannyt meg Eddowest.

- És maga mit csinál? – kérdezte a lány.

- Én befogatok O'Rourke kocsjába, és bekísérem a Bow Streetre, a bíróságra, hogy vádat emeljenek ellene.

- Jól van.

Amikor a férfi arcába nézett, aggódva látta, hogy Heath arccsontján még mindig vérzik a seb, amit az ellenfele hatalmas ütésétől szerzett.

- Heath, maga megsérült... Az arca...

Gyengéden a férfi arcához emelte a kezét, de a férfi elhúzódott az érintése elől.

- Nem számít.

Ekkor megjelent Heath két inasa, és jelentette, hogy a verőlegények mind elmenekültek, köztük az is, akit őlordsága meglőtt. Cserbenhagyták a munkaadójukat, amikor túlerővel találták szemben magukat.

Heath utasításokat adott az embereinek, akik kivezették a foglyot a szobából. O'Rourke lehajtotta a fejét, és egyetlen pillantást sem vetett Fannyra, aki szép arcán haraggal és a szomorúsággal figyelte őt.

Amikor O'Rourke távozott, Lily figyelme visszatért Heath vérző arcához. Felemelte halványzöld selyemruhája szegélyét – ez még ugyanaz az elegáns öltözék volt, amit délelőtt Roslyn esküvőjén viselt, csak most már Basü vérével szennyezett – és letépett egy csíkot az alsószonyájából.

- Tessék – emelte a vászondarabot Heath arcához –, a zsebkendőjét odaadta másnak.

Legnagyobb meglepetésére Heath ismét azonnal elhúzódott, mintha nem tudná elviselni a lány érintését. A vászondarabkát azonban elfogadta tőle, és az arcához nyomta

- Eddowesszal foglalkozzon, Lily. Neki nagyobb szüksége van az együttérzésére, mint nekem.

A férfi rideg hangja meglepte Lilyt. Némán vizsgálgatta Heath-t, igyekezve elrejtetni a benne dúló érzelmi zűrzavart. Hálát érzett, amiért a férfi hajlandó volt segíteni neki egyetlen szóra, amikor kétségbeejtően nagy szüksége volt rá. És csodálatot, amiért Heath kockáztatta az életét, hogy az ő barátját megmentse. S végül megkönnyebbülést, hogy viszonylag sértetlenül került ki a kalandból.

Lily félszegen állt. Szeretett volna még valamit mondani

Heath-nek. Ám amint beleegyezően bólintott, a férfi máris elfordult tőle, és a szolgái nyomában kiment a szobából, Lily pedig bámult utána, és úgy érezte magát, mintha éppen akkor kapott volna egy nagy ütést valahova a szíve tájékára

*Sosem gondoltam volna, hogy ilyen fájdalmas lesz
elveszítenem.
Lily Fannynak*

Fleur és Chantel már majd beleőrültek az aggodalomba, így tehát odavoltak az örömtől, hogy Fanny épségben hazatért és felháborította őket, hogy mily csúnyán elbántak Basillal. Az idős kurtizánok még jobban körbeugrálták, mint Fannyt. Mindkettőjüket leültették a kényelmes nappali szobában, ahol Basilt párnákkal, forró teával és egy jókora adag konyakkal kényeztették.

Amikor Fanny látta, hogy Basil zavarba jött a dédelgetéstől, maga vette át az ápolását. Lemosta és bekötözte a sebeit az arcán meg a kezén.

Az ő gondoskodását szívesebben törte, ám még mindig látszott, hogy zavarja a túlzott figyelem. Lily úgy sejtette, azért, mert attól tart, a sebei miatt gyengének látszik Fanny szemében, annak ellenére, hogy ő meg a kurtizánok többször is magasztalták hősiességéért.

Lily ugyancsak rendkívül büszke volt Basilra, habár ő nem mutatta ki a csodálatát ily túlzó módon. Részben azért, mert az idegei még mindig nem nyugodtak meg a veszélyes kaland után, és még mindig megrendült volt, miután látta, hogy Heath az életét kockáztatja miatta. Nagyon szerette volna újra látni a férfit, hogy meggyőződjön róla, jól van. Ám tudta, van egy még nyomósabb oka annak, hogy ilyen zaklatott. Mégpedig az, hogy nem képes elviselni az elválásukat.

Hogy elterelje az ilyen gondolatait, Lily Basillal töltötte a délután hátralévő részét. Felolvasott neki Byron elbeszélő

költeményéből, a Prisoner of ChüLonból, és unalmas vitát folytatótt vele a botrányos lord legújabb külföldi ügyeiről, olyan érdeklődést színelve, amelyet nem érzett. De közben állandóan az ajtót figyelte, azt remélve, hogy Heath hamarosan felbukkan.

Azonban amikor a férfi végül valóban megérkezett, hogy megnézzze Fannyt és beszámoljon O'Rourke bebörtönzéséről, Lilynek nem voltalkalma kettesben maradni vele, mivel Fanny arra kérte a férfit, hogy négyszemközt beszélhessenek.

Együtt mentek ki a szobából, ám amikor Fanny visszatért, Heath már nem volt vele.

- Lord Claybourne már távozott is? – kérdezte Chantel csalódottan. – De hát meg akartuk hívni vacsorára, hogy rendesen köszönetet mondhassunk neki.

- Igen, őlordsága távozott – válaszolt Fanny. – Azt mondta, tolmácsoljam sajnálkozását, de az üzleti ügyek elszólították.

Lily érezte, hogy a gyomra elszorul. Ő pontosan tudta, miért sietett el Heath anélkül, hogy elbúcsúzott volna: mert kerülte őt. Anélkül, hogy mérlegelte volna tettei helyességét, felugrott, hogy a férfi után eredjen.

A márkinak nem volt nyoma az előcsarnokban, úgyhogy Lily gyorsan leszaladt a lépcsőn, és kitérte a kaput.

Megkönnyebbülten látta, hogy a férfi éppen beszáll a hintójába. Amikor utánakiáltott, Heath egy hosszú pillanatig dermedten állt, aztán megfordult és visszasétált hozzá. Még így a távolból is látta a lány, hogy a márki arca tökéletesen zárkózott, nincs rajta semmi bátorító jel.

Lily lesietett a lépcsőn és elindult a járdán, hogy félúton találkozzanak, ahol sem az inasok, sem a kocsis nem hallhatják őket. Ám amikor Heath megállt Lily előtt, a nő szinte megdermedt a férfi távolságtartó arckifejezésétől. Tehetetlenül bámult a férfit, azon tűnődve, mit mondhatna, amivel

eltüntethetné azt a szörnyű ridegséget Heath szeméből. Legalább a márki arcán lévő seb már nem tűnt olyan súlyosnak, miután kitisztították, és már nem vérzett. Egy hosszú pillanat után Lily gyámoltalanul megszólalt: –Nem adott lehetőséget, hogy megköszönjem, hogy megmentette Fannyt.

A férfi minden vidámság nélküli mosolya inkább emlékeztetett grimaszra.

- Mondtam már magának, Lily. Nem kell a hálája.

- Nos, akkor is megkapja. Megmentette a barátnőmet, és én rendkívül hálás vagyok érte.

- Fanny már kellőképpen megköszönte. Ha más nincs...

Kurtán meghajolt és hátralépett, mint aki mindjárt sarkon fordul.

Lily elszomorodott. Kérően a férfi karjára tette a kezét.

- Csak így elmegy?

- Mi okom volna maradni, Lily?

Lily gyomra még jobban elszorult, különösen, amikor a férfi egészen halkán folytatta:

- Nyilvánvaló, hogy holtpontra jutottunk, Lily. Én nem tudom rávenni, hogy bízson bennem. Nem tudom elérni, hogy szeressen. Úgyhogy befejeztem tekintem az udvarlásomat.

Amikor a lány döbbenten rámeredt, Heath hidegen hozzátette:

–Ugyan már, hiszen mindvégig ezt akarta. Örölnie kellene, hogy teljesítem a kívánságát.

De egyáltalán nem örült! Nem akarta, hogy a férfi csak így elsétáljon, még a barátság lehetőségétől is megfosztva őt. És nem tudta elviselni a gondolatot, hogy soha többé ne lássa.

- Heath, kérem... Én nem úgy gondoltam, hogy...

- Elég. Itt már nincs mit mondani.

A férfi hangjának ridegségétől elszorult Lily szíve. Egy pü–

lanat múlva Heath sarkon fordult, és otthagyta Lilyt, aki elveszetten bámult utána.

A szíve pedig úgy fájt, mint még soha.

Így otthagyni Lilyt, ez volt az egyik legnehezebb dolog eddigi életében, gondolta Heath, amint a fogata kigördült a ház elől. Egyáltalán nem is akart ma este idejönni, nemhogy négy szemközt beszélni a lánnyal.

A Lily iránti érzéseit így tudta kordában tartani. Legszívesebben megragadta volna a lányt a vállánál, és megrázta volna, hogy észre térjen. Azt akarta, hogy Lily elfogadja a házassági ajánlatát. A karjában akarta tartani, szeretni és védelmezni őt örökre...

A reakcióit a félelem irányította, ezzel tisztában volt Heath. Az ösztönös félelem, hogy Lily esetleg sosem adja meg neki a lehetőséget, hogy úgy szeresse, ahogy azt a lány megérdemli.

Lily úgy vélte, hogy a házasság börtön a feleség számára, hogy a szerelemtől félni kell. Ez az irracionális félelem végtelenül elkésérítette a férfit, mivel ez olyan csata volt, ahol nem tudott győzni.

Rettenetesen gyötrődött attól, hogy Lily nem képes bízni benne. Ezért kényszerítette magát, hogy szakítást mímeljen. Ha továbbra is megkönnyíti a lánynak, hogy elkerülje a házasság témáját, akkor nem lesz rá oka, hogy újragondolja az elutasítását.

Élete legnagyobb kockázatát vállalta, de elszánta rá magát, hogy kényszeríti a lányt, döntse el, mit akar valójában.

Amint most felidézte a lány hatalmas, sötét szemét és a bánatos pillantását, az némi reményt adott neki. A lány szomorúsága valóságosnak tűnt. És lehetséges, hogy a mondás, miszerint a távolság felszítja a tüzeket, igaz lesz Lily esetében.

De a távolléte vajon elég lesz ahhoz, hogy a lány

meggondolja magát?

Hevesen vágyott rá, hogy így legyen. Fanny kiszabadítása aznap délután újra bebizonyította Heath-nek, amit már úgys tudott: hogy ő és Lily ideális párt alkotnak. A lány a legkisebb félelem nélkül nézett szembe a veszéllyel. Ez az ő kis méregzsákja egy csodálatos nő, akit maga mellett akart tudni élete hátralévő részében.

De nem kényszerítheti megadásra. Nem követelheti, hogy Lily is úgy érezzen iránta, ahogyan ő érez.

Ezért új tervet kovácsolt. Bár még nem hitt benne igazán, hogy működni fog.

Időközben egy másik nehéz üggyel is foglalkoznia kell, nevezetesen Fanny elhatározásával, hogy inkább megalkuszik Mick O'Rourke-kal ahelyett, hogy börtönbe küldené az elrablása miatt. Az iménti megbeszélésük során Fanny felsorakozatta az érveit.

Mick valójában nem akarta bántani, míg fogva tartotta a szép házban, amelyet kifejezetten neki épített. És azt sem felejtethi el, mennyire kedves és bőkezű volt vele kurtizán karrierje elején. Fanny valójában kedvelte a férfit valamiféle nosztalgikus módon. Ám annyira nem, hogy a felesége legyen.

Talán köthetnének valamiféle egyezséget Mickkel. Nem emelne ellene vádat az elrablás miatt, cserébe a férfi megígérné, hogy a jövőben békén hagyja, és mindezt kiegészítenék egy jelentős anyagi megállapodással. Igaz, a férfi megfogadta ezt már korábban is, legutóbb épp a múlt héten Lord Claybourne-nek. Ám Fanny most biztos volt benne, hogy Mick végre belátta, Fanny nem viszonozza a szerelmét.

Ha O'Rourke elfogadja Fanny ajánlatát, akkor megmenekülhet a tárgyalástól, és a börtönbüntetéstől, vagy ami még rosszabb, a száműzetéstől.

Fanny arra kérte Heath-t, kísérje el másnap reggel a Newgate börtönbe, hogy beszélhessen hajdani szeretőjével.

Heath hajlandó volt segíteni Fannynak, nem azért, mintha ezt tartotta volna a legjobb megoldásnak, hanem mert nem akarta, hogy Fanny egyedül menjen, és olyan alkut kössön, amelyet élete végéig bántni fog. Heath meg akart győződni róla, hogy O'Rourke ezúttal állni fogja a szavát.

Ezenkívül, gondolta Heath, ha Fanny gondjaival foglalkozik, az jótékonyan eltereli a gondolatait a saját félelmeiről és csalódottságáról, amelyet a Lilyvel kialakult helyzet okozott.

Egy újabb álmatlan forgolódással töltött éjszaka után Lily nyugtalanul és rosszkedvűen ébredt. Sőt, bosszantó módon a rosszkedve később sem enyhült. Vele maradt egész délelőtt, sőt délután is. A ház túl csendesnek tűnt az előző nap viharos eseményei után, ennek ellenére udvariasan elutasította Fleur és Chantel invitálását egy bevásárlókörrúra a Bond Streeten, amelynek költségeit Lord Poole állta. A földszinti társalgóban letelepedve Lily megpróbálta egy könyvvel lekötni magát, de rá kellett jönnie, hogy teljesen képtelen az olvasásra koncentrálni a benne kavargó érzelmek miatt.

Még mindig a rá egyáltalán nem jellemző lehangoltság ellen küzdött, amikor Peg Wallace megkereste az ebéd után.

A félszeg lány csak úgy sugárzott az örömtől, amint megosztotta vele a jó híreket.

- Azért jöttem, hogy teljes szívemből köszönetet mondjak önnek, Miss Loring. Madame Gautier asszisztensi állást ajánlott nekem, és elég fizetést, hogy ott hagyjam a Királyi Operát. Tegnap beadtam a felmondásomat.

- Nahát, ez csodálatos, Peg – válaszolta melegen Lily. – Annyira örülök neki.

- És Betty Dunst üzent, hogy a munkája Lord Claybourne

birtokán egyszerűen rémek. Ezek az ő szavai. A segédkertész mellett dolgozik a télikertben. Maga igaz angyal, Miss Loring.

Lily felnevetett az érdemtelen dicséret hallatán.

- Nem vagyok angyal, biztosíthatom róla, Peg. Csak azt szerettem volna, ha jobb életük lehet.

- És lehetővé is tette. Senki más nem törődött ennyire velünk. Maga igenis angyal. És őlordsága is. Köszönetet mondana neki is az én nevemben, kérem?

Lily arcáról lehervadt a mosoly.

- Bizonyosan, amikor újra látom – felelte.

Ha egyáltalán látom még valaha, tette hozzá magában, miután Peg távozott.

Lily nem tudta biztosan, mi fog történni. Csak azt tudta, hogy Heath visszavonulásától gyászos lett a kedve. Hiányzott neki a férfi, már alig egy nap után.

Nagyon rossz jel, gondolta lehangoltan Lily. Ha már ilyen rövid idő után is ilyen nyomorultul érzi magát, hogyan lenne képes elviselni, ha teljesen véget érne a kapcsolatuk?

De Heath nem hagyott neki választási lehetőséget. Csak egyet tehetne: hogy elfogadja a férfi házassági ajánlatát, azt pedig nem képes megkockáztatni.

Am arról fogalma sem volt, hogy helyett mihez kezd a jövőjével.

Gyermekkkora óta arra vágyott, hogy felfedezőutakat tegyen; izgalmas életre, kalandokra szomjazott. Ám most volt egy másik vágya. Most nagyon szeretett volna egy otthont nyitni rászoruló nőknek.

Lily tudta, hogy ez lehetne az élete értelme, hogy segítsen ezeknek a lányoknak elmenekülni a nyomorból és a prostitúcióból. Korábban meglehetősen sekélyes volt az élete és hiábavaló, de most esélyt kapna rá, hogy valami értékeset

tegyen, valami olyat, ami igazi örömet jelentene.

Még ha nem is töltene be teljesen azt az ült, amit pillanatnyilag érzett.

És az is kérdéses volt, hogy hol lakna. Nem maradhat örökre itt Fleurrel és Chantellel, és valójában már nem is volt oka itt maradni, mivel a barátai biztonságban voltak, már nem fenyegette őket O'Rourke börtönnel.

Be kellett vallania, az, hogy visszatérjen Danvers Hallba és ott éljen Arabeüával és Marcusszal, kevésbé vonzotta, habár tudta, örömmel fogadnák őt. Nem csupán feleslegesnek érezné magát ott, de azt is tudta, hogy a fiatal házasoknak szükségük van arra, hogy magukban lehessenek.

Esetleg, tűnődött Lily, összekötözhetne Tess-szel. Bőven volt hely szép kis chiswicki házában. Chiswick elég közel volna ahhoz is, hogy megvalósítsa a tervét, és megnyissa az otthont a szegény nők számára. Ezenkívül a csendes vidéki élet talán segítene, hogy meggyógyuljon összetört szíve...

Na tessék, hát végül kimondta, ismerte el Lily. Beismerte, hogy összetört a szíve. És mindez azért, mert Heath ki akarja őt zárni az-életéből.

Átérezve, milyen gyengének tűnhet ettől, Lily ádázul megrázta a fejét, és megfeddte magát. Nem engedheti meg magának, hogy ebben a szégyenletes állapotban kéjelegjen, és egy olyan férfi után vágyakozzon, akinek nem kell. Hogy vágyakozzon a barátsága, az érintése után, az öröm után, amit egyszerűen a közelsége jelent.

Nem, fogadkozott Lily hevesen, erőt kell vennie magán, és le kell győznie ezeket a szálnalmas érzelmeket. Ami azt jelen-tette, hogy nem maradhat itt, ahol állandóan Heath-re emlékezne. Új életet kell kezdenie. És annyira el kell foglalnia magát, hogy ne legyen ereje a vesztesége fölött siránkozni.

Felugrott a karosszékből és kiment a társalgóból, elszánva magát arra, hogy felmegy az emeletre és becsomagol, hogy másnap mindjárt kora reggel indulhasson Chiswickbe.

Amikor az előcsarnokba ért, szembetalálta magát Fleurrel és Chantellel, akik éppen akkor értek haza a bevásárlóköri-útjukról. Hiába kérték, hogy csatlakozzon hozzájuk és Lord Poole-hoz uzsonnára, Lily kimentette magát, mivel nem tudta volna elviselni a két nő jókedvű csevegését.

Nagy bosszúságára azonban nem sikerült megfedkeznie a szívfájdalmáról, sem Heath-ről, miközben csomagolt.

Aztán kis idő múlva Basil megijesztette, amikor keményen bekopogott a szobája ajtaján, és becsörtetett, meg sem várva Lily invitálását.

- Nők! Sosem fogom megérteni Őket! – kiáltott fel a férfi, ledobva magát az egyetlen székre.

- Mi a baj? – kérdezte Lily, kissé nyugtalanul a férfi felindultsága és zilált külseje láttán, Basil elég szánalmasan nézett ki. Az arca feldagadt és tele volt zúzódásokkal, a bal szeme a lila minden árnyalatában játszott. Ahogyan dühösen összevonta a szemöldökét, azzal csak rontott az összhatáson.

- Fanny! Ő a baj! Borzasztóan ostoba és makacs.

- Mit csinált? – kérdezte meglepetten Lily.

- Meglátogatott a munkában – azt mondta, azért, hogy megnézzé a sérüléseimet. De valójában magyarázkodni jött. Maga akarta elmondani nekem, mielőtt mástól hallom meg.

- De mit, Basil? Rátérnél végre a lényegre, mielőtt megfojtanálak?

Lily fenyegetése mintha eljutott volna a tudatáig. A férfi megrogyott a székében, és úgy mar kolt a hajába, mintha tövestől akarta volna kitépni.

- Fanny beleegyezett, hogy visszavonja a vádakat O'Rourke

ellen, ha az visszaadja Lord Poole-nak a harmincezer fontot és Fannynak a tízezret, amit ő fizetett neki az adósság fejében, plusz fizet Fleurnek és Chantelnek még húszezret, hogy biztonságban legyenek öregkorukban.

Lily rámeredt, azon tűnődve, vajon jól hallotta-e.

- Úgy érted, O'Rourke nem megy börtönbe azért, amiért elrabolta Fannyt, és egész délután a fogságában tartotta?

- Pontosan – morogta Basil. – Azt a gazembert holnap szabadon engedik. Claybourne intézkedett felőle ma délután.

- Csak úgy futni hagyja O'Rourke-öt? – ismételte meg Lily hitetlenkedve.

- Igen. Fanny beszélte rá. Sikerült a kisujja köré csavarnia, ahogy minden más szerencsétlen flótást maga körül.

- De O'Rourke Fanny életét fenyegette! A szolgálai pedig kis hyán megölték Lord Claybourne-t!

- Tudom. De Fanny mindezt elfelejtette. Azt mondja, szerinte O'Rourke megtanulta a leckét. És megesküdött, hogy anyagilag gondoskodni fog Fleurról és Chantelről. Ha engem kérdezel, szerintem Fanny azért ilyen megbocsátó, mert szereti azt a gazfickót. Más magyarázat nincs erre az örülségre.

Basil hangjában keserűség csengett. Lily tudta, azért ennyire feldúlt, mert féltékeny O'Rourke-ra.

Lily megértette a férfi felindultságát. Két hete talán még nem értette volna, de ma már igen. Az elmúlt két hétben valami új keletű érzékenységre tett szert, mivel a saját szerelmi viszonya Heath-szel fogékonyabbá tette a szerelmesek érzéseire.

- Nagyon sajnálom, hogy Fanny kiszabadította O'Rourke-öt, Basil – mondta nyugodtabb hangon Lily. – De nem hiszem, hogy azért tette, mert szereti.

- Akkor miért? – kérdezte a férfi, mint aki kétségbeesetten vágyik valami magyarázatra.

- Én azt gyanítom, hogy Fanny mindenképpen gondoskodni akar a barátairól. Húszezer font jelentős vagyon. Ha Fleur és Chantel csak egy parányit is takarékoskodik,—ennyi pénz elég lesz egész életükre. Fannynak pedig nem kell tovább aggódnia az ő jólétük miatt. így magára is gondolhat.

- Miért lesz neki jobb attól, ha segít ennek a gazembernek?

Dühösen megrázta a fejét.

- A fenébe mindennel, elegendem van! Ezt nem tudom tovább nézni.

- Mit akarsz tenni, Basil? – kérdezte gyanakvóan Lily.

- Hazamegyek Hampshire-be, amint tehetem. Holnap beadom a felmondásomat a munkahelyemen.

Lily habozott egy hosszú pillanatig.

- Azonnal elhagynád Londont?

- Igen – fakadt ki a férfi. – Nem tudok tovább itt maradni. Ostobaság volna így kínozni magam tovább. Fannyt sosem tudnám megszerezni. Bele kell törődnöm.

- De szereted.

Basil elgyötörten nézett Lilyre.

- Igen, amilyen bolond vagyok. Már évek óta szeretem. Mit gondolsz, miért jöttem utána Londonba? Meg akartam bizonyosodni róla, hogy biztonságban van és boldog. Csak a közelében akartam lenni. De nem vagyok képes más férfiakkal osztozni rajta.

A férfi fájdalmát látva Lily még kedvesebben folytatta.

- Szerintem nem kéne most feladnod, Basil.

- Miért? Mi értelme volna maradnom?

- Azért mert tudom, hogy Fanny rendkívül kedvel téged.

Basil összevont szemöldökkel megrázta a fejét.

- Csak testvéri érzelmeket táplál irántam, ahogy te is. Nem szeret férfiként. És akkor sem jönne hozzám, ha szeretne.

- Basil, higgy nekem. Fanny egyáltalán nem testvéri érzésekkel van irántad. Ebben egészen biztos vagyok.

Basil Lilyre meredt. – Valóban?

- Határozottan. Ő maga mondta nekem a múlt héten. És ez még azelőtt volt, hogy kockáztattad volna az életedet, csakhogy megmentsd őt. Biztos vagyok benne, hogy a hősiességed még jobban meglágyította a szívét.

- Igazán ezt gondolod? – kérdezte a férfi, mint aki nem mer hinni a fülének.

- Igazán – válaszolt a lány – Fanny eddig nem látta ezt a férfias arcodat. De most már tudja, hogy olyan rejtett mélységek vannak benned, amivel kívánnád bármely nő csodálatát.

Ezen Basil elgondolkodott.

- Azt hiszem, valóban van néhány rejtett jó tulajdonságom.

Lily elmosolyodott a férfi meglepett hangján.

- Hát persze. És azt gyanítom, Fanny házassággal kapcsolatos aggályai inkább anyagi természetűek. Úgy véli, nem engedheti meg magának, hogy feleségül menjen hozzád. Nem tudja, miből tudna megélni. De ha nem kell tovább támogatnia a barátait, akkor jelentősen csökkentheti a saját kiadásait. És most visszakapta a megtakarított pénzét, az O'Rourke–kal kötött egyezségnek köszönhetően. Ha tudnál találni olyan állást, amellyel többet keresnél... nos, akkor a házasság már nem volna elképzelhetetlen köztetek.

Amikor látta a férfi szemében megcsillanó törékeny reményt, Lily tovább ütötte a vasat.

- Úgyhogy, látod, ha most elmegy, Basil, sosem derül ki, mi lehetett volna közted és Fanny között. Még egy darabig maradnod kell, függetlenül attól, mennyire fájdalmas is ez neked pillanatnyilag.

Basü lassan bólintott.

- Azt hiszem, igazad lehet.
- Tudom, hogy igazam van – erősítette meg Lily.

Basil mélyen elgondolkodva süppedt bele a székébe. Aztán egyszer csak észrevette az útításkát és a ruhahalmokat, amelyeket Lily kirakott az ágyára.

Összevont szemöldökkel pillantott fel a lányra.

- Mi az ördögért csomagolsz?

A kérdés újra Lily eszébe juttatta a saját problémáit, de igyekezett, hogy ne érződjék túlságosan a levertség a hangjában, amikor megszólalt.

- Reggel visszaköltözöm Chiswickbe. Úgy tervezem, hogy egy darabig Tessnél lakom.

- Elmégy Londonból?

Lily vállat vonva folytatta a ruhái hajtogatását.

–Miért ne? Teljesítettem mindent, amiért idejöttem, sőt még többet is. Elégedetten megyek el.

Ami persze nem volt igaz. Végtelenül boldoggá tette, hogy minden ilyen jól alakult a barátai számára, de ő maga egyáltalán nem volt boldog vagy elégedett. Sőt, szánsalmasan érezte magát.

- Épp most mondtad nekem, hogy ne menjek el – jegyezte meg Basil. – Szerintem meg kellene fogadnod a saját tanácsodat.

Lily nem tudott a szemébe nézni, mivel a gyomra ismét összeszorult a fájdalomtól.

- Teljesen más a kettőnk helyzete.

Basil figyelmesen nézett rá.

–Valóban, Lily? Szerintem pedig sokkal közelebb áll egymáshoz, mint azt valaha is be mernéd vallani.

Lily lerogyott az ágyra. Ez igaz, gondolta. Erősködött, hogy Basilnak Londonban kell maradnia, de neki is. , Nem hagyhatja el Heath–t. Nem képes csak úgy elsétálni.

Ajkába harapva a szőnyeg mintáit bámulta.

Mivel a lány csak hallgatott, Basil sürgető hangon szólalt meg újra:

- Hogyan érzel Lord Claybourne iránt, Lily?

Hogyan érez? Mit is válaszolhatna erre? Az érzései Heath iránt... nagyon bonyolultak. Zavarosak. Erősek. Lehengerlőek. És végül: annyira egyszerűek.

- Gyerünk, én lemeztelenítettem neked a lelkemet.

Erőtlenül bólintott. Basü volt az egyik legrégebbi, legdrágább barátja, és soha nem próbálná becsapni, még akkor sem, ha önmagával ezt tette már jó ideje. Ám saját magának sem tudott többé hazudni.

Szereti Heath-t.

Leírhatatlanul, kétségbeesetten, fájdalmasan szerelmes volt belé.

Valamikor az elmúlt két hét során leomlottak a falak, amelyeket olyan elszántan húzott fel a saját védelmére, így sebezhető lett, és képtelen volt ellenállni a férfi bűverejének.

Beleszeretett elszánt udvarlójába.

A lány arckifejezése mindent elárulhatott Basilnak, mivel a férfi hangja megenyhült.

- Ha szereted, akkor elfogadod végre a házassági ajánlatát?

Lily görcsösen markolta az ágy faragott támláját.

- Sosem gondoltam, hogy valaha férjhez megyek – suttogetta maga elé.

Egy héttel azelőtt még félt volna teljesen átadni magát Heath-nek a háztársaként, félt volna vállalni ezt a megváltoztathatatlan elkötelezettséget, amely haláláig a férfihez kötne.

- Nem minden férfi olyan gazember, mint az apád volt – jegyezte meg csendesen Basil.

Lily felemelte fejét, a férfi együtt érző tekintetét keresve.

Basil megértette az ő legnagyobb félelmét. Ő volt mellette, amikor Lily elrejtőzött az istállóban a szülei csatározása előtt, vagy ördöglovasként száguldozott, hogy mindent elfelejtsen. Ő vigasztalta, miután megfenyegette az apját, hogy megöli, amiért olyan durva volt az anyjához.

- Tudom – válaszolt reszkető hangon.

- Claybourne szelíd ember, nem olyan, mint O'Rourke, még ha ügyesen tuctfa is használni, az öklét.

Ez szintén igaz volt. Heath nem erőszakos. Erős férfi, aki az erejét bölcsen és körültekintően használja, és csak akkor, ha szükséges.

És néha szükség van az erőszakra, gondolta Lily, amint eszébe jutott az az elégedettség, amikor sikerült leütnie O'Rourke-öt, megakadályozva, hogy magával vigye Fannyt. Ugyanezt szeretne volna tenni az apjával is akkor régen, amikor az megverte az anyját...

–Akkor mi aggaszt? – kérdezte Basil. – Claybourne nem olyan ember, aki nőket bántana, és ezt te is tudod.

Valóban tudja, ismerte el Lily. Heath sosem bántaná őt fizikailag. Hiszen annyira gyengéd, szenvedélyes és nagylelkű volt hozzá. Annyira védelmezte. De mi a helyzet az érzelmekkel? Mi lesz, ha hozzámegy feleségül? Akkor mindenestül birtokolni fogja, testestül–lelekestül.

- Te képes vagy kiállni magadért, Lily, bármelyik férfival szemben, jól tudod.

Némi öngúnnal jegyezte meg:

– Nem úgy, mint én. Te nem vagy puhány.

Lily tiltakozni kezdett:

–Basil, te sem vagy puhány. Claybourne–nek igen nagy gyakorlata van a vívásban és az ökölharcban.

Basil vonakodva bólintott.

- Tudom. Angelo vívótermébe jár, meg Gentleman Jackson-hoz öklözni.

- Igen. Neked pedig nem jutott ki az a gondtalan nemesi élet, ami neki. Ezenkívül te majdnem olyan jól lovagolsz, mint ő, és az eszed ugyanolyan jól vág, mint az övé.

Basil örült ennek a megjegyzésnek.

- A tiéd is, Lily. Olyan sok területen vagy egyenlő partnere.

Lily elfordította a tekintetét.

- Ezt nem vitatom.

–Akkor mi tart vissza attól, hogy hozzámenj? Jó férjed lenne.

A lány ezt sem vitatta.

- Félsz, hogy nem viszonozza az érzelmeidet?

Lily nagyot nyelt.

- Igen, félek. Azt mondta, hogy szeret engem, de mi van, ha nem gondolta komolyan? Néha kiderül, hogy a legelvakultabbnak tűnő udvarló is csak tettette a szerelmet. Elfelejtetted már Arabella hamis udvarlóját, Underwood vikomtot?

- Claybourne még csak nem is hasonlítható ahhoz a szánalmas fickóhoz – söpörte le Lily érveit Basil. – És nem hiszem, hogy azt mondta volna, hogy szeret, ha nem úgy van.

Basil kis szünet után megkérdezte.

- Azt akarod, hogy szeressen téged, Lily?

- Jobban, mint bármi mást – válaszolt csendesen a lány.

Korábban azt mondta magának, csak a szenvedély kell neki

Heath-től, de már tudta, a szereimét akarja Annyira, hogy az fáj. Lily olyan erős sóvárgást érzett, hogy kezét a mellére kellett szorítania, hogy enyhítse a fájdalmat. .

Mivel a lány továbbra is hallgatott, Basil felállt, és az ajtóhoz lépett.

- Nos, Lily – mondta, mielőtt kilépett a szobából –, csak te magad győzheted le a félelmeidet. Neked kell eldöntened, hogy

a házasság Claybourne–nel megéri–e a kockázatot.

Azzal magára hagyta a lányt zaklatott gondolataival. Lily mit sem látó szemekkel bámult ki az ablakon.

Elég bátor ahhoz, hogy tökéletesen megbízzon Heath–ben?

Másrészt viszont, létezik igazán más választása? Még ha a házasságuk fájdalommal jár is, a férfi hiánya összehasonlíthatatlanul fájdalmasabb.

Mióta tegnap elváltak, magányosabb, mint eddigi életében bármikor. Annyira hiányzott neki a férfi, hogy az már fáj.

Lily tudta, hogy ebben bizonyosan igaza volt Heath–nek: a vénleányság keserű állapot. Lily nem akart magányos lenni élete hátralévő részében.

Volt még számos egyéb oka is, hogy elfogadja Heath házassági ajánlatát, emlékeztette magát Lily. Amelyek legtöbbjét már megvitatta vele a férfi.

Ha nem házasodnak össze, sosem érheti el azt a meghittsége, amely után vágyakozott. Arra kényszerülnének, hogy az árnyékban bujkáljanak, itt–ott lopva maguknak néhány értékes órát. Sosem lehetne gyermekük, családjuk.

Csak a pusztá szenvedély lehetne köztük. A szenvedély pedig, bármily gyönyörteljes is legyen, nem elég a boldogsághoz. Heath–nek ebben szintén igaza volt.

És ami Lilynek azt a félelmét illeti, hogy rabszolgaként bánnának vele? Amint felötlött benne a gondolat, azonnal el is vetette. Heath feleségeként nem lenne a férfihoz bilincselve. Nem valószínű, hogy a férfi hirtelen utasítgatni kezdi, és mindenben parancsolni akar neki. Nem, ha igazán szereti. Mert akkor a férje lenne, a partnere, a társa, a lelkének másik fele.

És ha Lily igazán szereti őt, ha igazán bízik benne, akkor megszabadul a félelmektől, és vállalja a házasság kockázatát.

Márpedig ő igazán szereti, afelől nem volt semmiféle kétsége.

Heath elérte, hogy olyasmiről álmodozzon, amiről korábban nem is tudta, hogy akarja. Elérte, hogy egy közös jövő után sóvárogon. A férfi mélyen megérintett benne valamit. És elvarázsolta.

Maga életre kelt engem – mondta Heath tegnap maga mellett boldog vagyok és erős, mintha minden nap egy új kaland volna.

És pontosan ugyanígy érzett Lily is.

Úgyhogy a válasz igen, gondolta, és nyugalom szállta meg. Készen áll, hogy vállalja a kockázatot, és feleségül menjen Heath-hez. Kész volt rá, hogy bízzon a férfi szerelmében.

A kandallópárkányon álló órára pillantott, azon törve a fejét, vajon hol találhatná meg a férfit. Most azonnal el akarta mondani neki, hogy meggondolta magát.

Lily úgy sejtette, egy kicsit majd meg kell alázkodnia, hogy kiengesztelje Heath-t. Emlékezett rá, mennyire rideg és távoli volt a férfi, amikor legutóbb elvált tőle. De majd megérteti vele, mennyire bánja, hogy ilyen sokáig tartott, amíg észhez tért és felismerte, mit súg a szíve...

- Lily ? – zavarta meg Chantel reszkető hangja a gondolatait.

Amint felpillantott, látta, hogy Chantel észrevétlenül belépett a szobájába. A nő arca sápadt volt, és a melléhez szorított valamit.

Az újság az, gondolta Lily szórakozottan.

- Mi az? – kérdezte, amint hirtelen elfogta az aggodás.

–Ezt látnod kell...

Chantel átvágott a szobán, és egyetlen szó nélkül Lily kezébe nyomta az újságot. A **The Star** esti kiadása volt az, a társasági rovatnál kinyitva.

- Ott – mondta rekedten Chantel, ujjával egy hírre mutatva a lap közepén.

Claybourne márki, olvasta Lily, örömmel jelenti be

eljegyzését Lady Eleanor Pierce–szel, aki Lord Danvers húga és Beldon bárónő unokahúga. Az esküvő a jövő hónapban lesz a családi birtokon... Az újság kiesett Lily ujjai közül, és minden vér kifutott az arcából. Zihálva lélegzett, amint hiába próbálta meggyőzni magát, hogy ez csak valami tévedés lehet. Az lehetetlen, hogy Heath házasságra kíván lépni Lady Eleanorral, még ha az áll is itt, fehéren–feketén...

- Nem értem – szólalt meg Chantel panaszosan. – Én azt hittem, Lord Claybourne téged akar feleségül venni, Lily.

- Én is – suttogta rekedten Lily.

- Megnyerte a játszmát. Joga volt udvarolni neked. Akkor miért jegyzett el valaki mást?

Lily tudta a választ. Mert ő oly sokszor visszautasította. És most megfizet érte. Heath úgy döntött, hogy többé nem akajja feleségül venni őt.

Jeges rémület áradt szét Lilyben. Heath úgy döntött, hogy inkább Marcus húgát veszi el inkább.

Nem túl régen kérhette meg Lady Eleanort.

Lily szájához szorította reszkető kezét, hogy elfojtsa fájdalmas sikolyát. Nem hibáztathatott mást önmagán kívül, azt tudta. Számtalanszor utasította el Heath házassági ajánlatát, míg a férfi végül belenyugodott, hogy Lily komolyan gondolja, amit mondott.

Teljesen felhagyott az udvarlással, ahogy előzőleg figyelmeztette is rá.

A lány behunyta a szemét, amint tudatosult benne, mit tett. Kéznyújtásnyira volt tőle egy boldog élet ígérete, ő pedig eldobta.

Hogy fog élni Heath nélkül? Hogy fogja elviselni?

Fájdalmasan elszorult a szíve.

- Tudod, mi a legironikusabb? – suttogta szinte magának. –

Mire végül megértettem a szívem vágyát, már késő.

Annyira ragaszkodott hozzá, hogy ne bízzon a férfiban, ne nyissa meg előtte a szívét, hogy végül elveszítette. Drága isteném...

Lily határozottan megrázta a fejét. Nem veszítheti el! Nem mond le Heath-ről harc nélkül.

Felpattant, melléhez szorítva az újságot.

- Hová még? – kiáltott utána Chantel.

- Megkeresem Lord Claybourne-t – válaszolt hevesen Lily. – Nem fogja elvenni Lady Eleanort! Engem fog elvenni!

*Ő az én szívem vágya. Végre tudom
Lily Fannynak*

Heath Belford Streeten álló házáig a kétségbeesés hajtotta előre Lilyt. Amikor pedig odaért, csak fokozódott benne ez az érzés. Egy kacér női hintó állt az épület előtt, a két gyönyörű szürke gyeplőjét libériás inas tartotta. Lily eltűnődött, vajon a szép hintó Heath új jegyese, Lady Eleanor tulajdona-e. Elszántan felment a lépcsőn, és keményen megrázta a kopogtatót.

A komornyik megismerte, és kérdezősködés nélkül beengedte. Ám Lily gyomra fájdalmasan elszorult, amikor az inas nem odavezette, ahová korábban, hanem egy olyan helyiségbe, amely nyilvánvalóan a gazdája dolgozószobája volt.

Ott volt Lady Eleanor, egy fényűző bőrkanapén elnyúlva olvasott, kényelmesen maga alá húzott lábakkal, mintha ő volna a ház úrnője. Lily csüggedten megállt a küszöbön, és egy pillanatra megfordult a fejében, talán jobb volna, ha sarkon fordulna és elmenekülne, mielőtt még észrevennék. Ám közben az inas már bejelentette, így nem volt más választása, kénytelen volt belépni a szobába.

Heath egy jókora asztalnál ült, és út valamit. Amikor Lily belépett, felemelte a fejét, és egy hosszú pillanatig figyelmesen nézte a nőt. Lily semmit sem tudott kiolvasni az arcából, éppen olyan megfelfejthetetlen volt az arckifejezése, mint az előző napon. Lily szíve még jobban elszorult.

Alig hallotta, amint Lady Eleanor kedvesen megszólal:

– Miss Loring, mennyire örülök, hogy újra látom.

Hiába igyekeztén visszanyerni az önuralmát, Lily elmormolt

egy udvarias választ, és meghajolt. Ám rögtön ezután Heath felé fordult.

- Válthatnánk négy szemközt pár szót, uram?

A férfi megvonta széles vállát.

– Miért négy szemközt? Nem hinném, hogy olyasmit akar mondani nekem, amit Eleanor nem hallhat.

Lily fájdalmas csalódottsággal nézett rá.

- Olvastam az eljegyzésükről – szólalt meg végül.

Legnagyobb meglepetésére Lady Eleanor felelt neki:

- Ha jól értem, valami kifogása van az eljegyzésünk ellen, Miss Loring.

- Igen. Úgy van.

Szembefordulva a hollóhajú szépséggel, Lily ökölbé szorította a kezét.

- Ő nem lehet a magáé, Lady Eleanor. Heath már foglalt.

Eleanor felvonta a szemöldökét.

- Maga igényt tart az én drága Heath-emre?

- Igen – válaszolt Lily hevesen.

Lady Eleanor arcán elégedett mosoly jelent meg, ami meglepte Lilyt.

- Megmondtam – piUantott Eleanor Heath-re. – Tartozik nekem azzal a csodálatos gesztenyebarna csődörrel.

A férfi kurtán bólintott.

- Amit csak kíván, maga kis boszorka – válaszolta, de egy pillanatra sem vette le a tekintetét Lilyről. – És most, ha nem haragszik...

Eleanor felkacagott a kevésbé leplezett kitéssékelésen.

- Rendben van, jól tudom, mikor vagyok felesleges. Most kettesben hagyom magukat, hogy elrendezzék a közös ügyeiket.

' Azzal Eleanor felállt, fogta a könyvét, a pelerinjét meg a re-tiküljét, és egyetlen hang nélkül elindult az ajtó felé. Ám amikor

Lily mellé ért, meleg, barátságos mosollyal nézett rá, és azt mormolta:

- Sok szerencsét – mintha komolyan gondolta volna.

Lily értetlenül fordult Heath felé. A férfi felállt, de nem jött elő az íróasztala mögül. A lány tett felé egy lépést. A szíve majd kiugrott a helyéből, a térde szinte összecsuklott alatta, a gyomrát pedig mintha hatalmas kéz fogta volna marokra.

- Hogyan értette, amikor azt mondta magának: „Én megmondtam”? – kérdezte reszkető hangon.

- Nem érdekes. Miért jött ide, Lily?

A férfi hangja nem volt túl bátorító. A nő egy hosszú pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

- Hogy véget vessek az eljegyzésüknek. Nem veheti el Lady Eleanort.

- Miért nem?

- Mert én akarok a maga felesége lenni.

Heath hallgatása végtelennek tetszett.

- Valóban? És mitől gondolta meg magát? Nekem úgy rémük, számtalan alkalommal megkértem a kezét, és maga mindig elutasított.

- Tudom.

Lily nagyot nyelt. – De rájöttem, hogy... szeretem magát, Heath.

A férfi arckifejezése nem változott, csak a pillantása lett élesebb. – Nem tudom, hogy a szerelme elég lesz–e, Lily.

- Nem lenne elég? – ismételte meg a nő remegő hangon.

- Megmondtam már, bíznia is kell bennem.

- Bízom magában, Heath. Tudom, nem volt igazam, amikor féltem magától. Maga sosem bántana szándékosan engem.

A férfi arckifejezése kissé megenyhült.

- Milyen öröm, hogy végre megértette.

Lily bólintott.

- Bolond voltam, tudom. Magának volt igaza Ami kettőnk között van, az különleges és ritka dolog. Ilyesmi csak egyszer adódik az életben. Nem dobhatom el csupán félelemből.

- Az valóban bolondság lenne magától.

–Igen. Tegnap...

Pár pillanatig habozott, aztán folytatta.

- Tegnap azt mondta, szeret engem. Szeret annyira, hogy ajon nekem egy második esélyt?

A szíve nagyot dobbant, ahogy meglátta a férfi ellágyuló tekintetét, bár Heath nem adott neki egyenes választ.

- Bájos, amikor ilyen izgatott, drágám.

Félelem és remény keveredett Lily szívében, amikor válaszolt:

- Nem vagyok izgatott. Halálra vagyok rémülve, hogy esetleg elkéstem.

- Szóval ez most házassági ajánlat? – kérdezte Heath, amint előlépett az íróasztala mögül, és megállt a lány előtt.

–Igen.

Heath gondterhelten szorította össze az ajkát.

- Montja ki rendesen, Lily. Én igazán elégszer megkértem már. Most magán a sor.

Gyengéden nézett a lányra, tekintetében némi huncutság csillant. Élvezi a bűnbánatát, hasított Lilybe a felismerés. Ám megérdemli a férfi, hogy őszintén bocsánatot kérjen tőle.

- Ragaszkodik hozzá, hogy fél térdre ereszkedjek?

- Nem, anélkül is megteszi.

- Elvenne engem feleségül, Heath?

- Monctfa meg, miért tenném.

- Mert én szívemből szeretem, és nem akarok maga nélkül élni.

A férfi továbbra is fontolgatva méregette.

- Azt hittem, megátalkodottan meg akarja őrizni a nagyra értékelt függetlenségét.

- Úgy is volt. De nem érdemes függetlennek maradnom, ha közben nyomorultul érzem magam. És maga nélkül úgy volna. Az életem üres lenne, ha elveszíteném magát.

A nő elszántan nézett a férfi szemébe.

- A felesége akarok lenni, Heath. Magával akarom eltölteni az egész életemet.

Kurtán biccentett a férfi, mint aki végre elégedett.

- Akkor elfogadom az ajánlatát.

A megkönnyebbülés hatalmas hulláma áradt el Lilyben, amitől csaknem megszédült. Főleg, amikor Heath odalépett hozzá és föléje hajolt, hogy megcsókolja. Heath ajka hihetetlenül gyengéden érintette Lily ajkát. Ismerős volt az íze, és csodás – ám a férfi váratlanul hátralepett, mielőtt még Lily felemelhette volna a karját, hogy a vállára tegye.

Heath sarkon fordult, és az íróasztalhoz ment. Felemelt egy iratot, amelyet Lily felé nyújtott. A lány kíváncsian közelebb lépett, és a kezébe véve olvasni kezdte a dokumentumot.

Házassági engedély volt, Heath nevére kiállítva, amelyben leendő araként Lily neve állt.

Lily meglepetten pillantott fel.

- Nem értem. Azt hittem, Lady Eleanort jegyezte el.

Heath ártatlan tekintettel nézett rá.

- Mert azt akartam, hogy azt higgye. De az a bejelentés, amit látott, nem volt igaz.

–Nem?

- Nem bizony. És maguk kapták az egyetlen ilyen példányt. A **The Star** tulajdonosa jó barátom, és rávettem, hogy nyomtasson ki egyetlen példányt, amelyben hírül adják az eljegyzésemet Eleanorral. Tudom, hogy a kurtizán barátnői

mennyire szívesen olvassák a társasági pletykákat a lapokban, úgyhogy biztos voltam benne, hogy megtalálják ezt a hírt is, és beszámolnak róla magának.

Lily hitetlenül meredt Heath-re egy hosszú pillanatig, aztán a házassági engedélyt az asztalra hajtotta. Csípőre rakta a kezét, és bosszúsán összehúzta a szemét.

–Maga csellel vett rá, hogy azt higgyem, Lady Eleanort akarja feleségül venni? Micsoda alávaló, csalárd, alattomos egy dolog! – prüszkölte dühösen. – Halálra rémített!

Heath mosolygó tekintetében nem látszott bűnbánat.

–Akkor kvittek vagyunk, szerelmem. Maga is halálra rémített engem, amikor megesküdt, hogy sosem lesz a feleségem.

- Ezért aztán úgy tett, mintha valaki mást venne el?

- Azt reméltem, ezzel kiugrasztom a nyulat a bokorból. Ha van bánni is, ami józan belátásra bírhatta, hát az a féltékenység. És Eleanor volt szíves összejátszani velem.

Lily mutatóujjával keményen megbökte a férfi mellkasát.

- Maga egy hitvány gazember, Heath Griffin!

Heath védekezve elkapta a csuklóját, és eltartotta magától a kezét. Perzselő, kihívó tekintettel nézett a szemébe.

- Nem sok választást hagyott nekem, maga megátalkodott kis bajkeverő. Mi mást tehettem volna? Nem kényszeríthettem, Lily, hogy elfogadjon férjének. Szabadon kellett döntenie.

A lány ujját ajkához szorította, és könnyedén megcsókolta.

- De sosem szándékoztam lemondani magáról. Alihoz túlságosan is szeretem.

Lily bosszúsága eltűnt a férfi gyengéd hangjától, meleg pillantásától. Hirtelen ismét tudott lélegezni. Mégsem veszítette el Heath-t. A férfi szereti, és hajlandó megbocsátani a makacsságát.

- Akkor is egy gazember – ismételte meg, habár nem tudott

elfojtani egy mosolyt.

A férfi ismerős, elbűvölő mosolyával viszonzta.

- Lehet, de ez is azt bizonyítja, mennyire szeretem. Hát vállaltam volna ezt a sok fáradságot, ha nem így van?

- Gondolom, nem – válaszolt Lily zsémbesen. – Úgyhogy kénytelen leszek megbocsátani.

A férfi megérintette Lily arcát, hüvelykujjával végigsimított az arccsontján, és a szemébe nézve megkérdezte:

- Szóval hozzám jön feleségül?

A lány torka elszorult, ahogy a férfi szemébe pillantva végtelen szerelmet látott az aranyszínű tekintet mélyén.

- Igen, Heath. A felesége leszek, még hozzá örömmel.

- Hála az égnek. Már kezdtem elveszíteni a reményt.

Karjával átölelte, magához vonta, és a feje búbjára hajtotta az arcát.

- Nem tudnék maga nélkül éli, Lily. Soha többé nem lehetnék egyedül boldog, most, hogy már tudom, mit jelent a boldogság.

Halkan felnevetett.

- Azt hittem, tökéletesen boldog vagyok, amíg nem ismertem meg magát. Egészen addig fogalmam sem volt, mennyi minden hiányzik az életemből. Már nem vagyok ugyanaz az ember, mióta megcsókoltam ott, azon a szénapadláson.

Lily ugyanígy érzett Heath-szel kapcsolatban. A férfi betöltött minden űrt a szívében és az életében. Nekisimult a férfi erős testének, örömmel ölelve át. Boldoggá tette a tudat, hogy immár összetartoznak mindörökké.

- Őszintén örülök, hogy nem mondott le rólam.

Hallotta a derűt Heath hangjában, amint azt válaszolta:

- Mostanra már tudhatná, hogy én ugyanolyan makacs vagyok, mint maga. Ezért illünk össze olyan jól.

Kis szünet után hozzátette.

- De maga megváltoztatott – előnyömre, azt hiszem.

- Ezt hogy érti?

–Maga miatt kénytelen voltam szembenézni néhány kellemetlen igazsággal önmagamról. És ami még fontosabb, rájöttem, ha el akarom nyerni a szerelmét, méltónak kell válnom rá.

Lily még mmdig nem értette. Hátrahúzódott, és kutatóan nézett a férfi arcába.

Heath szokatlanul komoly arcot vágott.

- Tudja, én mindig mindent könnyen kaptam. Sosem kellett megdolgoznom azért, amit akartam. És aztán találkoztam magával. Maga volt az egyetlen, akire hiába vágytam, nem kaphattam meg egyc.sapásra. Rendkívüli erőfeszítembe került már az is, hogy a közelében lehessenek.

Szinte ünnepélyes hangon folytatta. – Aztán jobban megismertem magát, Lily, és láttam az elhivatottságát. Láttam, milyen szenvedélyesen akar segíteni a barátain. Ettől alázatosabb lettem, angyalom. Addig az élet valamiféle játék volt nekem. Nem sokat törődtem másokkal, a szolgálkkal, akiket alkalmazok, a fiatal lányokkal, akik prostitúcióra kényszerülnek. De a maga hatására rájöttem, hogy az élet több mint egy játszma. És hogy én a vagyonommal és a befolyással többet tehetek, hogy a nálam kevésbé szerencsések ügyét segítsem.

- Már így is rengeteget segített – válaszolt komolyan Lily. – Maga tette lehetővé Peg és Betty új életét.

- Ennyi nem elég. De a jövőben jobban igyekszem majd, hogy a gazdagságomat egy jó ügy szolgálatába állítsam. Már adakoztam Tess Blanchard némely jótékony célú kezdeményezése számára. És segíteni akarok magának egy otthont alapítani a nyomorgó nőknek, hogy ne kelljen a testüket áruba bocsátaniuk a megélhetésért.

–Ó, Heath...

Lily érezte, hogy ellágyul a szíve, bár megdöbbenett, hogy ilyen változást okozhatott a férfi életszemléletében.

- Nem kellett volna miattam ennyi mindent tennie.

–De igen. Jó férje akarok lenni, Lily. Osztozni akarok a célkitűzéseiben.

A nő boldogan válaszolta.

- Maga lesz a legjobb férj, akit egy nő csak kívánhat.

Csipkelődő mosollyal tette hozzá, átölelve a férfi nyakát.

- Tudom, hogy maga nem az a kicsapongó alak, mint a nemesek közül sokan.

A férfi felnevetett.

- Megtisztel, hogy így gondolja.

- És egyetérték abban, hogy maga az ideális párom. Maga bátor, rettenthetetlen és vakmerő. Nagyra értékelem ezeket a tulajdonságokat egy férfin – és ragaszkodom hozzá, hogy meglegyenek a férjemben.

- Akkor szerencsém van.

Lily hirtelen megrázta a fejét.

–Nem, Heath, én vagyok szerencsés. Nem tudom, megérdemlem-e magát, de nagyon szeretem, és megteszek mindent, hogy jó felesége legyek.

- Erről majd magam fogok gondoskodni, drágaságom.

Lily látta a csintalan fényekből a szemében, hogy a férfi csak ugratja, ahogy meg is bizonyosodhatott róla, mikor a férfi gyengéden rámosolyogva kijelentette:

- Szeretem, Lily. Mindig is szeretni fogom.

Lily felvont szemöldökkel kérdezte:

- És ha maga rám unna?

- Ahhoz egymillió év is kevés lenne.

És mintha csak bizonyítaná akarná, Heath két keze közé

fogta a nő arcát, és gyengéden megcsókolta.

Gyönyörteljesen felsóhajtva Lily hevesen viszonzta a csókját. Az érzékei sóvárogtak a férfi után, olyan hosszú idő telt már el, amióta Heath utódára csókolt vagy érintette volna. A márki heves szenvedélye Lily utolsó kételyeit is elűzte, és forró vágyat lobbantott a nőben...

Csalódottan vette tudomásul, hogy Heath hirtelen elhúzódot tőle, és lefejtette karját a nyakáról.

- Ne siessünk ennyire, szerelmem. Meg kell állapodnunk bizonyos ügyekben, mielőtt elmerülnénk a gyönyörben.

- Miféle ügyekben?

- Például, hogy mikor fogunk összeházasodni.

Lily összevont szemöldökkel hagyta, hogy Heath a kanapéhoz vezesse.

- Nekem nem sokat számít a dátum – jelentette ki, amint a férfi átölelte a vállát.

- De nekem nagyon is. Meg akarom tartani a ceremóniát, amint lehetséges, még ezen a héten, mielőtt meggondolná magát.

A lány mosolyogva pillantott fel rá.

- Megígérem, nem fogom meggondolni magam.

- Nem kockáztatok semmit. Olyan nagy esküvőt szeretne, mint a nővérei?

- Isten őrizz – válaszolt Lily tettetett borzongással. – Sokkal jobban szeretném megspórolni a költséget, és hozzátenni a pénzt az új nőotthonunk alaptőkéjéhez. Ugyanez vonatkozik az esküvői ajándékokra is. Nem kell olyan fényűző ajándékot adnia nekem, mint az a hajó.

–Rendben van, nincs több fényűző ajándék. Feltéve, hogy elfogadja a Zephyrt mint szerelmem zálogát.

A lány huncut mosollyal felelte:

- Azt hiszem, rá tudna beszélni. Nem vagyok annyira makacs, hogy visszautasítsam a legcsábítóbb ajánlatát, és körbevitör lázzam magával a földet. Valaha egy izgalmas és kalandos életről álmodtam, de erről hajlandó lettem volna lemondani, amikor rátaláltam a küldetésemre.

– Szerencsére gazdag márkinőként egyikről sem kell lemondania.

– Igen – válaszolt nevetve Lily –, mindkettőt megvalósíthatom.

- És ha bármikor úgy érzi, arra van szüksége, hogy elmeneküljön a házasság kötöttségeitől, rendelkezésére áll majd a hajó. Elhagyhat engem, amikor csak akar, bármilyen ürüggyel.

Lily nevetős arca kissé elkomolyodott, amint végre megértette Heath ajándékának a jelentőségét.

- Szóval ezért adta nekem a hajót – szólalt meg elgondolkodva. – Nem azért, hogy pontokat szerezzen vele a játszmánkban, hanem hogy elmenekülhessek, ha akarok. Hogy érezzem, bármikor elmehetek, úgyhogy vállalhatom a kockázatot, hogy feleségül menjek magához.

- Igen, drágám – válaszolta Heath.

Lily félrehajtott fejjel figyelmesen szemlélte a férfit.

- Kétlem, hogy valaha is el akarnék menekülni magától, drága Heath. És nem akarnék sehová sem elhajózni maga nélkül. De azért köszönöm.

– Nagyon szívesen. Most pedig... – váltott témát a férfi – hová szeretne először menni? Én azt javaslom, utazzunk nászútra a Földközi–tengerre. Meglátogathatjuk az édesanyját Bretagne–ban, ha szeretné.

- Ó, Heath, nagyon szeretném. Mindig is szerettem volna látni Franciaországot. És Itáliát és Spanyolországot...

- Amit csak az én szépséges arám óhajt – válaszolt lovagiasan

a márki.

A nő fölé hajolt, és hosszasan megcsókolta. Lily felsóhajtott az örömtől, amelyet ez a gyengéd gesztus kiváltott benne.

- Akkor megegyeztünk? – kérdezte Heath kicsit később. – Házasodjunk össze már szombaton. Az esküvőt a Zephyr fedélzetén tarthatjuk, oda hozunk egy papot, aki összead minket.

- A szombat megfelelne. Elég időnk lesz, hogy visszahívjuk Roslynt és Ardent az ő nászútjukról. Nem hiszem, hogy bármi kifogásuk lenne, hiszen csak a jövő héten szándékoztak tovább menni Kentből. Azt akarom, hogy a nővéreim jelen legyenek az esküvőmön, Heath. Meg Winifred és Tess. És persze Fanny. Meg Fleur és Chantel.

- Természetesen, hiszen nekik nagy szerepük volt abban, hogy végre egybekelhetünk. És szeretném, ha ott lenne Eleanor is.

Lily kutatóan nézett a szemébe.

- Amennyiben hajlandó teljesen lemondani önről, szívesen látom.

Heath szép szája huncut mosolyra húzódott.

- Sosem szándékoztam őt feleségül venni. Nincs rá oka, hogy féltékeny legyen, habár be kell vallanom, nagyon hízelgőnek érzem. Szerintem jó barátnők lehetnének Eleanorral, ha esélyt adna neki.

- Most már nagyon kedvelem Lady Eleanort, de kész lettem volna átgazolni rajta, amikor még azt képzeltem, hogy ő akarja elfoglalni a helyemet.

- Soha senki nem tudná elfoglalni a maga helyét nálam, elbűvölő amazonom.

- Akkor jó – jelentette ki Lily határozottan. – Mivel eszem ágában sincs osztozni magán.

Heath kérdően nézett rá.

- Remélem, nekem sincs okom, hogy féltékeny legyek a báráljára, Eddowesra?

- Basilra? – Lily majdnem felkacagott. – A legkevésbé sem, Basil olyan nekem, mintha a bátyám lenne. Különben is, fülig szerelmes Fannyba.

- Sejtettem valami ilyesmit, amikor hagyta, hogy többször is elagyabugyálják, csakhogy megmenthesse.

- Őszintén remélem, hogy sikerül megoldaniuk a problémáikat, és boldogok lesznek majd egymással – mondta halkán Lily.

- Valóban? – kérdezte Heath nevetős hangon. – Könyörgöm, nyugtasson meg, nem szándékozik maga is a házasságszerzőt játszani, angyalom.

Lily érezte, hogy elpúul. – Most már legalább megértem Winifredet, hogy olyan lelkesen össze akar hozni párokat.

Heath felnevetett.

- Az az érzésem, maga épp annyira megváltozott, mint én.

–Még jobban.

Ábrándos sóhajjal Lily a férfi vállára hajtotta a fejét. A szerelem megváltoztatta, és úgy érezte, az előnyére. A szívét védelmező jégpáncél elolvadt Heath kitartó udvarlása következtében. A férfi addig bontogatta a falakat, amelyekkel körülvette magát, míg végül kénytelen volt megadni magát.

Most pedig olyan hatalmas szerelmet érzett a férfi iránt, amelyet korábban elképzelni sem tudott.

Nincs még egy olyan szerencsés ember, mint ő, gondolta Lily, ajkát kínálva a férfinak. Az övé egy csodálatos férfi szerelme, és egy nagyszerű közös jövő ígérete.

Heath némán ráhajolt az ajkára, és a lelkéig hatolva, forrón megcsókolta. A csókja heves vágyat ébresztett a lányban,

amelybe szinte beleszédült.

Ám amikor vakon felnyúlt, hogy kioldja Heath nyaksálját, a férfi megállította a kezét.

- Mit csinál, drágám?

- Szeretkezni akarok magával – válaszolt rekedt hangon a lány. – Úgy gondoltam, adok magának egy esküvői ajándékot. Magamat.

Heath eltartotta magától Lily kezét.

- Ez olyan ajándék, amelyet mindig nagyra értékelek majd, de addig nem fogadom el, amíg visszavonhatatlanul házasok nem vagyunk.

–Heath... – kezdte a lány türelmetlenül és egyben kérlelő hangon.

- Én éppen olyan türelmetlen vagyok, mint maga, de addig nem engedem, hogy elcsábítson, amíg nem a feleségem.

- Nekem tökéletesen megfelel, ha maga csábít el engem.

- Szombatig csókokkal kell beérnie.

- Csak csókokkal?

Lily csalódott, durcás arcot vágott.

- Tudja, hogy ez kínszenvedés lesz, ha a nászéjszakánkig kell várnom. – A mogyorószínű szemben huncut fény villant.

– Megéri várni, azt megígérhetem.

- Valóban? – A lány ingerlően végighúzta az ujját a férfi ajkán, ám Heath nem adta be a derekát.

–Minden éjszakánk olyan lesz, mint egy nászéjszaka amíg csak élünk. –bizonygatta a férfi.

–Akkor jó– engedett végül a lány. –De számítson rá, hogy szaván fogom.

–Ebben biztos vagyok, szerelmem. De addig is– tette hozzá és felnyúlt, hogy kihúzza a lány hajából a csatokat– lássuk mennyire találékonyak lehetünk csak csókokkal.

A férfi varázslatos mosolyától hevesebben vert Lily szive. Amikor Heath újra ráhajolt az ajkára, nevetve vágygal telve adta át magát a férfi becéző ajkának.

Epilógus

Igazad volt drága Fannym, valóban akkor lelem meg a boldogságom, ha feleségül megyek Lord Claybourne-hoz.

Egy egész életre való boldogság vár rám a legcsodálatosabb férfi oldalán. Mire vágyhatnék még?

Lily Fannynak

Végtelenül örülök a boldogságodnak drága Lilym. ha az új könyvem sikeres lesz a bevétele elegendő lehet hogy magam is boldogságot leljek egy házasságban. Ki tudja?

Lehet, hogy regényeket kellene írnom, s írásból élnem ezután. Abból ahogyan Te és a nővéreid igaz szerelemre leltetek nagyszerű történetek születhetnének.

Fanny Lilynek

London, 1817. Augusztus

Zephyr kabinjában Heath büszkén és szeretettel nézte Lilyt, aki immár három órája a felesége volt. A nő rendkívül boldognak tűnt családjá és barátai körében; hatalmas sötét szeme izgatottan és vidáman ragyogott. Mennyire szereti ezt a ragyogó szempárt, gondolta Heath. Mennyire szeretné megcsókolni azt a buja száját... Ám türelmetlensége ellenére meg kellett várnia, amíg a vendégek valamennyien elhagyták a hajót, mielőtt a menyasszonyát csak magának követelhetne volna. És pillanatnyilag még semmi jelét nem adták, hogy távozni óhajtanának. Buzgón itták a pezsgőt, tósztokat mondtak és vidám történeteket meséltek egymásnak az új házasokról.

Szinte sosem szűnt a kacagás, mivel a vendégek szűk köre intimtást kölcsönzött az összejövetelnek. Maga ez esküvői ceremónia nagyon egyszerű volt, Drew pár nappal korábban

tartott, fényűző társasági esküvőjével összehasonlítva. Az utána következő ünnepség pedig – a fedélzeten felszolgált ebéd – meglehetősen szerény, nem is emlékeztetett a hatalmas reggelire és a bálra Danvers Hallban, Marcus esküvőjét követően, amelyet a chiswicki falusi templomban tartottak két hónapja.

Ám Lily szerint tökéletes volt minden. Ugyanaz a chiswicki lelkész adta össze őket, aki Marcust és Arabellát. A Temzén és a rakpart mentén lehorgonyzott rengeteg hajót szemlélve a lány még nagyobb örömmel várta a nászútjukat, amely a következő héten kezdődik majd.

Heath nagy mulatságára, újdonsült felesége kizárólag fél pohár pezsgőt volt hajlandó elfogyasztani, kijelentve, hogy nem óhajtja megismételni azt a szégyellnivaló viselkedését ott a pajta szénapadlásán, ahol először csókolták meg egymást. Lily elhatározta, hogy óvatos lesz, és nem hajlandó némely vendégek botrányos példáját követni.

Fleur és Chantel nagy örömmel vettek részt az ünnepségben, Fanny és Basil társaságában. Az idősebb kurtizánok hosszasan ünnepelték a sikerüket, hogy összehozták az iQú párt, míg Lady Freemantle ugyancsak magának követelte az érdemet.

Őlédisége rendkívül elégedettnek látszott önmagával, amint érces hangján harsogta Lilynek:

- Tudod, hogy mindig csak azt akartam, boldog légy, Lily.
- Tudom, Winifred – válaszolt a lány, szeretettel átölelve a barátnőjét. – Ezért bocsátom meg neked a bosszantó házasságszerző mesterkedéseidet
- Hm – válaszolta Winifred fennhéjázóan. – Nem kérek bocsánatot a mesterkedéseim miatt, ijjú hölgy. Ha én nem bíztatom Lord Claybourne-t, hogy utánad menjen Hampshire-be, amikor tévesen azt hittem, hogy ott rejtőzöl, akkor most nem valószínű, hogy házások lennétek. Olyan megátalkodottan

ellene voltál a házasság rabságának, hogy kénytelen volt drasztikus lépéseket tenni, hogy végül meggyőzőn.

- Bevallom – válaszolt nevetve Lily –, hogy nagyot tévedtem, amikor a házasságot börtönnek véltem.

A barátnője feje fölött Heath-t kereste a tekintetével. Araikor találkozott a tekintetük ragyogó, szívet melengető mosolyt küldött felé.

Heath elbűvölve bámult vissza rá. Az a mosoly a szívéig hatolt. És amint összekapcsolódott a pillantásuk, olyan gyengédség áradt el benne, hogy megremegett a térde.

Éppen akkor lépett oda hozzá Marcus és Drew.

- Szóval most már te is közénk tartozol – szólalt meg vontatott hangon Marcus, hátba veregetve Heath-t.

- Ha jól emlékszem, nem egészen három hónappal ezelőtt még kijelentetted, hogy a házasság zabiája túlságosan korlátozná a szabadságodat.

Heath felnevetett.

- Igazad volt, öregem. Csak a megfelelő nőt kellett megtalálnom.

- Mindhárman megtanultuk ezt a leckét – tette hozzá fanyar humorral Drew, amelyben nyoma sem volt korábbi cinizmusának. – Bár az nagyon figyelemreméltó, hogy amikor megtaláltuk az ideális párunkat, kiderült, hogy nővérek.

Amint a három nemes megfordult, hogy megcsodálják a gyönyörű Loring nővéreket, Heath tudta, hogy a barátai érzései saját hölgyük iránt nagyon hasonlóak ahhoz, amit ő érez Lily iránt.

- Bár nekem meg kellett dolgoznom az én menyasszonyomért – emlékeztette őket Heath. – Pokoli nehéz volt meggyőzőnöm Lilyt, hogy egyáltalán fogadja az udvarlásomat.

- Akkor rendkívül nagy szerencse volt – vágott közbe

Eleanor a bátyja mellé lépve hogy nem adta fel, Heath. Maga és Lily tökéletesen összeillő pár.

Heath mosolygva hajolt meg Eleanor előtt.

–Magának is köszönettel tartozom, amiért segített Lilyt észhez téríteni, amikor úgy tett, mintha a jegyesem lenne.

Marcus csipkelődve kérdezte, testvéri szeretettel átölelve Eleanor vállát:

- Hányadik eljegyzésed is volt ez, Nell? A harmadik?

A lány elmosolyodott.

- Azt hiszem, jöllehet ez csupán kitaláció volt, és csak pár óra hosszat tartott.

Marcus Heath–hez fordult,

- Remélem, diszkrét voltál, amikor kinyomtattad azt a hamis eljegyzési hírt?

- Ne aggódj. A kiadó és a nyomdász is titoktartást fogadott, és mindkettőjüknek jól megkentem a markát,

- Akkor jó – válaszolt Marcus. – Ha bármi kiszivároghat arról, hogy Eleanor már megint felbontotta az eljegyzését, azt gondolnák róla, hogy teljesen megbízhatatlan, és ez csak rontana az esélyein, hogy valaha is férjhez menjen. Márpedig, ellentétben Lilyvel, ő nem óhajtja vénlányként leélni az életét. Nem igaz, húgocskám?

Eleanor vidáman bólintott.

- De igen, drága bátyám. Én is nagyon szeretnék igaz szerelemre lelni, mint te, mag Drew és Heath. Még nem adtam fel a reményt. Hamarosan megjelenik Miss Irwing könyve, amely állítólag tanácsot ad ifjú hölgyeknek, hogyan fogjanak férjet maguknak. Talán az majd segít nekem megtalálni az igazit.

Lady Freemantle meghallotta a megjegyzést, és odaszólt neki:

–Ha segítségre van szüksége, Lady Eleanor, én vagyok a megfelelő ember.

- Köszönöm, asszonyom – válaszolt mosolyogva Eleanor. – Észben tartom a kedves ajánlatát.

Ekkor Fanny is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Lady Eleanor, nagyon örülnék neki, ha már most elolvasná a könyvemet. Ha hasznosnak találja a tanácsaimat, talán ajánlhatná a barátnőinek, hogy ők is vegyék meg.

–A legnagyobb örömmel elolvasom, és ajánlom másoknak is, Miss Irwing.

–Köszönöm. Azt remélem, elég bevételt hoz majd, hogy ezentúl kizárólag írással foglalkozhassak.

Amint Fanny Basilra nézett, akinek az arca még mindig kékHzöld volt az elszenvedett verésektől, a gyengéd pillantás, amelyet váltottak, igazolta Lily gyanúját, hogy együtt tervezik a jövőjüket. Heath megígérte Lilynek, hogy megteszi, amit lehet, hogy segítse az ügyüket, és segít jövedelmezőbb állást találni Basilnak. Ez idáig három lehetőséget is kigondolt már.

Basil pedig már úgy nézett ki, mint egy nemesember titkára. Az idős kurtizánok goncyaikba vették azzal a szándékkal, hogy divatos úriembert faragjanak belőle. Az ő utasításukra Basü levetkőzte kistisztviselői külsejét és viselkedését. Most, kitűnő szabású gérokkjában, pantaUóban és fényes csizmájában sokkal magabiztosabb volt a tartása, sőt férfiasabb, mintha elhatározta volna, hogy méltó párja lesz egy olyan gyönyörű kurtizánnak, mint Fanny.

A tömeg ekkor szétvált, és Tess Blanchard közelebb férközhetett Heath-hez.

–Szeretném megköszönni, Lord,Claybourne a nagylelkű támogatását. Szerencsések vagyunk, hogy ilyen nagyvonalú támogatónk van. Azt hiszem, örül majd, ha megtudja, hogy találtam egy házat, amely megfelelne a céljaiknak.

- Ó – vágott közbe Winifred –, de hát lordságának van már

egy gyönyörű háza, sőt több is.

Lily válaszolt Tess helyett.

- Azt tervezzük, hogy egy otthont nyitunk a rászoruló nőknek, Winifred. Egy olyan helyet, ahol a kétségbeesett fiatal nők menedékre lelhetnek, és különböző mesterségeket tanulhatnak, hogy tiszteletre méltó állást találhassanak maguknak.

- Ez igazán nagyszerű elképzelés — mondta Winifred, eüsmézően méregetve Heath-t.

- Nem engem illet az érdem — jelentette ki a férfi, Lilynek nyújtva a kezét. — Az én szépséges arám áút elő a gondolattal.

Lily megfogta a feléje nyújtott kezét, és a férfi mellé állt.

- De maga segít megvalósítani. Egészen rendkívüli, hogy mennyire készségesen kiáll az ügyem mellett.

Amikor a többiek figyelme elfordult tőlük, Heath Lily füléhez hajolt, és halkán dünnyögte, hogy más ne hallja:

- Ezt teszi a szerelem a férfiakkal, én édes feleségem. Akár sárkányokkal is megvívnanak a szerelmükért.

Lily tekintetében nevetés birkáit, ahogy ránézett.

- Értsem úgy, hogy lekaszabolná a sárkányaimat, férjurar?

- Ha úgy hozná a szükség — habár maga elég heves, hogy legtöbbször elintézzze maga a kaszabolást.

- Ezt dicséretnek veszem.

- Annak is szántam — válaszolt Heath, gyengéden megcsókolva a halántékát.

Valóban dicséretnek szánta, gondolta Heath, amint figyelte, Lily mennyire elpirul az intim gesztustól. A világon semmit sem változtatna meg a nőben, és főleg nem a szenvedélyes természetét. Öklével cséphadaróként hadonászva a nő mellette áll majd mindig, ha gazfickókkal kell megküzdenie. És sírig tartó hűséggel fogja szeretni, efelől nem volt a férfinak semmi

kétsége.

És ő maga is így volt ezzel. Irányíthatatlan, égő szerelmet érzett Lily iránt, és a nő iránti vágy betöltötte a szívét.

Winifred véletlenül észrevette Lily kipirult arcát, és hangosan felhívta rá a társaság figyelmét, hogy ez Lord és Lady Claybourn esküvőjének a napja.

– Azt hiszem, ideje szednünk a sátorfánkat, és magukra hagyni a szerelmes galambpárt – jelentette ki a maga mesterkéletlen módján.

Heath tiszta szívéből egyetértett vele, mégis még vagy fél óra eltelt, mire végleg feloszlott a vendégsereg. Ekkorra a személyzet már elcsomagolta a maradékokat, és az asztalokat meg székeket szekerekre pakolta.

A vendégek egymás után elköszöntek az ifjú pártól. Arabella és Roslyn maradt utolsónak. Könnybe lábadt Lily szeme, amint a nővérei megölelték.

- Ne sírj drágám, kérlek – kérlete Roslyn – mert különben én is sírva fakadok.

- Butaság – jelentette ki Arabella kedvesen. – Egyikőtöknek sincs semmi oka a sírásra. Lily, ne félj, nem hagyunk örökre el. Nem egészen két hét múlva találkozunk Bretagne-ban.

Arabella és Marcus úgy terezték, hogy szintén elutaznak Bretagne-ba, hogy mindhárom lány találkozhasson az anyjukkal. Roslyn és Lily is férjhez ment azóta, hogy Victoria és francia férje a nyár elején Angliába látogatott, hogy részt vegyen Arabella esküvőjén.

- Tudom – válaszolt Lily, a keze fejével letörölve a könnyeit.

Lily végül elengedte a nővéreit, de figyelte, amint óvatosan végigvezeti őket a pallón, le a rakpartra, ahol besegítették őket a várakozó kocsikba.

- Még mindig szomorú, hogy elveszítette a nővéreit, mert férjhez mentek? – kérdezte kíváncsian Heath.

Férjébe karolva Lily ragyogó mosollyal válaszolta.

- Nem, már nem. Most úgy érzem, egyszerűen csak mindnyájan új életet kezdünk egymástól távol. De nem lehetek szomorú, amikor maga itt van nekem.

Egy pillanatra még megállt a korlátnál, és nézte, amint a hintók elindulnak. Heath azonban őt figyelte. Gyakran elképzelte már Lilyt a hajója orrában, amint a napfény lángra gyújtja a szélben lobogó sötét haját. Most csak szellő fújdogált, de a napfény rezes fénnel vont a lány fürtjeit.

Amikor Heath megcsókolta a feje búbját, Lily megfordult, és szerelmes pillantással nézett rá.

- Nem kell a boldogságom miatt aggódnia, Heath, Boldogabb már nem is lehetnék. És biztos vagyok benne, hogy a nászutunk csak **az** első lesz a számtalan csodálatos közös kaland sorában.

- Ha rajtam áll, úgy lesz.

Lily átkarolta a férfi nyakát.

- Tudja, mire gondolok most?

- Nem, szerelmem, mire?

- Hogy a szerelem a legeslegnagyobb kaland.

- Hajlok rá, hogy egyetértsek magával.

Megcsókolta Lily mosolygó ajkát, és közelebb vont a nő magához. Túl sok idő telt már el azóta, hogy utoljára így tartotta a karjában.

- Lemenjünk a kabinunkba, asszonyom? – mormolta Lily fülébe, mikor végül elengedte a nő.

Lily tréfásan felvonta a szemöldökét.

- Ugyan mi jár a fejében?

- El akarom csábítani az arámat. Emlékezetes együttlétet ígértem magának a nászéjszakánkra, nem igaz?

Lilyben eláradt a forróság a férfi szemében csülogó vágytól.

- Valóban azt ígérte. Akkor miért vagyunk még mindig itt?

Egyszerre fordultak meg, hogy átvágjanak a fedélzeten.

Lily, akinek lüktetett a vére a boldog, izgatott várakozástól, hagyta, hogy Heath a kabinba vezesse.

Amint az ajtó becsukódott mögöttük, máris egymás karjában voltak.

- Végre – mondta rekedten Heath, aztán hevesen megcsókolta Lilyt, aki ugyanolyan hevesen viszonzta a csókját, aztán minden érintését, minden becéző simogatását.

Vadul dobálták le magukról a ruhát, és ott álltak mindketten gyönyörű meztelenségükben.

Heath szeme izzott a vágytól, a szerelemtől, amint Lilyt az ágyhoz terelte. Rázuhantak a selyemlepedőkre, érzéki ölelésben forrva össze. Lángra lobbant a testük, amint a férfi beléha- tolt a nőbe, és a testük eggyé vált.

Lily belereszketett, amint Heath teljesen betöltötte. Érezte a mélyen benne lüktető férfierőt – és elfogta a boldogság, amely fényes volt, mint az izzó nap. Csodálatos gyönyör töltötte el, és amint darabokra hullott a teste, magával ragadta Heath-t is.

Amikor vége volt, összesimultak, zihálva és kielégült vágy- gyal, boldogan. Végül Heath beledünnögte Lily fülébe:

- A fenébe! Lassan akartam elcsábítani. Ez nem igazán volt csábítás.

- Nem – helyeselt erőtlenül Lily. – Inkább hasonlított versenyfutásra

Egymásra nevettek, aztán megcsókolták egymást. Később Heath végtelen gyengédséggel magához vonta a nőt.

- Érdekes volt várni – suttogetta fátyolos hangon újabb hosz- szú szünet után. – Még sosem tapasztaltam, hogy a testi gyönyör ilyen csodálatos lehet.

- Mmm – helyeselt ábrándosan Lily.

Valóban így van, gondolta Lily, arcán érezve a férfi szívverését. Szenvedélyes szeretkezésük házastársként sokkal bolder – gítóbb, izgalmasabb, örömtelibb volt, mint puszta szeretőként.

És a férfi testéhez simulva Lily még valamire rájött: most már Heath-hez van kötve, de még soha ennyire szabadnak nem érezte magát. Legnagyobb ámulatára a férfi karja közt lelte meg a szabadságát. Heath megtanította rá, hogy bizzon benne. És megismertette a szerelem erejével.

Lilynek most már nem volt semmiféle kétsége, hogy a házasságuk boldog lesz. Heath a férje volt, a barátja és szeretője mindörökre. A férfi, akinek egy mosolyától szaporábban vert a szíve.

Lily ajkát gyengéden a férfi meztelen, meleg mellkasához nyomta. Az életében semmi nem tűnt még ennyire természetesnek, ennyire igaznak. Amikor pedig Heath karja szorosabbra zárult körülötte, felsóhajtott a boldogságtól, olyan varázslatos volt, hogy egy üyen nagyszerű férfi szereti. Nagyon – nagyon szereti.

Ennél többet egy nő sem kívánhatott volna.

- Mondtam már, mennyire hálás vagyok a kitartásáért? – suttogta végül Lily, felemelve a fejét, hogy lássa a férfi arcát.

- Mostanában nem, feleségem. Mondja csak újra.

- Hálás vagyok, Heath. Őszintén hálás, hogy nem mondott le rólam. És még hálásabb azért, hogy megszeretett.

A férfi felvonta a szemöldökét.

- Ezerszer elmondtam már, hogy nem tartok igényt a hálájára... de ebben az esetben mégis kivételt teszek.

Kezét Lily nyakszirtjére csúsztatva rámosolygott ellenállhatatlan, varázslatos mosolyával, amelyet a nő annyira

megszeretett. – De most, szépséges arám – mondta kihívóan mi volna, ha rátérnénk a csábításra, amit ígértem?

Lily kéjes mosollyal felelte:

- Esetleg tarthatnánk egy versenyt, ki csábítja el hamarabb a másikat.

–A legnagyobb örömmel résztveszek a versenyben– egyezett bele rekedten Heath, ajkával közelítve Lily ajka felé. – De figyelmeztetem, angyalom, hogy én szándékozom győzni.

Lily kacagva kínálta fel az ajkát.

–Be sem érném mással.

Vége.